

Bướm Bướm

Contents

Bướm Bướm	1
1. Chương 1: Có Quý	2
2. Chương 2: Lạc Diệp	6
3. Chương 3: Nhà Số 339	12
4. Chương 4: Quyết Tâm	17
5. Chương 5: Tiểu Kiệt	20
6. Chương 6: Đám Cháy	23
7. Chương 7: Bảo Vệ	26
8. Chương 8: Lời Thề	29
9. Chương 9: Chuyển Nhà (1)	33
10. Chương 10: Chuyển Nhà (2)	36
11. Chương 11: Điện Thoại	39
12. Chương 12: Lại Gặp Rồi	44
13. Chương 13: Truy Tra (1)	48
14. Chương 14: Truy Tra (2)	52
15. Chương 15: Truy Tra (3)	55
16. Chương 16: Truy Tra (4)	60
17. Chương 17: Truy Tra (5)	63
18. Chương 18: Vân Diệp	66
19. Chương 19: Hiểu Văn	69
20. Chương 20: Nhìn Tận Mắt	73
21. Chương 21: Đau Thương	77
22. Chương 22: Tìm Kiếm (1)	80
23. Chương 23: Tìm Kiếm (2)	84
24. Chương 24: Tìm Kiếm (3)	87
25. Chương 25: Tìm Kiếm (4)	92
26. Chương 26: Tìm Kiếm (5)	95
27. Chương 27: Tìm Kiếm (6)	99
28. Chương 28: Tìm Kiếm (7)	103
29. Chương 29: Tìm Kiếm (8)	107
30. Chương 30: Căn Phòng Bí Mật	110
31. Chương 31: Hung Thủ	115
32. Chương 32: Nhân? Quý?	119
33. Chương 33: Giao Năm Ước Định	123

Bướm Bướm

Giới thiệu

Edit: Tiểu Tam Thể loại: kinh dị, hiện đại, 1×1, HE. Độ dài: 33 chương Khâu Phong vốn là một nhà thiết kế sống ở thế

1. Chương 1: Có Quý

Khâu phong có thể chịu được cảm giác khó chịu của cái áo ướt sũng mồ hôi dính lên người, cũng chịu được chủ nhà cứ năm ba lần lại kiểm tra qua đây nhìn ngắm quanh quẩn một cách kì quặc, nhưng cậu lại không thể chịu nổi nơi mà ánh mắt có thể nhìn đến lại có bụi bặm chông chát được.

Cậu nhăn mày, gần như căm ghét mà chà lau phòng đọc sách, tuy nói ra thì tiền nhà nơi này rất rẻ, so với một căn nhà trọ hai phòng ngủ một phòng khách lại có thang máy mà nói thì hơi bị rẻ đến khó tin. Cậu cho rằng có thể là máy điều hòa chỗ này bị hư hay là bồn cầu bị nghẹt thường xuyên, cũng có thể là chỗ này đã từng xảy ra chuyện gì đó. Tất nhiên căn nhà này vừa xây được hai năm, không có nghe qua nơi này từng có chuyện gì xảy ra cả, Khâu Phong nghĩ nhiều tới vậy chẳng qua là để tỏ ra đã có chuẩn bị kỹ tâm lý, để chấp nhận một căn nhà vì có vấn đề mà tiền thuê quá rẻ mà thôi.

Bất quá bây giờ cậu lại có chút hối hận khi thuê căn nhà này, giá rẻ cùng với việc cho rằng đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng khiến cậu bị mê muội, cùng lúc cũng do nguyên nhân tìm nhà quá gấp mà ra. Lúc coi nhà cậu cũng không xem cẩn thận, chỉ kiểm tra vòi nước với đường dẫn gas mà quên kiểm tra phòng ngủ với phòng đọc sách.

Ngoài trời đã tối đen, Khâu Phong dùng hết mấy thùng nước, cho tới lúc nước trong giẻ lau vừa giặt ra không phải là màu đen. Người quét dọn ban đầu chỉ là đem mấy nơi bắt đầu từ chỗ mở cửa có thể nhìn thấy mà quét dọn sơ qua thôi. Chỉ cần bước thêm vài bước vào trong là có thể nhìn thấy được số lượng bụi bặm mà mấy dấu chân bước vào chông chát lên nhau. Cậu dám cam đoan nếu không phải kiểu người quá vội vã tạm thời không quan sát kỹ như cậu thì tuyệt đối sẽ không thuê chỗ này đâu.

“Cái gì thế này?” Phòng ngủ coi như đã quét dọn xong nhưng trên sàn lại có một cái vết bẩn lau thế nào cũng không sạch nổi. Chủ nhà nói là căn nhà này năm ngoái vừa mới trang trí lại, sàn nhà rửa sạch là có thể nhìn đến những đường vân xinh đẹp, đó là sàn nhà được làm bằng loại gỗ tốt nhất, lót sàn cũng rất cẩn thận. Tuy rằng cũng không có chăm chút bảo dưỡng qua nhưng không có bị biến dạng do ẩm mốc hay gì đó hết.

Gỡ bao tay nhựa trên tay xuống, Khâu Phong dùng ngón tay chạm vào vết trên mặt đất, dấu vết loang lổ có hơi cộm lên giống như là cái gì bằng nhựa bị đốt rồi tan ra trên đất, kèm theo vết cháy đen. Cậu thử dùng móng tay cạy nó ra nhưng thứ đó còn chắc chắn hơn cả cậu tưởng tượng nữa, cạy nửa ngày cũng không ra, dùng sức cạy gần như làm móng tay cậu suýt nữa bật ngược lại, đau tới mức kêu lên một tiếng.

Nhech nhếch khóe miệng, xem ra chỉ có thể chờ tới lúc quét dọn xong, xem thử coi có dụng cụ nào dùng được không rồi quay lại, hi vọng là sẽ không làm hư sàn nhà.

Khâu Phong thở dài một cái rồi đứng dậy xoa xoa cái eo mỗi nhừ, hươ hươ bả vai, công việc của cậu cần ngồi máy tính thời gian dài, nên dù còn trẻ tuổi nhưng đã bị bệnh nhức mỏi vai rồi. Cậu hay tự mình dán thuốc lên cho tới khi ai đó cảm râm về vị thuốc Đông Y trên người cậu và còn nói cậu thế này giống hệt như một ông già.

Sau khi ngừng dán thuốc hậu quả chính là cứ đau đốn liên tục, Khâu Phong nói với bản thân là nên dành chút thời gian để đi làm xoa bóp Trung Y mới được. Mấy ngày gần đây cậu hơi bận một chút, cái công ty thiết kế nhỏ cậu mới nhậm chức vừa nhận một dự án lớn, cậu cho rằng mình có lẽ là đã dồn nén ra được một chút áp lực rồi đó.

Đột nhiên có tiếng vang từ đằng sau làm Khâu Phong bị dọa sợ, xác định rõ là do điện thoại đặt trên bàn đang rung, cậu thử phào bắt điện thoại lên, giọng nói vang lên ở đầu dây bên kia làm cậu có chút muốn than trách.

“A Phong, sao rồi? Nhà trọ mới có tốt không?” Giọng nói mang theo ý cười phát ra từ người bạn tốt Lâm Trữ, Khâu Phong nghe được âm thanh bên kia có chút ồn, có tiếng nhạc và tiếng người ta nói chuyện, nghe như là ở quán Bar.

“Cậu còn dám nói, không phải bảo là sẽ đến dọn nhà giúp tớ hay sao? Cuối cùng đi lêu lổng ở đâu rồi hả?” Khâu Phong nghiêng vai kẹp lấy điện thoại, bước tới trước cái máy tính đã được mở hộp rồi xếp nó vào chỗ, sau đó ngồi xổm xuống bắt đầu nối dây. Tuy rằng sau khi dọn xong cậu rất muốn tắm một cái rồi đi ngủ ngay, nhưng hôm nay còn công việc chưa có làm xong ngày mai tới công ty còn có thêm việc để làm nữa.

“Cậu cũng không thể nói vậy được, lúc này tớ chính là đang bận cố gắng vỗ về cảm xúc của một ai đó đây nè, cậu tự mình muốn đi tìm nhà trọ ra ở riêng, kết quả tên đó lại chạy đi tìm tớ than thở, cậu không thấy được bộ dạng cậu ta hôm nay đâu, nếu như tớ làm đồng lõa giúp cậu chuyển nhà tớ có cảm giác cậu ta nhất định sẽ giết tớ đó” nói mấy câu tưởng như rất nguy hiểm, nhưng giọng nói của Lâm Trữ thì lại rất thoải mái. Khâu Phong cũng có thể tưởng tượng ra được bộ dạng cậu ta đang tươi cười nháy mắt với cô gái bên cạnh lúc này.

“Ha? Cho nên cậu bèn dẫn anh ta đi ăn chơi đàng điếm để an ủi đúng không?” Tiếp theo là mở ra nguồn điện của máy tính để login, buổi tối cậu mở đèn quét dọn thì phát hiện ra điện áp của căn nhà này có chút không ổn định, đôi khi bóng đèn cứ chớp một cái rồi tối đen, ổ cứng cũng ngừng vận hành. Khâu Phong nhú mào xác nhận ổ điện ổn định rồi bắt đầu khởi động.

“Đúng vậy, của tớ là cả bầu trời đầy hoa còn cậu ta là rượu đầy mặt đất á, ầy ầy, cậu ta gục lên bàn luôn rồi kìa nói không chừng là đang khóc trộm đó à nha” giọng của Lâm Trữ vẫn thoải mái và mang chút đùa giỡn như trước: “cậu ta bảo cô vợ của cậu ta không cần cậu ta nên khóc vô cùng thảm thương”.

“Đủ rồi Lâm Trữ, thứ nhất tớ không tin anh ta sẽ khóc ở chỗ đông người thế này, thứ hai tớ không phải cô vợ của anh ta, nhiệm sắc thể của tớ là XY, thiếu một cái dấu đấy”. Tốt rồi, hiện tại thì máy tính khởi động bình thường, nhưng cậu vẫn lo lắng là điện áp không ổn định sẽ làm hư ổ cứng hoặc CPU, xem ra ngày mai nên tìm chủ nhà đi xem nguồn dây mới được, “Tớ không có định sẽ chia tay và cũng không phải không cần anh ta, cậu có thể an ủi anh ta như thế”

“Ok, bắt quá A Phong, rốt cuộc là chuyện gì đã khiến cho cặp tình nhân bé nhỏ hạnh phúc hai người phải ở riêng vậy, không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng chứ? Cậu nghỉ lại xem hai người đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, náo nhiệt đến mức khiến cho cả thế giới đều phải chúc cho hai người trăm năm hạnh phúc, vậy mà giờ lại ở riêng? Nói ra cũng sẽ không có người nào tin”. Lâm Trữ còn có thể nhớ lại khoảng thời gian náo loạn không ngắn lúc đó, cuối cùng hai gia đình phải gặp nhau để hội ý, Khâu Phong và cái tên Lạc Diệp nhà cậu ta lúc này đang có bộ dạng kiên định ngồi trên bàn hung hăng nhìn chằm chằm vào mình đang nói chuyện điện thoại. Lúc đó bọn họ nói với cha mẹ mình là bọn họ có năng lực phụ trách cuộc sống và tương lai của bản thân, thậm chí là nắm chắc có thể lừa dối tới cùng, sở dĩ nói ra là bởi vì làm một đứa con yêu thương cha mẹ nên không muốn giấu diếm gia đình. Sự kiên quyết và tự tin của hai người họ lúc ấy gần như khiến cho mọi người đều rung động. Vài năm sau khi mẹ của Khâu Phong trò chuyện với Lâm Trữ còn nhắc lại tình hình lúc đó, bà thậm chí còn cười nói rằng con trai bà đã tìm được một người yêu rất tốt nữa, thứ mà bọn trẻ cần không phải là sự thông cảm mà chính là sự chúc phúc.

“Bọn tớ chỉ là ở riêng cũng không phải là chia tay, cậu không cần nói nghiêm trọng như vậy”, Khâu Phong mang theo nụ cười trên khóe miệng, cũng nhớ lại cái khoảng thời gian được gọi là cả thế giới đều muốn chúc phúc cho hai người trăm năm hảo hợp kia, “tớ dọn ra ngoài thứ nhất là vì dễ dàng làm việc, thứ hai tớ không phải cô vợ của anh ta, chờ tới khi nào anh ta hiểu được, ý tớ là từ trong lòng, thì mới nói tới việc khác. Thôi tạm thời như vậy đi, tớ làm việc đây, nếu không phải tại do cậu không tới giúp tớ dọn nhà thì tớ đã không cần phải thức đêm rồi, tự kiểm điểm đi nhá”.

Cúp điện thoại, Khâu Phong dựa lưng vào trên ghế máy tính xoa xoa mào, nói thì có vẻ thoải mái nhưng chính cậu cũng biết là không chỉ có chút việc nhỏ thế này đâu, yêu đương là một chuyện rất hạnh phúc lại rất vất vả: cãi nhau rồi giảng hòa rồi đến giai đoạn yêu đương nồng nàn không muốn xa rời nhau, lúc bắt đầu thì đều do có tình yêu điều hòa, nhưng thời gian lại làm cho tình cảm mãnh liệt trở nên nhạt dần đi, bọn họ đương nhiên vẫn còn yêu nhau như trước thậm chí có lẽ còn yêu sâu đậm hơn không chừng, chỉ là trong cuộc sống có nhiều điểm bất mãn tích lũy từng chút từng chút một lại, cuối cùng cũng có một ngày phải bộc phát ra mà thôi.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào màn hình mãi nên có chút khô, Khâu Phong phát hiện bản thân mình vẫn đang ngồi còn máy tính vẫn duy trì bộ dạng đang khởi động, kết quả là lãng phí quá nhiều thời gian không có làm việc. Thở dài tiếp tục hoạt động ổ cứng, số công việc từ công ty mang về làm cậu thấy nhức đầu,

cậu đưa ra mấy đề án cho VI này nhưng đối phương vẫn luôn có thể tìm ra được chỗ cần sửa, nói là bên cạnh LOGO có góc nhọn, tuy là đối với công ty thì thích hợp nhưng đối với vận số lại không tốt, trên đồng phục có thể thêm màu sắc khác được không? Đối với kiểu khách hàng mê tín, tin vào vận số lại hay có mấy yêu cầu kỳ quái này làm cậu cảm thấy dở khóc dở cười, nhưng đồng thời cũng tăng thêm không ít áp lực. Có lẽ là do số áp lực này kết hợp thêm mới khiến cho cậu đêm đó nghe xong mấy lời Lạc Diệp nói liền quyết định lập tức dọn ngay ra ngoài. Nói là cho Lạc Diệp tỉnh táo lại nhưng nói không chừng là cậu muốn làm cho bản thân tỉnh táo lại thì đúng hơn.

Cậu cười khổ một chút, nói cái gì mà vợ chồng sống chung thì cần phải có cãi cọ, nếu mâu thuẫn gì cũng không có thì không chừng mới gọi là đáng sợ. Khâu Phong lắc đầu đem mấy thứ suy nghĩ vô bổ này đuổi hết ra khỏi đầu, tự nói với bản thân là phải tập trung đặt hết sự chú ý lên công việc cần làm.

Mở file thì hiện ra thành quả của một ngày làm việc, màn hình có chút chớp lên, vì làm ngành thiết kế nên máy tính của cậu đều được trang bị tốt nhất, đặc biệt là card màn hình, cho nên xuất hiện tình trạng này thì thật là không bình thường. Khâu Phong nhú nhú mày thử điều chỉnh lại thì màu sắc trên màn ảnh hiện ra càng ngày càng không bình thường, LOGO màu lam thì thành xanh lá còn sự chênh lệch nhỏ của độ sáng thì càng ngày càng thay đổi rõ ràng hơn.

Cậu nói thầm một tiếng, “Nhiệm từ sao?” Nhưng chương trình xóa từ tính cũng không có tác dụng “Không thể nào? Rõ ràng đâu có để thứ gì bên cạnh máy tính đâu không lẽ là trong xe của công ty vận chuyển có để nam châm gần cạnh máy tính?” Âm thầm nhắc nhở bản thân lần sau dọn về lại nhất định phải chú ý. Lấy tài liệu từ trong cặp ra so sánh số hiệu và màu sắc với hình vẽ trên máy, cũng may là ở công ty đã quyết định sửa cái gì, cũng chọn xong màu. Mặc dù có chút khó khăn nhưng cũng không phải không làm được, chỉ cần file vẫn hoạt động bình thường là tốt rồi.

Dù cho phải sửa lại cũng không thể làm bây giờ, Khâu Phong bình tĩnh lại, quyết định không thể lo nhiều chuyện như vậy. Nhanh chóng đem tinh thần tập trung lên trên công việc, đợi cậu làm xong được một phần thì thời gian đã vào khoảng hai giờ sáng. Ngồi trên ghế co giãn cơ thể, xoay người tính tháo USB ra thì bỗng nhiên nghe được mùi gì đó.

Là hương vị của cái gì đó bị đốt cháy hơi thoang thoảng, vừa rồi lúc ngồi thẳng không có nghĩ thấy nhưng lúc này thì lại có, dù cho là hơi yếu nhưng đúng là có thứ gì đốt cái gì đó. Ngửi ngửi xung quanh, giống như là từ máy tính tỏa ra.

“Trời ạ. Chắc không phải là Bo mạch chủ cháy đó chứ?” Khâu Phong trầm lòng xuống, cuống quýt muốn tháo USB ra, trong đó chính là thành quả vất vả nhiều ngày qua của cậu đó nha. Chỉ là ngón tay vừa chạm tới chỗ kết nối USB thì cảm thấy như bị phồng, giống như vừa đụng tay vào bàn ủi nóng vậy, cậu nhanh chóng rút lại rồi bị mất trọng tâm, chút nữa ngã từ trên ghế máy tính xuống. Bỗng nhiên mùi đồ vật bị đốt trở nên nồng nặc hơn, gần như tràn đầy cả không gian, cậu có thể cảm giác được độ ẩm đang tăng lên và hơi nóng đang kéo tới. Hô hấp nóng rực, từ phổi tới khoang mũi giống như bị lửa đốt. Khâu Phong cảm thấy khó thở, mấy thứ này xảy ra quá nhanh khiến cậu còn chưa kịp có phản ứng nào khác cả. Cậu chỉ có thể bắt lấy thứ gì đó chung quanh để ổn định lại cơ thể bởi vì khó thở mà có chút choáng váng, cũng không biết là bắt được cái gì, trong lòng bàn tay lại có cảm giác bị phồng, cậu gần như có thể nghe được tiếng “lốp bốp” từ phần thịt bị thương của bản thân.

“Rốt cuộc là.....chuyện gì thế này?” Gần sắp mất đi ý thức, trong não Khâu Phong chỉ còn lặp đi lặp lại một câu này, thắc mắc sợ hãi nhưng tế bào não lại không thể hoạt động để suy nghĩ câu trả lời.

“RẦM RẦM”

Âm thanh bất thành linh vang lên ngay lúc Khâu Phong cảm thấy mình sắp không thể chịu đựng được nữa, tiếng động trong treo gỗ vào ván gỗ giống như là gõ trực tiếp vào trong đầu của Khâu Phong, làm cho ý thức cậu tuy mơ hồ nhưng lại nghe rất rõ ràng.

Theo đó, trong chốc lát máy lạnh đưa không khí trong lành tiến mạnh vào trong phổi, chấn động mãnh liệt khiến Khâu Phong ho mạnh vài cái, trước mắt hoa một chút rồi sau đó trong sáng lên, tầm mắt cũng rõ ràng lại.

Tiếng đập cửa “rầm rầm”, Khâu Phong nhìn về hướng cửa, tiếng gõ vẫn vang lên do âm thanh của tay người

đập lên cửa chống trộm tạo ra, rõ ràng mà chân thực. Nhưng mà cùng với thứ âm thanh đem cậu lôi ra khỏi mảnh nóng bức đó lại không có giống nhau, tiếng kia nghe như là đang gõ tấm ván gỗ, đúng hơn là cánh cửa gỗ thời xưa.

Mở miệng hét lên một tiếng “AI?” Cậu phát hiện tiếng của mình hơi khàn, không khỏi lại ho khan vài cái.

Người bên ngoài không có trả lời, vẫn gõ cửa không ngừng, Khâu Phong từ sàn nhà đứng dậy, cậu nhớ ra chỗ này có chuông cửa nếu có người tới sao không nhấn chuông mà đi gõ cửa. Cảm giác sợ hãi vừa rồi vẫn còn vây quanh cậu, cậu cảm thấy mình nên đi mở cửa nhưng chân vẫn cứ đứng yên tại chỗ không thể nhúc nhích.

Cậu la to một tiếng “AI ĐÓ?”, lớn hơn so với tiếng vừa rồi, tuy là vẫn có chút khàn khàn nhưng cậu khẳng định nếu ngoài cửa có người thì nhất định có thể nghe thấy.

Hiển nhiên người bên ngoài nghe được nên tiếng gõ cửa ngừng lại, tiếp theo là tiếng ma sát của người ta dùng thân thể dựa lên cửa.

“Ngài Khâu, mở cửa” đó là một giọng nói có chút già cả, một bà cụ, Khâu Phong cảm thấy có chút quen tai, hay ít ra là người mà cậu cho rằng có quen biết.

Nghĩ vậy khiến cho cậu di chuyển đôi chân, hít sâu một cái, cậu đi thong thả tới cửa nhìn ra bên ngoài bằng mắt mèo.

Người ngoài cửa do thấu kính của mắt mèo nên nhìn có chút biến dạng, đó là một bà cụ nhỏ gầy, Khâu Phong nhớ lại lúc ban ngày chuyển nhà cậu có chào hỏi qua, cụ là hàng xóm của cậu, nghe nói là con cái đặt biệt mua căn nhà có thang máy này cho cụ, bên dưới nơi này có siêu thị, mọi thứ đều thuận tiện, thang máy lại thông thẳng xuống bãi giữ xe siêu thị, chỉ cần đi vài bước là tới, để người già ở lại bọn họ thấy yên tâm hơn.

“Bà cụ Trương” thở nhẹ, Khâu Phong mở cửa ra dựa vào cạnh cửa, cả người cậu lúc này toàn là mồ hôi lạnh, có chút thiếu sức sống “Có chuyện gì không ạ?”

“Ngài Khâu, ngài Khâu” cụ bà có lẽ có chút luống cuống, điều này khiến cho gương mặt hiền từ của bà có chút quái dị, “cái cô là chuyện bình thường, có gì từ từ nói, đem con người ta nhốt ở ngoài còn ra thể thống gì nữa, người ta lại là một cô gái trẻ.....”

“Cụ nói gì thế?” Lời bà cụ nói làm cho tinh thần Khâu Phong vốn không ổn định lại càng hoảng loạn thêm, cô gái trẻ nào cơ?

“Cô ấy cứ gõ cửa, tiếng quá lớn đánh thức tôi dậy, cổ khóc kêu mở cửa đáng thương quá cho nên.....” tinh thần bà cụ giống như cũng không rõ ràng nên bà không chú ý tới câu hỏi của Khâu Phong, vẫn tiếp tục nói mấy lời khiến cho Khâu Phong không hiểu gì cả, “tôi liền gõ tiếp giúp cổ, ngài Khâu, tại sao có thể đem con gái nhà người ta nhốt ở ngoài chứ? Tuổi trẻ cãi nhau cũng không cần phải làm như thế mà đúng không?”

“Đợi chút, cụ hiểu nhầm thì phải, cháu không biết cô gái trẻ nào cả, cũng không có đem cô ấy nhốt ở ngoài...” Khâu Phong cảm thấy hơi nhức đầu, trải qua buổi tối hôm nay đã khiến cho thân thể và tinh thần của cậu đều mệt mỏi, cậu vừa chuyển nhà, dọn vệ sinh cả ngày sau đó tăng ca làm việc, tiếp theo là cái “ảo giác” không thể tưởng nổi kia, ảo giác? Cậu không thể không cười khổ một chút, lấy tay sờ sờ cổ họng, lại cúi đầu xác nhận trên tay không có vết thương. Cảm giác ban nãy khiến cậu cảm thấy được bản thân mình sắp chết, nếu không phải cái tiếng động đột ngột kia....

Khoan đã, tiếng động? Tiếng ban nãy đem cậu từ trong ảo giác lôi ra, khi đó cảm thấy như là giống đang đánh vào tấm ván gỗ nào đó, hiện tại cùng lời nói của bà cụ không có chút ăn khớp nào cả, trong óc cậu đột nhiên xuất hiện hình ảnh một cô gái trẻ đang không ngừng đập cửa.

“Bà cụ Trương, cụ nói rõ một chút, cụ nói là có một cô gái trẻ đập cửa nhà cháu, kêu để cho cổ vào trong ạ? Cô ấy gõ là cửa nào? Cụ có nhìn rõ không ạ?” Vội vàng cắt ngang lời nói của bà cụ, Khâu Phong nôn nóng xác nhận.

“Chính là cửa nhà ngài đó, rất khó nhìn thấy người bây giờ còn đang dùng loại cửa này, chủ thuê nhà thiệt không tốt mà, bây giờ lẽ ra nên trang bị cửa chống trộm hay gì gì đó, nhìn cánh cửa này coi, sơn đỏ đều

tróc ra hết...” bà cụ nói lải nhải một hồi, còn dùng tay sờ lên ván cửa giống như đang cảm nhận vết nước sơn tróc ra vậy.

Khâu Phong cảm giác khí trong lồng ngực hơi nghèn, rất khó chịu giống như không thể hít thở, thứ cậu nhìn tới với thứ bà cụ nhìn tới rõ ràng không có chỗ nào giống nhau! Cậu nhìn tới rõ ràng là loại cửa chống trộm mới nhất bằng thép tấm, chắc chắn lại lạnh buốt. Còn thứ bà cụ nhìn đến là loại cửa gỗ được sơn bằng thứ nước sơn màu đỏ hay vàng của thế kỷ trước, hơn nữa nước sơn bên trên cũng đã tróc ra, một khi chạm vào sẽ bong rớt xuống từng mảng.

“Có quỷ” một thanh âm bỗng nhiên vang lên làm Khâu Phong và bà cụ giật mình, hoang mang nhìn bốn phía, một đứa bé trai đứng ở vị trí phía sau bà cụ vừa rồi bị bà cụ che mắt, cậu không chú ý tới là nó tới đây hồi nào và tới bao lâu rồi.

“Cái chị gái đó là quỷ”, đứa bé trai nói tiếp, tiếng trẻ con trong trẻo ở ban đêm yên tĩnh lại càng có vẻ rõ ràng và quỷ dị. Khâu Phong cảm thấy tiếng nói đó đang từng chút một bóp nghẹt trái tim cậu.

“Tiểu Kiệt, nói bậy gì đó?” Cửa nhà hàng xóm bên kia mở ra, một phụ nữ trung niên mặc áo ngủ vọt ra đem đứa bé trai ẵm lên, “ha ha, xin lỗi, thằng bé xem TV nhiều quá nên thích suy diễn lung tung. Mau theo mẹ về ngủ nhanh lên” người phụ nữ kia một bên giải thích một bên ẵm đứa bé về nhà, lập tức đóng cửa giống như là bị thứ gì đuổi theo vậy.

Hai người hàng xóm nửa đêm xuất hiện trước cửa nhà mình, Khâu Phong không khỏi nhìn về phía mấy cửa nhà còn lại, tuy là nhà trọ có thang máy nhưng nơi đây cũng không xem như là khu cao cấp nên khoảng cách mỗi nhà đều rất gần. Khâu Phong dám khẳng định ít nhất có hai ba căn nhà có người hé cửa nhìn qua đây, cho tới khi cậu quét mắt qua mới đem cửa đóng lại.

“Tóm lại lần sau không cần đem con gái nhà người ta nhốt ở ngoài”, bà cụ dường như đã yên tâm khi nhìn hướng vào trong phòng Khâu Phong “Có mâu thuẫn gì thì từ từ giải quyết là được. Tôi cũng về đây, hai người từ từ nói chuyện đi”.

Bà cụ nói xong liền xoay người trở về nhà mình, chỉ còn lại Khâu Phong không tin nổi nhìn bà cụ đóng cửa nhà, rồi quay đầu nhìn lại xem bên trong nhà mình.

Cụ ấy nhìn gì vậy? Vừa nãy? Cái cô gái gõ cửa mà bà cụ nói tới ấy? Cô ta vào trong rồi?

Cậu lùi lại vài bước ra cửa cẩn thận quan sát bên trong, đây là căn nhà mà cậu đã dọn dẹp rất lâu, sàn nhà lau chùi tới bóng loáng còn có chút đồ còn chưa có sắp xếp xong, nhưng để trong góc nhìn cũng khá gọn gàng. Phòng khách không có mở đèn, chỉ có ánh sáng từ máy tính trong phòng đọc sách chiếu ra ngoài.

Khâu Phong đứng trên hành lang chần chờ nửa ngày mới vỗ vỗ đầu đi vào nhà.

Có quỷ? Đó là lời nói của trẻ con. Có phụ nữ đi vào là do bà cụ nói, cũng không phải là tự mình nhìn thấy, mình tự cảm nhận được chỉ là hơi nóng trong nháy mắt kia thôi, có lẽ là do mình quá mệt mỏi, không phải có lý luận cho rằng nếu người ta chịu áp lực thì tinh thần sẽ sản sinh ra một chút hiện tượng khác hay sao? Có lẽ bất quá là như thế thôi, chỉ cần cậu bình tĩnh lại thì nhất định sẽ không sao cả.

Tuy rằng biết hơi gương ép, nhưng cậu vẫn đem mọi thứ quy hết cho trạng thái tinh thần của mình, Khâu Phong tính toán, trước tiên không cần đi quan tâm quá nhiều, cậu định tháo USB ra đã rồi đóng máy lại, sau đó đi ngủ một giấc thật ngon.

Cậu làm thế thật, mặc dù khi đang tắt máy cậu phát hiện ra màu sắc trên màn hình vẫn bình thường như trước.

2. Chương 2: Lạc Diệp

“Trữ 2!” Lạc Diệp một tay đỡ trán, chân thì giẫm lên người Trữ Lâm đang ngủ trên sô pha từ từ lay động, anh vốn định lớn tiếng kêu cậu ta dậy nhưng cái trạng thái say rượu này làm anh chỉ cần nói lớn tiếng là sẽ

thấy đau đầu muốn ói ngay, “đứng lên cho tớ, cậu ngủ trên sofa nhà tớ làm gì đó?”

“Ah ~ chính là chỗ đó

” Trữ Lâm ôm chặt chần thêm một chút, cuộn thân thể lại thành một cục phát ra tiếng rên tới nghĩa, cậu ta hạ bả vai xuống cọ cọ lên người anh, giọng nói cùng với động tác làm cho Lạc Diệp nổi da gà khắp cả người.

“F*ck, tên 2 mi*(lời tg: nhị=2, trong 250 có nghĩa là tên gốc = =|||).... mi coi ông đây là máy mát xa chắc? Đứng dậy!” Lạc Diệp lấy chần trùm mạnh đầu cậu ta lại rồi đề lên, “đứng dậy, đứng dậy, đứng dậy, đứng dậy!!!”

“Á á, giết người!!!” Trữ Lâm phát ra tiếng “kêu thảm thiết” từ trong chần và bắt đầu giãy mạnh, nhưng Lạc Diệp vẫn tiếp tục cho tới khi tiếng “kêu thảm thiết” của cậu ta biến thành thảm thiết thật thì mới đứng lên, sau đó co giãn thân thể phát ra tiếng thở dài thỏa mãn khi nhìn thấy Trữ Lâm đang còn mê man buồn ngủ bị bắt phải thức dậy.

“Kế hoạch một ngày bắt đầu từ sáng sớm ~ Chim dậy sớm mới có sâu ăn

”*(2 câu này thực chất không liên quan nhau tại anh ấy thích ghép chung thôi)cậu ta ngửa đầu làm ra tư thế đang hưởng thụ cuộc sống, nhưng tác dụng của việc say rượu thì quả thật không thể xem thường, ít nhất cũng khiến cậu ta nhanh chóng biến lại thành bộ dạng tệ hại như trước.

“Có lảm hay không chứ, cái tên lấy oán báo ơn nhà cậu, cậu cho là hôm qua ai tốt bụng đưa cậu về, lại tốt bụng giúp cậu cởi giày thay quần áo đưa cậu lên giường, cuối cùng còn không nhẫn tâm làm phiền cái giường đôi thần thánh của mấy người mà hạ tấm thân cao quý đi ngủ sofa hả?” Trữ Lâm xoa xoa cánh tay bị đề đau khi nãy, oán hận tố cáo.

“Hừ” Lạc Diệp lê thân mình lại cái bàn gần cửa sổ ngồi lên, lúc này thật ra còn sớm lắm, chắc mới khoảng hơn 6 giờ, dù cho trời đã sáng nhưng mặt trời còn chưa ló hết nên không đến nỗi chiếu cho anh thêm khó chịu. Khoảng thời gian không khí nhẹ nhàng thoải mái nhất trong một ngày mùa hè làm cho anh thấy càng dễ chịu hơn, “Rót ly trà tới cho cậu chủ đây cái coi”.

“.....” Trữ Lâm từ sofa đứng lên, híp kễ mắt nhìn chằm chằm cái tên “cậu hai” kia hồi lâu. Mà “cậu hai” kia thì lại lấy chân gác lên bàn, tìm chỗ thoải mái nhất duỗi thẳng toàn thân mà tắm nắng.

30s sau, Trữ Lâm chịu thua đứng lên lê thân xác tới phòng bếp pha 2 ly trà đem ra, đương nhiên cái ly đưa cho “cậu hai” thì đặc biệt đậm đà.

“Trà quá đắng, nước cũng quá nóng” Lạc Diệp uống một ngụm rồi phát biểu nhận xét của anh.

“Cậu chủ Lạc, ông chủ Lạc, Lạc 2, Lạc Đà, ngài phải nếm chút đắng mới tốt”, Lâm Trữ chớp chớp lông mi, kéo cái ghế dựa khác trên bàn ra ngồi xuống, “Tớ hơi bị tò mò à nha, bộ bình thường cậu cũng sai bảo A Phong như vậy sao?”.

“Làm sao vậy được.....” Lạc Diệp cũng chớp chớp lông mi, “bộ cậu không biết bạn là dùng để hành còn bà xã là để yêu thương sao hả?”

“Trữ 2, tớ nói với cậu.....” anh buông chân xuống bàn, xích lại gần, “A Phong á, không cho tớ gác chân lên bàn, sáng thì em ấy gọi tớ dậy nhưng tớ là người làm điểm tâm sáng, cậu có biết tay nghề chăm cà phê của tớ bây giờ đến đâu rồi không? Tuy là cà phê hòa tan nhưng mùi vị thì, chắc, hơi bị miễn chê. Em ấy quét dọn nhà cửa còn tớ thì giặt đồ, tớ quả thật là người đàn ông tốt đúng chứ? Tớ còn phụ trách việc đổ rác. Bọn tớ còn có tài khoản đặc biệt dùng riêng cho chi tiêu trong nhà, mỗi tháng đều trích một phần tiền lương bỏ vào trong đó. Còn có tài khoản dành riêng cho việc tiết kiệm nữa, A Phong luôn nói con người thì sẽ có lúc đột nhiên cần dùng tiền, cậu biết mà, tiền khám chữa bệnh lúc này ngày càng tăng. Đương nhiên bọn tớ có mua bảo hiểm, còn có lần trước tớ định sẽ mua cho em ấy một chiếc xe nhưng em ấy lại nói bảo dưỡng xe còn mắc hơn mua xe nữa, nhà có một chiếc là đủ rồi, em ấy đi làm cũng không cần.....”

“Được rồi được rồi...” từ lúc cậu hai bắt đầu tuôn về cuộc sống gia đình thì đầu Trữ Lâm cũng bắt đầu đau luôn, thời điểm này cậu chủ sẽ biến thân thành thần, “Bà thím Lạc Đà, đừng có nói nữa mà. Cậu vẫn nên cần thận suy nghĩ cho kỹ lại là cậu rốt cuộc đã làm gì chọc cho A Phong phải cùng cậu sống riêng thì tốt hơn.”

“Tớ không biết.....” nói tới đề tài này, Lạc Diệp khi này vất vả lên tinh thần được thì bây giờ đã xui xuống lại, “tớ không biết thật đó, tối hôm đó chúng tớ cãi nhau, mà thật ra thì chúng tớ coi như là hay thường xuyên cãi nhau đó chứ, cậu cũng biết là cãi chút xíu thì giúp hâm nóng tình cảm thôi mà..... tớ đó tớ cũng không để ý lắm.....”.

“Tớ thật không nghĩ tới em ấy sẽ dọn ra ngoài ở”, Lạc Diệp gục đầu xuống bàn vò lấy tóc, túm, cào, gãi mặc dù cái bàn đó anh vừa mới để chân lên. “Tớ chỉ là thấy em ấy làm việc quá mệt mỏi, trong khoảng thời gian này em ấy luôn thức khuya, trước đó có lần còn thức trắng suốt ba đêm đó, ban ngày đi làm, tối về tới nhà vẫn làm. Chúng tớ cũng không phải người mới 18 -19 tuổi, sau 25 tuổi sức khỏe của bản thân sẽ không còn được như trước nữa. Như thế mãi thì sớm muộn gì cũng có chuyện, cho nên tớ mới nói em ấy nghỉ làm....”

Lạc Diệp nhíu mày, cho tới giờ anh vẫn không thể giải thích được trong lời nói của anh lúc đó có lực sát thương bao lớn, nhưng anh biết được cả đời này cũng sẽ không quên được biểu cảm của Khâu Phong lúc đó.

Anh nói rằng: [Biến bản thành người bệnh tật liên miên thì còn làm làm gì? Đi làm cũng không phải đi liều mạng, đừng làm nữa, lẽ ra phải để anh nuôi em, anh cũng không phải gã đàn ông không nuôi nổi vợ mình.]

Về mặt của Khâu Phong lúc đó cho anh biết được là mình nói sai rồi, biểu cảm đó cũng không phải là giận dữ hay thương tâm gì cả, mà là như không thể tin được trộn lẫn với thất vọng tràn trề. Lạc Diệp nhìn mà trong lòng trống rỗng, trực giác anh cho rằng phải nói gì đó để cứu vãn lại vài thứ, nhưng Khâu Phong đã mở miệng trước anh.

[Thật ra lúc trước em nghĩ rằng, chúng ta không chừng nên ở riêng ra một thời gian thì có vẻ sẽ tốt hơn].

Khi Khâu Phong nói mấy lời này thì giọng rất nhẹ nhàng, làm cho Lạc Diệp cảm thấy được giống như không phải sự thật. Cuộc sống của họ là thật, hai người bọn họ cũng là thật, nhưng trong nháy mắt đó Lạc Diệp lại cảm thấy như hư ảo. Anh chưa bao giờ từng tưởng tượng qua có một ngày Khâu Phong sẽ nói với anh mấy lời như vậy, anh vẫn luôn có tự tin, không biết căn cứ từ đâu, tự tin rằng Khâu Phong rất yêu anh, tự tin rằng bọn họ sẽ không bao giờ rời xa nhau. Đây là chủ nghĩa lãng mạn tự thân, đôi khi anh cũng rất thất vọng bởi vì so với anh thì Khâu Phong vĩnh viễn luôn rất thực tế.

Khâu Phong nói bọn họ không có chia tay mà chỉ là tách ra một thời gian, làm cho bản thân mỗi người đều suy nghĩ cho kỹ càng, nhưng bỗng nhiên Lạc Diệp đã không còn cái loại tự tin vốn có như trước nữa.

“Á á, phiền chết mất, nhức đầu chết đi được...” rên rỉ một tiếng Lạc Diệp từ trên bàn ngẩng đầu lên rồi tựa mạnh vào chỗ dựa sau lưng ghế, “Tớ nên làm gì bây giờ? Hả Trữ 2, tớ nên làm gì bây giờ, A Phong không cần tớ nữa.....”

“Rồi rồi đừng khóc, cậu ấy nói cũng không phải không cần cậu”, vỗ vỗ vai anh an ủi, Trữ Lâm nửa cười nửa không nói: “căn cứ vào hiểu biết của thanh mai trúc mã từ nhỏ lớn lên bên cậu ấy là tớ đây thì tên kia trước giờ vốn nói một không hai, lúc trước không phải cậu ấy bảo hai người come out liền come out sao? Chuyện gì cậu ấy cũng nghĩ kỹ rồi mới làm, yên tâm đi, nói không chừng lúc hôm qua chuyển nhà xong thì cậu ấy cũng đã dự định với công ty vận chuyển khi nào dọn về rồi đó”.

“Á á, tớ muốn chết.....”, ngay lúc cậu ta nói mấy lời này thì Lạc Diệp đã nằm lại xuống bàn, lần này anh cùng cái bàn dây dưa rất lâu, tới mức Trữ Lâm vì bản thân chiến trướng, hâm sữa, đem chúng ăn xong rồi cầm tờ báo lên cẩn thận đọc hết á.

Mãi cho tới khi đồng hồ báo thức chỉ 8 giờ, đúng giờ vang lên, Lạc Diệp mới giống như cương thi sống lại từ trên bàn đứng dậy.

“Tớ đi tắm, phải đi làm....” anh ỉu xiu lết vào phòng tắm, 10 phút sau đi vào phòng ngủ, thêm 5 phút thì tinh thần rạng rỡ đứng giữa phòng khách.

“Tớ quyết định rồi, hôm nay tan ca tớ sẽ đến chỗ A Phong, em ấy nói phải dọn ra ngoài chứ chưa nói không cho phép tớ cũng dọn ra chung.” Ra kết luận với việc này xong, anh vỗ vỗ ngực mình, nháy nháy mắt với Trữ Lâm sau đó liền sải bước ra ngoài.

Ngay lúc Trữ Lâm dựa vào trên cửa sổ, nhìn chiếc xe Toyota việt dã tuy là hàng secondhand nhưng được bảo dưỡng rất tốt, mở máy chạy ra ngoài thì chỉ có thể nói thầm trong lòng: [Lạc Đà à, dựa vào hiểu biết của vị thanh mai trúc mã tớ đây thì A Phong.... nhất định sẽ tức giận đó.....]

Chỗ làm của Lạc Diệp chỉ cách nhà họ khoảng 20 phút chạy xe, đó là tiệm chụp ảnh lớn nhất ở thành phố này, còn anh là một trong những thợ chụp ảnh ‘đầu bài’ của tiệm, rất nhiều ảnh đều từ tay anh mà ra. Đương nhiên anh cũng phải phụ trách chụp ảnh cho khách nữa, dù sao thì số lượng khách cùng với tiền lương cũng gắn liền với nhau. Bất quá việc chính là chụp mấy tấm ảnh nghệ thuật, bộ ảnh như vậy mấy lần được khách hàng chọn trúng, chụp bao nhiêu bộ ra ngoài dù cho khách hàng này không phải là do anh chụp thì cũng có thể nhận được tiền hoa hồng. Chính vì nguyên nhân này Lạc Diệp vẫn tự tuyên bố rằng mình là một nhà sáng tác, nhà nghệ thuật.

Nhân viên làm trong tiệm chụp hình phát hiện hôm nay Lạc Diệp xuất hiện cảm giác rất cực đoan, mặc dù mặt anh luôn tươi cười nhưng lại trông rất gượng gạo. Anh thậm chí vào lúc chụp ảnh còn “dịu dàng” di chuyển cơ thể của khách hàng nữa chứ. Phải biết là quy định trong tiệm là chỉ có thể hướng dẫn động tác chứ không được cố ý chỉ vẽ.

“Thưa ông, để tay ông thế này thêm chút nữa”, khi anh mỉm cười nhưng lại dùng giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi để nói chuyện, còn trực tiếp dùng tay đem tư thế của khách hàng điều chỉnh thành ý muốn của bản thân giống như khi đang đối mặt với mấy khớp tay của mấy hình nộm mẫu, thì người bên cạnh rốt cuộc cũng chịu không nổi nữa.

“Lạc Đà, cậu không phải quá mệt rồi chứ hả? Khi phục vụ phải mỉm cười, phải cẩn thận, phải dịu dàng, còn tư thế thì chỉ có thể hướng dẫn bởi vì cố chỉ vẽ sẽ khiến khách hàng thấy họ không được tôn trọng. Đây là quy định cậu đưa ra cho mấy thợ chụp ảnh đó”. Đứng trước hành lang ngoài phòng chụp, ông chủ Chung Hiểu Quốc của tiệm chụp hình, tuy lớn hơn Lạc Diệp 12 tuổi nhưng tình cảm thì giống như là anh em với nhau, “Anh nói chứ.... nghe nói cậu cùng A Phong ở riêng rồi?”

“Chung lão đại, không đả kích em anh không vui sao.....” Lạc Diệp dựa lưng vào vách tường ngậm điều thuốc trên môi nhưng lại không có châm, chỗ này cấm hút thuốc. Anh có hành động thế này chẳng qua chỉ vì quá buồn bực, “bất quá em đã quyết định sau khi tan ca sẽ đi qua bên em ấy nhìn một cái”.

“Tốt lắm” Chung lão đại hạ quyết định, “trạng thái của cậu hiện nay khiến anh cảm thấy nếu làm việc tiếp sẽ khiến chúng ta bị mất khách mất, không bằng để cho Tiểu Trịnh chụp tiếp, còn cậu đi tìm cậu ấy đi. Sớm một chút đem vấn đề giải quyết cho xong đi, khi nào bình thường lại rồi hãy đi làm”.

“Lão đại? Nói thiệt á? Anh cho em nghỉ sao? Không trừ tiền lương chứ?” Lạc Diệp nắm hai tay trước ngực làm ra đôi mắt ánh sao đầy buồn nôn, dùng ánh mắt xem đức mẹ nhìn Chung Hiểu Quốc.

“Được rồi, đi mau đi. Trừ theo lương cơ bản, vẫn trích phần trăm phát lương như bình thường. Nhưng lần sau cậu vẫn dùng cái bộ dáng này đi làm thì tháng này một xu cũng đừng mong lấy được”. Chung Hiểu Quốc huơ tay như đuổi ruồi, nhìn Lạc Diệp vừa nhảy vừa nhún chạy ra ngoài thì thở ra một hơi mang theo vài phần yếu thương.

Khi Lạc Diệp đi đến nhà trọ hiện nay của Khâu Phong thì mới khoảng hơn 2 giờ chiều. Khâu Phong khẳng định không có nhà, anh gọi điện cho Trữ Lâm xác nhận số lần. Bắt đầu từ lúc bước vào trong thang máy thì trong lòng anh cũng hồi hộp theo.

Không gặp mặt nói cho rõ ràng thì chắc chắn sẽ không giúp được gì cho việc này cả, nhưng nếu gặp mặt mà thái độ Khâu Phong lại lạnh lùng thì anh phải làm sao giờ? Dùng tình cảm lí luận? Giả bộ đáng thương? Trực tiếp lôi kéo em ấy trở về? Nếu lôi em ấy ra khỏi căn nhà vừa trả tiền thuê và tiền thể chấp xong, cái việc lãng phí thế này Lạc Diệp dám khẳng định chắc chắn Khâu Phong sẽ tức giận.

Thang máy rất nhanh tới tầng 6, bởi vì bên dưới lầu của Khâu Phong là cửa hàng bách hóa cùng với siêu thị cho nên thật ra nhà ở là bắt đầu từ tầng 7. Thang máy từ tầng 1 đến tầng 6 là của cửa hàng bách hóa, lúc này đi ra ngoài, thông qua một con đường khoảng 200m thì tới thang máy của khu dân cư, sau đó tiếp tục đi lên.

Nhà Khâu Phong thuê ở lô D2 tầng 21 phòng 339.

Bấm nút lên lầu, thang máy chỗ này không có điều hòa, không khí oi bức làm cho Lạc Diệp cảm thấy hơi khó thở. Nói chính xác hơn là không gian kín khiến cho anh thấy khó thở, nếu bình thường ở mấy tầng dưới thì anh sẽ không đi thang máy, nhưng mục tiêu lần này lại ở hơi cao nên anh chỉ có thể làm cho bản thân chịu đựng cái cảm giác ngột thở trong khoảng thời gian ngắn này mà thôi. May mà suy nghĩ về Khâu

Phong đã chiếm đầy trong óc anh, khiến anh ngay lúc thang máy đi lên cũng không có hoảng hốt hay sợ hãi theo quán tính.

Thang máy nhà mới xây luôn rất ổn định, hầu như không có cảm giác dao động quá lớn, rất nhanh đã tới tầng 15, Lạc Diệp nhìn chằm chằm vào nút bấm tầng trệt rồi chờ đợi, nhưng thang máy lúc này lại không có đi tiếp lên trên mà dừng lại rồi mở cửa.

Lạc Diệp theo bản năng lùi vào trong mấy bước đợi có người bước vô, thế nhưng ngoài cửa cũng không có người, anh do dự một chút rồi ló đầu ra ngoài xem xét. Trên hành lang trống trơn không có bất kỳ ai.

Không chừng là người ấn thang máy chờ không nổi nên đi thang bộ hoặc là đi lên bằng thang máy bên cạnh rồi. Anh không để ý nhấn nút đóng cửa, thang máy tiếp tục đi lên.

Thang máy giống nhau tới tầng 16 rồi vang ‘ding’ một tiếng, cửa mở, vẫn như cũ không có ai. Nếu nói lần này Lạc Diệp chỉ là nhú nhú mày, thì ngay khi từ tầng 17 tới tầng 20 đều như thế anh bắt đầu thấy trong lòng có chút nao nao. Bên ngoài là hành lang của nhà ở, không có cửa sổ, hai bên hành lang đều là căn hộ đương nhiên cũng không có ánh mắt trời chiếu vào. Tuy không khí có chút oi bức nhưng anh vẫn cảm thấy trong lòng có chút lạnh lẽo.

“Không thể nào?” Giật giật khóe miệng, Lạc Diệp từ trong thang máy bước ra, còn có một tầng là tới lầu 21 rồi, anh quyết định đi bằng thang bộ, “nhất định là có đứa nhóc nào đó phá phách?”

Cửa thoát hiểm ngay đối diện thang máy đi ra, trái ngược với hành lang rộng mở cùng mấy căn nhà sạch sẽ sáng sủa nó thì có vẻ tối tăm mà chật hẹp. Nhưng Lạc Diệp lại cảm thấy so với trong thang máy sáng đèn thì tốt hơn nhiều.

Vài bước đặt chân lên tầng lầu cuối cùng, vừa từ trong cầu thang đi ra thì nhìn thấy một đứa bé trai đang ấn nút đi lên của thang máy, sau đó xoay người hướng bên mình chạy qua.

“À! Thằng quý con, thì ra là nhóc!” Lạc Diệp nhanh tay dùng một tay chụp lấy thằng bé lại, ngồi xổm người xuống đối mặt với nó “Bộ mẹ nhóc không dạy cho nhóc không được phá thang máy hay sao hả?”

Tâm tình anh không tốt lắm cho nên giọng điệu cũng không dễ nghe mấy. Đứa nhóc kia giống như là bị dọa sợ mở ánh mắt thật to nhìn anh. Trên gương mặt non nớt của thằng nhóc có mấy chỗ vết thương giống như lúc vui chơi để lại, ánh mắt sáng chớp chớp khiến Lạc Diệp cảm thấy có chút cảm giác tội lỗi.

“Anh không phải đang mắng em đâu, nhưng em làm vậy là không đúng, lần sau không được làm thế nữa có biết không?” Nhỏ tiếng lại, anh buông đứa nhóc ra rồi đứng lên xoay người đi ra ngoài, cuối cùng anh vẫn quyết định kể sách giả bộ đáng thương ngồi trước cửa chờ Khâu Phong về.

Đi vài bước, anh phát hiện đứa bé trai kia đi cùng một chỗ với anh nên không khỏi đứng lại cúi đầu nhìn nó.

Đứa bé kia phát hiện anh dừng lại cũng ngẩng đầu lên nhìn anh với ánh mắt đơn thuần lại chính trực.

“Em ở tầng này ư?” Lạc Diệp tìm thứ để nói, hỏi đứa bé kia.

“.....”, đứa nhóc không nói gì chỉ đứng im bất động, xoay đầu về phía trước.

“.....”, đối phương không nói chuyện, Lạc Diệp cũng không biết phải nói gì chỉ có thể không đi chú ý nó. Một bên quan sát số nhà hai bên một bên đi về phía trước.

“A, số 339 là chỗ này”, không được vài bước đã tìm tới chỗ Khâu Phong thuê. Anh đứng trước cửa nghiêng người nhìn từ mắt mèo xem vào trong, tuy rằng thấy không rõ cái gì cả nhưng ít ra biết được là Khâu Phong không có nhà, vì bên trong không có ai qua lại.

“2 giờ 15.... á, chờ em ấy tan ca ít nhất cũng còn phải 5 tiếng nữa”, tựa lưng trên cửa lấy di động ra nhìn thời gian, Lạc Diệp có chút thôi thúc muốn gọi điện qua cho Khâu Phong. Hai ngày không nhìn thấy em ấy, ở tình trạng sống chung mấy năm nay của bọn họ là rất ít khi gặp được. Cho dù thời điểm cả hai đều bận rộn đi nữa thì mỗi sáng, tối hàng ngày đều có thể nhìn thấy nhau.

“Chị ấy đang khóc”, đứa bé này giờ không nói gì đột nhiên toát ra một câu, dọa cho Lạc Diệp phải giật mình. Anh thở dài ngồi xổm xuống.

“Em còn chưa đi à? Mau về đi coi chừng mẹ lo đó. Á, hay em trốn học vậy? Vậy nên không dám về nhà sao? Đúng là một đứa trẻ hư nha”, giao toàn bộ sức nặng cơ thể cho cánh cửa, trượt ngồi xuống đất. Phải kháng chiến trường kỳ đợi Khâu Phong trở về cũng phải tìm một cái tư thế tốt, thoải mái một chút chứ.

“Chị ấy đang khóc”, đứa nhóc lấy tay cầm tay áo anh dùng sức lắc lắc, giống như muốn anh dồn hết lực chú ý lên trên lời nói của nó.

“Cái gì? Chị em khóc sao?”, Lạc Diệp nghĩ đến chờ Khâu Phong trở về nhìn thấy anh sẽ có phản ứng gì nên có vẻ như có chút không tập trung, “hai đứa cãi nhau à?”

“Ồ bên trong”, đứa bé trai buông tay chỉ vào cánh cửa Lạc Diệp dựa lưng vào, kiên định nói ra.

“Gì cơ?” Mấy lời này mới làm cho Lạc Diệp chú ý. “Em nói có một chị khóc ở trong nhà của A Phong?” Ánh mắt anh trợn trừng lên, mới chuyển vào ngày đầu tiên đã có phụ nữ trong nhà rồi hả?

“Ừm, ngày nào cũng khóc”, nhìn thấy anh rớt cuộc cũng có phản ứng, đứa nhóc nghiêm túc gật đầu, “ồn muốn chết, khóc hoài khóc hoài, anh kêu chị ấy đừng có khóc nữa”.

Khóe miệng có chút run rẩy, Lạc Diệp nghe ra lời này với mình hiểu hình như có chút trật đường. Ngày nào cũng khóc, nói cách khác trước khi Khâu Phong dọn tới là đã khóc, nói không chừng là chuyện của gia đình trước. Thiệt tình làm anh sợ chết được.

“Tiểu Kiệt! Mày lại tới chỗ đó làm gì đó?!” Thang máy bên kia có một phụ nữ trung niên xách theo túi đựng đồ trong siêu thị đi tới, nhìn thấy đứa bé nói chuyện cùng Lạc Diệp, có chút kích động kêu lên, chạy vài bước tới bên đứa nhỏ, “Kêu mày về trước cửa nhà chờ mẹ, mày ngay cả nhà mình cũng tìm không được hay sao hả?”. Chị ta có chút bạo lực lôi tay đứa trẻ kéo về hướng một cánh cửa khác.

“Ấy ấy, bà chị, nhẹ tay nhẹ tay, chị kéo con chị đau rồi kìa?” Nhìn tới trường hợp này, người phụ nữ đó hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của anh mà tiếp tục làm khiến Lạc Diệp có chút khó chịu, anh đứng dậy lên tiếng ngăn lại, “nhóc đó chỉ là nói vài câu với tôi thôi”.

“A, rất xin lỗi cậu, đứa bé này chỉ là coi TV nhiều quá nên luôn nói mấy lời quái lạ, ngài cũng đừng để bụng”, nghe tiếng anh nói người phụ nữ kia ngẩng đầu lên cười xòa trả lời, nhưng động tác thì vẫn không ngừng lại tiếp tục lôi kéo đứa bé nhanh chóng lui tới hướng nhà mình bên kia, có chút kích động lấy chìa khóa ra mở cửa.

“Bà chị, tôi ở nhà 339, là bạn của cái người mới dọn tới bên trong đó”, thấy chị ta sắp đóng cửa Lạc Diệp đột nhiên nghĩ ra một kế, lấy bóp tiền trong túi ra đem cái hình anh cùng Khâu Phong kê vai nhau cười cho chị ta xem, “cậu ấy kêu tôi tới lấy chút đồ nhưng quên đưa tôi chìa khóa, chị có thể cho tôi biết chủ cho thuê nhà ở đâu hay không? Tôi muốn tìm người đó giúp mở cửa”.

“Cậu muốn vào trong sao?” Nghe anh nói thế bộ dạng người phụ nữ kia dường như có chút hơi giật mình, trợn mắt lên nhìn anh, làm Lạc Diệp có chút chả hiểu ra làm sao. Nhưng chị ta nhận ra ngay biểu hiện của bản thân có chút không đúng, lập tức cười cười, “À, không có chi. Chủ cho thuê nhà sống ở tầng dưới số nhà 298, bình thường hay ở nhà cậu đi tìm là thấy thôi”, tốc độ nói của chị ta rất nhanh nhưng coi như rõ ràng, vừa mới nói xong thì lập tức đóng cửa lại. Đóng rất dùng sức gần như làm Lạc Diệp hoảng sợ.

“Làm gì chứ...” nói thềm một câu, Lạc Diệp lại quay về trước cửa nhà Khâu Phong đi dạo một vòng, vò tóc tự hỏi có nên đi tìm chủ cho thuê nhà thật hay không. Nếu vào thật mà bị Khâu Phong phát hiện không biết có tức giận không đây. Anh nghĩ ngợi rồi lại dán tới trên cửa nhìn bằng mắt mèo vô trong lần nữa.

Rèm cửa trong phòng rõ ràng có mở ra cho nên tầm mắt lơ mơ cũng có vẻ rất sáng sủa, có thể nhìn tới bóng dáng như là của một ít đồ dùng trong nhà v.v.... nhưng không thể nhìn thêm nhiều thứ khác.

Anh thở dài, lại dựa cửa ngồi xuống, vẫn là ngồi chờ ngay chỗ này thì tương đối thấy đảm bảo hơn ha? Anh có hơi buồn chán nhìn xung quanh, định tìm thứ gì đó để giết thời gian.

Bỗng nhiên có chút chấn động trên cửa sau lưng, rất mạnh giống như là có người dùng thân thể đụng vào trên cửa từ bên trong vậy, Lạc Diệp sợ tới mức gần như nhảy dựng lên. Anh chống tay lên sàn quay ra sau nhìn vào cửa, cánh cửa chống trộm màu xám lạnh như băng, kiên cố mà lạnh lùng. Anh dùng tay sờ lên mặt cửa, cái chấn động rất nhỏ vừa rồi thứ kia va chạm để lại còn có thể cảm nhận được.

Bên trong có người ư?

Lạc Diệp cảm nhận được tiếng tim đập mãnh liệt của bản thân, anh chậm chạp dựa vào cửa đứng dậy, lại đem mắt dán lên mắt mèo.

Tuy rằng rất mờ nhưng anh dám khẳng định bản thân có nhìn đến một cái bóng đi qua lại ở bên trong, giống như là một người đi từ một cái phòng ra đến phòng khách ấy.

“A Phong! A Phong! Em có ở bên trong không?” Lạc Diệp nuốt nước miếng, không lẽ Khâu Phong không đi làm sao? Em ấy ở nhà à? Anh dùng sức nhấn chuông cửa vài cái, nhưng mà bên trong không ai trả lời. Vì thế anh dứt khoát lấy tay đập cửa, sắc thép phát ra tiếng vang có chút trầm, “A Phong, anh là Lạc Diệp đây, mở cửa ra!”

Gõ cả buổi bên trong vẫn không có phản ứng gì, dường như căn bản là không có ai ở, giống như suy đoán ban đầu của anh vậy. Có một loại cảm giác bất an và sợ hãi tràn ngập trong lòng Lạc Diệp, anh cảm thấy đã xảy ra chuyện gì đó, khiến cho tinh thần anh bất an. Lại gõ cửa vài cái, ngay cả hàng xóm đều có người hé cửa nhìn về bên này, nhưng cánh cửa trước mặt vẫn như cũ không hề động đậy.

“A Phong!” Anh gọi lớn tên Khâu Phong, lại áp mắt lên mắt mèo nhìn vào trong.

“.....!!” Cái liếc mắt này khiến anh phải hít sâu một hơi, rồi lùi lại ra sau từng bước.

Tầm mắt lơ mờ ban nãy nhờ có ánh sáng bên ngoài cửa sổ mà sáng lên.

Lúc này cũng là một mảnh tối đen.

3. Chương 3: Nhà Số 339

Nhất định có người ở trong phòng.

Lạc Diệp đứng chờ người trước cửa vài giây đồng hồ rồi cho ra kết luận này.

Nhưng tuyệt đối không phải Khâu Phong, cho dù lúc này bọn họ đang cãi nhau đi nữa thì Khâu Phong cũng sẽ không không trả lời mình, lại càng sẽ không cố ý đụng người vô cửa và chặn mắt mèo lại.

Ăn trộm sao? Đây là tầng 21, hơn nữa cửa chống trộm cũng không có dấu hiệu bị cạy ra, vậy thì người đó vô bằng cách nào chứ?

Lạc Diệp biết không thể để cho tình trạng này tiếp tục, nhưng anh cũng không chắc người bên trong có phải ăn trộm hay không nên không dám báo cảnh sát. Cuối cùng anh quyết định đi tìm chủ cho thuê nhà lấy chìa khóa, anh phải vào trong xem thử mới được.

Vẫn như cũ đi thang bộ xuống tầng 20, Lạc Diệp gõ cửa nhà chủ cho thuê. Đây là lần thứ hai trong ngày anh không ấn chuông mà trực tiếp gõ cửa, tiếng gõ lớn và dồn dập. Lúc chủ cho thuê nhà mở cửa ra thì chẳng hiểu sao lại có vẻ mặt như được pha trộn giữa tức giận và sợ hãi vậy.

“Xin lỗi đã làm phiền ông anh, tôi là bạn của nhà 339 mới dọn tới”, Lạc Diệp lại lấy tấm hình trong ví ra cho chủ nhà xem, anh chạy bộ xuống đây nên hơi thở có chút không ổn định, khiến mặt anh hiện ra đầy lúng túng, “tôi tới lấy đồ giúp cậu ấy nhưng cậu ta lại quên đưa tôi chìa khóa. Khi này tôi cảm thấy có người ở bên trong nhưng kêu cửa lại không mở, ông anh có thể mở cửa giúp tôi hay không?”

“A, nhà số 339?” Nghe anh nói thế, trên mặt chủ nhà liền xuất hiện biểu cảm khiến cho Lạc Diệp cảm thấy quái lạ, đó là sợ hãi, thực sự sợ hãi, nhưng ông ta giống như là không biết trong lời nói của Lạc Diệp có gì kỳ lạ vậy mà nét mặt dĩ nhiên rất sợ đó lại thể hiện ra ngoài một cách rất rõ ràng, “Là Ngài Khâu vừa mới dọn tới vào hôm qua đúng không? hử..... cậu muốn vào trong sao?”

Chủ cho thuê nhà biểu hiện ra như là hơi do dự, khi nói chuyện cũng có chút ấp úng. Lạc Diệp nhận ra nhưng hiện tại anh quan tâm là rốt cuộc người nào đang ở trong nhà Khâu Phong, có chuyện gì đã xảy ra hơn, vì thế anh không ngừng gặt đầu để bày tỏ nguyện vọng muốn vào trong cửa mình

“Thế.. tôi đưa chìa khóa cho cậu... cậu tự đi mở cửa là được.... tôi... tôi còn có chút việc nên... nên sẽ không đi cùng cậu được”, người đàn ông trung niên hơi mập mạp run run tay, lấy một chùm chìa khóa từ trên người ra, tìm một cây rồi gỡ xuống nhét nó vào tay Lạc Diệp xong sau đó đóng sầm cửa lại.

“Ôi chào? Ông anh...” không ngờ chủ nhà lại đồng ý dễ dàng như vậy, càng không ngờ rằng ông ta trực tiếp đem chìa khóa nhét vào tay anh, anh hơi ngây ra một chút định nói thêm gì đó theo phản xạ thì suýt chút nữa bị cánh cửa đóng đập vào mặt.

Nhiu nhieu mảy, hành vi của chủ cho thuê nhà làm cho cái cảm giác bất an trong lòng Lạc Diệp lại càng mạnh mẽ thêm, anh thấy như có gì đó đang bò trong bụng vậy. Nhất định là có, nhất định là có chuyện gì đó đã xảy ra, mọi thứ nơi đây đều khiến cho anh cảm thấy không bình thường.

Dùng sức nắm chặt chìa khóa trong tay, anh xoay người chạy hướng lên lầu, anh phải đi vào, dù cho khi Khâu Phong trở về nhìn thấy rồi tức giận cũng được, anh phải xác định cho bằng được là rốt cuộc có thứ gì đó ở bên trong.

Chạy lên tầng 21, lúc chạy về hướng nhà 339 anh nhìn thấy căn nhà mà khi nãy người phụ nữ kéo đứa nhỏ vào có khe hở mở ra, đứa bé kia đang lộ ra nửa gương mặt nhìn vào anh, điều đó làm cho chân anh phải dừng lại, ánh mắt của đứa trẻ đó vẫn cứ sạch sẽ và ngay thẳng, nhưng lại khiến anh không hiểu sao lại đột nhiên cảm thấy có chút quỷ dị lên.

“Rất ồn” đứa trẻ mở miệng, thanh âm giòn tan phun ra một cụm từ, sau đó là tiếng phụ nữ kêu to tên thằng bé truyền ra, đứa trẻ bị người đằng sau kéo một chút rồi cánh cửa lần thứ hai bị đóng lại.

Rất ồn? Lạc Diệp có chút thở dốc, tuy rằng chỉ mới chạy lên xuống có một tầng lầu nhưng mà tim anh đập rất dữ dội và hơi thở cũng rất kịch liệt, có lẽ là do anh khẩn trương tinh thần mà ra. Anh nghĩ tới lời thằng bé đó nói liền không khỏi vĩnh tai lên nghe thật cẩn thận.

Khu dân cư ở vào khoảng hơn 2 giờ trưa thì mọi nơi đều rất yên tĩnh, chỉ có không khí oi bức đang lưu thông trong hành lang. Anh chỉ nghe được tiếng hít thở của bản thân. Đứa bé kia đang ám chỉ về cái gì? Tiếng chân chạy qua lại của mình? Lời nhóc đó vừa nói lại là có ý gì? Lạc Diệp quay đầu nhìn vào cửa căn nhà có số 339, nhớ đến lời nói của đứa trẻ đó khi cầm lấy tay áo mình nói tới. Chị gái đang khóc, khóc ở bên trong, ngày nào cũng khóc, rất ồn.

Nuốt nước miếng, anh không biết tại sao mình phải làm vậy nhưng vẫn bước chân nhẹ nhàng lại. Đầu tiên là đưa tay chạm vào van cửa, cái chấn động khi nãy anh chạm đến đã sớm biến mất, giờ thì trên tay chỉ truyền tới cảm xúc lạnh như băng của cánh cửa được làm bằng sắt mà thôi. Tiến lại gần mắt mèo, lần nữa đưa mắt vào nhìn.

Giống như bóng tối khi nãy anh nhìn tới là do nhầm lẫn vậy, bên trong mắt mèo vẫn chỉ là ánh sáng mờ mờ cùng với bóng của mấy đồ vật trong nhà, chứ không có thứ gì đang chuyển động cả.

Cúi mắt xuống nhìn cái chìa khóa mà chủ cho thuê nhà đưa, chìa khóa mới tinh, hơn nữa không phải kiểu dáng mà thợ làm khóa bên ngoài có được, điều đó đã chứng minh cái cửa này hay ít nhất là cái ổ khóa này vừa mới được thay cách đây không lâu. Khi một gia đình cũ dọn đi, vì đề phòng họ có làm thêm một chìa cho nên đổi ổ khóa khác rồi mới quảng cáo cho thuê nhà là chuyện rất bình thường.

Lạc Diệp nhìn chung quanh, chạy lại cầm lấy cây chổi được đặt trong góc thang lầu lên rồi quay lại trước cửa, anh kẹp cây chổi ở dưới nách, nín thở lấy chìa khóa tra vào ổ.

Ổ khóa hơi cứng xoay vài cái đều không được, Lạc Diệp không khỏi cảm thật chắc cánh cửa, dùng sức vặn chìa khóa.

“F*ck, kẹt chặt như vậy không hổ là chống trộm, ngay cả bản thân mình cũng chống luôn” nói thầm một tiếng trong bụng, Lạc Diệp vẫn như cũ thử cố gắng mở cửa ra, thời tiết vốn là rất nóng, không được một lát anh liền cảm thấy trên trán có mồ hôi chảy xuống, ngay cả lòng bàn tay cũng có mồ hôi nên có chút cảm không chắc.

“Không nhầm chìa chứ?” Vừa rồi trông chủ cho thuê nhà có vẻ lo sợ, lại vừa rối loạn vừa khẩn trương cho nên không phải là đưa nhầm chìa rồi? Anh xác nhận cẩn thận chìa khóa, bên trên chỗ tay cầm có dán miếng băng dính viết số 339 là đúng rồi. Nhưng hết lần này tới lần khác đều không mở được, Lạc Diệp chà chà tay lại đem chìa khóa tra vào.

“Oái!” Lần này anh thật ra chỉ dùng chút lực thì ổ khóa cửa liền rắc một tiếng bật mở, nhưng Lạc Diệp lại giống như là bị điện giật đến, bật ngã xuống hành lang phía sau.

“Chết tiệt, gì vậy chứ?” Té ngã trên mặt đất cứng rắn làm vai anh bị đau, nhưng anh không rảnh để quan tâm. Dùng tay phải làm trụ chống nửa người lên, Lạc Diệp trừng mắt hoảng sợ nhìn cánh tay trái của mình.

Vừa rồi lúc mở cửa để tay lên tay nắm, trong lòng bàn tay truyền tới cảm giác bỏng cháy như khi chạm vào bàn ủi vậy, cảm xúc đau đớn nháy mắt theo bàn tay chạy thẳng tới bộ não, đến mức khiến anh vội vã buông tay ra.

Lạc Diệp há miệng thở từng hơi ngắn mà dồn dập, cả buổi cũng không thể từ trên mặt đất đứng dậy nổi. Bàn tay đặt trước mặt rõ ràng là bị cái gì đó làm tổn thương nổi lên các bọng nước, có một phần da dường như bị dính liền lại, đau đớn lan ra, ngón tay vô ý thức mà bị kéo căng đến run rẩy. Nhưng trong lòng anh lúc này lại không có dành thời gian để nghĩ cách cứu chữa mà đưa mắt nhìn vào cánh cửa kia. Cánh cửa sắt màu xám lặng lẽ mở ra một khe hở, chỗ tay nắm dính một vài thứ gì đó mà Lạc Diệp cho rằng đó chính là da của bản thân anh.

Bản thân mình bị thương là do muốn mở cửa ra nên mới cầm lấy tay nắm, vừa rồi cũng làm như thế thì lúc đó tại sao lại không có cảm giác gì hết? Cái độ nóng đó đâu có thể chỉ trong một sớm một chiều mà có thể đốt ra được cơ chứ.

Dịch chuyển thân thể ngồi nửa người, Lạc Diệp cong người lấy cây chổi dưới đất lên, lại kiểm tra cơ thể rồi vươn tay phải ra cầm cái chổi đi đẩy cửa.

Cánh cửa theo động tác của anh mà mở vào trong, lộ ra phần nội bộ ở bên trong đó.

Sàn nhà trên mặt đất được trải bằng gỗ được lau chùi tới bóng loáng, đồ dùng trong nhà rất đơn giản, hành lí trong mấy thùng chứa đồ còn chưa sắp xếp xong thì được đặt trật tự ngay sát tường. Mọi thứ đều sạch sẽ, đó là phong cách của Khâu Phong.

Lạc Diệp vẫn duy trì tư thế ngồi nửa người nhìn bên trong phòng vài phút, bên trong rất im lặng không thấy có dấu vết của bất kì ai ở đây, anh chậm rãi từ mặt đất đứng lên, gần như lê từng bước tới cạnh cửa.

Đi lại trước cửa, anh cẩn thận dùng ngón tay chạm vào tay nắm, lần này thì anh đã có chuẩn bị tâm lí là có thể bị bỏng, nhưng lại chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Kim loại lạnh băng, giống như làn da bị đốt dính bên trên là đồ giả vậy. Cái chìa khóa vẫn còn cắm trong ổ, Lạc Diệp rút nó ra cầm trong tay, đứng chờ cả buổi rồi mới quyết định bước vào trong.

Tay trái vẫn còn rất đau, Lạc Diệp biết mình lúc này tốt nhất nên đến bệnh viện để tránh cho vết thương bị nhiễm trùng. Nhưng mà anh vẫn không hiểu được tại sao mình lại bị thương, dù cho anh đi tới sau cánh cửa thì cũng không thấy là có dấu vết là đã bị đốt qua, rốt cuộc là tại sao thế này, chẳng lẽ là trong một thời gian ngắn lại có thể vô cớ đem kim loại đun nóng tới mức khiến người ta bị thương, trong nháy mắt lại trở về lạnh như băng hay sao?

Lạc Diệp cũng không có đóng cửa mà đi tới giữa phòng khách, không biết vì sao anh cảm thấy rằng mình không nên ở trong căn nhà này mà đóng kín cửa lại, tuy là nơi này cũng không có chật hẹp gì nhưng anh lại có cảm giác khó thở như đang ở trong một không gian như thang máy vậy.

Quan sát khắp một vòng, đây là một căn nhà có 2 phòng ngủ một phòng khách. Từ cửa vào, bên tay trái là phòng bếp cùng nhà vệ sinh còn bên tay phải là hai cái phòng, trong đó một cái là phòng ngủ còn một cái theo tính cách của Khâu Phong thì chắc là phòng đọc sách. Lúc này cửa hai phòng đều mở ra, có thể nhìn thấy bên trong không có một bóng người. Khâu Phong lúc ở có nhà thì sẽ đóng cửa nhưng lúc ra ngoài thì lại có thói quen mở cửa ra cho thông gió. Tình hình này đã chứng minh là hiện nay Khâu Phong thật sự không có ở nhà.

Thế cái sức mạnh vừa rồi từ bên trong cửa đánh lên sau lưng mình là gì? Còn bóng người và mảnh tối đen lúc này mà mình nhìn thấy bằng mắt mèo thì sao?

Lạc Diệp rất để ý tới, bởi vì Khâu Phong ở chỗ này, nếu nơi này có cái gì khác thường thì sẽ rất nguy hiểm cho cậu, hơn nữa bản thân mình còn bị thương lại càng làm cho anh quan tâm thêm.

Anh đi một vòng phòng khách rồi đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới, tầng 21, đặc biệt là độ cao của 6 tầng cửa hàng bách hóa bên dưới lại rất cao, từ trên nhìn xuống mọi thứ đều trở nên rất nhỏ bé. Người trên đường và xe qua lại đều di chuyển thành một đường, mấy hoạt động này đó dường như khiến cho Lạc Diệp như có thêm sức sống, làm cho nhịp đập của trái tim anh từ từ bình tĩnh trở lại.

Bức màn chỉ mở một nửa nên Lạc Diệp dùng cánh tay không bị thương đem một nửa còn lại cũng kéo hết ra, ánh sáng trong phòng càng tăng thêm thì anh dường như lại càng yên tâm.

Cả căn nhà nhìn sơ qua cũng không có chỗ nào kỳ lạ cả, một người ở cũng sáng sủa rộng rãi, không khí ở trên tầng cao cũng khá tốt, nhưng để Lạc Diệp cho rằng chuyện vừa xảy ra là nhầm lẫn thì không có khả năng. Miệng vết thương vẫn còn đau đớn rõ ràng trên tay cho anh biết, chỗ này nhất định có cái gì đó không bình thường.

Lạc Diệp đứng đối diện cửa sổ căn môi suy nghĩ. Bất thành linh, sau lưng xao động một trận, giống như là một người đang đi qua một cơn gió đang thổi mạnh vậy. Lạc Diệp xoay mạnh người lại, mồ hôi lạnh tuôn ra chảy khắp cả cơ thể anh.

Lúc xoay người, trong khóe mắt anh dường như bắt gặp thấy có bóng người đi qua, nhưng khi anh đứng vững người lại thì không có gì cả. Anh nhanh chóng quay đầu nhìn quanh bốn phía, căn phòng vẫn cứ im lặng như ban đầu.

“Cái bóng đó...” nghĩ tới bóng người lúc này nhìn thấy qua mắt mèo, bóng của người kia hình như là từ hướng phòng ngủ hay là phòng đọc sách đi ra ngoài phòng khách. Mà cảm giác vừa rồi lại là có người đi ngược về hướng phòng ngủ hoặc là phòng đọc sách vậy.

Hít sâu một cái, Lạc Diệp cảm thật chắc cây chổi lúc này mang vào, nép vào tường đi về hướng kia. Mục tiêu của anh vốn là đi về phía phòng đọc sách gần nhất, nhưng khi anh đi tới cửa thì lại thấy trong phòng ngủ bên cạnh có cái gì đó lóe lên.

“Ai ở đó?” Anh kêu lớn một tiếng, chung quanh vẫn rất im lặng, mặc dù là đang ở trong căn nhà tràn đầy ánh sáng, anh vẫn lại như cũ cảm thấy rằng chỗ nào cũng đều là góc tối âm u cả, đặc biệt là mấy đồ dùng thể tích lớn trong phòng ngủ như gầm giường và tủ quần áo.

Đồ dùng trong nhà để một góc tạo ra một đám bóng đổ, giống như trẻ em đôi khi sẽ sợ hãi có yêu ma quỷ quái dưới gầm giường, thì lúc này Lạc Diệp cũng có cảm giác rằng trong cái bóng như có thứ gì đó.

Chỗ vừa rồi anh nhìn đến có cái gì đó lóe lên, hình như là ở bên kia giường, anh đứng trước cửa nhìn vào thì không nhìn tới cái gì. Đương nhiên tiếng kêu gọi xuất hiện của anh cũng không có ai đáp lại.

“Không ra tôi gọi cảnh sát đó!” Lại kêu lớn lần nữa, lúc này Lạc Diệp quả thật hi vọng trốn chỗ đó là một tên trộm thấy nhà không người mà vào hơn, bởi vì mặc kệ là có thứ gì đó-đó khác, hay là không có thứ gì hết thì đều đủ để vượt quá giới hạn suy nghĩ của anh rồi.

Trong phòng ngủ vẫn im lặng tới mức rót cây kim cũng có thể nghe được, trả lời anh cũng chỉ là tiếng tim đập cùng với tiếng thở nặng nề của mình.

Anh đi vài bước vào trong, hi vọng có thể nhìn qua được mặt đất bên kia giường. Phần chần phía sau giường bên kia bỗng giật giật giống như là có ai đụng vào. Lạc Diệp vào lúc này chính là đang dồn hết sức chú ý tới cái vị trí đó nên cái động đậy này suýt nữa làm cho anh muốn co giò bỏ chạy. Nhưng anh vẫn là cố ngăn lại bước chân muốn lui ra sau của mình, tay phải giơ cây chổi lên từ từ đi về hướng bên kia.

Khoảng cách từ cửa tới bên giường cũng khá ngắn, chỉ cần đi tiếp vài bước là anh có thể nhìn tới tình hình ở bên kia giường. Từng bước một, tầm mắt dần dần nhìn thấy thứ gì đó, là lưng của một người mặc một cái áo sơ mi màu trắng. Trái tim Lạc Diệp nhảy lên tận cổ, tay nắm cây chổi lại càng thêm dùng sức.

Tiếp theo anh nhìn tới đó là một người đang quỳ trên mặt đất mò mẫm chung quanh, giống như là đang tìm một thứ gì đó. Nhìn bóng lưng thì người đó có một đầu tóc đen ngắn mềm mại, dùng bất cứ loại keo xịt tóc nào cũng không hề có tác dụng lên được, mọi thứ anh đều rất quen thuộc, chủ nhân của bóng lưng này, mái tóc này, anh đều rất quen thuộc.

“A Phong?” Lạc Diệp thở phào buông cây chổi ra, nhưng vẫn như cũ còn đầy nghi ngờ, “Em ở nhà à? Đang tìm gì thế? Vừa rồi anh gõ cửa em không nghe thấy sao? Anh gọi em cũng không nghe được à?”

Khâu Phong vẫn như cũ quỳ rạp trên mặt đất tiếp tục tìm kiếm, đối với lời nói của Lạc Diệp thì hoàn toàn lơ đãng. Lạc Diệp đi vài bước vòng qua bên kia định dùng tay kéo cậu: “A Phong, em có nghe thấy anh nói gì không vậy?”

Anh muốn động tới là lưng của Khâu Phong, nhưng lại giống như xuyên tay qua một mảnh không khí nóng bức dày đặc vậy, lần này anh sợ tới mức lui mạnh về phía sau mấy bước, lưng đập vào tủ quần áo phát ra mấy tiếng vang nặng nề.

“A.....Phong?” Giọng khàn khàn, Lạc Diệp không có cách nào đem nó hoàn toàn phát ra mà chỉ có thể để nó đảo qua đảo lại trong cổ họng, tiếng phát ra khiến cho ngay cả anh cũng không dám tin đây là giọng của mình nữa.

Lạc Diệp lúc này dám khẳng định đó không phải là Khâu Phong, tuy rằng nhìn sơ qua là bóng lưng của Khâu Phong nhưng lại không phải cậu. Anh không biết đó là cái thứ gì, nhưng lúc này với anh là nỗi sợ hãi sâu thẳm chạy thẳng từ ngón chân lên tới từng ngọn tóc. Anh chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ có ngày sợ tới mức run rẩy cả người, nhưng là lúc này đây anh có thể nghe được tiếng hàm răng va vào nhau cằn cộp, thân thể thì lại không thể khống chế mà phát run lên.

“Mi..... mi là ai?” nói ra được câu này hầu như anh phải dùng sạch toàn bộ sức lực, cái thứ đồ trước mắt này nhìn sơ qua thì là thực thể nhưng thật ra lại không phải, nó rốt cuộc là cái gì? Rốt cuộc muốn làm gì? Lạc Diệp không hề muốn nghĩ tới từ “quỷ”, trong lòng anh thật sự không muốn nghĩ theo hướng đó chút nào.

“Người” trên mặt đất vẫn tiếp tục mò mẫm, nó không ngừng tìm kiếm thứ gì đó, nhưng chỉ quanh quẩn ở chỗ đó chứ không dời đi nơi khác.

Lạc Diệp thấy rằng mình đã muốn duy trì tư thế dựa vào tủ này rất lâu, tuy rằng thực ra thì đương nhiên là không lâu lắm, anh cảm thấy mình phải động đây cơ thể một chút mới được.

“Không còn nữa.....” tiếng nói đột nhiên ngay tại lúc này vang lên, nhẹ nhàng bay vào trong tai anh, làm cho thân thể anh lại tiếp tục cứng đờ ra. Thứ đó trong mắt anh xem tới là mang bề ngoài của Khâu Phong, nhưng tiếng nói thì lại là của một cô gái trẻ, mang theo nghẹn ngào như đang tỏ bày ở bên tai. Đột nhiên có sự bị thương mạnh mẽ không hiểu từ đâu ra nảy lên trong lòng anh, không có nguyên nhân gì cả, chỉ là cảm thấy rất xót xa, giống như bị mất đi thứ gì đó đặc biệt quý giá hay là đã phạm phải một sai lầm không thể cứu vãn, hối hận cùng đau đớn trộn lẫn với nhau khiến trái tim dường như muốn nổ tung.

“Không còn nữa rồi.....” người trên mặt đất xoay lại theo tiếng nói, động tác thong thả, nhưng mỗi một chuyển động đều giống như ở trong lòng Lạc Diệp đè nặng thêm một tảng, nỗi đau đớn cũng càng khắc sâu thêm, đè ép anh tới mức không thở nổi.

Rốt cuộc cái thứ kia cũng hoàn toàn quay mặt qua, khóe mắt có chút xéch cao, lông mi hơi nhạt màu, chiếc mũi thẳng tắp cùng bờ môi mỏng, còn có con ngươi không giống với màu đen của người bình thường mà là màu cà phê trong suốt. Mỗi một điểm anh đều quen thuộc, bởi vì đó là gương mặt của Khâu Phong, nhưng còn biểu cảm trên mặt cũng là anh chưa bao giờ thấy qua, tuyệt vọng đến mức sắp khóc.

Rõ ràng biết thứ này không phải Khâu Phong, nhưng khi nhìn thấy gương mặt này vẫn làm cho Lạc Diệp đau lòng thêm gấp bội, thậm chí khiến anh không còn cảm thấy vết bỏng trên tay trái nữa, anh chỉ có thể cắn răng lấy hai tay đặt trước ngực đè lại, định ngăn chặn luồng cảm xúc khiến anh muốn bật khóc kia.

“Không..... không..... còn.....” tiếng của cô gái kia ngày càng nhỏ, cô ấy bật khóc lên, gần như không có cách nào đem mấy lời này nói ra đầy đủ nữa. Gương mặt Khâu Phong ở phía trước cũng bật khóc, môi run run, nước mắt tuôn ra hai bên má, nhưng không có để lại dấu vết nào trên mặt đất.

“A.....Phong.....” cùng một gương mặt làm cho Lạc Diệp có cảm giác như là Khâu Phong đang khóc, ngạt thở cùng đau lòng khiến anh không chống đỡ nổi thân thể của chính mình, trượt xuống ngồi trên đất, còn eo gàn như phải cong xuống.

“Không..... còn.....” tiếng của cô gái ấy bắt đầu vỡ ra như là bị gió thổi tan. “Khâu Phong” trước mặt bỗng nhiên cuộn tròn thân thể lại như là gặp phải cơn đau rất lớn, sau đó ‘nó’ ngẩng mặt nhìn về hướng cửa, há to miệng giống như đang kêu cái gì. Lạc Diệp không nghe thấy, nhưng lại có thể nhìn tới cái gương mặt của Khâu Phong kia bắt đầu khô héo, làn da biến thành màu đen giống như là than bị đốt tới khô nước vậy.

Nếu phải dùng một câu để miêu tả cảm nhận hiện tại của Lạc Diệp thì đó chính là...

Trời đất sụp đổ.

4. Chương 4: Quyết Tâm

Khâu Phong tăng ca, cậu ở lại công ty đến tận 10 giờ khuya.

Tăng ca là đương nhiên, khách hàng hôm nay lại đưa thêm yêu cầu mới mà thời gian thì lại càng ngày càng gấp, khiến cả tổ của bọn họ đều bị biến thành súc đầu mề trán. Cả buổi tối đều có tiếng than oán, khách hàng không hiểu biết về cái nghề thiết kế này nên cho rằng việc sửa chữa là rất dễ dàng, quả thật làm cho bọn họ có lý do để oán trách.

Nhưng còn Khâu Phong lại ở lúc tan ca chấm dứt, cùng đồng nghiệp rời khỏi công ty chia tay nhau ở ngoài cổng, mới bắt đầu muốn oán giận.

Nếu có thể trực tiếp tăng ca suốt đêm thì tốt quá rồi.

Cậu thậm chí còn nghĩ thế.

Không hiểu sao cậu không muốn về nhà. Nhà trọ mới thuê so với căn nhà cũ còn gần công ty hơn, càng thuận tiện, không cần Lạc Diệp phải lái xe đưa đón, cũng không cần quan tâm tới phòng làm việc của Lạc Diệp bữa thành cái dạng gì nữa, nhưng cậu chính là không muốn đi về.

Cậu lê bước trên đường rất lâu, chờ tới lúc về tới nhà trọ thì đã gần tới nửa đêm.

Sau đó, cậu nhìn thấy Lạc Diệp ngồi ôm chân cuộn người lại thành một cụm ở trước cửa nhà mình.

“Lạc Diệp?” Cậu nhíu nhíu mày, thật ra cậu cũng đoán được chuyện anh sẽ tới đây tìm mình nhưng không ngờ lại tới nhanh như vậy, “Anh tới đây lúc nào vậy? Ở chỗ này đợi bao lâu rồi?”

“A Phong.....?”

Lại gần thì cậu mới nhận ra là Lạc Diệp đang phát run, đầu tóc anh rối bù, bị mồ hôi thấm ướt thành từng bệt từng bệt rơi xuống trên đôi mắt, còn ánh mắt vốn tràn đầy sức sống thì lại ngập tràn sợ hãi và tuyệt vọng.

“Lạc Diệp? Có chuyện gì thế? Anh bị sao vậy?” Cậu nhanh chân tới bên Lạc Diệp quỳ xuống, lấy tay chạm vào vai anh. Đây là lần đầu tiên Khâu Phong nhìn thấy Lạc Diệp thế này, trong kí ức của cậu, dù cho có đang ở thời điểm khó khăn nhất đi nữa thì người này vẫn đứng bên cậu một cách tràn trề tự tin. Lạc Diệp thế này làm cho cậu có chút luống cuống.

Nhưng ngoài dự kiến, khi tay cậu sắp đụng tới Lạc Diệp thì anh bỗng nhiên co rụt người lại, giống như muốn né tránh vậy.

“Lạc Diệp? Rốt cuộc là anh làm sao vậy chứ?” Dùng sức kéo người Lạc Diệp qua, Khâu Phong bắt buộc anh nhìn vào mình “Tại sao anh lại biến thành thế này?”

“A Phong.....? Là A Phong.....” bị cậu kéo một cái, tinh thần Lạc Diệp giống như tỉnh táo lại, con người anh sáng lên, thấy rõ được người trước mặt. Anh lập tức nhào mạnh lên người Khâu Phong rồi đột nhiên tách ra, dùng hai tay sờ khắp cả người Khâu Phong “Thật sự là A Phong, em không có việc gì..... tốt quá rồi.....em không có sao hết.....”

“Lạc Diệp! Lạc Diệp!” Không bình thường, rất không bình thường. Mày của Khâu Phong lại càng nhăn thêm, Lạc Diệp đang sợ hãi, anh đang xác nhận lại sự tồn tại của cậu, điều này khiến cho trái tim Khâu Phong như bị bóp nghẹt, cậu bắt đầu thấy bất an lan tràn. Cậu cầm lấy hai tay của Lạc Diệp định khiến anh dừng lại thì cảm thấy có thứ gì đó dính lên tay mình, cậu chú ý nhìn vào mà tim như ngừng đập “Tay của anh sao vậy? Tại sao lại bị thương tới nông nỗi này?”

Hỗn hợp của máu loãng cùng thứ chất lỏng gì đó hơi trong suốt, chảy từ bàn tay của Lạc Diệp tới tận khuỷu tay, là vết bỏng, hơn nữa là chưa được chữa trị, sau đó còn bị cọ sát thêm, cả bàn tay đều là máu thịt trộn lẫn vào nhau, làn da trên tay thì bị lật ngược rồi cuộn lại, nhìn thấy mà giật mình.

“A Phong..... em không sao thì tốt rồi..... làm anh sợ muốn chết, thật là làm anh sợ muốn chết.....” thì thào lặp lại tên Khâu Phong, hơi thở của Lạc Diệp có chút rối loạn nhưng cảm xúc thì đã dần bình tĩnh lại. Anh ngẩng đầu đối mặt với Khâu Phong, tay bị Khâu Phong cầm nên chỉ có thể dùng đôi mắt không ngừng nhìn từ trên xuống dưới, xác nhận rằng mỗi một tấc da thịt của gương mặt ở trước mắt anh đây không hề có một vết thương nào cả.

“Anh mới làm em sợ muốn chết đó, bị thương lúc nào vậy hả? Anh liền cứ để mặc kệ như vậy hay sao?” Khâu Phong đột nhiên cảm thấy trong lòng bốc lên một cổ lửa giận không tên, cậu cầm lấy cánh tay không bị thương của Lạc Diệp, kéo anh từ dưới đất lên “Đã thế còn ngồi trên mặt đất, cho dù nơi này là lầu cao thì cũng có thể bị cảm lạnh đó biết không hả. Mau đi bệnh viện với em, ngay lập tức!”

“Được, chúng ta đi bệnh viện.....” Lạc Diệp đứng vững người lên, Khâu Phong định quay đầu kéo anh đi thì bị anh trở tay nắm ngược lại.

“Sao thế? Anh đau chỗ nào à?” Quay đầu lại, Khâu Phong thấy có chút sốt ruột vì không biết vết thương trên tay Lạc Diệp đã bị anh để đó bao lâu rồi, diện tích phỏng cũng không nhỏ chút nào, nếu như để bị nhiễm trùng thì không biết sẽ ra sao đây nữa. Nhưng cậu lại lo là trên người anh liệu còn có vết thương nào nữa làm anh đi không nổi hay không, vì thế định cúi người xuống kiểm tra.

“A Phong” Lạc Diệp dùng sức lấy tay kéo Khâu Phong đứng thẳng người lại, “Chúng ta đi bệnh viện xong, sau đó thì trở về nhà, không cần phải quay lại nơi này nữa” sắc mặt anh vẫn còn nhợt nhạt nhưng lời nói lại rất kiên định, trong giọng nói đều là sự dễ dàng khiến cho Khâu Phong nghe thấy hơi sững người ra một chút.

“Lúc này anh nói mấy thứ này làm chi? Nếu bị nhiễm trùng thì làm sao bây giờ? Anh là thợ chụp ảnh đó, bộ anh muốn sau này không thể cầm được camera nữa sao? Anh.....”

“KHÔNG CẦN QUAY LẠI NƠI NÀY NỮA!!!” Khâu Phong còn chưa kịp nói xong thì đã bị Lạc Diệp cắt đứt, anh hầu như là rống ra, trên tay lại càng thêm dùng sức gần như khiến cho Khâu Phong cảm thấy đau đớn.

“Nơi này..... nơi này.....” Lạc Diệp cắn môi, ánh mắt hướng về cánh cửa sắt bên cạnh.

“Nơi này thì sao?” Khâu Phong cũng nhìn về cánh cửa đó theo ánh mắt anh. Trên hành lang ban đêm chỉ có mấy bóng đèn công suất thấp đang phát sáng, ánh sáng màu quýt cũng không có cách giúp cho cánh cửa sắt kia có thêm chút ấm áp nào. Ban đêm của mùa hè vẫn oi bức như cũ nhưng Khâu Phong không hiểu sao lại rung mình một cái.

“.....” Lạc Diệp buông tay Khâu Phong ra, không nói gì thêm gì nữa, từ trong túi tiền lấy ra một cái chìa khóa rồi đưa cho Khâu Phong.

“Đây là?” Nhận lấy cái chìa khóa Khâu Phong mở to hai mắt nhìn. Đó là một chiếc chìa khóa cửa chống trộm bình thường, trên người bản thân cậu cũng có một chiếc, đây là chìa khóa của căn nhà trọ này nhưng cùng chiếc chìa khóa trên người cậu lại có chỗ khác nhau, chiếc chìa khóa trên tay này dính đầy bụi đen giống như là được lấy ra từ trong đồng lửa ở nhiệt độ cao vậy, khiến cho nó có chút bị biến dạng, động tác đưa qua cầm lại làm cho vết bụi cháy xém trên bề mặt nó không ngừng rơi xuống đất.

“Anh lấy từ chỗ ông chủ cho thuê nhà, lúc mới lấy được thì nó còn mới lắm. Nhưng giờ.....” nét mặt của Lạc Diệp trở nên méo mó khi anh nghĩ tới cái thứ mang hình dáng của Khâu Phong tan ra thành tro bụi ở trước mắt anh, dù cho anh tự nói bao nhiêu lần trong lòng đó không phải là Khâu Phong đi nữa thì trái tim cũng không ngừng đập loạn, điều này làm cho thân thể và giọng nói anh đều đang run rẩy “A Phong, nơi này không thể ở được, theo anh về đi, về ngay lúc này được không.”

“Mặc kệ thế nào thì hiện tại anh phải đi bệnh viện ngay” không khí nóng bức hầu như muốn giết chết mình và vết bỏng trên tay đêm qua dường như lại bị gọi lại, Khâu Phong cảm thấy toàn thân đều là mồ hôi lạnh. Cậu lắc lắc đầu đem mấy thứ này đều quăng ra khỏi óc, lần thứ hai lôi kéo Lạc Diệp đi về phía thang máy.

“A Phong.....”

“Câm miệng! Có chuyện gì tới bệnh viện rồi nói! Bộ anh muốn cánh tay tàn phế hay sao?” Không nghe anh cãi nhai, Khâu Phong chỉ lo quan tâm lôi kéo anh đi, mà nhờ có cái câu ‘có chuyện gì tới bệnh viện rồi nói’ của cậu nên lần này Lạc Diệp cũng coi như hợp tác.

Trong bệnh viện luôn tràn ngập mùi thuốc sát trùng đặc trưng, dù cho là khi đông đúc nhất cũng khiến người ta có một loại cảm giác yên bình mà sợ hãi. Sống cùng chết được giao nhau ở chỗ này, có người thì nhờ cậy vào nó nhưng cũng có người thì sợ hãi muốn tránh xa.

Hai giờ sáng, ngồi ở trên ghế dài đặt bên ngoài phòng bệnh cấp cứu khẩn cấp, Khâu Phong đặt hai khuỷu tay lên đùi chống đầu mình, nghĩ tới lời bác sĩ vừa mới nói mà trong lòng rối bời.

Sau khi bác sĩ kiểm tra xong câu đầu tiên hỏi là có phải chỗ nào đang bị cháy hay không, bởi vì vết thương để lại trên tay Lạc Diệp rất giống khi đi kéo lấy cánh cửa bị ngọn lửa có nhiệt độ cao đun nóng lên ở trong đám cháy vậy. Hơn nữa Lạc Diệp không chỉ bị thương trên tay mà anh còn có dấu hiệu bị chấn động não rất nhỏ, có thể là do khi bị ngã xuống đụng vào đầu nữa.

“Trong vòng 1 – 2 ngày này trí nhớ cậu ta có thể có chút lộn xộn, chính là có thể lẫn lộn giữa chuyện trước và sau bị thương với nhau, nên chúng tôi đề nghị cậu ta ở lại bệnh viện để quan sát vài ngày. Tối nay trước tiên hãy ở lại phòng theo dõi đi”

Bác sĩ nói thế đấy, Khâu Phong ở cùng Lạc Diệp trong phòng theo dõi cho tới khi anh ngủ thiếp đi thì mới ra ngoài hít thở không khí một chút.

Khi Lạc Diệp còn thức cứ kéo lấy tay cậu không chịu buông ra, không ngừng lặp đi lặp lại rằng muốn cậu theo anh trở về, căn nhà kia không thể ở được. Vừa rồi lúc ở trước cửa nhà trọ, tuy ban đầu thì trạng huống tinh thần của Lạc Diệp có hơi bất thường nhưng sau đó nói năng coi như cũng rõ ràng, vậy mà mình lại không phát hiện ra anh bị chấn động não. Anh tới nhà trọ từ lúc nào chứ? Còn có khi nào thì bị thương? Trước lúc cậu trở về anh rốt cuộc đã ở trước cửa ngồi đợi bao lâu rồi?

Tưởng tượng tới lúc mình tăng ca thậm chí có thể suốt đêm không về, Khâu Phong đã muốn đánh cho chính mình một trận, nếu cậu thực sự không về thì Lạc Diệp có thể sẽ một mực ngồi ra ở chỗ đó, đến sáng ngày mai bị hàng xóm phát hiện mới thôi.

Không đúng. Khâu Phong nâng cằm nghĩ, lẽ ra không cần phải chờ đến sáng mai mới bị hàng xóm phát hiện mới đúng, chẳng lẽ từ lúc Lạc Diệp đến đây tới giờ không có người nào đi qua hành lang hay sao? Anh thậm chí còn lấy được chìa khóa từ chủ cho thuê nhà thì nhất định là có người nói cho anh ấy biết chủ nhà ở đâu, hơn nữa anh còn đi thăm hỏi qua nữa cơ mà.

Đưa chìa khóa cho người lạ vậy mà chủ nhà lại không điện thoại cho mình hay. Trước tiên không nói tới việc này, chỉ là trực tiếp đưa chìa khóa cho người ta tự đi mở cửa thì đã vốn không bình thường rồi. Càng nghĩ lại cậu lại càng cảm thấy không đúng lắm, tòa nhà vừa xây được hai năm hơn nữa năm ngoái lại vừa mới được trang trí, lại lấy cái giá rẻ như vậy để cho người ta thuê. Nếu không nói tới mấy thứ này, thì một căn nhà được trang trí đầy đủ còn có đủ các đồ vật và đồ điện tử ở trong nhà, lại được quét dọn quá mức qua loa. Nếu như muốn dọn sơ qua, thì tại sao lại có thể bỏ qua chỗ mà chỉ cần liếc mắt đều có thể nhìn tới này chứ, căn nhà này rõ ràng là để cho khách đi xem cơ mà.

Có quỷ.

Tiếng nói lãnh lút của trẻ con vang lên trong đầu, là lời của đứa trẻ nhà hàng xóm nói vào hôm qua, cái chữ kia khiến cho thân thể Khâu Phong lập tức cứng đờ, nhiệt độ không khí bên người giống như đang bị giảm đi.

Bà cụ Trương nói tới cái cô gái gõ cửa kia, theo ý của bà cụ ngày hôm qua hình như cô ta đã đi vào trong nhà rồi. Đứa bé nhà hàng xóm nói chị gái kia là quý, có phải là chỉ cô gái đó hay không?

Mở ra tay mình để trước mặt, đem qua đầu tiên là khi chạm vào chỗ kết nối USB của USB giống như là đụng phải bàn ủi, tiếp theo là hơi thở nóng cháy dường như muốn đốt cháy cả nội tạng, rồi bị nghẹt thở, sau đó tay lại quơ được cái gì đó mà lúc ấy cậu có cảm giác tay mình dường như sẽ bị đốt thành than vậy.

Nhưng là bản thân mình không có bị thương còn Lạc Diệp thì lại bị thương.

Mặc kệ là có quý hay không nhưng tại sao lại có khác biệt như vậy? Chính mình mới là người ở đó vậy mà chỉ trừ một chút cảm giác ra thì không có chút tổn thương nào hết, còn Lạc Diệp chẳng qua là tới tìm mình thì lại bị biến thành thảm thương đến như thế.

Nhắm mắt lại dựa vào bức tường sau lưng, Khâu Phong biết mình vẫn luôn có chút run rẩy, có lẽ là bắt đầu từ lúc nhìn thấy được Lạc Diệp, một Lạc Diệp nhếch nhác, bất lực, thậm chí là yếu ớt đến như vậy. Tưởng tượng đến những gì anh gặp phải khiến cho anh có biểu hiện như thế, thì trong lòng Khâu Phong có một luồng cảm xúc như muốn phá hủy đi tất cả mọi thứ. Cậu rất ít khi phát giận, kể cả đồng nghiệp và bạn bè cũng chưa từng gặp qua cậu cùng với ai đó tức đến đỏ mặt, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là cậu KHÔNG HỀ biết giận dữ.

5. Chương 5: Tiểu Kiệt

Bất cứ người nào tại nửa đêm bị người ta gõ cửa không ngừng đều sẽ tức giận, cho nên về mặt ông chủ cho thuê nhà có chút hơi mập mạp khi mở cửa ra thì rất là giận dữ. Vợ ông ta mặc áo ngủ đứng ở sau ló đầu ra hướng cửa nhìn quanh.

“Ngài..... ngài Khâu.....” nhìn tới người đứng bên ngoài là Khâu Phong, chủ cho thuê nhà rõ ràng có hơi sững sốt, về giận dữ vừa rồi vẫn còn đọng lại trên mặt, giờ lại thêm vào một chút tránh né và bối rối, có vẻ rất không tự nhiên “Đã trễ thế này.... có.... có chuyện gì vậy?”

“Tôi tới trả chìa khóa mà lúc ban ngày bạn của tôi hỏi ông lấy” Khâu Phong dùng tay đẩy cửa làm cho nó mở lớn hơn, cậu dựa cả thân lên khiến chủ cho thuê nhà không có cách nào đóng cửa được “Cám ơn ông để cho cậu ấy đi vào”. Khâu Phong dùng ngón cái và ngón trỏ cầm nó giơ lên trước mặt chủ nhà, thấy người đàn ông trung niên trước mặt toát ra mồ hôi đầy mặt, biểu cảm trở nên méo mó, môi ông ta cũng tái đi. Cái chiếc chìa khóa này giống như dọa cho ông ta sợ hãi, còn bà vợ đằng sau thì lấy tay bịt miệng lại.

Cụp mi xuống, biểu hiện của chủ cho thuê nhà đã công khai nói cho Khâu Phong biết căn nhà cậu ở có vấn đề, nhưng ông ta vẫn đưa chìa khóa cho Lạc Diệp để cho Lạc Diệp một mình vào trong đó.

“Cậu ấy hiện nay đang ở bệnh viện” Khâu Phong kéo tay chủ nhà đặt chiếc chìa khóa kia vào trong tay ông ta. Chủ cho thuê nhà muốn thoát tay ra, nhưng Khâu Phong cầm chặt lấy tay ông ta, dùng sức đem cái chìa khóa ép vào vòng bàn tay rồi lấy mấy ngón tay nắm lại thật chặt. “Bị bỏng, còn bị chấn động não”

“Thật..... thật ư?” Mồ hôi lăn xuống mặt chủ cho thuê, vẫn lăn vào trên áo ngủ, ông ta cười với vẻ mặt gượng gạo, tuy động tác không lớn nhưng cũng dùng sức giãy khỏi tay Khâu Phong “Sao..... sao lại bị thương thế?”

“Tôi đang muốn hỏi cái vấn đề này” ánh mắt Khâu Phong rất lạnh, cậu vẫn nhìn thẳng vào mặt chủ cho thuê nhà, khiến cho gã đàn ông có số tuổi lớn gấp đôi cậu run chân lùi về phía sau, “Cậu ấy tới tìm tôi, trong phòng không có ngòai lửa, cậu ta làm sao lại bị bỏng chứ? Bác sĩ nói là cậu ta nắm phải cánh cửa vô cùng nóng rất giống với vết thương có được trong lúc hỏa hoạn”.

“Tôi..... tôi chả phải cũng không biết sao? Hay là cậu ta bị thương ở chỗ nào khác?” Chủ cho thuê nhà nhếch khóe miệng run rẩy cười, vươn tay che trước Khâu Phong “Căn nhà không có vấn đề, tuyệt đối không có vấn đề.....”

“Ừm.....” Khâu Phong lệch nghiêng đầu nhìn ra sau ông ta, bà vợ chủ nhà bị cậu nhìn tới rụt người lại phía sau. Ban đêm vào mùa hè mà người phụ nữ đó vẫn như cũ gắt gao dùng hai tay ôm chặt lấy thân thể mình, vẻ sợ hãi trên gương mặt sâu sắc lại rõ ràng. Cậu đem ánh mắt chuyển hướng về cánh tay chủ nhà che ở trước mặt mình, tay phải vẫn nắm thành hình nắm đấm, bên trong là chiếc chìa khóa kia.

Ý thức được Khâu Phong đang nhìn cái gì, thân thể chủ cho thuê nhà hung hăng mà run lên một chút, tay ông ta hất ra bên cạnh đường như là định đem chiếc chìa khóa quăng ra, nhưng nghĩ tới Khâu Phong vẫn còn ở đây nên dốc hết sức đè nén lại bản thân mình.

“Ngài Khâu, nếu ngài muốn trả lại nhà thì căn cứ vào hiệp ước, chúng tôi sẽ không trả lại tiền thuê mà chỉ trả lại tiền thế chấp cho ngài thôi, tuy nhiên ngài chỉ ở có một ngày..... vậy, trả lại một nửa tiền thuê nhà cũng được”, nuốt nước miếng xuống, chủ cho thuê nhà nhanh chóng đem mấy lời này nói ra cho xong, ông ta dường như muốn Khâu Phong lập tức rời khỏi trước mắt mình, thậm chí còn chịu trả lại một phần tiền.

“TÔI SẼ KHÔNG TRẢ NHÀ!” Khâu Phong cong khuỷu tay xuống đập vào cửa phát ra một tiếng vang không nhỏ. Cậu thở ra một hơi, từ lúc nhìn thấy Lạc Diệp đến giờ trong lòng cậu vẫn như bị kéo căng ra, động tác vừa rồi dường như phóng ra được một ít bức bối trong lòng, làm cho cậu cảm thấy bả vai hơi thoải mái hơn được một chút, “Trả xong lại tiếp tục cho người khác thuê hay sao?” Ánh mắt nhìn về phía chủ nhà, người đàn ông bị một cú đập này của cậu hù tới kia đang từng chút một lùi về phía sau từng bước “Căn nhà này rốt cuộc có chuyện gì, cho dù ông không nói, thì tôi cũng sẽ biết được.”

Khâu Phong lùi lại từng bước tránh ra khỏi cửa, chủ cho thuê nhà còn sững sờ tại chỗ đó không hề động đậy. Nhú nhú mày, Khâu Phong lấy tay đem cửa kéo mạnh qua, đóng sầm lại.

Cánh cửa chống trộm nặng nề bị đóng lại một cách mạnh bạo phát ra tiếng vang như bị thương. Khâu Phong cẩn thận nhìn chằm chằm vào cánh cửa kia một lúc rồi mới xoay người chuẩn bị lên lầu.

“Oái!” Cú quay người này suýt nữa làm cậu đá tới người đứng bên cạnh. Chú ý lại thì mới phát hiện ra là Tiểu Kiệt nhà hàng xóm đứng ở bên chân mình, giống như đêm qua vậy, không biết đã đứng nhìn bao lâu.

“Tiểu Kiệt? Đã trễ thế này sao em còn ở đây làm gì? Mẹ em biết em chạy tới đây sao?” Có chút chần chừ ngồi xổm người xuống, lúc này ít nhất cũng 3, 4 giờ khuya; một đứa bé 7, 8 tuổi tại sao sẽ chạy tới tầng lầu ở dưới nhà mình lúc này chứ?

“Em nói với anh, cái anh trai kia hứa với em sẽ làm cho chị gái kia không khóc nữa, nhưng mà chị ấy vẫn còn đang khóc nha”, Tiểu Kiệt nâng đầu, ánh mắt đen trắng rõ ràng lóe lóe sáng, đại khái là bởi vì đêm khuya cho nên nhóc ấy hạ thấp giọng xuống nói.

“Anh trai kia? Em là nói tới Lạc Diệp sao?” Lúc ban ngày Lạc Diệp tới có gặp Tiểu Kiệt? Khâu Phong không khỏi càng quan sát cẩn thận đứa bé dưới chân mình. Trên gương mặt mềm mại trơn mịn có vết trầy có lẽ là do khi chơi đùa để lại, làn da rất trắng nõn, trước kia không có chú ý hiện tại mới phát hiện bên dưới cặp mắt to kia có màu xanh nhàn nhạt.

“Tiểu Kiệt, gần đây em đều ngủ không ngon à?” Hai tay đặt lên vai đứa trẻ, cảm giác dưới lòng bàn tay chính là nhô gầy cùng yếu ớt, đêm qua đứa nhỏ này cũng là hơn 2 giờ xuất hiện trước cửa nhà mình, hôm nay lại ở 3 – 4 giờ đi quanh quẩn ở lầu 20, rõ ràng là nhóc ấy không có đi ngủ.

“Rất ồn, ngủ không được” Tiểu Kiệt lấy hai tay che lỗ tai mình lại lắc lắc đầu.

“Bây giờ còn nghe được sao?”

“Chỗ này thì không nhưng mà ở bên trên thì luôn nghe thấy, ồn tới mức làm cho em đau đầu” Tiểu Kiệt chỉ chỉ lên trên đầu, ngẩng đầu nhìn hướng lên trên. Khâu Phong cũng theo ánh mắt nhóc ấy mà nhìn hướng lên trần của hành lang.

“Tiểu Kiệt. Em nói cho anh nghe. Từ khi nào em bắt đầu nghe được tiếng khóc của chị gái kia vậy? Chỗ nào có thể nghe thấy được? Trong nhà bọn em? Hay là cửa nhà anh?” Đi vài bước tránh xa cửa nhà chủ

cho thuê nhà ra, Khâu Phong ngồi xuống dựa vào tường, đem Tiểu Kiệt ôm đến bên cạnh nhẹ giọng hỏi.

“Dọn tới ngày đầu tiên là nghe được, em nói với mẹ, bà ấy nói là em xem TV nhiều quá”, ngoan ngoãn chui vào bên người Khâu Phong ngồi yên trên đùi cậu, Tiểu Kiệt cúi đầu bắt đầu nghịch nghịch ngón tay mình “Ở nhà nghe thấy, trên hành lang cũng nghe thấy, nhưng chỉ cần không ở bên trên thì không có nghe được”.

Bên trên là chỉ đến tầng 21, nếu là hôm qua thì Khâu Phong sẽ nghĩ là lời đứa trẻ này nói không thể nào đúng được, nhưng là trải qua chuyện của Lạc Diệp, cậu lúc này chỉ có thể cố gắng đi sửa sai.

“Ngoại trừ tiếng khóc, Tiểu Kiệt em còn nghe thấy gì nữa không?”

“Còn tiếng kêu cửa nữa” Tiểu Kiệt ngẩng đầu, có chút khó hiểu nói với Khâu Phong, “Rất kì quái, em luôn nghe thấy tiếng chị ấy khóc ở trong phòng, nhưng mà tối nào bên ngoài cũng có tiếng kêu cửa cả”.

Trong lòng hơi hồi hộp, tiếng kêu cửa, điều này với bà cụ Trương nói đều khớp với nhau. Quả nhiên là bà cụ ấy nói về cô gái gõ cửa nhà mình hay sao?

“Ừm, Tiểu Kiệt, cùng anh lên lầu đi được không, mẹ em nếu phát hiện em không ở trên giường sẽ rất lo lắng đó”, cậu đứng dậy duỗi tay đem Tiểu Kiệt ôm lên, trong buổi tối của mùa hè đứa trẻ chỉ mặc một cái áo thun lớn rộng thùng thình cùng với một cái quần đùi nhỏ, theo động tác của cậu mà cổ áo hơi rộng bị lệch về phía sau. Với tư thế ôm đứa nhỏ này Khâu Phong có thể nhìn thấy lưng của nhóc ấy.

“Tiểu Kiệt, trên lưng em bị sao vậy?” Khâu Phong ôm thẳng bé đi tới ngay giữa bên dưới bóng đèn trên hành lang, kéo áo nhóc ấy lên nhìn kĩ. Trên lưng đứa trẻ có từng vệt từng vệt dấu vết, nhìn sơ qua rất giống như là vết thương, ở dưới ánh sáng thấy rõ ràng hơn thì ra là bớt. Kỳ quái là cái bớt này là từng đường từng đường thẳng tắp nhau, mỗi một cái có lẽ cách nhau khoảng chừng 10cm, ngay ngắn tới quỷ dị.

“Không có sao hết nha” đầu đặt lên vai còn hai tay để sau gáy cậu, Tiểu Kiệt tiếp tục nghịch ngón tay mình.

“Thật không?” Không có tiếp tục nghĩ nhiều, Khâu Phong dùng tay kéo áo đứa trẻ ngay ngắn lại rồi ôm thẳng bé lên thang máy.

“Tiểu Kiệt! Tiểu Kiệt! Con chạy đi đâu vậy chứ? Tối ngày nào cũng làm thế, bộ con muốn mạng của mẹ hay sao hả?” Mới ra thang máy thì một người phụ nữ liền nhào tới, trên mặt đều là lo lắng cùng với mồ hôi, nhìn qua có vẻ như là đã đi tìm rất lâu.

Để người phụ nữ kia ôm lấy đứa trẻ trên tay mình, Khâu Phong chờ chị ta nói xong mới ra tiếng “Tôi nhìn thấy nhóc ấy ở trên hành lang tầng 20 đấy”.

“A, ngài Khâu, đứa nhỏ này trước kia đều trốn ở giữa mấy tầng lầu, thật là làm phiền ngài quá”, đem đứa nhỏ ôm qua người phụ nữ kia liên tục nhận lỗi với cậu, “không biết vì sao luôn nửa đêm chạy ra ngoài, tối nào cũng làm cho tôi chạy đi tìm khắp nơi, thằng bé này..... thằng bé này.....”

Nói một hồi thì ánh mắt người phụ nữ này có chút đỏ lên, dưới mắt kính của chị ta cũng là đôi mắt thâm quầng, xem ra cũng giống như Tiểu Kiệt vậy, đều là ngủ không được.

“Không có chi, bà chị, tôi có chút chuyện muốn hỏi thăm chị một lát”, Khâu Phong lắc đầu chặn lời chị ta lại “Lúc ban ngày chị có nhìn đến người bạn tới tìm tôi hay không? Chị có biết cậu ta gặp phải chuyện gì hay không vậy?”

“Ban ngày? À, là cái cậu cao cao mắt to đấy ư?” Người phụ nữ ngẫm lại một chút “Cậu ta đang nói chuyện với Tiểu Kiệt, sau đó hỏi tôi chủ cho thuê nhà ở chỗ nào nói là muốn vào nhà ngài.....”, tiếp theo chị ta giống như nhớ ra gì đó sắc mặt nhanh chóng trắng toát, “Thì..... cứ như vậy..... tôi..... tôi mang Tiểu Kiệt trở về ngủ đây....”, nói xong xoay người định ôm đứa nhỏ đi, Khâu Phong trước một bước chặn đường chị ta lại.

“Ngủ như thế nào? Tiểu Kiệt vẫn nghe thấy có người đang khóc, ngủ không được mới trốn xuống tầng dưới, chị không muốn tin cũng không còn cách nào khác, cứ tiếp tục để như thế này là sẽ không bao giờ yên lại được đâu”. Trong lòng khẳng định rằng người phụ nữ này chắc chắn biết gì đó, cho nên Khâu Phong đưa ra một liều thuốc nặng hơn, “chả lẽ chị định để cho cả hai người đều bị biến thành suy nhược thần kinh hay sao? Hôm nay lúc cậu ta đến rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta dù sao cũng phải nghĩ biện pháp để giải quyết chứ?”

“Tôi không biết..... tôi thật sự là không biết.....” người phụ nữ bị kích động muốn chạy thoát từ hai bên của Khâu Phong, nhưng vẫn bị Khâu Phong chặn lại, cảm xúc dần dần trở nên kích động, trong tiếng nói cũng bắt đầu có tiếng nức nở, “Tôi cái gì cũng không biết, ngài Khâu ngài tha cho tôi đi, tôi thật sự là cái gì cũng không biết mà!”

“BÀ CHỊ! CHỊ TỈNH TÁO CHỨT ĐI! CHẢ LỀ CHỊ MUỐN TIỂU KIỆT VẪN TIẾP TỤC NHƯ THẾ NÀY HAY SAO?” Khâu Phong tăng cao giọng nói lên, cậu muốn nắm lấy tay của người phụ nữ này để bắt chị ta đứng yên, vậy mà người phụ nữ này một tay ôm đứa trẻ một tay đem ra chần.

“Bà chị.....? Tay của chị?” Cú chần này làm động tác của Khâu Phong dừng lại, bàn tay của người phụ nữ đưa tới trước mặt cậu, trong lòng bàn tay giữ lại dấu vết từng bị bỏng, thịt mới chồng lên phần thịt cũ hình thành một đường nổi lên khá dài, từ đầu ngón tay cái bắt đầu kéo ngang hết cả bàn tay. Ngoại trừ là tay trái với tay phải ra thì vết thương này với vết thương trên tay Lạc Diệp cực kỳ giống nhau.

“A.....” người phụ nữ hoảng sợ ngẩng đầu lên, chị ta cũng nhận ra mình vừa đem thứ gì lộ ra trước mặt Khâu Phong, chị run rẩy rút tay về ôm chặt lấy Tiểu Kiệt, cả người xụi lơ xuống, quỳ rạp ra trên đất khóc thành tiếng, “Đừng có tới nữa, đừng có làm thế nữa mà.... tại sao là tôi chứ, tại sao là Tiểu Kiệt nhà tôi chứ..... trời ơi..... ở bên cạnh nhiều nhà nhiều người như vậy, tại sao lại là chúng tôi vậy.....”

“Rốt cuộc..... căn nhà đó đã từng xảy ra chuyện gì?” Khâu Phong phục hồi lại tinh thần từ trong sự kinh ngạc ban nãy, cũng ngồi xổm người xuống, hạ thấp giọng căn nhắc nghiêm túc hỏi người phụ nữ này.

“Căn nhà kia.....”

“Ngài Khâu! Sao ngài lại ở đây chứ! Nhà ngài cháy rồi kìa!” Ngay lúc người phụ nữ định nói gì đó thì một giọng nói hơi hoảng hốt và già nua truyền mạnh tới, Khâu Phong không khỏi quay đầu lại, thấy bà cụ Trương hoang mang rối rít chạy tới.

6. Chương 6: Đám Cháy

“NGÀI KHÂU! TRONG NHÀ NGÀI CÒN NGƯỜI KÌA! LÀM SAO BÂY GIỜ! LÀM SAO BÂY GIỜ!” bà cụ Trương lão đảo ngả tới ngả lui, nhào lại đây bắt lấy tay Khâu Phong lắc mạnh.

“Cái gì cơ?” Khâu Phong cũng hoảng lên, lướt qua bà cụ chạy nhanh về cửa nhà mình, nhưng cái cửa sắt màu xám vẫn cứ lặng im đứng đó, cậu áp tai lên cửa nghe vào bên trong nhưng không nghe có tiếng người nào cả, trên ván cửa cũng không có tăng nhiệt độ. Lại quỳ rạp xuống mặt đất nhìn vào khe cửa cũng không có chút khói nào của đám cháy bay ra cả.

“.... không có cháy...” Khâu Phong đứng lên, hơi chần chừ nhìn cánh cửa trước mặt, xúc cảm lạnh như băng từ trên tay truyền tới. Tầm mắt từ cửa chuyển tới tay nắm, nơi đó vẫn chưa được lau chùi, bên trên kim loại màu bạc vẫn còn dính một vài thứ gì đó, đó là da trên tay Lạc Diệp xé ra, đến mức khiến trong lòng cậu thấy đau đớn. Cậu ngẫm nghĩ một hồi rồi từ từ đưa tay qua, ngay lúc sắp đụng tới thì hơi ngừng lại, nhưng cuối cùng cũng hạ quyết tâm nhắm mắt lại nắm nhanh lấy nó.

“CHÁY! CHÁY RỒI! MỌI NGƯỜI MAU THỨC DẬY ĐI!” bà cụ Trương chạy theo đến đây, nhìn thấy cậu đứng yên trước cửa, cụ hơi bối rối lại không biết bây giờ nên làm gì, chỉ có thể đi gõ cửa từng nhà từng nhà một mà kêu. Giọng của bà cụ rống lên này giờ đã bắt đầu trở nên khàn khàn, sức trên tay cũng chẳng còn được bao nhiêu nữa, nhưng hai tiếng ‘cháy rồi’ vẫn có uy lực rất mạnh nên không bao lâu đã có mấy nhà quần áo lộn xộn mở cửa chạy ra.

“Sao vậy? Cháy chỗ nào?” Mọi người đều hoảng loạn thành một đám, có người định đi về hướng cầu thang, có người thì hỏi nhau qua lại, cái hành lang khi này còn im ắng thì bây giờ đã trở nên hỗn loạn.

“Bà cụ Trương, bà cụ Trương” Khâu Phong thở gấp vài cái, buông cái tay đang cầm nắm cửa ra quay lại giữ chặt bà cụ, “không có cháy, cụ nhìn nhầm rồi, không có cháy”.

“Tại sao lại không có! Khụ khụ, khói to như vậy mà!” Bà cụ gấp tới mặt đều đỏ lên, bà giống như bị khói sắc tới mà cúi người xuống ho ra vài tiếng.

“Không có cháy, thật ạ” đỡ lấy người bà cụ, Khâu Phong cố gắng giữ bình tĩnh, cũng định làm cho bà bình tĩnh lại.

“Ngài Khâu, ngài mau đi cứu đứa bé đi, trong nhà ngài.....” giọng của bà cụ hơi yếu đi, lớn tuổi rồi, sự kích động và mấy tiếng ho khan vừa nãy đều rút đi phần lớn sức lực của bà, “Có đứa trẻ đang khóc ở bên trong đó, ngài mau đi cứu nhanh lên đi, trời ơi, thật đáng thương mà!”

Bà cụ run rẩy chỉ vào cửa nhà Khâu Phong, tay kia thì gắt gao nắm lấy áo cậu lo lắng hô lên.

Khâu Phong không tự chủ mà nhìn theo hướng bà cụ chỉ, nhìn lại cửa nhà mình. Trong nháy mắt đó cậu đã cho rằng mình bị hoa mắt, quá nhiều chuyện đè lên người làm cho thần kinh của cậu sinh ra ảo giác, cái chỗ đó khi nãy vẫn là cánh cửa chống trộm màu xám thì giờ lại là một cánh cửa gỗ sơn màu đỏ xưa cũ, nắm cửa là kiểu cong hai đầu kẹp vào nhau làm bằng sắt, bên trên còn có vết gỉ trơn bóng do thường xuyên được chạm vào.

Trong nháy mắt này khiến cậu gần như quên cả thở. Khói đặc bay ra từ trong khe cửa, còn bên tai thì tràn ngập tiếng kêu hoảng sợ của mọi người, bên cạnh giống như còn có người hoảng loạn chạy qua. Cửa nhà chấn động rất mạnh như là bên trong có người muốn xô cửa đi ra, giống như đang đánh vào trong lòng cậu, làm cho cậu suýt nữa là hất ra tay bà cụ rồi đứng lên. Cậu nghe thấy có người lớn tiếng khóc dùng hai tay để đập cửa, đó là tiếng của một đứa trẻ con, khóc đến mức vô cùng đáng thương, sau đó tiếng khóc rời khỏi cửa giống như là chạy về hướng bên trong phòng. [Mau cứu người, bên trong vẫn còn có một đứa bé] bên cạnh tai không biết là tiếng của nhóm người nào, kích động, lại hỗn loạn. Tiếng bước chân, tiếng khóc, tiếng ho khan, còn có tiếng ai đó đang tìm kiếm người nhà.

Nhìn thấy, cũng nghe tới, ngay trong nháy mắt kia tràn ngập vào trái tim và ánh mắt cậu, Khâu Phong cảm thấy làn da của bản thân dường như có thể cảm nhận được hơi nóng đang cuộn cuộn thổi vào.

Chính là trong nháy mắt này cậu bị chìm sâu vào cơn hỏa hoạn.

“Ngài Khâu!” Tiếng phụ nữ đột nhiên kéo cậu quay về, Khâu Phong nhanh chóng phục hồi lại tinh thần. Cậu quay đầu lại thấy người phụ nữ trung niên rõ ràng đang lo lắng lôi kéo cậu, đó là mẹ của Tiểu Kiệt. Lúc này mới nhớ tới phải hô hấp, cậu suýt nữa đem bản thân mắc nghẹn.

“Không có gì..... tôi không sao....” gật gật đầu cười gượng một cái với người phụ nữ, Khâu Phong mới phát hiện ra trên hành lang lúc này yên tĩnh tới quỷ dị. Mấy người vừa rồi bị bà cụ Trương gọi mà hấp tấp rời khỏi nhà, trừ người nhanh chân đã chạy xuống thang lầu thì còn lại đều đứng rải rác trên hành lang. Quần áo bọn họ vẫn lộn xộn như cũ, có người gắt gao đứng dựa sát vào người thân của mình. Khâu Phong kinh ngạc nhìn bọn họ, ánh mắt họ đều theo hướng ngón tay của bà cụ mà nhìn về cửa nhà của Khâu Phong, trên mặt đều ngập tràn sự sợ hãi.

Trong lòng Khâu Phong run lên, trong đầu có chút muốn lùi lại, bản năng không muốn lại nhìn về cánh cửa đó theo ánh mắt họ nữa.

“A Phong, nơi này không thể ở được, mau theo anh trở về” lời nói của Lạc Diệp hiện ra trong đầu cậu, gương mặt Lạc Diệp lúc đó trắng bệch còn đầu tóc thì rối bời, anh dùng cánh tay bị thương của mình mà nắm chặt lấy cậu không chịu buông.

Rốt cuộc anh ấy đã gặp được cái gì? Vết máu chảy ra từ trên vết thương của Lạc Diệp như thấm vào tận vết thương trong lòng cậu, đâm tới đau đớn. Mặc kệ là cái gì thì cũng là chuyện đáng sợ hơn rất nhiều so với những thứ cậu nhìn thấy và gặp được, mới có thể đem người đàn ông tự tin lại kiêu ngạo kia biến thành như thế. Nhưng anh cũng không chịu rời đi mà vẫn ngồi lại ở bên cửa, chỉ vì muốn đợi mình về mang mình rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Cần môi một cách thô bạo đến khi nếm được mùi vị gỉ sắt, Khâu Phong đưa đầu từ từ chuyển hướng về phía cánh cửa, ánh mắt di chuyển, đập vào mắt là cánh cửa màu xám lạnh băng vẫn cứ lặng im như trước, dường như là chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì vậy.

Tiểu Kiệt từ nãy giờ vẫn đứng yên bên cạnh mẹ bỗng nhiên động đậy, nhóc nghiêng đầu đi tới cánh cửa kia, ở trong không khí mà nhóm người lớn xung quanh không dám thở mạnh một chút, nhưng thằng bé dường như lại không-cảm-thấy có chút cảm giác bất thường nào, chính là giống như bình thường mà thoải mái đi đến bên cửa. Nhóc ấy đứng một chút rồi từ từ nâng cánh tay lên với mục tiêu là nắm cửa.

“TIỂU KIẾT!” Người phụ nữ trung niên hét to một tiếng, phát hiện đứa con muốn làm gì chị ta nhảy dựng lên như là bị điện giật, tiến tới vài bước đem đứa nhỏ kéo mạnh về trong lòng ngực “CON MUỐN LÀM GÌ? MUỐN LÀM GÌ HẢ? TIỂU KIẾT!”

Chị ta dùng quá nhiều sức khiến đứa nhỏ mất thăng bằng lập tức nhào mạnh vào trong lòng ngực, cũng khiến chị ta mất cân bằng mà ngã lảo nhào ra đất. Nhưng chị ta không để ý nhiều như vậy, ôm đứa bé mà liều mạng đạp chân di chuyển về phía sau, muốn rời cánh cửa này càng xa càng tốt, giống như cánh cửa đó là cánh cửa của địa ngục, sẽ phun ra tia lửa đem người ta đốt tới xương cốt đều không còn lại chút gì.

“Các người đều đứng đó làm gì? Cứ người đi chứ, đứa bé kia vẫn còn ở bên trong đó!” Cầm lấy quần áo của Khâu Phong, bà cụ Trương thở chậm lại, phát hiện người chung quanh đều đứng ngơ ngác không nhúc nhích không khỏi kêu to lên, bà cụ đứng thẳng người lắc lắc thân thể của Khâu Phong “Mau! Mau lên đi! Còn nữa..... phải rồi... cháy... báo cháy nữa.....”

“Bà cụ Trương, bên trong không có ai hết, cũng không có hỏa hoạn” Khâu Phong cố gắng ngăn sự run rẩy trong giọng nói lại, giả vờ bình tĩnh đỡ lấy bả vai của bà cụ muốn trấn an cụ ấy. Nhưng nếu như cánh cửa trong mắt cụ ấy vẫn là bộ dạng như khi nãy cậu nhìn thấy, cảm nhận của bà cụ vẫn là thứ vừa rồi cậu cảm nhận được, thì Khâu Phong cũng không cho rằng bà cụ sẽ nghe vào. Cậu cũng chỉ có thể nói mãi nói mãi, cũng thử đưa bà cụ rời khỏi chỗ này, “cháu mang cụ ra ngoài trước, chúng ta đi xuống dưới lầu trước đi, không sao hết, sẽ không có việc gì hết”

“Mấy người.... mấy người..... khụ khụ...” cả gương mặt của bà cụ đều méo mó, bà lại ho khan mấy cái rồi giãy khỏi tay Khâu Phong, nhìn Khâu Phong như không tin nổi, cũng nhìn vào mấy gia đình đang đứng trên hành lang này, “đứa nhỏ đó khóc đáng thương tới như vậy, mà mấy người lại..... lại.....”

“Cái gì là không sao hết! Lửa lớn tới như thế!” Bà xoay người tông mạnh về phía cánh cửa, dùng cả cơ thể tông lên trên, “Tội nghiệt! Là gây ra tội nghiệt gì thế này!”

“Bà cụ Trương!” Khâu Phong nhìn hành động của bà, sợ thân thể bà gặp nguy hiểm gì thì sao, người lớn tuổi đến vậy rồi, mà lại dùng sức để tông người lên cửa sắt thì có thể không có chuyện hay sao? Vội vàng đi kéo bà lại, nhưng không ngờ sức của bà cụ lại mạnh tới vậy, một mình Khâu Phong vậy mà không kéo nổi.

“MẤY NGƯỜI CÒN CÒN NGƠ RA Ở ĐÓ LÀM GÌ? GIÚP TÔI KÉO CỤ ẤY RA ĐI CHỨ!” hét lớn một tiếng với mấy gia đình xung quanh, Khâu Phong cố gắng muốn đem bà cụ Trương tránh ra khỏi cánh cửa, mấy người đàn ông xung quanh cũng như vừa mới phản ứng trở lại, cùng nhau chạy tới giúp đỡ.

“AAHHHH!!!!” ngay lúc này bỗng nhiên bà cụ Trương lại hét thảm lên một tiếng, sợ tới mức Khâu Phong và mấy người chạy tới giúp đỡ đều thả tay ra, lại nhìn thấy bà cụ lấy tay trái nắm chặt lấy tay phải của mình, cuộn người lại, không ngừng phát ra tiếng kêu khóc.

“Bà cụ Trương!” Khâu Phong vội vàng cúi người xuống đỡ lấy bà cụ, lúc nhìn thấy tay của cụ cậu liền hít vào một ngụm khí lạnh.

Vết bỏng, một vết bỏng nhìn rất quen mắt, là vết bỏng mà trên tay Lạc Diệp và mẹ của Tiểu Kiệt đều có, xuất hiện trên cánh tay gầy nhỏ héo khô tới mức có thể nhìn thấy cả khớp xương của bà cụ, rung động tới mức Khâu Phong mở miệng ra nhưng lại không thể nói được lời nào.

“AH..... AH.....” bà cụ vốn là lấy tay đè lại tay mình, bỗng nhiên lại dùng tay đè lên ngực mình, sắc mặt bà cụ bắt đầu trở nên tái nhợt, thở dốc từng hơi ngắn lên. Tay của Khâu Phong vừa hạ xuống thì cả thân thể bà cụ liền ngã hương ra mặt đất, con người mở to mắt nhắm nghiền về phía trước, hoàn toàn không để ý tới vết thương trên tay, dùng sức nắm lấy phần áo trước ngực mình.

“Bà cụ Trương.....bà cụ Trương!” Khâu Phong lúc này mới phục hồi lại tinh thần, quỳ rạp xuống đất đi đỡ lấy thân thể bà cụ, cậu không ngừng kêu to nhưng dường như bà cụ lại giống không hề nghe thấy, chỉ là ngã ra đất còn cơ thể thì hơi hơi giãy dụa.

Hỗn loạn, suy nghĩ bên trong hoàn toàn hỗn loạn. Ngày hôm qua cho tới hôm nay, cảm nhận của bản thân, lời nói của bà cụ, âm thanh Tiểu Kiệt nghe được, còn có những gì Lạc Diệp trải qua. Cảm giác bị bỏng, ảo giác của đám cháy, Khâu Phong không kịp đi sắp xếp lại suy nghĩ, tay cậu run rẩy tới mức hầu như không ôm nổi cơ thể của bà cụ nữa, chỉ có thể kêu lên theo bản năng khiến cho xung quanh lại càng thêm loạn lên.

“XE CỨU THƯƠNG..... MAU ĐI GỌI XE CỨU THƯƠNG!!!!!!!!!!”

7. Chương 7: Bảo Vệ

Đây là Khâu Phong lần thứ hai đến bệnh viện, cùng một bệnh viện.

Đây là một bệnh viện cách nhà trọ cậu thuê gần nhất. Bác sĩ phụ trách chạy ra cũng là người mà mấy giờ trước cậu đã gặp, vị bác sĩ đó nhìn thấy cậu cũng rất kinh ngạc, nhưng rất nhanh cũng tập trung vào công việc chữa trị.

Hàng xóm có quen biết về gia đình của bà cụ đã thông báo cho con cái cụ, Khâu Phong đứng ở bên ngoài đám người, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của mấy người vội vàng chạy qua bỗng nhiên có chút không biết theo ai, sự hỗn loạn ở trước mắt rất không chân thực. Con gái của bà cụ còn khá trẻ tuổi, cô ấy lo phát khóc, ở bên ngoài phòng cấp cứu ngồi khóc, tuổi của con trai bà cụ đã tới khoảng trung niên, cảm xúc có chút bồn chồn cứ đi tới đi lui, trong chốc lát lại kéo lấy hàng xóm hỏi sao lại thế này, trong chốc lát lại lôi kéo y tá đi ra từ trong phòng cấp cứu không buông tay, vẫn hỏi sao rồi sao rồi.

Mấy y tá quen thuộc mà an ủi thân nhân người bệnh, bước chân các cô ấy vội vàng lại ngay ngắn nối tiếp nhau. Bọn họ đều rất bận bịu rời khỏi, tiếng động có chút ồn, Khâu Phong lặng lẽ nhìn. Trong lòng cậu rất loạn, loạn tới mức không biết nên bắt đầu suy nghĩ từ đâu, bình tĩnh chỉ là biểu hiện ở trên mặt cậu, dường như làm cho cậu ngăn cách khỏi đám người kích động ở bên ngoài này.

Không khí biến thành một khoảng cách trong suốt, cậu cảm thấy được bên trong lỗ tai dường như có gì đó, khiến cho cậu nghe thứ gì cũng nghe không được rõ ràng, bên trong ánh mắt giống như cũng có thứ gì đó, mặc kệ nhìn về hướng nào cũng là một mảnh mờ mịt.

Bỗng nhiên có tiếng gào khóc làm cho thân thể của Khâu Phong run lên, giống như bình tĩnh từ trong cơn mơ. Tầm nhìn rõ ràng lại, cậu nhìn thấy con trai bà cụ ôm lấy em gái mình, cô gái trẻ đã khóc tới mức đứng cũng không vững. Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, nhẹ nhàng lắc đầu, trong ánh mắt có sự cảm thông và nuối tiếc.

“Bệnh tim đột phát?” Tại sao lại có thể, mẹ tôi chưa từng có bệnh tim mà!” Bà vẫn còn khỏe mạnh như thể.....” trong tiếng gầm lên của người đàn ông có mang theo tiếng khóc nức nở, anh ta gắt gao ôm chặt em gái mình, cô gái khóc tới thở không nổi, cô dường như có chút lả đi, hầu như đem sức nặng của cả cơ thể đều đè lên anh trai mình. “Cho nên tôi đã nói.. đã nói bà đến sống chung với chúng tôi... bà không chịu.... trời ơi.. tôi không nên đồng ý cho bà ở một mình...” giọng của người đàn ông yếu đi, suy sụp tinh thần ôm lấy em gái ngồi trên ghế hành lang, một tay vỗ đầu mình.

Rất cực, trộn lẫn giữa tiếng khóc của cô gái và tiếng cúi đầu nức nở của người đàn ông cũng truyền ra, tràn đầy tự trách cùng bị thương.

Khâu Phong cảm thấy có chút choáng váng, gần như không đứng thẳng được. Cậu nhắm mắt lại hít thật sâu một cái mới tiến lên ngăn lại vị bác sĩ đi ngang qua.

“Bác sĩ, bà cụ Trương....?” Giọng nói vừa ra khỏi miệng, bản thân Khâu Phong đều nghe được sự khàn khàn và khó khăn ở bên trong, bác sĩ ở trước mặt nhìn thấy là cậu, cũng nhớ tới là cậu đưa bà cụ tới đây nên cũng không giấu diếm cái gì, nhẹ nhàng lắc đầu, quay đầu lại liếc mắt nhìn người thân đang khóc ở bên kia hành lang một cái, đem cậu kéo tới một bên.

“Tử vong do bệnh tim đột phát, chúng tôi đã cố gắng hết sức, tuổi quá lớn, không cứu lại được”, tuổi của bác sĩ khoảng chừng 30~40, ông ấy hẳn là đã nhìn quen việc sống chết, nhưng mà trên mặt cũng bị lây một chút đau thương.

“Con cụ ấy không phải nói cụ ấy không có bệnh tim sao?” Cũng liếc mắt nhìn mọi người bên kia một cái, có hàng xóm đã muốn vây đi lên an ủi. Hình như người phụ nữ trung niên con dâu của bà cụ cũng dẫn cả đứa cháu tới, ngồi ở bên người chồng lau đôi mắt.

“Có lẽ là lúc trước không có khám ra thôi, cậu cũng biết mà, người bây giờ không phải ai cũng có thói quen đi kiểm tra sức khỏe hàng năm” bác sĩ tỏ ra rất bất đắc dĩ đối với sự thật này, “Những người ở lúc bệnh bộc phát ra mới biết được cũng không phải là ít”.

“Bác sĩ, tay của bà cụ.....” Khâu Phong mất rất nhiều sức để hỏi ra được mấy lời này, vết thương trên tay bà cụ trùng hợp với Lạc Diệp, khiến cậu phải rất cố gắng mới đè nén sự sợ hãi không hiểu nổi xuống để làm cho giọng nói không bị phát run.

“Nói ra cũng lạ thật đấy, giống với người bạn trước đó cậu đưa đến vậy, đều có vết bỏng” bác sĩ dường như cũng không tài nào hiểu được đối với chuyện này, “Vết thương rất điển hình khi mở cửa ở trong hỏa hoạn mà để lại, nhưng vừa rồi tôi cũng hỏi người cùng cậu đưa bà cụ tới, chỗ của các người không có hỏa hoạn mà....”

Nói xong, bác sĩ ra hiệu anh ta còn chuyện phải làm, vỗ vỗ bả vai Khâu Phong lại an ủi mấy câu, từ bên cạnh nghiêng người đi rồi, để lại một mình Khâu Phong đứng tại chỗ.

Tiếng khóc của người nhà bà cụ ở bên tai đã nhỏ đi rất nhiều, nhưng vẫn còn không ngừng dứt quãng truyền tới.

Trần nhà và vách tường màu trắng của bệnh viện dưới ánh đèn trắng chiếu vào hơi hơi phản xạ ra ánh sáng, chúng nó lạnh băng lại im ắng, Khâu Phong bỗng nhiên có một loại cảm giác bị chúng nó lạnh lùng nhìn chằm chằm vào vậy.

Bà cụ Trương đã chết.

Hôm chuyển nhà, lúc gặp bà cụ, cụ vẫn còn khỏe mạnh như thế, tuy rằng đã lớn tuổi nhưng lại tự mình làm tất cả việc nhà. Thấy mình dọn tới còn chào hỏi nói sau này là hàng xóm xin giúp đỡ nhiều hơn.

Đêm qua, cụ gõ cửa nhà mình, nói ra không thể đem con gái nhà người ta nhốt ở bên ngoài.

Hôm nay, cụ vì một đám cháy và đứa nhỏ bị mắc kẹt không tồn tại mà kích động, thậm chí muốn đi tông cửa cứu người.

Cụ không có làm sai chuyện gì cả nhưng mà bây giờ đã chết rồi.

Mang theo cái vết thương trên tay kia mà chết đi.

Khâu Phong ngẩng đầu hét to lên, nâng bước chạy như điên.

Từ phòng cấp cứu chạy đến phòng theo dõi khoảng cách cũng không xa, đều ở tầng một cả, chỉ là một cái cuối đầu này một cái cuối đầu kia mà thôi. Khâu Phong dùng hết sức để chạy, cậu không muốn nán lại ở trong này thêm một giây nào nữa, không muốn ở thêm một giây nào tại nơi không có Lạc Diệp nữa.

Lúc vọt vào phòng quan sát, đem Trữ Lâm bên trong bị cậu điện thoại tới nhờ trông coi giùm dọa sợ, nhìn thấy là Khâu Phong mới thở phào, cười khổ chỉ chỉ tay mình.

Đứng ở cạnh cửa thở dốc kịch liệt, Khâu Phong nhìn qua theo ra hiệu của cậu ta. Tay Trữ Lâm đặt ở bên giường bị Lạc Diệp đang mê man gất gao nắm lấy.

“Cậu cuối cùng đã về rồi, tên nhóc này cứ một mực gọi cậu đó”, Trữ Lâm nhún nhún vai, đem tay mình cẩn thận từ trong tay Lạc Diệp rút ra, nhẹ tay nhẹ chân đứng dậy đem vị trí ở bên giường nhường lại.

Nuốt nước miếng hít thở thật sâu vài lần, nhìn thấy Lạc Diệp nằm ở trên giường, Khâu Phong có chút nghiêng ngả đi tới bên giường anh, trên đường đụng vào giường trống bên cạnh một lần sợ tới mức Trữ Lâm chạy nhanh tới đỡ.

“A Phong, cậu cẩn thận một chút, đừng có cái này chưa đứng lên thì tới cậu ngã xuống đó” trên mặt Khâu Phong hiện ra sự mệt mỏi không thể giấu được, sắc mặt tái nhợt và hơi thở không bình thường làm cho Trữ Lâm có chút lo lắng. Tuy nói bây giờ đang cãi cọ ở riêng, nhưng mà Trữ Lâm nhìn thấy chuyện của bọn họ đã trải qua tới giờ thì biết rằng bọn họ là người có chung số phận cùng nhảy ở trên một sợi dây thép, nếu một cái gặp chuyện người còn lại cũng không tốt hơn gì.

“Tớ không sao..... không có việc gì....” cơ thể của Khâu Phong run run, khi rút cục đi tới bên giường Lạc Diệp ngồi xuống thì Trữ Lâm cảm thấy cả người cậu giống như mất hết toàn bộ sức lực vậy.

Khâu Phong nhìn thấy Lạc Diệp nằm trên giường, Lạc Diệp cau mày dường như ngủ rất không yên. Dùng tay xoa xoa trán Lạc Diệp, cảm thấy được một lớp mồ hôi hơi mỏng ở dưới tay.

“A Phong..... A Phong.....” Lạc Diệp thì thầm nói mớ, tay đặt ở bên ngoài chăn đơn mò mẫm xung quanh, Khâu Phong nhanh tay cầm lấy như vậy mới khiến cho Lạc Diệp yên lặng lại một chút.

“Em ở đây.....” hai tay cầm tay của Lạc Diệp áp lên bên má, Khâu Phong nhắm mắt lại cảm nhận nhiệt độ cơ thể của anh “Em ở đây.....”

Mũi cay cay, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống, Khâu Phong không biết bản thân mình rốt cuộc là khóc vì cái gì. Nhưng mà nước mắt chính là không dừng được, hơi ấm trong lòng bàn tay truyền tới, cậu đem thân thể nằm lên trên người Lạc Diệp, thật nhẹ nhàng, sẽ không đè nặng anh. Hơi thở và nhịp tim của Lạc Diệp cũng không xem như vững chãi, nhưng là mỗi một tiếng đều như đang kích thích tuyến nước mắt của Khâu Phong.

Anh còn sống, anh ấy ở đây.

Hai người bọn họ, đều còn ở nơi đây.

“Ừm.....” dường như là cảm nhận được nước mắt của Khâu Phong, Lạc Diệp yếu ớt tỉnh lại, anh nhìn thấy người ở trước ngực mình. Mái tóc đen mềm mại quen thuộc, người ấy đang run rẩy dề thấp giọng nức nở.

“A Phong.....” Lạc Diệp nâng lên cánh tay trái bị băng bó nhẹ nhàng vuốt ve lên mái tóc Khâu Phong, cách băng gạc anh cảm thấy như không chân thực. Khâu Phong đang khóc? Tại sao lại khóc? Anh giãy dụa định nâng người dậy, duỗi tay nâng đầu của Khâu Phong lên.

“Anh tỉnh rồi sao?” Khâu Phong ngẩng đầu lên theo động tác của anh, nước mắt làm hoa hết gương mặt cậu, nhưng không có chiều hướng ngừng lại, không ngừng từ trong hốc mắt cậu rơi xuống dưới.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Nhìn thấy mặt của Khâu Phong, Lạc Diệp nhíu mày, con ngươi màu hổ phách bị nước mắt làm ướt sũng, quá mức trong suốt, môi của Khâu Phong bị chính cậu cắn rách, có chút chút màu đỏ tươi.

Dùng tay đi lau nước mắt cậu, tay lại bị Khâu Phong khẽ nắm lấy, nhìn thấy tay đang bị băng gạc bao vây kín kia phát ra từng trận mùi thuốc, khi tưởng tượng đến vết thương bên trên Khâu Phong liền cảm thấy khó thở gần như không thể nói nên một lời nào.

“Sao vậy chứ? Tại sao em ấy lại khóc thành thế này?” Trữ Lâm chạy tới giúp đỡ, đem gối trên giường bệnh dựng đứng lên để cho Lạc Diệp có thể ngồi dậy, nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Lạc Diệp cũng chỉ lắc lắc đầu tỏ vẻ không biết nữa.

“A Phong, em tỉnh táo một chút” một khi nói lớn Lạc Diệp liền cảm thấy đầu đau lên, nhưng là nước mắt của Khâu Phong rơi lên chân, những giọt nước mắt kia dường như là xuyên qua chân và quần áo dừng lại trên thân thể anh, ăn mòn da thịt, xâm nhập cơ thể, bỏ qua xương cốt, cuối cùng trực tiếp nhỏ vào trong xương tủy anh, khiến cho anh đau lòng đến mức không biết nên làm gì cho đúng nữa.

“Bà cụ Trương” nhìn ra được Khâu Phong đang ở cố gắng đè lại cảm xúc của bản thân, cậu lại dùng sức cắn lấy môi, dường như chỉ có đau đớn như thế mới có thể khiến cậu đem lời nói ra được, “Tay.... tay bị thương.....”

“Hử?” Câu chữ ngắn ngủi, người không có quen biết, Lạc Diệp nghe mà đầu đầy sương mù, mãi cho đến khi nhìn tới bàn tay đang được băng bó của mình bị Khâu Phong cầm mới hình như hiểu được một chút.

“Ý em nói là, giống như anh sao?” Trong lòng cũng căng thẳng theo, Khâu Phong không có nghe lời anh nói, em ấy lại quay về căn nhà trọ kia ư?

“Ừ.... cụ ấy....” lời nói muốn nói ra tiếp theo dường như dùng hết toàn bộ sức lực của Khâu Phong, cậu dùng sức gật đầu, nhưng là nước mắt lại rơi xuống thêm, làm cho cậu nghẹn ngào khó mà đem lời nói nói ra được “Cụ ấy....”

“Từ từ nói, từ từ nói, đừng có nắc” biết Khâu Phong lại đi trở về nơi đó, trong lòng Lạc Diệp có từng ngọn từng ngọn lửa đang bùng bùng cháy lên, điều này khiến cho anh có chút tức giận, tại sao lại không nghe lời anh nói cơ chứ? Nhưng càng khiến cho anh lo lắng đó là tình trạng hiện giờ, không biết ở chỗ đó Khâu Phong lại gặp phải chuyện gì.

Ngay sau khi bản thân đi khỏi, ngay sau khi đem Khâu Phong từ nơi đó mang đi, Khâu Phong vẫn như cũ có thể rơi vào bên trong nguy hiểm, nhận thức này khiến cho Lạc Diệp cắn chặt răng.

“Bà cụ Trương.... chết rồi....” thật khó khăn đem sự chua xót lại nảy lên này đè xuống, Khâu Phong rốt cục có thể đem những lời này nói xong, cậu nâng đầu nhìn gương mặt của Lạc Diệp, giống như muốn đem mỗi một lỗ chân lông đều ấn sâu vào trong lòng mình.

“Làm sao bây giờ? Lạc Diệp, em nên làm gì bây giờ đây?” Buông tay Lạc Diệp ra, Khâu Phong sờ lên mặt của Lạc Diệp “Tay cụ ấy bị thương, sau đó..... sau đó cụ ấy đã chết....”.

“Em nên làm sao bây giờ? Em không biết anh sẽ ra sao, em phải làm sao để bảo vệ anh đây?”

Nghe được lời nói của cậu, Lạc Diệp trong nháy mắt có chút ngạt thở, anh không khỏi đem tầm nhìn rơi vào trên cánh tay bị thương của mình. Nhưng hiện lên trong lòng nhanh hơn lại là gương mặt Khâu Phong tan ra thành tro bụi trước mặt anh lúc đó.

“Nói gì vậy chứ....” nhếch khóe miệng, Lạc Diệp định cười lên, nhưng là nụ cười cũng méo mó đến mức khiến Trữ Lâm đứng ở bên cạnh đều thấy chau mày, “Chúng ta không phải đang sống riêng sao, bảo vệ anh này kia....”

“Nhớ rõ hay không? Anh chọc em tức giận, chúng ta đang ở riêng đây” dùng hay tay đem tay của Khâu Phong đang sờ trên mặt mình cầm lấy, quên đi bàn tay bị thương còn đang đau đớn, cũng quên đi cơn đau do kim bị lệch truyền tới ở tay kia, trong giọng nói của Lạc Diệp âm mũi rất nặng, “Em không cần bảo vệ anh, chỉ cần bảo vệ tốt chính em là được rồi. Là anh khiến cho em dời tới cái nơi đó.... là anh vô dụng, là anh không có bảo vệ em tốt....”

“Tên khốn kiếp này!” Khâu Phong rút mạnh tay từ trong tay anh ra, tiếp theo dùng sức đè lên vai anh, nước mắt còn đang trào ra trên mặt cậu, nhưng ánh mắt cậu lại trừng lớn lên nhìn thẳng vào ánh mắt Lạc Diệp, “Cái này thì tính là gì chứ? Cái này có thể tính là gì chứ? Anh có thể sẽ chết đó! So với cái đó! Cái này tính cái gì?”.

Còn hơn anh có thể sẽ biến mất vĩnh viễn, đây xem như là cái gì cơ chứ?

Lạc Diệp biết tấm lòng của Khâu Phong, ánh mắt bất giác ảm áp lên, suýt nữa cũng rơi nước mắt.

Anh biết, Khâu Phong đang nói rằng, [Em phải bảo vệ anh, em không cần anh cứ thế mà biến mất đâu].

Cãi nhau cái gì, lúc đó nhục nhã cũng được, giận dữ cũng được, không cam lòng cũng được, hiểu lầm, tổn thương, đau lòng.

So với cái chết, đều không đáng giá nhắc tới.

8. Chương 8: Lời Thề

Đội cảm xúc của Khâu Phong hoàn toàn bình tĩnh lại thì trời đã hơi hơi sáng. Lạc Diệp vẫn đem cậu ôm ở trước ngực, đặt cánh tay bị thương ở trên lưng cậu nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống muốn an ủi cậu.

Đối với bọn họ mà nói, có lẽ có thể làm cho cả hai bình tĩnh nhất chính là phải kề sát thân thể vào nhau để cảm nhận được tiếng tim đập của nhau.

Trữ Lâm nằm lên cái giường trống bên cạnh nhắm mắt lại, có lẽ là đang ngủ. Cậu ta không cách nào ở giữa hai người họ mà lên tiếng an ủi ai được, thậm chí ngay cả hỏi đã xảy ra chuyện gì cũng cảm thấy mình không có tư cách. Hoặc là căn bản cậu ta không có ngủ, bởi vì tiếng thở của cậu ta rất nhẹ rất nhẹ, như là đang cố ý giữ yên lặng để không quấy rầy hai người đang ôm nhau kia. Lại trước sau cũng không yên tâm mà rời khỏi đây.

Ánh mắt Khâu Phong khép hờ, lẳng lặng mà dựa vào trước ngực Lạc Diệp, Lạc Diệp đã truyền dịch xong rồi đã kêu y tá tới rút kim. Bác sĩ chỉ cho truyền dịch tới đây thôi, bọn họ cảm thấy không sao cả. Bọn họ đều biết rằng không truyền dịch bọn họ cũng sẽ không chết, điều này không ảnh hưởng tới cái gì. Bọn họ phải đối mặt với thứ gì không có người nào biết được. Phía trước mịt mờ, bọn họ không nhìn thấy lối ra.

Cái chết của bà cụ Trương khiến Khâu Phong bị đả kích rất lớn, không phải chỉ vì nhìn thấy bà cụ ngã xuống trước mặt bản thân, mà là bởi vì điều đó liên tục tố ra tương lai của Lạc Diệp. Cậu dứt quãng mà nói ra chút tình huống cụ thể, chính là tiếng khóc cùng tiếng kêu của mà Tiểu Kiệt nghe được, vết thương trên tay của mẹ Tiểu Kiệt, còn có tối đêm đầu tiên mới chuyển đến, cái ảo giác khiến cậu nghĩ tới mình dường như sắp chết kia.

Lạc Diệp chỉ lắng nghe, đem cậu ôm chặt một chút, cầm đặt trên đầu cậu khẽ cọ cọ. Khâu Phong không có ngẩng đầu nhìn, mày của Lạc Diệp nhăn rất chặt, tia sáng lặng lẽ ánh lên trong đôi mắt.

Ngẫu nhiên anh nhẹ nhàng nói ra, [Bác sĩ không phải đã nói hay sao? Có thể thật sự chỉ là bệnh tim bộc phát, mẹ của Tiểu Kiệt không phải không có chuyện gì ư?]

Khâu Phong ở trước ngực anh lắc đầu, cậu cũng muốn nghĩ như vậy nhưng mà sự bất an lại như vòng xoáy, một khi nó bắt đầu tới gần người thì sẽ đem người ta càng kéo càng sâu vào, cuối cùng bị cuốn tới tan xương nát thịt rồi chôn sâu vào bên trong nó.

[Lạc Diệp, Lạc Diệp, anh nói cho em biết ngày đó sao anh bị thương vậy? Ngày đó anh xem thấy cái gì thế? Lúc bà cụ Trương nói cháy em cũng đi cầm lấy tay nắm cửa, nhưng mà em không cảm giác được gì hết, tối hôm đó em cảm thấy tay sắp bị đốt trụi nhưng là vẫn không có bị thương.

Tại sao là em thì không sao? Còn là anh thì lại xảy ra tai nạn chứ?]

Giọng của cậu trầm thấp còn lưu lại tiếng khóc nức nở, hơi thở phun lên trước ngực Lạc Diệp, quần áo mùa hè hơi mỏng ngăn không được khiến Lạc Diệp cảm giác rất rõ luồng hơi ẩm cùng ẩm ướt kia.

Không sao chính là chuyện tốt đó. Trái ngược với giọng nói của Khâu Phong, giọng của Lạc Diệp lại thoải mái rất nhiều, anh nhắm mắt lại, gương mặt khóc nức nở của Khâu Phong và gương mặt tan rã của Khâu Phong xen kẽ nhau vẫn còn quần quýt lấy anh trong lúc anh đang mê man, nói thật, lúc tỉnh lại nhìn thấy Khâu Phong thật sự đang khóc, trong nháy mắt anh không phân rõ ràng lắm đâu là mơ đâu là thực nữa, rất sợ Khâu Phong trước mặt cũng tan ra, bị ngọn lửa nhìn không tới thiêu cháy. Nhưng từ từ nghe Khâu Phong kể lại, anh đang may mắn, tuy rằng xảy ra nhiều chuyện như vậy nhưng từ đầu đến cuối đều không phải là Khâu Phong bị thương.

Thậm chí, lúc nghe được bà cụ Trương qua đời, nghe tới hậu quả vết thương trên tay có thể tạo ra, anh còn đang cảm thán may mắn chính là mình.

Còn hơn biết tới chuyện có thể sẽ chết, Khâu Phong gặp chuyện không may còn làm anh đau đến vạn kiếp bất phục*(vĩnh viễn cũng không thể chịu được)hơn.

“A Phong, hãy nghe anh nói”

Ở đỉnh đầu Khâu Phong hôn một cái, giọng nói của Lạc Diệp không lớn lại rõ ràng từng chữ. Anh đem Khâu Phong ở trước ngực mình nâng dậy, làm cho cậu nhìn vào hai mắt của mình.

“Chuyện ngày đó anh thấy được thực sự rất đáng sợ, nếu lại thấy một lần nữa, anh có lẽ thật sự sẽ chết”.

Gần từng tiếng, kể ra những gì gặp được thấy được hôm đó, mỗi một câu mỗi một chữ, đều khiến toàn thân cảm thấy đau đốn, nhạy cảm như đau thần kinh vậy. Nhớ lại đã đau tới trái tim cũng không chịu đựng nổi,

mà đem mấy thứ này biến thành lời nói nói cho Khâu Phong nghe lại là tra tấn. Nhưng Lạc Diệp vẫn phải nói ra, dùng giọng điệu nghiêm túc nhất, từ ngữ chuẩn xác nhất.

“Không cần lại quay về chỗ đó, chúng ta về nhà, hiểu chưa?” Ngón tay cọ lên hai má Khâu Phong truyền tới cảm xúc ấm áp mềm mại, Khâu Phong đã khóc, nước mắt không có hoàn toàn lau đi, cảm giác khi di chuyển ngón tay có chút lực cản lại. Đây là chuyện thực bình thường, bình thường thế này lại khiến cho Lạc Diệp cảm thấy xúc động, sẽ không chạm một cái là tan ra thành bụi, sẽ không nứt ra vết thương nào, “Anh tuyệt đối không muốn lại chịu đựng cảm xúc của ngày hôm đó một lần nữa, chúng ta hãy rời xa chỗ này, không bao giờ..... đi nữa. Tin anh, nhất định sẽ không sao, chỉ cần không hề tới gần nơi đó, nhất định sẽ không có việc gì đâu”.

“Ừ.....” gật gật đầu, Khâu Phong lấy tay đem tóc trên trán vuốt ra sau, lại xoa xoa ánh mắt lau đi nước mắt còn sót lại, liếm môi. Cậu muốn nhếch ra một nụ cười nơi khóe miệng nhưng cố gắng một hồi vẫn không làm được. Chỉ có thể vung vẩy đầu càng sát lại gần Lạc Diệp.

“Em biết cảm giác của anh, lúc này em đã cảm nhận được rồi” vòng qua cổ lạc Diệp, miệng của Khâu Phong áp sát bên tai Lạc Diệp, hơi thở nhỏ vụn phả lên sau tai anh, bám vào một chút nức nở, “Em rất sợ hãi, em chưa bao giờ biết em sẽ sợ hãi đến vậy.....”

Loại sức mạnh không biết này chính là nỗi sợ giấu ở sâu nhất trong lòng mọi người. Tên của nỗi sợ này là “mất đi”, mất đi chủ quyền của bản thân, mất đi sinh mệnh, mất đi người yêu.....

“Không sao cả, anh ở đây.....” có lẽ là hơi thở nhẹ nhàng kia làm trái tim Lạc Diệp xao động, hơi thở của anh rối loạn lên, di chuyển ánh mắt, anh nghiêng đầu đem môi ấn lên cổ Khâu Phong đang đặt bên cạnh khóe miệng anh, nơi đó có động mạch, máu lưu chuyển cùng nhịp tim đập, đều là rõ ràng đến như thế.

“Lạc Diệp.....” cảm giác được động tác của anh Khâu Phong có chút giây dụa, cậu ngẩng đầu lên “Chỗ này là bệnh viện.....”

“Suyt.....” Lạc Diệp một tay che miệng Khâu Phong, một tay ôm eo Khâu Phong kéo cậu lại gần, hơi thở nóng hổi hòa lẫn vào nhau, “Để anh hôn một cái....”

Lúc môi cùng môi chạm vào nhau, Khâu Phong cảm thấy được ý thức của bản thân đều bị mê hoặc, có lẽ là nhiệt độ cơ thể lẫn nhau rất cao, có lẽ là buổi sáng ngày hè không đủ mát mẻ, động tác của bọn họ không lớn, hai người cũng đều đã đổ một lớp mồ hôi mỏng.

“Mở miệng ra.....” giọng nói dịu dàng trầm thấp là loại thuốc mê hoặc tốt nhất, giống như thôi miên dẫn đường cho môi của đối phương. Trên môi lẫn nhau đều có lớp khô do ngày hôm qua khẩn trương tinh thần tạo nên, không đủ mềm mại. Trên môi Khâu Phong còn có vết thương, khi răng va chạm vào làm Lạc Diệp nếm được vị máu của cậu, anh càng dùng đầu lưỡi của mình làm cho hương vị gỉ sắt kia hoà tan, chuyển về lại miệng của Khâu Phong.

Bọn họ ở bên nhau đã sắp được 12 năm, theo từ trung học bắt đầu đến giờ, quá nhiều ngày tháng khiến cho tình cảm nồng nhiệt trở nên nhạt đi. Đã sớm không còn vì một nụ hôn mà hưng phấn, bởi vì một cái đụng chạm mà luống cuống tay chân nữa.

Nhưng lúc này thân thể của hai người đều là nóng bỏng đến như thế, hôn môi là hành vi đem một bộ phận của mình trao tận tay cho đối phương, xác nhận hành động của nhau, đầu lưỡi giao hòa, hai người đều muốn phải liếm qua mỗi cái răng của đối phương, trong khoang miệng có một cảm giác trống trải muốn đối phương tới lấp đầy.

“A Phong.... A Phong....” tách ra khoảng cách để cho lẫn nhau thở, bọn họ hôn tới mức quên dùng mũi để hô hấp, sắc mặt ửng đỏ, sự kích động do ngạt thở mang đến khiến thân thể họ run lên “Không có em anh phải làm sao đây?”

“Sẽ không đâu.....” Lạc Diệp từ môi khâu Phong cắn đến cằm, vươn đầu lưỡi đi xuống, lướt qua cổ, Khâu Phong khẽ nói, cậu cảm nhận được cổ rung động, “Em ở đây, sẽ không biến mất đâu.....”

“Sau này không được nói ở riêng nữa.....” xuống chút nữa, Khâu Phong rất gầy, đường cong của xương quai xanh nhô ra rất đẹp, tay từ vạt áo sơ mi dọc theo rãnh lưng di động lên trên, ngón tay mơn trớn lưng, ngay

khi chụp lên đôi vai mỏng thì dừng lại, dùng sức, dường như muốn đem thân thể này dung hòa vào trong cơ thể mình, “Không được nếu chưa nói rõ lý do thì đã đi.....”

Cẩn rằng lên cúc áo trước ngực Khâu Phong, từng viên từng viên, khéo léo mở ra, để cho đầu lưỡi đi nhấm nháp mỗi một tác hương vị trên thân thể này, lại phun đầy hơi thở của mình lên bên trên, dùng môi và đầu lưỡi đem hơi thở thở ra từ thân thể của mình hòa vào trong da thịt của thân thể người đang nằm trên người mình.

“Nếu anh lại làm gì sai, nói cho anh biết.....” trên tay kia bị băng gạc bao lấy, không có cách nào làm da thịt chạm vào nhau, nhưng Lạc Diệp bỏ qua chút khó chịu này, từ eo sườn của Khâu Phong bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn, “Nhất định phải nói, phát hiện liền nói....”

“Ừm.....” ngẩng cổ, hai tay đem đầu của Lạc Diệp ôm chặt hơn, ngón tay quần vào mái tóc đen của anh, mái tóc đó bị mồ hôi làm ướt, ngón tay càng tới gần da đầu càng có thể cảm thấy cái loại sức nóng dâng trào này, “Em sẽ, nhất định sẽ....”

Phát hiện cái gì, liền nói cho anh.

Không cần không nói ra, không muốn bởi vì những chuyện này lại có gì không thoải mái.

Thời gian có lẽ không có dư dả như bọn họ đã tưởng tượng, bây giờ ở bên nhau sẽ không nên giấu diếm bất cứ cái gì nữa.

“A Phong.... A Phong.....” áo sơ mi trên người Khâu Phong đều mở rộng ra hết, da thịt ít được rèn luyện so với nam nhân bình thường càng trắng nõn, cơ bụng rất mỏng cảm giác càng thêm mềm mại, nắm lấy eo Khâu Phong, đầu lưỡi của Lạc Diệp ở lân cận rón về một vòng. Dùng tay không bị thương từ eo lần mò xuống dưới, xúc cảm từ quần tây phủ lên mu bàn tay, làm cho anh cảm thấy được an toàn, “Chúng ta còn phải ở bên nhau thêm 12 năm..... sau đó lại 12 năm..... lại thêm 12 năm..... lại lại 12 năm nữa....”.

“Sau đó tới già, một ngày nào đó nếu em phải ra đi, anh liền canh ở trước giường em, nắm lấy tay em.....” tay của Khâu Phong dời từ trên đầu Lạc Diệp xuống trên vai, kéo lấy cổ áo sơ mi của anh, “Nếu là anh phải ra đi, anh liền nằm ở trên giường..... vẫn là cầm lấy tay em.....”.

“Vâng.....” trong giọng không chịu nổi lại dẫn theo tiếng nấc nghẹn ngào, chỉ cần tưởng tượng về sau giống như Lạc Diệp đã nói Khâu Phong liền nhận không được muốn bật khóc, chuyện đó quá mức tốt đẹp, đẹp đến mức khiến cho người ta muốn khóc lên.

“Nói chắc rồi đấy.....” Lạc Diệp ở trên bụng cậu cười nhẹ, anh đặt cọc cả đời của Khâu Phong, có lẽ trước kia đã từng hứa hẹn vô số lần, nhưng là lần này, anh thật sự đặt cọc cả đời của Khâu Phong rồi.

“Nói chắc rồi.....” kéo quần áo của Lạc Diệp làm cho anh trở về độ cao ngang mình, Khâu Phong nghẹn ngào liếm lên môi anh, “12 năm..... lại 12 năm..... vẫn tiếp tục, chúng ta nói chắc rồi.....”.

“Tốt quá.....” chưa đủ vì áo sơ mi trên người mình cản trở sự thân cận của anh với Khâu Phong, Lạc Diệp hơi hơi nhồm người dậy, cầm lấy cổ áo định cởi áo ra.

“Đứng lên, hơi những người không muốn làm nô lệ, đem xương máu của chúng ta, xây dựng nên Trường Thành mới của chúng ta.....”.

Bỗng nhiên truyền tới tiếng hòa âm của di động, đem động tác của Lạc Diệp dừng lại ngay miệng, vẻ mặt của Khâu Phong cũng khựng lại, hai người đều giống như bị người ta ấn công tắc tắt đi, ngay cả sợi tóc đều không động đậy một chút.

“À à, xin lỗi, xin lỗi, là chuông báo thức của tớ”, giường bên chấn động mạnh lên, Trữ Lâm mặt đỏ đến mức giống như Quan Công, tay chân luống cuống lục lọi quần áo trên người mình tìm di động. Rất khó khăn mới lấy ra tắt đi, cậu ta chấm dứt động tác rồi dừng lại, liền phát hiện chung quanh im lặng tới mức cây kim rơi trên đất cũng có thể nghe được.

“Ha ha.....” cười gượng hai tiếng, Trữ Lâm chợt dạ đem đầu từ từ chuyển hướng về phía bọn họ, nhìn thấy hai người dường như đã cởi xong rồi mà động tác lại dừng ở giữa không trung, ập a ập ứng tìm cách nói ra, “Các cậu..... các cậu cứ tiếp tục..... coi tớ như không tồn tại là được rồi..... thật đó.....”.

“TRỮ 2!!” vài cái đã đem áo sơ mi mặc về lại, Lạc Diệp ngồi xuống che ở phía trước Khâu Phong “Cậu tại sao lại 2 tới mức này! Nếu đã giả bộ ngủ không thể giả bộ tới cuối cùng hay sao hả?!”

“Đầu cậu không đau sao! Lớn tiếng dữ vậy!!!” Bị anh rống một cái, mặt Trữ Lâm còn đỏ hơn, dùng cả tay chân bước xuống giường, “Nơi này là bệnh viện, là bệnh viện đó, tớ đây là làm chuyện tốt gọi giúp các cậu đừng lại coi chừng bác sĩ đi qua kiểm tra phòng đó chứ!”

“Tóm lại cậu chính là 2! 2 đến không có thuốc chữa!”

Thừa dịp hai người cãi nhau, Khâu Phong cuống quýt lấy áo sơ mi mặc vào lại, lúc này mới phát hiện ngay cả khóa kéo quần của mình cũng đã mở ra, so với Lạc Diệp còn cởi sạch sẽ hơn, cả mặt cũng đều đỏ bừng. Ngay từ đầu cậu còn nhớ tới nơi này là bệnh viện, sau đó lại hoàn toàn quên mất, thậm chí ngay cả chuyện Trữ Lâm ngủ ở giường bên cạnh cũng quên luôn. (><>

Ăn mặc gọn gàng xong rồi quay đầu lại, nhìn thấy Lạc Diệp và Trữ Lâm còn đang cãi nhau, Lạc Diệp là bệnh nhân, Trữ Lâm lại không dám ra tay với anh thật nên bị bắt nạt tới rất đáng thương, nhìn thấy chính mình quay đầu lại liền đưa tới tín hiệu cầu cứu.

Bỗng nhiên lại cảm thấy, cái tay đang bóp chặt lấy trái tim hơi hơi thả lỏng, không khỏi nở ra nụ cười đầu tiên trong hai ngày qua.

9. Chương 9: Chuyển Nhà (1)

“Được rồi được rồi” thật sự là nhìn không nổi gương mặt đau khổ của Trữ Lâm và Lạc Diệp thừa dịp bắt nạt cậu ta, Khâu Phong kiểm tra thời gian một cái, tiến lên đem 2 người tách ra, “Em với Trữ Lâm phải đi làm rồi, Lạc Diệp, hôm nay anh vẫn nên nghỉ ở bệnh viện đi, đợi bác sĩ tới đây bảo ông ấy khám lại cho anh”.

“Sớm vậy....” lộn trở lại trên giường phía sau, việc Lạc Diệp vừa làm quả thật có hơi vượt qua tình trạng cơ thể của anh, nói thật vừa buông lỏng xuống thế này anh cảm thấy đầu lại đau đến chết đi được, bằng vải trên tay cũng bị làm bung ra, miệng vết thương nóng rát lên, “Đã nói công ty của hai người rất bóc lột nhân viên, cũng không phải đơn vị tổ chức gì, công ty thiết kế mà chưa đến 8 giờ đã làm việc rồi”.

“Không còn cách nào, công ty bọn em nhỏ, không đủ người, cái gì cũng phải tự mình làm lấy”, giúp anh đem chăn đắp xong, Khâu Phong cười khổ một cái, “Hôm nay để em xem thử buổi chiều có thể tan ca sớm một chút hay không, sau đó đi bên nhà trọ kia tìm người, trước tiên đem máy tính dời trở về”.

“Em còn muốn đi?” Ánh mắt Lạc Diệp trừng mạnh lên, nhìn Khâu Phong như không thể tưởng nổi, “Không phải đã đồng ý với anh không đi nữa hay sao?”

“Hành lí dù sao cũng phải dời về mà, cái khác có thể từ từ, máy tính hôm nay không dời về nhà sẽ rất là phiền phức”, tuy rằng Khâu Phong tưởng tượng tới phải quay về căn nhà trọ kia thì cũng lạnh run cả người, nhưng trong máy tính có quá nhiều tư liệu, đó là thứ mỗi ngày đều cần phải dùng tới.

“Em đừng đi, Trữ 2, hôm nay đi đem máy tính dời về cho cậu Khâu nhà mi”, Lạc Diệp giữ chặt cậu, ánh mắt liếc hướng về chỗ Trữ Lâm đứng, vẻ mặt nếu như làm tốt sẽ có thưởng vậy.

“Hả?” Trữ Lâm chỉ vào cái mặt méo mó của mình, cậu ta không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì cho lắm, nhưng là cả đêm cũng nghe Khâu Phong và Lạc Diệp thầm thì không ít, dùng lòng mũi để nghĩ cũng biết chỗ đó là nhà có ma. Đối với loại thực hiện tử đạo hữu bất tử bản đạo*(chết mi chứ đâu có chết ta)này của Lạc Diệp tỏ ra khinh bỉ rất lớn.

“Đừng nghe anh ấy nói bậy”, Khâu Phong nhú nhú mày, chẳng lẽ cũng muốn đem Trữ Lâm kéo vào vũng nước đục này hay sao?, “Tổ tự mình làm là được rồi, tìm người lái xe thuê cho chút tiền nhờ người ta giúp tớ đem máy tính dời ra, sau đó đem thẳng về nhà là được. Còn về phần mấy cái hành lí còn lại thì nói sau”.

“Không được, em đi một mình rất nguy hiểm”, bỏ qua Trữ Lâm bên cạnh đang gật đầu như mỗ thóc, Lạc Diệp kéo cánh tay của Khâu Phong đem cậu kéo lại gần mình, ở trên miệng cậu hôn một cái, “Để cho Trữ 2 đi cùng em đi, lấy xe anh chạy. Hai người dời máy tính xong thì đi xuống ngay, cái gì cũng đừng chú ý nhiều cũng đừng có ở lại lâu”.

“Bằng không để anh đi”, nhìn thấy Khâu Phong còn muốn nói gì nữa, Lạc Diệp cứng rắn bổ sung thêm một câu, ngăn chặn lại lời cậu.

“Vậy được rồi” thở dài, Khâu Phong xoa xoa giữa trán, có lẽ chỉ lên một chút như vậy sẽ không có chuyện gì đâu, thời gian bọn họ nán lại ở tầng 21 sẽ không lâu lắm.

“TỐ ĐÂU? Ý KIẾN CỦA TỐ ĐÂU?” Nhìn thấy 2 người ngọt ngào (?) định ra lộ trình cho mình, Trữ Lâm có vài phần không cam chịu gào to ở bên cạnh. Lạc Diệp phóng qua một cái liếc sắc lẹm, hiểm độc tới mức khiến cậu ta rùng mình một cái, vội vàng sửa miệng “Đúng! Tổ đi với cậu, có anh đây đi cùng thì dù trời có sập xuống tổ cũng đỡ cho cậu”.

“Túm cái gì chứ, không có cần cậu đỡ trời”, cười vỗ vai Trữ Lâm một cái, Khâu Phong nói với Lạc Diệp một tiếng, “Bọn em đi đây”, liền lôi kéo cậu ta ra phòng bệnh.

Dọc theo đường đi, hai người quyết định nếu Khâu Phong xin nghỉ được thì gọi điện liên cho Trữ Lâm, không xin nghỉ được thì đợi tan ca rồi làm sau, Trữ Lâm tự mình mở tiệm nên giờ giấc rất tự do, có thể hoàn toàn phối hợp với Khâu Phong. Bất quá chiếc xe việt dã secondhand của Lạc Diệp đang đặt ở hầm bãi đỗ xe khu nhà trọ kia, cho nên bọn họ cũng chỉ có thể kêu xe qua đó rồi đem xe kia chạy về.

Hai người chia tay ở cổng trạm xe điện ngầm, Khâu Phong đi làm, Trữ Lâm đi mở cửa tiệm.

“Cậu ngủ không đủ giấc, sắc mặt kém thành cái bộ dáng gì rồi”, lúc chia tay Trữ Lâm chạy tới cửa hàng tiện lợi trên trạm xe điện ngầm mua cà phê đưa cho Khâu Phong, thu lại gương mặt cợt nhả trước giờ, giống như đối xử với em trai mà sờ sờ tóc cậu, “Tự mình đi đường phải cẩn thận, bây giờ để cậu tự đi làm tớ đang lo là cậu có chân trái đạp lên chân phải mà ngã chết hay không đây nữa”.

“Không có sao đâu”, tuy rằng là mùa hè nhưng cà phê Trữ Lâm mua vẫn là cà phê nóng, dạ dày Khâu Phong không tốt, bình thường cậu ta cũng sẽ không để Khâu Phong uống cà phê, chỉ là hôm nay nhìn sắc mặt của cậu quá kém mới có thể như thế. Những cái này Khâu Phong đều hiểu được, biết ơn cười cười, “Cậu cũng nhanh đi về tiệm đi, nếu không có ai thì chớp mắt lại một chút, tối hôm qua cậu cũng đâu có ngủ. Lần này thật sự là cảm ơn lắm đấy”.

“Khách sáo với anh đây làm gì, tớ cũng không có làm vận động gì tổn sức mà”, nở nụ cười không đứng đắn một cái, nhìn thấy mặt Khâu Phong bỗng nhiên ứng đỏ, Trữ Lâm nhanh chân chạy đi, “Chỉ cần lần sau gọi cái con Lạc Đà nhà cậu kia đừng có chọc tức tớ nữa là được rồi”.

“Thật là.....” tớ cũng sẽ không ăn cậu, nhìn thấy bộ dáng chạy trốn của Trữ Lâm Khâu Phong vừa bực mình lại vừa buồn cười, cong cong khóe miệng. Quay đầu lại nhìn vào kính của cửa hàng tiện lợi, phát hiện sắc mặt mình quả thật rất là kém, tóc cũng rối bù, liền lấy tú kính làm gương lấy tay hơi sửa soạn lại một chút, chấn chỉnh tinh thần, hòa nhập vào trong dòng người đi làm.

Thứ tên là thời gian này đôi khi khiến người ta cảm thấy nó trôi đi quá nhanh, liền giống như Trữ Lâm dường như còn nhớ rõ đứng ở trong nôi nhìn thấy đứa nhóc ở nôi bên kia đi tới đi lui, cuối cùng tới gần cạnh nôi, bộ dạng dường như muốn ngã xuống, bây giờ chớp mắt một cái đã đi trên con đường đời rồi. Đường nhiên rất nhiều người đều nói rằng mấy chuyện mới đây đã không thể nhớ được huống chi là lúc còn nhỏ như vậy, bản thân Trữ Lâm cũng không tài nào nhớ nổi.

Đôi khi lại làm cho người ta cảm thấy được nó trôi đi còn chậm hơn cả sên bò, thật giống như lúc này cậu ta nằm lên bàn thu tiền trong cửa tiệm, trên đầu phủ đầy mây đen, mấy nữ sinh trong tiệm mướn đứng cả buổi trời cậu ta cũng không đem vị trí đưa lại cho người ta.

“Ai ai.... A Phong rốt cuộc có ăn cơm chưa vậy...”, ngồi trên số quần áo đang đóng gói ôm lấy mặt mình, Trữ Lâm tiếp tục sự nghiệp than ngán thở dài của bà mẹ là mình, mãi cho đến khi gần 3 giờ nhận được điện thoại của Khâu Phong thôi.

“Trữ Lâm, tứ bây giờ sẽ xuất phát, khoảng 20 phút nữa là tới nhà trọ. Cậu có địa chỉ đúng không?”. Vội vàng đi ra công ty, hôm nay xin phép nghỉ thuận lợi bất thường, trừ nguyên nhân cái VI bị sửa lại n lần rồi cuộc khách hàng cũng hài lòng ra, sắc mặt tái nhợt của cậu cũng khiến cho ông chủ không ngừng gọi cậu nghỉ ngơi cho tốt, vốn nghĩ tới ít nhất cũng 4-5 giờ mới đi được nhưng không ngờ rằng còn chưa tới 3 giờ là có thể rời khỏi.

“Được, cậu tới chậm một chút cũng không sao, tứ không lên lầu mà ở quảng trường ngay phía trước chờ cậu”, cùng Trữ Lâm hẹn xong thời gian với nơi gặp nhau Khâu Phong đã đi vào tàu điện ngầm, cậu đi rất vội vã, cậu cũng không biết tại sao bản thân cậu lại vội như vậy. Có lẽ là vì nhanh chóng đem đồ đạc dời ra ngoài rồi rời khỏi cái chỗ làm cho cậu phải kinh hồn bạt vía kia đi.

Mãi cho đến khi tàu điện ngầm đã tới trạm, đứng trước ga tàu điện ngầm, có thể nhìn thấy ảnh chụp của siêu thị nhà trọ mình thuê từ nơi xa cậu mới đi chậm lại.

Không chỉ là chậm lại, thậm chí còn có chút lùi bước không tiến.

Có một loại ảo giác, giống như chỗ mà mình đang đứng hiện nay là ban ngày ngập tràn ánh sáng, mà bên kia chính là đêm tối. Hoặc là nói, chỗ bây giờ chính là dương gian, còn bên dưới tòa nhà kia lại giống như là địa phủ.

Áp lực mà ánh mắt không nhìn tới được đang tràn ngập ở phương hướng chính mình phải đi tới, dường như muốn đem tất cả mọi thứ chung quanh đều bao vây lại, nhưng lại có lực hấp dẫn vô cùng to lớn, giống như không đi tới trước chính là sai lầm.

Tư tưởng mâu thuẫn đặt ở trong lòng Khâu Phong, cậu vòng vo mấy vòng, cuối cùng vẫn là cắn nhẹ môi đi về phía trước.

Đã biết là một lần bị rấn cần mười năm sợ dây thừng*(gặp nạn 1 lần lần sau thấy tình huống giống nhau liền sợ hãi). Yên lặng nói thầm trong lòng mình, thời điểm lúc mà một mình mình chuyển qua đó, không phải là không có gì hay sao? Cũng không phải đi là sẽ gặp chuyện, chung quanh căn nhà kia còn có không ít người mà.

Đi qua ngã tư đường, xem ra thì xa nhưng rất nhanh là đã đi tới, không bao lâu đã đứng ở quảng trường trước siêu thị. Trên quảng trường có cái cửa hàng cho thuê giày trượt patin, còn có hướng dẫn chuyên nghiệp phụ trách chỉ dạy và bảo vệ. Lúc này có trường đã tan học, trên quảng trường nhìn thấy không ít cha mẹ dành chút thời gian mang con đi trượt patin, mấy đứa nhỏ mang bao đầu gối, đồ bảo vệ khuỷu tay và đội mũ bảo hộ màu sắc rực rỡ cứ chạy qua rồi chạy lại, làm cho xung quanh tràn đầy sức sống.

“Anh ơi!” giọng hưng phấn của một bé trai truyền tới, một cái thân hình nhỏ nhắn trượt vèo một cái tới bên cạnh ôm lấy chân mình. Va chạm này đem Khâu Phong đang hơi ngẩn ngơ gọi về, cúi đầu xuống xem.

“Tiểu Kiệt!” Ngồi xổm người xuống, Tiểu Kiệt ở trước mặt hoàn toàn khác lúc gặp vào buổi tối trước, tuy rằng quảng thâm nơi dưới mắt không thể che dấu được, nhưng dù sao cũng là trẻ con, chơi quá vui vẻ khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hồng hồng lên, trên mái tóc bên dưới mũ bảo hộ cũng đầy mồ hôi, cái mũi nhỏ rụt lại cười đến xán lạn.

“Anh ơi anh về nhà à?”. Trên người Tiểu Kiệt có dính bụi đất, có lẽ là ngã ở đâu đó, nhớ lại mấy vết thương thường ngày thấy ở trên mặt nhóc ấy cũng có lẽ là do thế này mà ra. Nhóc nháy đôi lông mi dài cong vút của mình, ánh mắt đen trắng rõ ràng, có chút thờ dốt do vừa vận động qua, lời kéo tay cậu lắc lư qua lại, “Trước tiên dừng về mà, ở lại xem em trượt đi! Em có thể trượt hết cả bộ mà một cái tam giác cũng không ngã đó nha!”

Tam giác mà Tiểu Kiệt nói là mấy chướng ngại vật bằng nhựa men theo hai bên cầm xuống, xếp thành đường dài ở đằng sau, nhìn thấy bộ dạng hưng phấn của nhóc ấy, Khâu Phong lắc đầu cười, giúp cậu nhóc vỗ vỗ bụi đất trên quần áo, “Anh trở về để dọn vài thứ, phải đi ngay”.

“Ngài Khâu?..... Ngài muốn dọn đi?” Đứa bé không hiểu cậu nói muốn đi là đi đâu cho lắm, nhưng người phụ nữ trung niên đuổi theo thằng bé chạy qua thì nghe hiểu được, chị ta có chút chân chờ lên tiếng hỏi, giọng không lớn.

“Bà chị...” ngẩng đầu, trên mặt người phụ nữ bị bóng râm che khuất có bất an và sợ hãi, chiếu xạ của mặt trời lồi bóng của chị ta dừng lại ở trên người Khâu Phong, làm cho Khâu Phong có một loại cảm giác bị áp bức.

Rõ ràng mới quen biết 1-2 ngày, thậm chí ngay cả tên gọi là gì cũng không thể nói ra miệng hàng xóm mà thôi.

Không biết tại sao, Khâu Phong bỗng nhiên lại có một loại cảm giác đang phản bội.

Mình, cảm giác phản bội, với chiến hữu bên cạnh đồng dạng bị mấy thứ kia làm cho khổ sở này.

10. Chương 10: Chuyển Nhà (2)

Mặt trời vào lúc 3 giờ chiều chỉ mới lệch đi một chút so với đỉnh đầu. Ở ngày hè này đứng quá lâu sẽ làm cho người ta cảm thấy choáng váng. Gương mặt giống như chưa từng có giãn mảy ra lộ vẻ khổ sở rất rõ ràng. Hai mắt che kín tơ máu, bọng mắt rất sâu, làn da khô sạm và có màu tái xanh đã vẽ nên bề ngoài của một người phụ nữ bị đè nén tới mức sắp sụp đổ tinh thần.

“Bà chị...” Trữ Lâm còn chưa có đến, Khâu Phong đi theo người phụ nữ ngồi lên ghế sắt được chuẩn bị cho người ta dừng chân nghỉ trên quảng trường, cậu có chút không biết nên nói thế nào nữa, “Tuy rằng các người không có ở trong căn nhà kia, nhưng tôi cảm thấy được thứ kia vẫn rất là nguy hiểm đối với các người”, Khâu Phong không biết có phải cả tầng 21 đều có vấn đề hay không, nhưng ít nhất bà cụ Trương và hai mẹ con Tiểu Kiệt đã chứng minh rằng tuyệt đối không phải chỉ có người ở trong căn nhà đó mới xảy ra chuyện, “Tôi cho rằng các người tốt nhất cũng dọn đi nhanh thì tốt hơn, mặc kệ là vì Tiểu Kiệt hay vì chính chị”.

“Tôi biết, điều này tôi cũng biết chứ....” nói chưa dứt lời, vừa nói mắt người phụ nữ liền đỏ hoe, lấy tay che miệng, nước mắt đọng lại giống như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, “Nhưng là tôi không có cách nào khác, cha đứa nhỏ này không thấy nữa, bỏ lại hai mẹ con tôi chạy mất rồi, căn nhà hiện nay là chúng tôi dùng hết tiền tiết kiệm mới mua được, bây giờ vẫn còn phải trả tiền cho vay, chúng tôi làm gì có cách nào để dọn đi chứ....” nói xong liền kéo theo tiếng khóc trầm thấp, mọi người lướt qua thỉnh thoảng quay đầu tò mò nhìn về hướng này làm cho Khâu Phong có chút đứng ngồi không yên.

“Bà chị, đừng khóc nữa” xoay người quay đi, không có khăn tay nên chỉ đành lấy bịch khăn giấy mới dùng một nửa ra, vội vàng đưa qua. Người phụ nữ gạt đầu nhẹ tỏ ý cảm ơn rồi nhận lấy, “Chị nói cha của Tiểu Kiệt đi mất rồi sao?”

“Cái tên quỷ chết tiệt kia không biết đang dạo chơi ở chỗ nào nữa”, nói tới chồng mình, trong giọng nói của người phụ nữ có chút nghiêng rãng nghiêng lợi, “Mất tôi bị mù mới đi theo hắn, hắn ta là tái hôn lần thứ hai, người trong nhà của tôi đều khuyên tôi đừng có đi theo hắn nhưng tôi lại bất chấp hết mà đi theo. Kết quả đâu?” Nói tới đây, cảm xúc của người phụ nữ lại kích động lên, nước mắt lại chảy càng nhiều, “Ngay khi bọn tôi dọn tới đây còn chưa tới một tháng, có một ngày hắn liền biến mất, quần áo đồ đạc thứ gì đáng giá cũng không còn được mấy thứ, tiền gửi ngân hàng cũng đem đi mất. Hắn chính là muốn hai mẹ con tôi chết mà!”

“Bà chị.....” biết bản thân nhắc tới chuyện đau lòng của người ta, Khâu Phong liền vội vàng cắt ngang định đem đề tài dời đi chỗ khác.

“Tôi họ Liêu, Liêu Trân Anh” chú ý tới Khâu Phong vẫn ‘bà chị bà chị’ kêu mình, người phụ nữ cũng phản ứng lại là chưa từng nói tên mình cho cậu, vì thế liền bổ sung.

“Chị Liêu, không biết chị có muốn nói hay không, nhưng vết thương trên tay chị...” Khâu Phong biết rằng, Lạc Diệp nói với cậu đừng có chú ý gì nhiều cũng đừng có ở lâu, kỳ thật bên trong còn có ẩn ý khác, không cần lại liên quan tới gì nữa, không cần nói, không cần nghe, đừng xem, đừng quan tâm, không cần quay đầu lại một chút nào hết. Nhưng là cánh cửa gỗ sơn đỏ trong ảo giác ngày hôm đó dường như còn kêu lách tách bên trong đám lửa, tay nắm hình lỗ tai ở trong khối lửa im lặng đến mức giống như không có chút nguy

hiểm gì, nhưng chỉ cần đi nắm lấy thì da thịt, mỡ và máu đều bị nung chảy ra đau đến thấu tim. Không có cách nào không đi để ý tới, vì vết thương này cũng giống nhau nằm trên tay của Lạc Diệp. Liêu Trân Anh không có chết, không có giống như bà cụ Trương buông tay rời khỏi cõi đời như vậy, ở giữa này có phải còn có kẻ hờ để lách qua hay không?

“Này à.....” mở ra tay phải, Liêu Trân Anh dùng tay trái sờ lên đường vết thương kia, vết thương đó đã sớm không còn đau nữa lại vẫn như cũ làm tay chị ta run rẩy, cuối cùng vẫn là không thể nhìn trực diện chỉ có thể nắm lại, dùng tay khác bao lên đặt ở trên đầu gối, “Lúc có vết thương này thì ba ba của Tiểu Kiệt vẫn còn chưa có đi.....”

“Khi đó chúng tôi vừa dọn tới nhà mới, cha thằng bé là thầy giáo, tôi lúc ấy còn chưa có việc làm, có thể dọn tới khu nhà trọ có thang máy nằm ở trên phố này thật không dễ dàng, tất cả đều rất vui vẻ”, khoe miệng chị ta mang theo một ý cười, có chút xót xa, có chút hoài niệm, “Dời lại đây không bao lâu, cũng khoảng được một tuần đi, nhà đối diện bắt đầu sửa sang lại”.

Liêu Trân Anh nói nhà đối diện kỳ thật là nhà hơi xéo một chút bên kia, tuy chị ta nói không rõ lắm nhưng Khâu Phong vừa nghe liền hiểu được, xéo bên đối diện, số 339, cũng chính là căn nhà mà cậu đã thuê.

Chủ cho thuê nhà nói là căn nhà đó được sửa sang vào năm trước, thật ra cũng chính là một nhà Liêu Trân Anh vừa dọn tới được hơn nửa năm. Mà bà cụ Trương thì căn cứ vào lời hàng xóm nói sau này, mới dọn tới chưa được ba tháng.

“Chính là sau khi bắt đầu sửa sang lại không lâu, Tiểu Kiệt vẫn luôn nói ồn”, lúc đầu tôi cứ tưởng rằng tiếng sửa nhà làm ồn tới thằng bé, nhưng là thằng bé còn nói buổi tối nghe được có tiếng người đang khóc.....”, cơ thể Lưu Trân Anh bắt đầu run rẩy lên, chị ta nhớ lại cuộc sống hạnh phúc sắp chấm dứt đó, kế tiếp, chính là ác mộng, “Lời của trẻ con tôi vốn là không có để ở trong lòng, cứ coi như là thằng bé nghĩ ngợi lung tung. Chỉ là sau đó nó luôn nửa đêm chạy đi ra ngoài, cho dù tôi khóa cửa lại cũng không biết là thằng bé mở bằng cách nào, một đứa bé 7 tuổi vào đêm khuya cứ đi lại ở bên ngoài. Cũng may là đứa nhỏ cũng sẽ không chạy khỏi tòa nhà này, chỉ là trốn trong mấy tầng lầu, kết quả là tôi với cha nó mỗi tối nào cũng chạy đi tìm”.

Ánh mắt mỗi một của người phụ nữ nhìn về hướng Tiểu Kiệt đang trượt patin ở quảng trường, Tiểu Kiệt quả nhiên trượt rất giỏi, nhận được lời khen ngợi của mấy cha mẹ và bọn trẻ ở xung quanh, gương mặt nhỏ nhún hưng phấn của thằng bé dường như phát ra ánh sáng, vẫy tay ngạo nghễ với mẹ và Khâu Phong ở bên này.

“Sau đó có một ngày...” Lưu Trân Anh nâng tay lên hươ hươ về phía Tiểu Kiệt, mang theo nụ cười yếu ớt, nước mắt vừa rồi rơi ra vẫn còn phát sáng trên khóe mắt chị ta, nụ cười này, cười tới mức trong lòng Khâu Phong thấy khó chịu. “Cũng là nửa đêm đi, chúng tôi xuống giường xem Tiểu Kiệt, quả nhiên lại đi mất. Tôi cùng cha nó lại đứng lên đi tìm, hẩn tìm trong thang lầu, còn tôi thì xem hành lang từng tầng một. Kết quả cha thằng bé vừa mới đi xuống lầu, tôi vẫn còn đang đi trên hành lang chợt nghe thấy giọng của Tiểu Kiệt”.

“Thằng bé ở ngay trong căn nhà kia!” Về mặt của người phụ nữ méo mó lên, hai tay dùng sức đan chặt vào nhau, trên bàn tay mảnh khảnh nổi lên gân xanh, khớp xương ngón tay trắng đi rõ rệt, “Thằng bé ở trong căn nhà đó khóc. Tôi không biết làm sao nó vào được, hoặc có lẽ là ban ngày người tới sửa nhà xong khi đi quên khóa cửa. Tôi đương nhiên là vội vàng đi mở cửa nhưng cái ổ khóa đó đã bị khóa lại, lúc ấy suy nghĩ của tôi mất hết cả, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Con tôi tại sao lại chạy vào một căn nhà bị khóa đang sửa chữa chứ? Chẳng lẽ là có kẻ xấu nào đó đưa thằng bé vào trong? Tôi liều mạng gõ cửa, nhưng mà cũng chỉ nghe tới Tiểu Kiệt đang khóc, thằng bé đang kêu mẹ ơi, cứu con với. Tôi hoàn toàn cuống lên, gõ cửa, tông cửa. Sau đó hàng xóm bị tiếng ồn gọi dậy cũng nghe ra giọng của Tiểu Kiệt ở bên trong, vội vàng phải đi tìm chủ nhà để mở cửa. Cũng chính là chủ cho thuê nhà của cậu lúc này”.

Nói tới đây, người phụ nữ ngẩng đầu liếc mắt nhìn Khâu Phong một cái. Khâu Phong đang nghe lời của chị ta nói mà chìm vào suy nghĩ của bản thân, không có chú ý.

“Ông ta đi mở cửa, nhưng là mặc kệ thế nào cửa cũng không chịu mở ra, tôi chờ không nổi nữa giành lấy cái chìa khóa tự mình đi lên mở...” tốc độ nói của Liêu Trân Anh dần chậm lại, chị ta lần thứ hai mở cái tay đang nắm thành nắm đấm ra, híp đôi mắt lại xem vết thương trên tay. Lúc này Khâu Phong cảm nhận

được âm điệu trong giọng nói của chị ta thay đổi, tinh thần phục hồi lại từ trong suy nghĩ, nghiêng đầu qua xem, vừa lúc nhìn tới tay chị ta, “Sau đó, liền để lại thứ này....”

“Ngài Khâu!!!” Cơ thể người phụ nữ bỗng nhiên kích động lên, chị ta đứng xuống ghế lại trực tiếp quỳ xuống trước mặt Khâu Phong, “Giúp giúp tôi đi ngài Khâu tôi thực sự là không còn cách nào nữa. Tôi dời nhà không nổi, tuy cửa hàng đang làm việc hiện tại nói nếu như trả ít tiền lương lại một chút thì có thể cho tôi dọn vào trong tiệm, nhưng là không thể mang Tiểu Kiệt vào theo!”, Chị ta nắm lấy tay của Khâu Phong, cúi người xuống định hướng trên mặt đất quỳ lạy, địa điểm lúc này là trên quảng trường vào buổi chiều, cái động tác này vừa làm ra ánh mắt chung quanh đều tập trung lại đây, Khâu Phong bị biến thành mặt đỏ tía tai vội vã đứng lên đỡ.

“Chị Liêu, chị đừng như vậy, mau đứng lên, có chuyện gì thì từ từ rồi nói” lúc người ta đang quyết tâm thì sức lực luôn sẽ rất lớn, Khâu Phong dùng sức trên tay vậy mà không thể đem chị ta kéo từ trên mặt đất đứng lên.

“Chỉ một thời gian là được rồi, lần này ngài dọn đi thì giúp tôi cũng mang theo Tiểu Kiệt đi đi, nếu còn tiếp tục như thế này thì cả tôi và thằng bé đều không thể sống nổi nữa!” Người phụ nữ cúi đầu, nước mắt rơi trên mu bàn tay của Khâu Phong đang bị chị ta nắm lấy, “Chỉ một thời gian thôi, tôi có thể cùng thằng bé ở chung tôi sẽ lập tức đi đón nó, ngài giúp giúp tôi được không!”

“Chị Liêu!” Người đi đường xung quanh bắt đầu có người tụ tập lại nhỏ giọng thảo luận, chỉ trở, ánh mắt giống như kim đâm mà bắn về phía này. Khâu Phong nhìn thấy Tiểu Kiệt đứng yên lại không có chơi tiếp, thằng bé đứng ở bên kia nhìn thẳng tắp về hướng này. Đôi mắt trông đen nhiều hơn trông trắng bị ánh nắng gay gắt của mặt trời chiếu vào, khí chất sạch sẽ tới mức làm cho người ta kinh hãi, “Chị mau đứng lên, tôi đồng ý với chị, tôi sẽ mang Tiểu Kiệt đi cùng, cho tới khi nào chị tới đón thằng bé mới thôi.”

Tại sao phải đồng ý? Ngoại trừ tình trạng ngưng ngừng này, ngoại trừ nhanh chóng thoát khỏi tầm mắt đang đâm vào của người chung quanh, còn xen lẫn thêm sự đồng cảm và trách nhiệm không hiểu nổi, lại càng không hiểu, lại vì cái loại cảm giác phản bội của bản thân mà đi làm ra việc bồi thường này.

“Thật ư?” Người phụ nữ ngẩng đầu lên, nước mắt đem mặt của chị ta chia làm hai phần, tơ máu trong mắt chị ta cũng chia cắt ánh mắt của chị, nếu người phụ nữ này đang chìm đắm trong hạnh phúc thì thật ra rất quyến rũ, chính là hiện giờ lại chỉ có làm cho người ta cảm thấy khuôn mặt đang vỡ nát, kinh hồn bạt vía mà duy trì hình người, “Thật chứ? Ngài Khâu ngài thật là ân nhân cứu mạng của tôi mà...” khóc tới giọng khàn khàn, giống như cơ thể này từ trong ra ngoài đều sắp bị sụp đổ vậy, cơ thể của người phụ nữ mất hết sức lực lại càng nặng nề hơn.

“Thật, cho nên bà chị, chị mau đứng lên, đứng lên đi mà” thấy cảm xúc của chị ta vì câu trả lời của mình mà hơi bình tĩnh lại, Khâu Phong thử đem tay mình từ tay của chị ta rút ra, sau đó đỡ lấy cánh tay của chị ấy. Lúc này Liêu Trân Anh cuối cùng dựa vào sức của cậu mà đứng lên, ngồi vào trên ghế dài.

“A Phong!” Đúng lúc xử lý xong chuyện này giọng nói của Trữ Lâm liền truyền tới, cậu ta đi xe bus đến đây, trạm xe ngay bên cạnh quảng trường vừa xuống xe liền thấy được Khâu Phong.

“Ôi chào? Bạn của cậu à?” Trữ Lâm vài bước đã chạy tới bên người Khâu Phong, nhìn thấy Liêu Trân Anh bên cạnh cậu, có chút kỳ quái nói một câu. Ghế dựa còn có chỗ trống, cậu ta liền ngồi xuống vị trí bên cạnh Khâu Phong nhưng lập tức lại nhảy dựng lên, “Nóng quá nóng quá! Ghế dựa bằng sắt phơi bên dưới ánh nắng mùa hè, trời ả, các người còn ngồi tự nhiên tới vậy quả thực là cao nhân mà!”

Đứng lên vỗ Trữ Lâm một cái, Khâu Phong không hy vọng bởi vì tiếng hét của cậu ta lại làm ảnh hưởng tới cảm xúc của Liêu Trân Anh, cậu cúi đầu dịu dàng nói với người phụ nữ, “Chị Liêu, chị xem coi có cần đi thu dọn vài bộ quần áo cho Tiểu Kiệt không? Sau đó trực tiếp tới bãi đỗ xe dưới tầng hầm chờ bọn tôi, chúng tôi chỉ dời mấy tính sẽ đi xuống rất nhanh”.

Thấy người phụ nữ gật đầu đồng ý, cậu mới lười kéo Trữ Lâm không hiểu gì cả đi về hướng nhà trọ bên kia.

“Cái gì? Cậu đồng ý với chị ta là sẽ đưa con của chị ta về nhà?”. Dem chuyện vừa rồi nói đại khái cho Trữ Lâm nghe một chút, kỳ thật chỉ là chuyện muốn đem Tiểu Kiệt nhận về ở một thời gian, còn về vết thương trên tay kia Khâu Phong tự hiểu là không có quan hệ gì với Trữ Lâm, tốt nhất là Trữ Lâm không cần biết gì cả. Nghe cậu nói xong, Trữ Lâm cau mày tỏ ra có ý kiến khác, “Dù thế nào thì các người bắt quá là hàng

xóm không quá quen thuộc, không cần phải..... làm đến vậy mà? Hơn nữa cậu không nghĩ tới Lạc Đà nhà cậu à? Cậu ta sẽ đồng ý cậu từ chỗ này đưa một đứa nhỏ về hay sao?”.

“Lạc Diệp sẽ hiểu thôi” rất nhanh đã tới cánh cửa số 339, Khâu Phong lấy chìa khóa ra, chần chờ một chút rồi mới mở cửa, kêu Trữ Lâm đi lấy cái thùng ở ban công, bản thân thì chạy nhanh vào trong phòng đọc sách bắt đầu tháo máy tính.

Vốn đang lo là sẽ xảy ra chuyện gì nhưng là mọi thứ đều rất thuận lợi, bọn họ tại trong căn nhà này ở lại khoảng gần 20 phút, không có xuất hiện sự khác thường nào, Trữ Lâm thậm chí còn khen ngợi một câu: không hổ là lầu cao, không khí thực trong lành.

Đem máy tính bỏ vào thùng, đi thẳng vào thang máy xuống bãi đỗ xe tầng hầm, Khâu Phong xoa bả vai có chút nhức mỏi, vuốt tay ấn vào nút xuống tầng trệt nhưng Trữ Lâm đã ấn trước cậu một bước.

“A Phong, bả vai vẫn còn đau hoài sao?” Nhìn thấy bộ dạng xoa bả vai của cậu, Trữ Lâm săn sóc lại gần hỏi, “Mấy thứ thuốc dán này đều không có tác dụng đâu, tớ đây có học qua mát xa đó, lần sau để ông anh đây xoa xoa cho cậu, tuyệt đối còn tốt hơn so với dán 10 tấm thuốc dán nữa á”.

“Được thôi, bất quá khi nào thì cậu đi học qua mát xa vậy?” Cười đồng ý, trong lòng căng thẳng quay về đời đồ, bây giờ đồ vật cũng đã dời xong, nghĩ tới sau này có thể không cần phải quay lại nơi đây Khâu Phong cũng nhẹ nhõm một chút.

“Thấy tớ không giống sao? Tớ là người thế nào chứ? Thiên văn địa lý đều biết hết, nói gì tới mát xa?” Trữ Lâm cười hì hì, đúng lúc thang máy xuống tới bãi đỗ xe, cậu ta ôm thùng đựng máy lên lại bảo Khâu Phong đem loa đặt lên trên, mới bước chân đi ra ngoài, “Ông anh đây khi nào đó phải thể hiện tài năng cho cậu xem, cậu mới biết cái gì được gọi là thần tượng!”

“Rồi rồi.....” tự mình ôm đầu máy, cũng đem bàn phím và mấy thứ lặt vặt để ở bên trên, Khâu Phong một bên trả lời một bên đi theo bên cạnh cậu ta.

Đi chưa được mấy bước liền thấy Liêu Trần Anh đang dắt Tiểu Kiệt đứng ở cửa ra vào chờ bọn họ.

“A Phong à, cậu cùng Lạc Đà vừa mới làm lành, tuy rằng nói tên kia mềm lòng nhất định sẽ đồng ý, bất quá sao phải dây dưa với cậu ta cơ chứ?” Nhìn thấy người đứng ở phía trước bước chân của Trữ Lâm không có dừng lại, nhưng cũng không phải rất nhanh, vẫn duy trì đi ở bên cạnh Khâu Phong, giọng của cậu ta không lớn Tiểu Kiệt bọn họ nghe không được nhưng Khâu Phong lại nghe rất rõ ràng, “Anh đây ở một mình, thẳng nhóc đó trước tiên để lại nhà của tớ đi, các người cũng là người đi nhận tiền lương, bình thường đi làm cũng không có người chăm sóc nó, tớ cơ bản xem như là người rảnh rỗi, thấy thế nào đều thích hợp hơn so với cậu”.

“Trữ Lâm” Khâu Phong không có dự đoán được cậu ta sẽ nói ra một câu như vậy, có chút giật mình nhìn cậu ta, lại nhìn tới Trữ Lâm chạy tới bên cạnh xe đem máy tính buông xuống, sau đó chạy tới bên người hai mẹ con đi theo phía sau bọn họ, ngồi xổm xuống trước mặt Tiểu Kiệt.

“Anh bạn nhỏ, theo anh đẹp trai anh về nhà được không hử?” Về mặt kia cười tới hàm răng đều lóe sáng lên, như chỉ là chuyện vặt vãnh vậy.

11. Chương 11: Điện Thoại

Về mặt Trữ Lâm khá phong phú, nhìn không ra là rất có thiên phú nuôi dạy trẻ, chưa nói được mấy câu đã đem Tiểu Kiệt chọc tới cười khúc khích, chơi với cậu ta vui tới quên mọi thứ.

Khâu Phong nhìn thấy một lớn một nhỏ đang chơi đùa kia, lắc lắc đầu cười, đi đến bên cạnh mẹ của Tiểu Kiệt nhận lấy cái giỏ trong tay chị ta. Lại ghi nhận số điện thoại của nhau.

“Đây là chỗ mà tôi đang làm”, Lưu Trần Anh đưa một tờ giấy qua, mặt trên có viết địa chỉ, “Nếu có chuyện gì thì có thể tới tìm tôi, Tiểu Kiệt liền nhờ cậu vậy”.

“Chị Liêu yên tâm đi, Trữ Lâm rất biết chăm sóc trẻ con”. Ít nhất coi cái bộ dáng kia chắc là nên biết cách chăm sóc trẻ ha? Bản thân Khâu Phong cũng không phải rất chắc chắn, nhưng vẫn cam đoan như vậy, muốn viết địa chỉ của bản thân cho chị ta nhưng lại tìm không được giấy liền lấy danh thiếp ra đưa qua.

“A Phong, đi thôi, Lạc Đà đang gọi hồn”, lắc lắc di động trong tay, Lạc Diệp không hỏi thúc Khâu Phong, trực tiếp gọi điện cho người bảo vệ tạm thời là Trữ Lâm, chỉ nhìn về mặt đau khổ của Trữ Lâm, tưởng tượng cũng biết Lạc Diệp ở bên kia nói với cậu ta mấy lời uy hiếp gì đó rồi.

“Chúng tôi phải đi, chị Liêu chị tự giữ gìn sức khỏe nhé”, nhìn thấy Trữ Lâm mở ra cốp xe đem máy tính để vào, còn đưa Tiểu Kiệt ngồi vào vị trí ở phía sau, Khâu Phong chào rồi ngồi lên ghế phó.

“Thật xin lỗi, xin lỗi, làm phiền các cậu”, xe chạy, người phụ nữ chạy theo vài bước xin lỗi không ngừng, lại không ngừng cản dạn với Tiểu Kiệt ngồi ở phía sau, “Tiểu Kiệt, phải nghe lời của mấy anh, không cần nhớ tới mẹ, phải chú ý bản thân, không cần làm phiền tới các anh ấy đó”.

“Dạ!” Tiểu Kiệt cảm nhận quần áo xinh đẹp Trữ Lâm cho khi nãy chơi, nghe mẹ nói ngẩng mặt cười lớn trả lời, mồ hôi vừa rồi vận động ở dưới ánh mặt trời vẫn còn lưu lại ở trên mặt trắng bệch. Khâu Phong cảm thấy hôm nay là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Tiểu Kiệt giống một đứa trẻ con.

Nếu không có một đồng chuyện này, thằng bé lẽ ra sẽ được lớn lên trong một gia đình hạnh phúc, mỗi ngày đều trải qua vui vẻ sung sướng, sẽ không vì trốn tiếng động kia mà chạy khắp nơi vào ban đêm, cũng sẽ không để lại vết thâm sâu ở bên dưới đôi mắt kia.

“Tiểu Kiệt, tối nay em có thể ngủ ngon rồi” quay đầu lại nhìn đứa nhỏ, Khâu Phong cười dịu dàng, “Không cần lại nghe thấy cái tiếng động kia, sau này cũng sẽ không”.

“Thật không?” Tiểu Kiệt mở to hai mắt, giọng nói tràn ngập hưng phấn, “Thật tốt quá! Em phải xem phim hoạt hình trước rồi mới ngủ! Sau đó nằm mơ thấy siêu nhân!”.

“Được được, nhưng là không thể quá muộn đó” Trữ Lâm nói cùng với Khâu Phong, bắt quá cậu ta đang lái xe nên không dám tùy tiện quay đầu lại, chỉ có thể nhìn về phía sau bằng gương lái, “Bắt quá tại sao xem phim hoạt hình lại mơ thấy siêu nhân chứ?”

“Ồngốc! Bởi vì là xem phim hoạt hình siêu nhân á!” Tiểu Kiệt lắc lắc nhãn hiệu mà Trữ Lâm cho thằng bé chơi, ánh mắt to nheo lại nhấn từng tiếng nói ra, sự khinh bỉ trong giọng nói đem Khâu Phong chọc tới mức phải quay mặt đi mà cười.

“Anh là đồ ngốc? Anh là đồ ngốc em chính là thằng nhóc ngốc nghếch!” Trữ Lâm cố ý bĩu môi giả bộ tức giận, cuối cùng cũng vẫn là nhịn không nổi mà bật cười.

Xe chạy khỏi bãi đỗ dưới hầm, không bao lâu đã chạy qua một ngã tư, cách tòa nhà trọ này càng ngày càng xa, Khâu Phong cảm thấy trái tim mình cũng càng ngày càng nhẹ nhàng lại, còn Tiểu Kiệt cũng hoạt bát nói một tiếng đầu vô mồm một tiếng cùng với Trữ Lâm, giống như thằng bé cũng cảm giác được nguy hiểm đã muốn dần dần rời xa.

Không bao lâu xe đã chạy tới bên dưới lầu của nhà Khâu Phong và Lạc Diệp, bọn họ ở không cao, tầng hai mà thôi, cả tòa nhà cũng là ở tầng dưới, lúc trước khi mua nó liền nghĩ tới việc Lạc Diệp không thích sử dụng thang máy. Bởi vì tầng dưới không cao nên hai người rất nhanh đã đem máy tính dời vào, bước vào ngôi nhà bất quá mới vài ngày không về Khâu Phong không khỏi hít vào một hơi thật sâu.

Bất quá mới vài ngày mà thôi lại cảm thấy giống như là sống sót sau tai nạn vậy, bất giác lại có chút xúc động.

“Qua một thời gian, chúng ta sẽ tìm công ty vận chuyển đem quần áo cùng sách vở vân vân mà cậu đem đi dời trở về”, buông mấy món cuối cùng xuống Trữ Lâm cũng duỗi thẳng tay chân, “Ày, cậu không đem bàn chải đánh răng với khăn mặt về rồi, không sao chứ? Nếu không ta lại đi lần nữa?”

“Không cần, mấy thứ đó tối nay tớ ra ngoài mua lại là được rồi”, Từ chối ý tốt của cậu ta, Khâu Phong đi phòng bếp lấy ra nước uống đưa cho Trữ Lâm và Tiểu Kiệt, “Ngồi một chút hãy đi, bắt quá Trữ Lâm, Tiểu Kiệt đến chỗ cậu thật sự không sao chứ? Bằng không vẫn là ở lại nhà tớ.....”

“Không sao không sao, anh cậu đây là siêu nhân, cái chuyện chăm trẻ này tớ vừa sinh ra là đã biết rồi” chớp chớp mắt, Trữ Lâm mở nắp chai nước trên tay ra đưa cho Tiểu Kiệt rồi lại lấy chai nước trên tay Tiểu Kiệt qua mở ra cho mình uống, “Hà~~ mùa hè vẫn là phải uống đồ lạnh á! Có phải không Tiểu Kiệt?”

Nghe Trữ Lâm nói Khâu Phong không khỏi nhớ tới thời gian trước kia. Mẹ của Trữ Lâm và mẹ của Khâu Phong là bạn thân lớn lên bên nhau từ nhỏ, kết hôn cùng năm mang thai cùng năm, cuối cùng Trữ Lâm chỉ so mình sinh ra trước một tháng. Nhưng là khi từ có kỷ ức đến giờ Trữ Lâm vẫn một mực ở bên cạnh mình, chơi cùng mình, giúp mình đánh nhau. Thời gian cùng Lạc Diệp bên nhau gian nan nhất cũng là cậu ta đứng sau lưng mình không ngừng động viên và giúp đỡ. Bản thân mình sống 27 năm, kỳ thật cũng đã được Trữ Lâm chăm sóc hết 27 năm, nói không chừng cậu ta thực sự mới sinh ra là đã biết chăm sóc trẻ con.

“Tớ nghĩ, bạn học trước kia kết hôn sớm, đứa con giờ cũng đều 4-5 tuổi....” nhìn thấy một lớn một nhỏ kia đang cụng ly đùa giỡn kia, không khí hài hòa đến mức giống như cha con, “Trữ Lâm nếu như cậu kết hôn sớm nói không chừng cũng có đứa con lớn như vậy đó”.

“Ôi chào.....” Nghe được lời cậu nói đầu Trữ Lâm trệt một cái, có một chút chua xót nhẹ lưu trên khóe miệng đang cười của cậu ta, nhưng tóc cậu ta rơi xuống che nên Khâu Phong nhìn không tới, “Việc này thì ~ coi trọng duyên phận thôi, tớ đâu, trên trời dưới đất chỉ có duy nhất một Trữ Lâm à, đẹp trai quá mức thế này, đại khái ông trời cũng không nhẫn tâm tớ vì nằm vào phần mộ hôn nhân mà buông tha cho rừng cây cả thế giới thôi”.

“Tới địa ngục đi”.

Đang nói, trên cửa truyền tới tiếng mở cửa, Lạc Diệp mang theo cái túi to có tên của bệnh viện đi vào, nhìn thấy bộ dạng gia đình hòa thuận vui vẻ trong nhà, nhú nhú mày.

“Trữ 2, khi nào thì có đứa con vậy?” Đóng cửa lại, nghiêng bả vai dựa lên cạnh cửa, Lạc Diệp giọng điệu trêu ghẹo thốt ra một câu.

“Cậu cậu cậu cậu, nói xấu tớ, mấy người đẹp trên đời này sẽ không bỏ qua cho cậu đâu!!” Nghe câu đó, Trữ Lâm xoay người chống hông gào lên với Lạc Diệp.

“Lạc Diệp, sao anh lại xuất viện chứ?” Sắc mặt của Lạc Diệp vẫn còn không được tốt lắm, băng vải trên tay đã được bao lại, còn có một dải băng lớn trông ở trên cổ anh, phỏng chừng là hành động dưới sự tức giận của bác sĩ khi hôm nay nhìn tới cái bộ dạng băng bó lộn xộn kia. Khâu Phong nhú mày đi qua cầm lấy cái túi to trong tay anh, đỡ anh ngồi lên trên sofa.

“Không khí ở bệnh viện không hợp với anh” tựa vào lưng sofa, Lạc Diệp tiện tay kéo Khâu Phong ngồi ở bên cạnh anh, “Vả lại anh thực sự là hơi lo em có ngoan ngoãn làm theo những gì mà anh nói hay không. Nói với bác sĩ thì ông ta nói chỉ cần mỗi ngày trong tuần này đều đến vô nước biển, lại uống thuốc đúng giờ là được”

“Thật không?” Nhìn thấy Lạc Diệp lấy ngón tay ấn lên trán, bản thân biết đầu anh vẫn còn đau trong lòng Khâu Phong không chịu nổi cũng dùng tay đi xoa giúp anh.

“Ngừng lại! Ở đây có trẻ vị thành niên đấy!” Nhìn thấy không khí của hai người quá tốt, Trữ Lâm dễ dàng thực hành sứ mệnh bóng đèn cứ hay dễ bị bỏ qua của cậu ta, nhảy ra kêu dừng lại. Sau đó lại cúi đầu nói với Tiểu Kiệt “Tiểu Kiệt ngoan theo anh đi ăn McDonald đi, ở chung với hai người kia sẽ lớn cong đó”.

“Trữ Lâm” rõ ràng còn chưa có gì hết nhưng bị cậu ta nói một câu như vậy, lại nhớ tới chuyện sáng nay Khâu Phong vèo cái đổ mặt lên, ném cái gối dựa trên sofa qua bị cậu ta dễ dàng tiếp được.

“Vừa lúc nhà của tớ không có gối dư, cái gối đầu này sẽ đưa cho Tiểu Kiệt nhà tớ vậy”, cười hi đem gối đầu nhét vào trong ngực của Tiểu Kiệt, Trữ Lâm dắt Tiểu Kiệt nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài, còn cố ý đi thật nhẹ nhàng, đóng cửa thật thông thả, ở giây phút cuối cùng còn một cái khe hở liền đưa miệng vào, “Tiếp tục tiếp tục, từ sáng nghẹn đến giờ, sẽ bị bệnh đó”, tiếp theo rầm một cái đóng cửa lại chỉ chừa lại hai người trong nhà dở khóc dở cười.

Tòa nhà chỗ nhà của Lạc Diệp và Khâu Phong tuy rằng thời gian xây dựng không ngắn lắm, nhưng mà cách âm vẫn rất tốt, đóng cửa lại không còn nghe được âm thanh gì bên trong cửa nữa. Trữ Lâm dựa lưng trên

cửa, đôi mắt xé rách khép lại khóe miệng như luôn lộ vẻ cười vẫn như cũ cong lên. Cậu ta lẳng lặng dựa vào vài giây, Tiểu Kiệt cũng ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh không có lên tiếng.

Mở to mắt, ánh mắt Trữ Lâm tràn đầy tỉnh táo, trong con ngươi đen sâu hoắm dường như gợn lên mảnh nước nhỏ, sâu tới mức nhìn không ra sự ngả ngớn như lúc bình thường.

“Tốt! Chúng ta đi ăn một bữa hoành tráng nào!” Khom hông xuống một phen ôm lấy Tiểu Kiệt lên, lại dùng một chút lực đem thằng bé giơ cao qua cổ mình, ngồi lên vai mình, tung tăng xuống lầu, xen lẫn tiếng hét và tiếng cười của Tiểu Kiệt, gào lớn lên, “McDonald, KFC! Dicos! Còn có..... ừm, cái này thôi vậy! Tóm lại chúng ta đi ăn một bữa hoành tráng nào!”

“Đứa bé ban nãy là con hàng xóm bên kia của em sao?” Nhìn thấy Trữ Lâm và Tiểu Kiệt ra ngoài, Lạc Diệp hỏi, vừa rồi nhìn thấy có chút quen mắt, nhớ ra đúng là đứa nhỏ ngày hôm đó nói chuyện với mình.

“Ừm, nhà của Tiểu Kiệt tương đối khá khó khăn, không có biện pháp chuyển nhà, sắp chịu đựng không nổi nữa. Mẹ thằng bé liền nhờ em trước khi chị ta tìm được chỗ ở mới, có thể cho cả hai mẹ con ở cùng nhau thì giúp chăm sóc một thời gian, anh cũng biết, chỗ đó.....” Khâu Phong cũng không giấu diếm đem chuyện buổi chiều nói hết với Lạc Diệp. Vừa nói vừa một bên nhẹ nhàng giúp anh mát xa huyết thái dương, “Trữ Lâm nói cậu ta sống một mình, thời gian tự do, tương đối thuận tiện hơn nên để Tiểu Kiệt trước tiên ở lại nhà cậu ta đi. Bất quá dù sao người ta cũng là nhờ cậy em, làm như vậy quả thực rất phiền cậu ấy.”

“Không sao, tuy rằng tên Trữ 2 đó rất 2 nhưng rất mạnh mẽ đấy!” Kéo tay Khâu Phong xuống, đem cậu kéo vào ôm trong lồng ngực mình, hôn trộm một cái, “Yên tâm đi, chúng ta thường xuyên đi thăm là được rồi. Nói nói, cái tay không bị thương lại không thành thực nhéo lên eo của Khâu Phong.”

“Lạc Diệp!” Khâu Phong liếc mắt kiểm tra, chĩa chĩa cái tay lơ lửng của anh “Không nhìn lại coi bộ dạng anh giờ thế nào, bệnh nhân thì ngoan ngoãn lo dưỡng thương đi, nghĩ đến chuyện xấu xa gì chứ?”

“Bệnh nhân mới cần an ủi mà, lúc này anh vô cùng cần được an ủi đó!” Nói hùng hồn đem cậu ôm chặt một chút, Lạc Diệp giống như làm nũng cúi đầu để vào giữa cổ Khâu Phong cọ cọ, “Chỉ ôm một cái, chỉ sờ sờ là được rồi, an ủi anh đi!”

“Cái tên không biết sống chết nhà anh” bị giọng điệu cố ý của anh chọc cười, Khâu Phong giãy dụa định thoát khỏi sự ngứa ngáy trên cổ, lại sợ dè đến tay anh, kết quả làm cho cơ thể hai người càng dựa càng gần.

“Đừng nói nữa, ngoan ~ an ủi anh thật tốt đi....”, Giọng của Lạc Diệp càng phát ra nhẹ nhàng hơn, anh hôn lên môi Khâu Phong. Nước bọt trao đổi, cái tay vốn đẩy ra của Khâu Phong cũng đặt lên trên cổ anh.

Hoàng hôn tiến gần, thái dương cũng trốn vào trong tầng mây, những người trên ngã tư đường vẫn là vội vàng qua lại, nhưng bọn họ đều không quấy rầy đến hai người đang quấn vào nhau trên sô pha trong căn nhà nhỏ kia được.

Trong khoảng lặng Khâu Phong ngẩng cổ lên, trong phòng im lặng đến như vậy, ngoại trừ thanh âm “yêu” nhau của bọn họ thì không còn tiếng nào khác. Hạnh phúc bao vây lấy hai người, giống như dán vào trên da thịt của họ vậy.

Những ngày kế tiếp, bình yên giống như là về những ngày trước khi ở riêng. Khâu Phong vẫn bận rộn như cũ, nhưng cũng sẽ dừng lại nghỉ ngơi khi Lạc Diệp mang sữa qua. Tay của Lạc Diệp có thể cầm được camera liền trở về tiệm chụp hình đi làm, liều mạng chỉ vào cánh tay còn băng bó nói bản thân mình là người bị thương, chỉ có thể tính nghỉ bệnh không thể tính bỏ bê công việc cho nên mức lương cơ bản vẫn phải phát một nửa.

Tiểu Kiệt cùng Trữ Lâm ở chung càng ngày càng tốt, lúc ban ngày liền đi theo Trữ Lâm tới cửa hàng, bên Hoa Thổ Tử học được mấy lời càng ngày càng độc, thường xuyên nói tới Trữ Lâm ôm tường mà khóc. Mẹ của Tiểu Kiệt thường xuyên gọi điện tới hỏi thăm tình hình, Khâu Phong muốn cùng Trữ Lâm đưa Tiểu Kiệt tới chỗ chị ta làm thăm chị, nhưng là chị ấy nói mình làm việc trong cửa hàng đồ dùng người lớn, tốt nhất không nên mang Tiểu Kiệt tới, cũng thuận theo mà bỏ qua. Trong lời nói, chị ta đang rất cố gắng đi tìm một căn nhà có thể gánh vác nổi, nhưng khó khăn vẫn rất lớn nên có thể Tiểu Kiệt còn phải ở lâu vài ngày.

Trữ Lâm không ý kiến, cậu ta rất thích Tiểu Kiệt, còn hay nói đùa rằng cứ như thế đem Tiểu Kiệt xem như con cũng rất tốt. Thông cảm tới sự khó xử của Liêu Trần Anh, Khâu Phong cũng không nói thêm gì nữa.

Chớp mắt đã trôi qua hai tuần, rời khỏi căn nhà kia giống như tất cả hiện tượng quái dị đều biến mất, dần dần Khâu Phong và Lạc Diệp cũng yên tâm lại.

“Tiểu Kiệt, nói cho cha nuôi, A Phong ăn cơm chưa thể?”

Một ngày, Trữ Lâm giống như thường lệ mà ôm Tiểu Kiệt than thở, cậu ta dời ghế ra ngồi ở trước cửa tiệm mình. Mới hai tuần, cậu ta đã tự xưng là cha nuôi của Tiểu Kiệt. Con nhỏ nhỏ của tiệm tạp hóa bên cạnh nuôi ở dưới chân Tiểu Kiệt chui qua chui lại, Tiểu Kiệt cúi đầu chơi với nó không có để ý tới cậu ta mỗi ngày lại lên cơn một lần.

“Ai!!? Ai đem đồng rác lớn để ở chỗ này hả? Sẽ cản trở việc buôn bán của người ta đấy biết không?” Chát giọng giòn giã kêu to ở bên cạnh, Hoa Thổ Tử mặc một bộ quần áo vừa LOLI vừa PUNK đứng ở bên cạnh, ôm cánh tay lạnh lùng nhìn cậu ta.

“Ha ha, đồng rác lớn” mấy lời này Tiểu Kiệt lại nghe lọt vào, ngồi ở trên người Trữ Lâm cười tới run cả người.

“Ai là rác đó!!” Trùng mắt nhìn lại, Trữ Lâm đem Tiểu Kiệt đặt xuống đất, đứng lên dắt thẳng bé đi, “Đi thôi Tiểu Kiệt, gần đây mẹ nuôi con bị mãn kinh, chúng ta không so đo với cô ấy”.

“Tui mới không làm mẹ của con nuôi anh đâu, anh lợi dụng tui à”, Bím tóc của Hoa Thổ Tử rung lên, một cú phi chân đá tới từ phía sau, đá tới Trữ Lâm bị bổ nhào ra trước vài bước.

“Ha ha ha ha!” Tiểu Kiệt càng nhìn càng vui vẻ, từ sau khi sống chung với Trữ Lâm mỗi ngày đều thấy hai người này diễn văn múa võ, cậu nhóc lớn tới vậy cũng chưa từng xem nhiều hài kịch trực tiếp đến như thế.

“Cô thật ác....”, đứng vững người, Trữ Lâm đưa qua một cái liếc mắt u oán, trong lòng nói với bản thân không cần so đo với phụ nữ. Dắt Tiểu Kiệt đi vài bước đột nhiên lấy điện thoại ra.

“Đúng rồi, gọi điện một cú cho A Phong hỏi cái là được, nếu chưa ăn cơm hai cha con chúng ta phải đi dạy dỗ cậu ấy”.

Lấy ra điện thoại mới phát hiện điện thoại hết pin đã tự động tắt máy, hơi suy sụp tinh thần, nhìn thấy điện thoại công cộng bên cạnh cửa hàng tạp hóa, lại có tinh thần lên.

Quen tay ấn dây số vào, cười mị mị chờ bên kia bắt máy, Hoa Thổ Tử ở sau lưng nhìn, bĩu môi không đi quan tâm tới cậu ta, vừa lúc có khách vào tiệm liền xoay người đi làm việc.

“Alo, A Phong” điện thoại rất nhanh liền bắt được, giọng của Trữ Lâm toát ra, “Tớ Trữ Lâm đây”.

“Trữ Lâm, có chuyện gì thế?” Lúc này Khâu Phong vừa mới đi ra từ cuộc họp thiết kế, đang đi qua hành lang chuẩn bị đi ra ngoài ăn cơm.

“Không có gì, muốn hỏi cậu ăn cơm chưa? Đang định đi à?” Thật ra cú điện thoại này chỉ đơn giản là không có việc gì làm nên tìm việc để làm, không có gì nói nên tìm thứ để nói thôi, nhưng Trữ Lâm vẫn rất là hào hứng, “Tớ nói chứ, tối mai cậu có rảnh hay không, tớ mang Tiểu Kiệt ra ngoài, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm ha?” Đang nói, khóe mắt nhìn thấy có người đứng bên cạnh mình, mặc váy và mang đôi giày kiểu dáng có chút xưa cũ, cũng không có hỏi tiệm tạp hóa mua cái gì, có lẽ là chờ cậu ta nói xong chuẩn bị gọi điện thoại.

“Tối mai?” Tra lịch, cuộc họp hôm nay đã mở xong, ngày mai rốt cuộc có bận không thì giờ vẫn chưa chắc chắn, Khâu Phong cũng dựa theo tình hình thực tế mà nói.

“Thế ư? Thế ngày mai tớ lại gọi điện cho cậu để xác nhận vậy?” Người bên cạnh còn đứng, Trữ Lâm định nói xong cho nhanh để người ta vào.

“Cái gì? Cậu nói cái gì cơ?” Cuộc gọi của Khâu Phong và Trữ Lâm vốn vẫn rất rõ ràng bỗng nhiên vang lên một trận tạp âm, lớn tới mức khiến cậu cau mày đem tai nghe lấy ra xa khỏi tai mình, cảm giác nhỏ lại một chút mới áp vào lại, nhưng là âm thanh ở bên kia vẫn vang lên rẹt rẹt, căn bản nghe không rõ giọng của Trữ Lâm cho lắm, “Trữ Lâm, tín hiệu bên kia của cậu không tốt hả?”

“Cái gì? Tớ gọi bằng điện thoại công cộng thì tín hiệu làm sao không tốt được, là điện thoại của cậu nên thay cái khác rồi đúng không?” Trữ Lâm nghe Khâu Phong nói chuyện trái lại vẫn rõ ràng như cũ, “Bên cạnh tớ còn có người xếp hàng, tớ cúp máy trước, ngày mai gọi cho cậu”.

“Trữ Lâm, cậu nói gì thế?” Âm thanh truyền tới bên tai vẫn rất ồn ào, giống như có rất nhiều người đang nói chuyện cùng lúc vậy, nhưng lại nghe không rõ bất cứ ai trong đó nói gì, Khâu Phong chịu đựng tẹt âm tiếp tục hỏi nhưng bên kia đã nhanh chóng gác máy.

Theo điện thoại cắt đứt, tiếng trong tai nghe truyền tới lại biến thành tiếng “tút tut” rõ ràng. Khâu Phong chần chờ nhìn điện thoại mình một hồi, vẫn đều đều rất tốt mà, sóng cũng đầy.

Đồng sự bên cạnh gọi cậu đi ra ngoài ăn cơm, cậu đồng ý, có thể là do sóng điện làm nhiễu đi, cậu nghĩ thế, cũng không để ý đến nữa.

“Được rồi, ngài gọi.... ôi chào?” Gác máy Trữ Lâm xoay người muốn nhường cho người phụ nữ bên cạnh, bên cạnh lại không có một bóng người, “Tôi gọi nhanh như vậy mà cũng không chờ nổi à?” Gãi gãi đầu, nói một tiếng với người trong tiệm tạp hóa [Tôi để tiền ở trên quầy nha], liền móc tiền rồi vui rạo rức đi đến bên cạnh Tiểu Kiệt vừa rồi bỏ tay cậu ta ra chơi với chó con.

“Tiểu Kiệt, ngày mai đi ăn cơm với anh Phong và anh Lạc Đà của con đây” cậu ta ngồi xổm xuống bên cạnh đứa nhỏ nói, Tiểu Kiệt lại chỉ vuốt ve con chó con trên mặt đất.

“Sao vậy?” Phát hiện Tiểu Kiệt không có phản ứng gì, Trữ Lâm lại gần một chút hỏi.

“Chó con không biết bị sao nữa” Tiểu Kiệt lo lắng vuốt lông cho chó con, giương mắt nhìn cậu ta một cái, lại quay đầu tiếp tục nhìn chó con.

“Hử?” Nghe được lời thẳng bé nói, Trữ Lâm cũng nhìn về hướng con chó con ở trên mặt đất.

Con chó con lông ngắn vừa rồi còn rất có tinh thần chạy lung tung khắp nơi, lúc này lại quỳ rạp cả người lên mặt đất, trong họng phát ra tiếng “ư ư”, toàn thân run rẩy.

12. Chương 12: Lại Gặp Rồi

Khâu Phong cảm thấy trong lòng bất an.

Giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Cậu dùng tay xoa ngực, tim đập mau hơn so với bình thường. Bỗng nhiên rung mình một cái, trên làn da nổi đầy da gà.

Hai tay nắm vào nhau, ngón tay rất lạnh có lẽ là do nguyên nhân ở trong phòng máy lạnh quá lâu, tuy đổ mồ hôi nhưng lại cảm thấy có chút lạnh run.

“Sao vậy? Điều hòa mở lớn quá à?” Lạc Diệp bưng sữa và bữa tối khế đi vào trong phòng đọc sách, đặt nhẹ lên bàn, nhìn thấy Khâu Phong xoa xoa hai bàn tay và cánh tay, cầm lấy điều khiển từ xa đem độ ẩm tăng thêm vài độ.

“Không biết nữa, có lẽ là thế” bưng sữa lên ôm ở trên tay, sữa rất ấm, một chút độ ẩm truyền tới từ cái ly dường như có thể khiến cậu thấy an tâm lại một chút.

“Ăn chút gì rồi hãy uống, tuy là sữa nhưng bụng rỗng mà uống cũng sẽ không tốt”, từ phía sau ôm lấy Khâu Phong, duỗi tay đem cái đĩa đựng điểm tâm lấy tới, vừa vặn nâng ở trước mặt Khâu Phong, nhìn thấy Khâu Phong cầm lấy một miếng mới vừa lòng buông xuống, sờ sờ tóc trên đầu cậu.

“Đúng rồi, hôm nay Trữ Lâm gọi điện thoại đến nói là ngày mai cùng nhau ăn cơm, anh có rảnh không?”. Nhớ tới cuộc điện thoại lúc chiều, tuy rằng phần sau không thể nghe rõ lắm nhưng là cũng đoán ra được ý tứ của Trữ Lâm, có lẽ chính là ngày mai sẽ liên lạc lại thì phải.

“Sáng mai có chụp ngoại cảnh, chụp xong chính là phần của bộ phận hậu kỳ nên có rảnh, hay là anh tan ca xong đến tiệm của Trữ Lâm chờ em trước?” Hơi hơi suy nghĩ một chút Lạc Diệp ra quyết định.

“Cũng được, tối hôm nay em đem bản thiết kế dự trù này viết cho xong, ngày mai có vẻ như là phải họp, chính thức bắt đầu làm là việc của ngày mốt. Trước khi bận rộn tụ tập trước một chút cũng tốt”, uống một ngụm sữa, làm cho chất lỏng ấm áp đi vào khoang miệng đến thực quản, hơi ấm tản ra ở trong dạ dày

“Ừ, em đừng làm việc muộn quá, cơ thể sẽ chịu không nổi đâu”, lấy di động ra chỉnh đồng hồ báo thức cho ngày mai, sáng sớm mai Lạc Diệp thực sự phải dậy sớm đi chụp ngoại cảnh, anh chuẩn bị đi ngủ.

“Vâng” gật đầu, đưa tầm mắt quay lại trên màn hình máy tính trước mặt, file mở ra ở bên trên là kế hoạch thiết kế mới. Đơn hàng lần trước khách hàng rất hài lòng nên giới thiệu tiếp một vụ mới lại đây, phát triển của công ty về sau đại khái sẽ xem sự cố gắng trong khoảng thời gian này, không nhận thật sự là không được.

Mới vừa đánh vài chữ, di động đặt ở bên máy tính rung lên, tiếng vang liên tục đánh lên bàn kia dẫn đến Lạc Diệp cũng nhìn về hướng bên này.

“Là Trữ Lâm” cầm lấy di động nhìn xem tên hiện ra, Khâu Phong vừa nói cho Lạc Diệp vừa bắt máy lên.

“Alo, Trữ Lâm?” Nghĩ trong lòng có lẽ là hỏi về kế hoạch ngày mai, cũng không có đi chú ý nhiều lắm, giọng nhận điện thoại của Khâu Phong vẫn rất thoải mái.

“Ồi?” Mới vừa ấn nút nghe, trong ống nghe liền truyền tới tạp âm chói tai rất mạnh, Khâu Phong giật mình vội vã đem tai nghe dời ra, cậu bỗng nhiên kích động làm cho Lạc Diệp hơi cảnh giác, đi tới chặn ngang cầm lấy điện thoại.

“Trữ 2? Làm sao vậy?” Các loại tiếng vang khi thì chói tai khi thì khàn đục hỗn hợp lại, Lạc Diệp cũng không thể không nhíu mày, đưa di động ra nhìn biểu hiện sóng ở bên trên, đầy vạch.

“Trữ 2, bên cậu sóng không tốt à?” Miễn cưỡng đưa ống nghe về lại bên tai, Lạc Diệp nâng cao giọng gào lên với tai nghe.

“A..... Phong.....”

Rất cục, trong tạp âm hỗn độn, giọng của Trữ Lâm xóc nảy truyền tới, không biết là do bởi vấn đề bắt sóng, hay là thật sự như thế, giọng kia giống như là kim loại rỉ sắt bị ống thép nghiền qua vậy, rất khó nghe.

“Trữ 2! Trữ 2!” Chung quy cảm thấy có cái gì đó không đúng, Lạc Diệp không khỏi có chút kích động, tay kia của anh cũng dùng tới, đem tai nghe áp sát lên lỗ tai mình muốn nghe rõ một chút “Tớ là Lạc Diệp đây, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Oa oa aaaaaa!!!!” Tiếng khóc truyền nhanh tới, chen ra giữa khoảng cách nhỏ của tạp âm, hướng thẳng tới màng tai của Lạc Diệp, nhưng đây không phải là giọng của Trữ Lâm, đó là một người phụ nữ, giống như là dùng hết toàn bộ sức lực để kêu khóc, nỗi đau thương và tuyệt vọng chen lẫn vào nhau, “TRẢ LẠI CHO TÔI!!! TRẢ LẠI CHO TÔI AHHH!!!!”

Điện thoại tắt cái cụp, giọng nói kia làm cho Lạc Diệp nghe không nổi nữa, cái loại tuyệt vọng như bị đâm vào tim này, nỗi cảm hờn như xuyên thủng bộ não này, giống như là bị bắn viên đạn vào trong tim mình vậy. Mồ hôi đổ như mưa, trái tim dường như chịu không nổi kích thích cùng áp lực như vậy, điên cuồng loạn nhịp, gần như muốn xông ra khỏi lồng ngực.

“Trữ 2 bên kia đã xảy ra chuyện”, cắn răng nói ra kết luận, Lạc Diệp dùng hết sức chạy ra phòng đọc sách, vọt vào phòng ngủ tìm chìa khóa xe, “Anh đi xem thử”.

“Em cũng đi!” Nhìn thấy phản ứng của Lạc Diệp liền cảm thấy không bình thường, Khâu Phong cũng cuống quýt lên, không thềm tắt máy tính, cũng không thềm nhìn tới ly sữa khi bối rối đụng đổ, đi theo Lạc Diệp xông ra ngoài.

Hai người bước nhanh xông ra cửa, mãi cho đến khi lên xe Lạc Diệp mới nén thở dốc, đem chuyện vừa rồi nghe được trong tai nghe nói cho Khâu Phong.

“Cái giọng đó tuyệt đối là của người phụ nữ kia! Cái người phụ nữ ở trong phòng em biến thành bộ dạng của em đó! Anh tuyệt đối không có nghe nhầm đâu!” Đạp xuống chân ga, tốc độ giới hạn là gì cũng không quan tâm, dọc theo đường đi vượt qua mấy cái đèn đỏ, hóa đơn phạt cùng chiết khấu ngày mai có lẽ có thể khiến cho chiếc xe này nửa năm cũng không thể dùng tới, nhưng mà bọn họ bây giờ lại không quan tâm được nhiều như vậy nữa.

“Cô ta cũng đi theo? Nhưng tại sao lại là Trữ Lâm chứ?” Khâu Phong nắm chặt lấy quần áo trước ngực mình, tay nắm thành nắm đấm, móng tay xuyên qua vải bám vào trong thịt, đau đớn từ trong lòng bàn tay truyền đến, cậu dựa vào cơn đau này để ngăn lại cơ thể không chịu nổi yên của mình.

“Anh không biết, nhưng là lúc này chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi!” Sợ hãi, bất an, khủng hoảng làm cho cơ thể phát run, nhưng mà phải nắm chắc tay lái, bọn họ phải lập tức chạy tới nhà của Trữ Lâm.

Nhà của Trữ Lâm cách nhà của bọn họ một khoảng không xa cũng không gần, nhưng cho dù là vậy cũng mất đến nửa tiếng mới vừa tới dưới lầu. Bên này cũng là tòa nhà lầu thấp, chỉ có năm tầng, Trữ Lâm sống ở tầng 5. Không để ý tới tiếng quát của bảo vệ cửa, hai người xông thẳng vào thang máy.

“Tiểu Lâm, mở cửa ra, Tiểu Lâm” vừa tới tầng 5 liền thấy mấy hàng xóm vây quanh trước nhà Trữ Lâm đập cửa.

“Có chuyện gì vậy?” Nắm lấy một người, Khâu Phong hỏi, có thể đem hàng xóm đều kinh động đi ra thì tiếng động trong nhà Trữ Lâm chắc chắn không nhỏ.

“Chúng tôi nghe thấy một âm thanh rất lớn, giống như là vật dụng gì trong nhà dụng ngã, sau đó lại nghe được cậu Trữ đang kêu”, vẻ mặt của hàng xóm cũng kích động, tính tình Trữ Lâm hiền lành lại vui vẻ, thường xuyên giúp đỡ hàng xóm làm vài việc, ở khu này nhân duyên rất tốt cho nên nghe thấy tiếng động hàng xóm mới có thể lo lắng đi ra kiểm tra.

“Cậu không phải Tiểu Phong hay sao? Không biết Tiểu Lâm làm sao, vừa rồi tiếng động bên trong lớn như vậy, bây giờ lại kêu như thế nào cũng không ra ngoài, sẽ không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ?” Một phụ nữ nhà hàng xóm coi như có quen biết với Khâu Phong, kéo tay áo của Khâu Phong qua, lo lắng nói, ánh mắt đỏ cả, “Đứa trẻ tốt như vậy, nhất thiết đừng xảy ra chuyện gì đấy”.

“Đi bình tĩnh một chút, ai có cách nào mở cửa ra hay không?” An ủi người phụ nữ bên cạnh, Khâu Phong ngẩng đầu kêu lớn tiếng.

“Bên chỗ bảo vệ cổng hẳn có chìa khóa đấy” mấy hàng xóm ồn ào nói ra, sắp xếp kêu người nhanh đi gọi bảo vệ. Lạc Diệp đang tông cửa, nhưng là trang bị cửa chống trộm không phải dễ dàng phá ra như vậy, nghe thấy lời này vội suy nghĩ, định chạy trở lại xuống dưới.

Đang hỗn loạn, nhìn thấy bảo vệ cổng thở hổn hển đuổi theo la lên với Khâu Phong và Lạc Diệp, “Đăng ký! Đăng ký! Đêm khuya rồi, làm sao lại xông thẳng như vậy!”

“Đúng lúc! Mở cửa ra nhanh lên!”. Kéo bảo vệ cổng còn không biết đã xảy ra chuyện gì qua, mấy hàng xóm đem ông ta đẩy lên phía trước, “Mau mở cửa ra nhanh, hình như Tiểu Lâm đã xảy ra chuyện rồi!”.

Tuy không hiểu rõ ràng tình hình, nhưng là nhìn thấy bộ dáng lo lắng của một đám hộ gia đình như vậy, bảo vệ cổng cũng bắt đầu cuống lên, vội vã lấy ra chuỗi chìa khóa mò cả buổi mới tìm được đúng chìa khóa đem cửa mở ra.

“Trữ Lâm!”

“Trữ 2!”

Cửa vừa mở ra Khâu Phong và Lạc Diệp liền xông vào trước, chỉ nhìn thấy trong phòng khách một mảnh hỗn độn, nơi nơi đều là bàn và ghế nghiêng ngã, Trữ Lâm không ở phòng khách.

“Tìm khắp nơi đi!” Lạc Diệp nói xong xông trước vào phòng ngủ, tiếp theo Khâu Phong cũng vội vàng xông vào căn phòng khác.

“Tìm được rồi! Ở trong này!” Có hàng xóm la to lên, theo giọng nói đi tới ban công, đã có 2-3 người vây quanh ở nơi đó, dường như đang lay thứ gì đó trên mặt đất.

“Trữ Lâm...” Khâu Phong hô hấp dồn dập, gần như không hít thở không khí được nữa, dùng sức đẩy ra người trước mặt, xông tới phía trước.

Trữ Lâm nằm im lặng trên mặt đất, sắc mặt cậu ta trắng bệch, gần như không cảm nhận được hô hấp.

Chậu hoa vỡ đầy trên đất, nơi nơi đều là bùn đất với nhánh cây đứt gãy, Trữ Lâm liền nằm ở nơi đó, trên áo sơ mi màu trắng tràn đầy dấu vết của đất trông, trong đất này có thấm nước, vết bẩn nhuộm lên lan dần ra, trong đêm tối giống hệt như vết máu nhìn thấy mà giết mình.

Bóng dáng ngã xuống của bà cụ Trương, gương mặt tái nhợt run rẩy của Lạc Diệp. Các loại cảnh tượng, hình ảnh tràn mạnh vào trong bộ óc cậu.

“Trữ Lâm.... Trữ Lâm.... cậu không thể có chuyện được..... không thể....” nước mắt không chịu không chế, đứt quãng rơi xuống thành dòng.

Quỳ gối xuống, dùng sức đem nửa người trên của Trữ Lâm ôm lấy, Trữ Lâm rất gầy, nhưng lại nặng nề như vậy.

“Trữ Lâm, cậu không thể có chuyện gì được, sẽ không có việc gì....” nếu như có chuyện thì làm thế nào? Khâu Phong không thể suy nghĩ, không dám suy nghĩ, cậu ôm thân thể của Trữ Lâm không chịu buông, bong bóng luôn một mực ở phía sau mình này, nếu không thấy nữa thì làm thế nào đây? Không cảm nhận được hô hấp và nhịp tim của bản thân, tất cả thần kinh dường như đều tập trung ở vị trí tiếp xúc với thân thể Trữ Lâm, xúc cảm trên tay vẫn mềm mại như cũ, nhưng khoe miệng luôn lộ vẻ tươi cười kia lại khép chặt khiến cho gương mặt hiền lành có cảm giác cứng đờ.

Đầu óc cậu trống rỗng, giống như nháy mắt bị đóng băng, không có tế bào nào có thể tồn tại được.

Khi Lạc Diệp chạy đến cũng chỉ nhìn thấy trường hợp này, người anh yêu thương nhất, ôm người bạn tốt nhất của anh không ngừng rơi nước mắt. Người bạn tốt nhất của anh, nằm im lặng ở trong lồng ngực của người yêu anh, sợi tóc rung lên theo động tác của cậu, một chút cũng không có sức sống.

“Mau gọi xe cứu thương!” Tư duy ngừng suy nghĩ vài giây, Lạc Diệp phục hồi tinh thần lại, bắt lấy một người bên cạnh lay mạnh, “NHANH LÊN!!”

“A Phong, đem Trữ 2 buông xuống, như vậy không tốt đâu”. Trái tim của anh rất đau nhưng mà anh phải giữ vững tỉnh táo. Lạc Diệp đi đến bên cạnh Khâu Phong, định gỡ tay cậu, nhưng Khâu Phong ôm đến rất chặt, kéo như thế nào cũng không ra, “EM KHÔNG MUỐN TRỮ 2 CHẾT THÌ MAU BUÔNG RA, NHƯ VẬY THÌ NHÂN VIÊN CỨU HỘ ĐẾN ĐÂY SẼ KHÔNG LÀM GÌ ĐƯỢC!!” Rống lớn lên một tiếng, nhìn thấy thân thể của Khâu Phong rung động, từ từ ngẩng đầu lên, thả tay ra.

Tranh thủ đem Trữ Lâm đặt ngang trên mặt đất, bởi vì trên mặt đất ẩm ướt, Lạc Diệp đem áo cởi ra trải một tầng ở bên dưới trước. Tới gần mặt của Trữ Lâm nghe hô hấp, lại đến trên người cậu ta nghe nhịp tim.

“Còn có hơi thở....” thở phào một hơi, lại nhìn thấy Khâu Phong bên cạnh vẫn ngơ ngác nhìn vào hai tay trống không của mình, không chịu nổi ôm lấy cậu, “A Phong, tỉnh táo một chút, Trữ 2 còn sống, xe cứu thương sẽ tới ngay lập tức, sẽ không có việc gì, nhất định sẽ không có việc gì!!!”

“Làm sao bây giờ....? Lạc Diệp?” Khâu Phong dường như cuối cùng đã tìm về tâm trí của bản thân, cậu ôm lại Lạc Diệp, nước mắt thấm ướt bộ ngực trần của Lạc Diệp, “Tại sao lại là Trữ Lâm? Cậu ấy cái gì cũng không biết mà... Tại sao lại là cậu ấy? Là lỗi của em.... em không nên để cho cậu ta tới tòa nhà kia, hôm nay nhận được điện thoại nên biết là không đúng rồi... tại sao em không chú ý chứ, là lỗi của em...”

“Đồ ngốc, không phải là lỗi của em, kêu cậu ấy đi theo em chính là anh!” Dùng sức đem Khâu Phong ôm chặt thêm, Lạc Diệp cảm thấy trong cổ họng có gì đó nghẹn lại, giọng của bản thân cũng đã nứt vỡ. “Là lỗi của anh, không có liên quan gì đến em hết!!”

“Anh ơi” hàng xóm chung quang rồi ren, có người đi tìm chặn đắp lên người Trữ Lâm, có người một lần lại một lần sốt ruột gọi số điện thoại cấp cứu, đều đang chờ đợi xe cứu thương lập tức xuất hiện. Tiếng khóc nứt vỡ của trẻ con truyền tới, Lạc Diệp ngẩng đầu, không biết Tiểu Kiệt vào nhà lúc nào, đi tới bên cạnh ban công. Khuôn mặt nhỏ đều khóc hoa đi, thằng bé hình như vẫn còn chưa hết sợ hãi, đập lên bả vai kêu anh.

“Tiểu Kiệt?” Đúng rồi, Tiểu Kiệt sống chung với Trữ Lâm, nhưng là vừa rồi thằng bé không ở trong nhà, đang trong bối rối họ cũng quên đi mất thiếu một người.

“Oa!! Anh ơi!!” Nhào vào bên cạnh Lạc Diệp, ôm lấy cánh tay vẫn còn đang ôm chặt Khâu Phong của anh, Tiểu Kiệt khóc ra tiếng, “Cái chị gái kia đến đây! Chị ấy đến đây á! Cha nuôi.... cha nuôi....”.

Cái chị gái kia đến đây.

Vẫn luôn khóc, cái chị gái khiến cho Tiểu Kiệt không ngừng chạy trốn kia đến đây.

Cái thứ đã lưu lại vết thương trên tay mình.

Tiếng khóc và lời nói của Tiểu Kiệt, từng chữ từng chữ đánh vào trong lòng Lạc Diệp, giống như dấu vết, dấu vết cháy đen, để lại xuống cơn đau.

Anh mở một bàn tay ra, đem Tiểu Kiệt cùng với Khâu Phong ôm vào trong lòng ngực mình.

Ban đêm của mùa hè, lại lạnh lẽo đến không ngờ. Ngọn đèn của thành phố trước mặt cũng không mang đến được một chút ấm áp nào.

Xe cứu thương giống như tiếng nước nổ lượn vòng ở trên không.

13. Chương 13: Truy Tra (1)

“Tiểu Phong! Tiểu Phong, Lâm Lâm nó sao lại....?” Ngọn đèn màu trắng trong trời nhưng lạnh lùng trải đầy trên đất, bệnh viện ồn ào nhưng vẫn như cũ khiến người ta cảm thấy im lặng muốn phát điên. Người phụ nữ trung niên có gương mặt xinh đẹp lo lắng chạy tới, vừa thấy Khâu Phong nói cũng chưa nói xong thì đã bắt đầu rơi nước mắt.

“Di Lâm.....” Khâu Phong vốn đang suy sụp tinh thần, cúi đầu ngồi trên ghế dài ngoài phòng cấp cứu, bị bà lay động mà ngẩng đầu lên, tầm mắt tập trung lại, ánh mắt tràn đầy lo lắng cùng thắc mắc của người phụ nữ khiến cậu muốn tìm chỗ để trốn, gương mặt quá giống với Trữ Lâm lại khiến cho cậu gần như không thể chịu đựng nổi.

“Mì Tâm, đừng như vậy, Tiểu Phong cũng bị hoảng sợ rồi”, người đàn ông trung niên đi theo phía sau bà bước nhanh tới đỡ bà qua một bên, vỗ nhẹ sau lưng bà để trấn an, sau đó mới quay đầu lại hỏi Khâu Phong, “Tiểu Phong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngày hôm qua bọn chú còn cùng Lâm Lâm nói chuyện điện thoại, nó vẫn còn tốt lắm, còn nói tìm thời gian dẫn con nuôi nó tới gặp bọn chú, hôm nay thế nào lại....”.

“Chú Trữ, bọn con cũng không rõ, buổi tối nhận được điện thoại của Trữ Lâm, bọn con đang nghe cảm thấy bên trong hơi bất thường mới chạy tới nhà cậu ấy, những thứ khác cũng không hiểu rõ”. Trạng thái tinh thần của Khâu Phong cũng không thích hợp trả lời mấy câu hỏi qua lại này, Lạc Diệp buông Tiểu Kiệt vẫn đi theo anh ra, đi tới nói.

“Vậy ư.....” người đàn ông trung niên cao lớn thở dài, đỡ vợ mình đến chỗ ghế dài bên kia ngồi xuống, bây giờ bọn họ cũng chỉ có chờ, sốt ruột chờ tin tức sau khi cấp cứu ra. Cảm xúc của người đàn ông cũng không có biểu hiện ra ngoài nhiều, ông ấy chỉ ôm vợ mình, thỉnh thoảng nhỏ giọng an ủi mấy câu.

Chưa từng có tra hỏi nhiều, cũng không có chỉ trích, Khâu Phong nhìn bọn họ rồi cắn chặt lấy môi mình, cậu thậm chí hi vọng bọn họ thật sự sẽ mắng chửi mình một chút, tại sao lại đem Trữ Lâm kéo vào trong chuyện này, tại sao lại đồng ý cậu ta đi theo mình quay về nhà trọ, cậu ấy là người vô tội nhất, bây giờ lại nằm ở trong phòng cấp cứu, không rõ sống chết.

“A Phong” nhìn thấy bộ dạng của cậu, Lạc Diệp xoay người sờ sờ tóc cậu, sự tình đã không thể cứ thế mà chấm dứt được nữa, thứ đó có thể tìm được Trữ Lâm thì cũng có thể sẽ tìm được bọn họ. Mà Khâu Phong lại là người có nguy hiểm lớn nhất. Lại hướng chỉ Trữ Lâm trở nên thế này, bản thân mình cũng tuyệt đối có trách nhiệm, cho dù cái thứ kia không có tìm tới, anh cũng phải phun ra một ngụm oán khí cho thoải

mái đã, “Em có số điện thoại của mẹ Tiểu Kiệt đúng chứ, xảy ra chuyện thế này chúng ta cũng nên gọi điện cho chị ta một cái, để Tiểu Kiệt ở lại chỗ chúng ta cũng không phải là sẽ an toàn”.

“A...” Khâu Phong ngẩng đầu nhìn Lạc Diệp, lấy di động ra tìm số, nghĩ nghĩ, đứng lên, “Em vẫn nên ra ngoài gọi điện đi, dù sao cũng là giao cho em mà...”.

“Em không có sao chứ?” Tình trạng bên ngoài của Khâu Phong cũng không giống như là sẽ xử lý tốt việc được, Lạc Diệp có chút lo lắng.

“Không có việc gì, em không sao” giọng của Khâu Phong rất nhẹ, gật nhẹ với cha mẹ Trữ Lâm một cái, cậu đi ra hướng bên ngoài bệnh viện. Lạc Diệp nghĩ nghĩ, nói Tiểu Kiệt ngoan ngoãn ngồi ở trong này, cũng đi ra theo.

Đứng ở cửa bệnh viện, được gió đêm mùa hạ có mang chút hơi ẩm thổi vào, Khâu Phong hít thật sâu một hơi sau đó từ từ thở ra. Dùng tay cào nhẹ mái tóc, cầm lấy di động ấn vào dãy số gọi đi.

“Alo, Chị Liêu phải không? Tôi là Khâu Phong...” mím môi, Khâu Phong nhắm chặt mắt lại định một hơi nói ra cho hết lời, “Bên này tối hôm nay xảy ra chút chuyện, cái thứ kia.... theo tôi, Tiểu Kiệt tuy là không có việc gì, nhưng mà...”.

“Alo, alo?” Bên kia microphone truyền tới một tiếng thét kinh hãi nhỏ, sau đó đột nhiên cúp máy. Khâu Phong nghi hoặc nhìn nhìn di động ấn vào nút gọi lại, trong lòng lo lắng mặc dù không có tạp âm giống như khi điện thoại cùng Trữ Lâm, nhưng là nơi của Liêu Trần Anh không phải cũng xảy ra chuyện gì chứ?

Kết quả lúc này tuy điện thoại kết nối được nhưng vẫn không có ai bắt máy, tắt rồi gọi lại, giọng nhắc nhở cứng nhắc trong máy nói: “Người sử dụng đã khóa máy”.

“A Phong, có chuyện gì thế?” Chú ý tới vẻ mặt của Khâu Phong, Lạc Diệp vịn vào bờ vai của cậu hỏi.

“Gác máy, sau đó thì tắt điện thoại” có chuyện gì đó nghĩ không ra, loáng thoáng cảm thấy dường như có sợi dây nào đó nói lại, nhưng mà lại không biết rốt cuộc là cái gì, “Bên kia không phải cũng xảy ra chuyện gì chứ?”

“Đừng nóng vội, em có địa chỉ chỗ chị ta đúng không? Bây giờ chúng ta liền đi qua đó xem sao”. Dùng sức trên tay, ổn định lại suy nghĩ của Khâu Phong, Lạc Diệp trầm giọng nói, “Anh đi lái xe, em đi mang Tiểu Kiệt ra đây chúng ta cùng đi”.

“Được” Khâu Phong đáp, sự tình đã không thể cứ thế mà chấm dứt, cho dù là càng đau đớn càng nguy hiểm hơn, bọn họ ngoại trừ đối mặt ra cũng không còn cách nào khác, bây giờ không phải lúc tiếp tục yếu đuối nữa. Cơ thể mệt mỏi nhưng mà dùng tinh thần đến chống đỡ, bọn họ phải tiếp tục tiến lên.

Lại một lần bỏ qua quy tắc giao thông mà chạy như điên, may mà buổi tối người và xe trên đường đều ít đi khá nhiều. Địa chỉ Liêu Trần Anh đưa cho là ở trên một con đường nhỏ bên kia thành phố, vị trí có chút hơi hẻo lánh, lúc mà bọn họ tìm thấy thì đã sớm qua nửa đêm.

“Không phải chị ta đã nói với em chị ta đi làm ở một tiệm bán đồ dùng người lớn sao?” Đứng ở dưới biển hiệu cũ viết bốn chữ “Nhà sách cầu vồng” gần như đã phai màu, Lạc Diệp nhú nhú mày hỏi Khâu Phong ở bên cạnh.

“Đúng thế...” cầm tờ giấy trên tay so sánh với số nhà trên tường, quả thật là nơi này, nhưng nơi này là tiệm sách mà.

“Mặc kệ thế nào gõ cửa nhìn xem trước đã, anh có cảm giác bị người ta đùa giỡn”, Lạc Diệp trực tiếp đập cửa cuốn đã được kéo xuống, tuy không dùng sức nhiều lắm nhưng vẫn phát ra âm thanh rất lớn, ở trong ban đêm thế này lại đặc biệt nổi bật, “Chị Liêu! Có ở trong hay không? Mở cửa!!”

Gõ vài cái không ai trả lời, Lạc Diệp rõ ràng tăng thêm lực tay, tiếng vang của cửa cuốn phát ra khiến cho Khâu Phong đứng ở một bên đều cảm thấy âm ỉ.

“Ai vậy chứ! Gọi quỷ hay sao, có biết mấy giờ rồi hay không?” Giọng đàn ông chửi mắng từ bên trong cửa truyền ra, hình như là bị đánh thức.

“Chị Liêu có ở nhà hay không vậy?” Chỉ cần có người đáp lại thì dễ làm rồi, Lạc Diệp thả giọng la lên.

“KHÔNG CÓ NGƯỜI NÀY! ĐỪNG GỖ NỮA!” giọng bên trong cửa cực kỳ thiếu bình tĩnh mà rống lại, Lạc Diệp nhíu mày, tiếp tục gõ.

“TÔI NÓI KHÔNG CÓ NGƯỜI NÀY CẬU KHÔNG NGHE SAO?” Cửa cuốn trước mặt mở ra một cửa nhỏ, vang lên một trận, hiển nhiên là có người mở khóa, sau đó bị mở ra, một anh chàng trẻ tuổi chỉ mặt áo ba lỗ và cái quần đùi đứng ở cửa, bộ dạng hung thần ác sát gào về hướng Lạc Diệp.

Lạc Diệp nhìn anh chàng trước mặt, tuy là giả bộ dáng rất hung dữ, nhưng mà cái gương mặt có thể xem như là xinh đẹp kia lại không có chút sức thuyết phục nào. Tóc cậu ta rối tung, hiển nhiên là bị mình đánh thức khỏi giấc mơ đẹp, không hiểu vì sao tâm tình trở nên tốt hơn một chút.

“Xin lỗi, quấy rầy cậu, chúng tôi có việc gấp tìm Liêu Trần Anh”, rất sợ Lạc Diệp cùng anh chàng xinh đẹp kia cãi lên, Khâu Phong đẩy Lạc Diệp ra đứng ở trước cửa, lễ phép nói.

“Tôi nói không.... Ấy? Liêu Trần Anh?”. Mắt anh chàng kia kia vốn khép hờ, bộ dạng không kiên nhẫn, bỗng nhiên giống như nhớ ra gì đó, ngẩng đầu lên đánh giá Khâu Phong, “Mấy người là gì của chị ta?”

“Đây là con của chị ấy, bọn tôi giúp chăm sóc, bởi vì có chút chuyện cho nên tới xem”. Khi Khâu Phong cùng anh chàng kia đang nói, Lạc Diệp quay lại xe đem Tiểu Kiệt ôm ra đặt ở trước mặt anh chàng cho cậu ta xem.

“À....” anh chàng kia đầu tiên là nhìn nhìn Tiểu Kiệt, tiếp theo phát hiện người gác cửa của tiệm đối diện cũng bị làm ồn đến, mở ra cửa nhỏ nhìn về hướng bên này, vì thế nghiêng người nhường qua một chút, “Đi vào rồi nói sau, cẩn thận bị người ta kiện làm ồn nơi công cộng đó”.

Vào tiệm, anh chàng kia lại trực tiếp mang bọn họ đi vào nhà sau, trong không gian nhỏ hẹp để không ít thùng đặt sách, còn treo một cái giường bằng dây thép chắc là chỗ cậu ta ngủ. Bên cạnh giường có máy tính và ngăn tủ nhỏ để đồ, đem không gian nhồi đến kín mít.

“Ngồi tự nhiên” gạt tóc nói một tiếng, bản thân anh chàng cũng trực tiếp đi lên giường ngồi xếp bằng dựa vào bên trong, lấy một điều thuốc từ cái hộp thuốc lá trên tủ bên cạnh châm lên.

Tuy cậu ta nói ngồi tự nhiên, nhưng mà nơi này cũng không có vị trí nào để ngồi, Lạc Diệp đem Tiểu Kiệt ôm lấy ngồi trên giường, kéo Khâu Phong ngồi vào trên một thùng giấy để đầy sách coi như khá chắc chắn.

“Người phụ nữ kia hai tuần trước đã bỏ trốn, không có lương tâm, còn hỏi tôi ứng trước hai tháng tiền lương nữa đó! Buông tay bỏ chạy rồi”, cảm giận nói một câu, phun ra một ngụm khói thuốc, anh chàng tuy xinh đẹp nhưng hành vi động tác lại không có chút cảm giác xinh đẹp nào, giống như tên côn đồ ở ngoài đường vậy, “Mấy người ngay cả con cũng giúp chị ta nuôi, có phải cũng có thể giúp chị ta đem tiền lương trả lại cho tôi hay không hử?”

“Chị ta chỉ là nhờ chúng tôi tạm thời chăm sóc thôi” Khâu Phong và Lạc Diệp nhìn thoáng qua nhau, hai tuần trước, nói cách khác, chị ta sau khi đem Tiểu Kiệt giao cho Khâu Phong đã thì bỏ trốn?

“Hừ, tôi thấy mấy người là bị người ta quăng gánh nặng cho thì đúng hơn” anh chàng kia cười như không cười liếc mắt nhìn bọn họ một cái, “Quên đi quên đi, nuôi một đứa nhóc so với tôi còn lỗ hơn nhiều, tiền cũng không cần mấy người trả, nói đi, tìm chị ta có việc gì? Đem đứa con trả cho chị ta?”

“Không....” suy nghĩ một chút, Lạc Diệp không bài xích việc chăm sóc Tiểu Kiệt, vấn đề hiện nay không phải là cái này, anh hỏi tiếp “Chị Lưu có để lại thứ gì hay không?”. Mẹ của Tiểu Kiệt tuyệt đối biết chuyện gì đó, không thì chị ta cũng sẽ không trực tiếp tắt máy sau khi nhận được điện thoại nói có chuyện xảy ra, có lẽ là sợ mình bị vạ lây, nhưng mà cái thứ kia nếu có thể đi theo Trữ Lâm đương nhiên cũng có thể đi theo chị ta, lúc này tìm người có chung số mệnh cùng nhau bàn bạc đều tốt hơn là chịu đựng một mình, chị ta lại làm vậy nhất định là có lý do.

“Bên kia” hắt hắt cảm chỉ hướng một cái thùng trong góc phòng, anh chàng hút xong một điều thuốc lại châm tiếp một điều nữa, trong không gian nhỏ hẹp tràn ngập khói thuốc, cậu ta lại không có chút để ý nào cả, “Tất cả chỗ đó, một đồng rác rưởi, tôi đã sớm muốn quăng đi rồi. Sao tôi lại mời một người bị bệnh thần về trông tiệm chứ? Cả ngày cứ nhắc tới có quý có quý, có lẽ là bệnh thần kinh đi”, Cậu ta nói rất nghiêm trọng nhưng mà giọng điệu và bộ dạng như không phải rất để ý đến.

“.....” Ánh mắt dừng ở góc tường, Lạc Diệp không có nói nữa, đi qua mở thùng ra, với ngọn đèn u ám cùng Khâu Phong lật ra xem. Anh chàng xinh đẹp kia thấy vẻ mặt và bộ dạng chuyên chú của bọn họ, bĩu môi không quan tâm tới, dứt khoát mở máy tính ra bắt đầu lên mạng chơi game.

Trong thùng là một ít đồ phế thải, khung ảnh trống không, dầu gội đầu, mấy thứ đồ dùng vệ sinh cá nhân vân vân, một ít sách cùng với vài bộ đồ, xem ra Lưu Trần Anh đi khá vội vã.

“A Phong” cầm lấy mấy thứ gì đó, Lạc Diệp khẽ kêu Khâu Phong đến xem. Đó là mấy tờ báo được cắt ra, đều là mấy tin tức của cùng một sự kiện.

“Nhà dân chột vô cớ hỏa hoạn, bà cháu hai người táng thân biển lửa....”. Đọc lên tiêu đề trên mặt, Khâu Phong và Lạc Diệp cùng cảm thấy kinh hãi, tin tức về hỏa hoạn, Liêu Trần Anh tại sao phải thu thập tin tức về hỏa hoạn? Áo giác ngày đó ở nhà trọ nhìn đến, vết thương trên tay Lạc Diệp phải chịu, bác sĩ đã nói, giống như là trong đám cháy cầm lấy nắm cửa....

“À à, hỏa hoạn lần đó hả, rất thê thảm, mấy căn nhà gần đó cũng không còn, cả bầu trời đều đỏ rực á”, anh chàng vốn đang chơi game không biết khi nào thì đến phía sau bọn họ, nhìn thấy tin tức trên báo kia không nhịn được cảm thán.

“Cậu cũng biết?” Khâu Phong quay đầu lại nhìn cậu ta, thấy vẻ mặt cậu đầy cấp bách làm anh chàng kia hoảng sợ.

“Hử? đương nhiên biết, lúc đó cửa tiệm của bọn tôi còn mở ở bên kia, cha tôi mẹ tôi và tôi đều sống ở bên đây”, chỉnh chỉnh lại nét mặt, che dấu vẻ mặt khi này bị Khâu Phong làm sợ tới mức có hơi thay đổi, anh chàng tiếp tục bày ra bộ dạng ta là đại ca, rút thuốc ra châm lên, “Bây giờ bên kia xây dựng lại thành gì nhỉ? Hình như là cửa hàng bách hóa gì đó có cái siêu thị ngầm, bên trên còn có nhà trọ thang máy thì phải. Thật là, phá mất cửa tiệm của chúng tôi lại cho chúng tôi một miếng đất ngay tại chỗ này”.

“Là tòa nhà cho thuê kia....” mặt của Khâu Phong trắng bệch, địa chỉ trên tin tức và bây giờ liên kết lại với nhau, lại thêm lời nói của anh chàng trong tiệm sách, nơi của trận hỏa hoạn này chính là tòa nhà mà cậu đã thuê để ra riêng kia.

“Anh.... ông chủ, cậu có thể nói cụ thể một chút hay không? Chuyện hỏa hoạn vào lúc đó ấy”, muốn kêu anh chàng kia lại phát hiện không biết tên của cậu ta, đành phải dùng ông chủ kêu đại, Lạc Diệp kéo Khâu Phong đứng lên.

“Hơn 10 năm rồi, lúc ấy tôi chỉ mới lớn cỡ này” chỉ chỉ Tiểu Kiệt không biết khi nào đã ngủ ở trên giường, anh chàng cười cười, “Chỉ biết là cháy, rất nhiều người đang chạy. Cha tôi nói thật đáng thương, một nhà ba người thì đã chết hai, còn lại cũng không biết phải sống như thế nào nữa. Đứa nhỏ kia chết mới coi như thảm thương, đến bây giờ còn thường xuyên nghe cha tôi nhắc đến, bảo tôi sau này nuôi con nhất thiết đừng bao giờ giống như vậy”.

“Chết như thế nào?” Giọng nói đang run rẩy, Khâu Phong nắm chặt nắm tay.

“Người nhà kia ra ngoài, người mẹ làm y tá, buổi tối thường xuyên không ở nhà, bà ngoại giúp hàng xóm chăm sóc con kiếm chút đỉnh tiền. Sợ đứa nhỏ chạy lung tung liền đem cửa khóa trái mới đi ra ngoài”. Nghiến răng, anh chàng kia làm ra bộ dạng vô cùng đau đớn, “Kết quả liền cháy, lúc nửa đêm khoảng 1-2 giờ thì phải, cậu nói chứ đứa nhỏ kia không mở được cửa, định đi nhảy cửa sổ, dù sao cũng là lầu thấp thôi, rất nhiều người đều nhảy cửa sổ mà ra. Nhưng mà chết hay không chứ, mấy ngày đó đang xôn xao có trộm, nhà này đã gắn lan can chống trộm ngay tại cửa sổ, khi đó chuyện gắn hàng rào bảo vệ còn chưa có thông dụng nữa, kết quả đem đứa nhỏ đó vẩy ở trên lan can kia nướng sống! Thật sự là đáng thương mà, cha tôi tới giúp đỡ cứu người, nói là cuối cùng tắt lửa, lưng của đứa nhỏ đều dính vào chung với song sắt lan can, kéo thì thể ra ngay cả da đều bị xé xuống!”

Cảnh tượng thê thảm hiện ra ở trong đầu Khâu Phong, mấy người bối rối vòng quanh ở bên ngoài đám cháy, người trong nhà khóc la tên của người thân chạy ra bên ngoài. Một đứa trẻ con ở trong nhà đập điên cuồng, tông vào cửa, thằng bé tỉnh lại đã bị ngọn lửa này vây quanh, mẹ nó không ở, bà ngoại cũng không ở, nó muốn chạy ra nhưng mà cửa mở không ra, vì thế nó chỉ có thể chạy tới cửa sổ, cuộn người lại tựa vào bên cạnh lan can, cho tới khi khói đặc cướp đi sinh mệnh nó, ngọn lửa đốt rụi tất cả da thịt của nó.

“A Phong” Phát hiện Khâu Phong thất thần, Lạc Diệp ôm bờ vai của cậu lắc lắc, đem cậu từ thế giới của mình kéo trở về.

“Ông chủ, trận hỏa hoạn đó, chỉ chết hai người kia sao? Không có người phụ nữ trẻ tuổi nào ư?”, Cái thứ anh nghe được kia là giọng của một phụ nữ, Tiểu Kiệt cũng nói là chị gái, căn cứ vào lời nói của Khâu Phong, bà cụ Trương cũng từng nói qua, đập cửa nhà em ấy chính là một cô gái.

“Phụ nữ trẻ tuổi? Không, chỉ có hai cổ thi thể, một người là đứa nhỏ kia, một người là bà ngoại của nó. Lại nói bà ngoại nó chết cũng khá oan uổng, muốn đi cứu đứa nhỏ, kết quả lúc mở cửa bị nắm cửa đốt một cái khiến cho bệnh tim phát tác mà chết, thật sự là không chết ở trong lửa lại chết ở trong tay mình”.

“Bệnh tim phát tác?” Khâu Phong lùi ra sau từng bước ngồi vào trên thùng sách, cả người cậu đều đang run rẩy, con trai của bà cụ Trương nói cụ không có bệnh tim, nhưng mà khi bà cụ đi kéo cửa, để lại vết thương trên tay sau đó bệnh tim bộc phát mà chết, quả nhiên không phải bởi vì nguyên nhân trước kia không có khám ra.

“Haiz, cụ thể tôi cũng không rõ lắm, nhưng mà cha tôi chắc chắn là rất rõ” anh chàng trẻ tuổi xinh đẹp kia nhìn thấy vẻ mặt đầy nặng nề của bọn họ, nghĩ là hỏa hoạn kia đối bọn họ rất quan trọng, hơn nữa bộ dạng tràn đầy tò mò của bọn họ tối hôm nay cũng thỏa mãn được ham muốn thể hiện của cậu ta, vì thế đề nghị, “Hay là các người sáng mai khi chúng tôi mở tiệm thì quay lại? Để cho cha tôi nói một chút cho các người?”

“A Phong, cậu ta nói cũng là một cách”, dùng tay chỉnh lại mái tóc bị mồ hôi làm ướt của Khâu Phong, Lạc Diệp khẽ nói, “Tiểu Kiệt cũng chịu đựng không nổi ngủ rồi, chúng ta về bệnh viện xem Trữ 2 trước đi”.

“Được...” lúc đứng lên suýt nữa lại ngồi trở xuống, lúc này Khâu Phong mới phát hiện quần áo của mình đều bị mồ hôi lạnh làm ướt đầm, cả người mất hết sức lực. Cắn chặt răng đứng vững, nói tiếng cảm ơn với anh chàng trẻ tuổi kia, muốn đi ôm Tiểu Kiệt thì bị Lạc Diệp giành ôm trước một bước.

Đi ra tiệm sách, ban đêm ở gần ngoại thành so với trung tâm còn tối đen hơn nhiều, bầu trời không có sao, tầng mây thật dày che mất ánh trăng. Không khí oi bức mà ẩm ướt, dường như báo hiệu cơn mưa to sắp sửa tiến tới.

14. Chương 14: Truy Tra (2)

Khi trở lại bệnh viện Trữ Lâm đã ra khỏi phòng cấp cứu và được đưa vào phòng bệnh nặng nên tạm thời không thể gặp được. Nghe cha mẹ Trữ nói, các thầy thuốc phải hội chẩn chuẩn bị giải phẫu.

Tình trạng của Trữ Lâm khiến bác sĩ cảm thấy rất kỳ lạ, cậu ta hô hấp vào không khí có nhiệt độ cao làm cho hệ hô hấp và thanh đới bị bỏng nghiêm trọng. Nhưng mà mấy vết thương thường xuất hiện trong hỏa hoạn, bác sĩ lại không tìm thấy ở trên người Trữ Lâm bất cứ... vết bỏng bên ngoài nào, cũng không có thở ra khói bụi sinh ra trong hỏa hoạn. Lúc mà nhân viên cứu hộ đến hiện trường cũng không có cháy, giống như là có người vào nhà ăn cướp hơn, tổn thương như vậy khiến cho bọn họ không thể giải thích được.

Khuyên cha mẹ Trữ đi về nghỉ ngơi trước, Lạc Diệp ở bệnh viện mượn một cái giường để cho Tiểu Kiệt ngủ, định cùng Khâu Phong canh giữ ở bệnh viện chờ tin tức. Mẹ của Trữ Lâm vốn không muốn về, cha Trữ nói bọn họ trở về sắp xếp mấy thứ cần dùng ở bệnh viện cho Lâm Lâm, trong giọng nói hẩn hẩn là rất nhanh sẽ quay lại.

Giường bệnh mượn tới để trên hành lang, Tiểu Kiệt ngủ ở trên giường, trên khuôn mặt nhỏ hiện lên một chút mồ hôi. Buổi tối này quá mức oi bức, Khâu Phong dùng tay chỉnh lại tóc của Tiểu Kiệt, ngồi dựa vào bên giường. Lạc Diệp ngồi ở trên ghế dài đối diện giường. Một khoảng thời gian khá lâu, hai người đều không có nói lời nào.

Bọn họ có quá nhiều thứ phải sắp xếp lại, trước khi bàn bạc cần suy nghĩ thật rõ ràng trong đầu trước đã.

Tổn thương của Trữ Lâm càng từng bước chứng minh rằng một loạt sự kiện này chắc chắn có quan hệ với đám cháy, còn là có quan hệ với trận hỏa hoạn mà Liêu Trần Anh đã thu thập cắt ra từ báo kia.

“Em vẫn là không thể tin được...” cuối cùng Khâu Phong đã mở miệng, giọng rất nhẹ giống như sợ đánh thức đứa nhỏ hay là kinh động thứ gì đó. Cậu nói rất chậm, “Chị Liêu sẽ bỏ lại Tiểu Kiệt mà đi như vậy”.

Trầm mặc lâu như vậy, câu đầu tiên Khâu Phong nói không phải là phân tích đối với sự việc, mà là chuyện của Liêu Trần Anh, quả thật cũng phù hợp với tính cách của cậu.

“Mỗi ngày buổi tối chị Liêu đều liều mạng đi tìm Tiểu Kiệt, phần lo lắng đó tuyệt đối không phải là giả”, nhìn thấy gương mặt say ngủ của Tiểu Kiệt, trên mặt Khâu Phong có phảng phất không đành lòng, “Lúc đem Tiểu Kiệt giao phó cho em, chị ta không ngừng nói xin lỗi, làm phiền, dặn Tiểu Kiệt không được quấy phá. Em không tin những thứ này đều là diễn trò, sau này chị ta vẫn có gọi điện thoại tới hỏi thăm tình hình của Tiểu Kiệt....”

“A Phong, có thể em sẽ cảm thấy suy đoán của anh như vậy rất xấu xa...” Lạc Diệp đánh gãy lời cậu nói, về vấn đề này anh cũng có nghĩ tới, có lẽ là bởi vì anh không có giống như Khâu Phong tiếp xúc với người phụ nữ đó nhiều như vậy, lần đầu tiên gặp mặt cũng không coi như tốt đẹp, “Anh cảm thấy người phụ nữ kia nhất định biết một chuyện, nhưng mà không có nói cho em, hơn nữa chuyện này có liên quan tới Tiểu Kiệt”.

“Tiểu Kiệt?” Khâu Phong có chút kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn Lạc Diệp.

“Đúng, anh cho rằng chị ta cho tới nay.... hoặc là nói chị ta phát hiện ra một chuyện gì đó cho tới nay, đối xử với Tiểu Kiệt như kiểu ở vị trí giám thị, mà không phải là bảo vệ”, Lạc Diệp tiếp tục nói, “Chị ta muốn cách Tiểu Kiệt thật xa, nhưng mà lại cần phải thấy được Tiểu Kiệt, thật giống như muốn tìm dự đoán nào đó. Một khi Tiểu Kiệt có tình hình gì, chị ta có thể biết được, cũng có thể ứng phó”.

“Hôm nay em gọi điện thoại, chị ta không phải vừa nghe đến xảy ra chuyện liền cúp điện thoại sao? Sau đó liền tắt máy. Nhưng mà hai tuần trước chị ta cũng đã không còn ở địa chỉ đưa cho em nữa, thực rõ ràng, chị ta đã lừa em, đang trốn em, chị ta để em tới gánh vác vai diễn giám sát này, sau đó thông qua điện thoại đạt được tin tức”.

“Làm sao lại....?” Khâu Phong vẫn không tin lắm, cậu thấy rất rõ ràng chính xác gương mặt tiêu tụy của Liêu Trần Anh, cậu không muốn tin tưởng sự quan tâm đối với Tiểu Kiệt này đều là giả, “Nếu nói vậy chị ta đã sớm có thể vứt bỏ Tiểu Kiệt đi rồi, nhưng vẫn đến bây giờ mới....”

“Chắc là tấm lòng của người mẹ đi vậy, anh cũng không nói chắc được, có lẽ là vừa sợ hãi nhưng lại vừa yêu thương đi, dù sao cũng là thịt từ trên người mình rơi xuống”, Lạc Diệp cũng bó tay, chỗ này anh cũng không hiểu nổi, lòng người dù sao cũng không thể dễ dàng nhìn thấu như vậy, “Điều này cũng có thể giải thích, tại sao chính là Trữ Lâm xảy ra chuyện. Hai người chúng ta đều ở lại trong căn phòng đó lâu hơn so với cậu ta, cậu ta gần như có thể xem là người ngoài cuộc, dù nghĩ như thế nào cũng không nên là cậu ta gặp chuyện trước”.

“Anh muốn làm một cái ví dụ, ví dụ cái nữ.... quý kia” Lúc nói tới chữ quý Lạc Diệp có hơi ngập ngừng, anh vẫn dùng danh xưng ‘cái thứ đó’ để gọi, vẫn tránh né đi chữ này, nhưng là bây giờ cũng đã đến lúc nên đối mặt, “Là người bị hại không ai biết ở trong trận hỏa hoạn kia, sau đó cô ta vẫn quanh quẩn tại nơi đó. Bất quá hôm nay em cũng nghe đến, trận cháy kia phát sinh ở nhà lầu thấp, cô ta lại xuất hiện ở tầng 21, đây là tại sao chứ? Anh cảm thấy là bởi vì mục tiêu của cô ta ở tầng 21, liên hệ một chút với tình huống của Liêu Trần Anh, căn nhà kia của em, còn có bà cụ Trương, trên ba điểm này tuyệt đối có liên hệ. Mà xảy ra chuyện không phải anh hay em, cũng không phải Liêu Trần Anh, mà là Trữ Lâm chăm sóc cho Tiểu Kiệt, cho nên anh cảm thấy cái điểm mấu chốt kia của Liêu Trần Anh hẳn là Tiểu Kiệt”.

“Cả nhà của chị Liêu là năm trước mới dọn tới, vừa vặn căn nhà em thuê đương lúc sửa sang lại...” Khâu Phong suy nghĩ mấy lời Lạc Diệp nói, lúc này Lạc Diệp biểu hiện ra tương đối bình tĩnh, với cậu mà nói là một chỗ dựa.

“Như vậy chúng ta phải đi tra thử căn nhà kia là ở khi nào thì bắt đầu có chuyện ma quái, hẳn là có thể có chút thu hoạch”, Lạc Diệp đứng lên co dãn tay chân, năng lực hành động là niềm tự hào của anh, vả lại bây giờ không biết nữ quý kia khi nào thì sẽ lại đến thăm hỏi, bọn họ phải cùng chạy đua với thời gian.

“Hức....” đang nói, Tiểu Kiệt vẫn ngủ rất yên ổn trên giường bỗng nhiên phát ra tiếng nức nở, thần kinh của hai người vốn đang kéo căng, hơn nữa nói đến cũng là chuyện của Tiểu Kiệt, đều bị làm giật mình nhìn về hướng thằng bé.

“Nóng quá..... nóng quá.....” Tiểu Kiệt vẫn đang trong cơn say ngủ như trước, lật qua lật lại, bắt đầu ú ớ, đột nhiên lại quơ hai tay ở trên không hình như đang gõ cái gì đó, “Nóng quá..... mẹ ơi.... mẹ ơi.....”.

“Tiểu Kiệt, tỉnh tỉnh”, liếc mắt nhìn nhau một cái, Khâu Phong đi ra phía trước lay nhẹ thằng bé, muốn gọi tỉnh nhóc ấy.

“A a.....” vẫn còn đang rên rỉ, trên mặt Tiểu Kiệt vốn chỉ có mồ hôi mỏng, bây giờ cũng là không ngừng rơi xuống hạt mồ hôi như hạt đậu, thằng bé lại càng lặn lội kịch liệt hơn, cuộn người lại như muốn bảo vệ bản thân, giọng nói từ từ nhỏ đi, cuối cùng động tác của cơ thể cũng ngừng lại, hô hấp từ từ trở nên ổn định.

“Ừm.....” bị cậu rung vai cái Tiểu Kiệt mới yếu ớt tỉnh lại, xoa ánh mắt ngời dậy, “Anh Phong....”.

“Tiểu Kiệt, vừa rồi em nằm mơ thấy ác mộng đó”, lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho nhóc ấy, Khâu Phong nói dịu dàng, “Có thể nói cho anh biết em mơ thấy cái gì không?”.

“Mơ?” Ánh mắt mang theo buồn ngủ của Tiểu Kiệt lộ vẻ mờ mịt, “Em không có mơ thấy gì cả”.

“Là không nhớ gì hết hay sao?”, Chỉnh lại quần áo bị loạn do khi nãy lặn qua lặn lại giúp thằng bé, Khâu Phong tiếp tục thử, “Suy nghĩ cẩn thận lại xem?”.

“Không có gì hết.....” Nghiêng mặt nhỏ, Tiểu Kiệt vẫn hoang mang như cũ, vừa rồi ngủ rất say, nhóc căn bản không nhớ rõ đã có mơ thấy cái gì, “Chỉ là trên lưng nóng quá...”.

“Trên lưng?” Tay của Khâu Phong run lên một cái rất nhỏ, bỗng nhiên nhớ đến bớt trên lưng Tiểu Kiệt, cậu đột nhiên xoay Tiểu Kiệt lại, nhắc áo thằng bé lên.

Những vết bớt quỷ dị hơi hơi phát đỏ nổi ra bên ngoài da thịt. Từng đường từng đường, ngay ngắn, ngăn ra một bên.

“Lạc Diệp!” Khâu phong không khỏi kêu lên một tiếng, lùi về sau từng bước. Lạc Diệp vốn liền đứng ở bên cạnh, ngay lúc cậu bắt đầu nhắc áo Tiểu Kiệt lên cũng đã đi tới, vội vàng dùng tay đỡ cậu.

“Tiểu Kiệt, vết bớt trên lưng em là sinh ra đã có hay sao?” Nuốt nước miếng một cái, Lạc Diệp tiến lên từng bước, ngón tay sờ lên vết bớt giống như vết thương này, nhiệt độ ở vị trí vết bớt còn cao hơn so với chỗ da khác, nhưng mà cũng không đến nổi cao tới mức làm bỏng người ta.

“À, cái này ư” Tiểu Kiệt cũng cố gắng xoay cổ nhìn phía sau lưng mình, bắt qua nhìn không tới, vì thế liền cong tay đi sờ, “Sinh ra là có rồi, rất đáng ghét, cởi quần áo liền bị người ta cười. Nhưng mà trước kia bà nội nói đây là dấu vết kiếp trước mang lại, ai cười đều là tên ngốc, nên quý trọng nó”.

Khuôn mặt nhỏ của thằng bé nhăn lại, giọng trái lại thấp xuống, “Nhưng mà ba ba không thích, ông ấy luôn trốn tránh em”.

Nhẹ nhàng đem áo của Tiểu Kiệt buông xuống, Lạc Diệp kéo Khâu Phong qua một bên đứng.

“A Phong, anh biết em nghĩ đến cái gì”, Lạc Diệp cũng nghĩ tới chuyện giống thế, lời nói hôm nay nghe được của ông chủ tiệm ở tiệm sách, cái căn nhà xảy ra hỏa hoạn kia, cái đứa nhỏ bị lan can bảo vệ vấy chết thảm thương kia. Vết bớt sau lưng Tiểu Kiệt quá mức ngay ngắn, khoảng cách giữa mỗi một đường đều gần như giống nhau, muốn nói tự nhiên mà có gần như là không thể nào.

“Đây là dấu thai ư?”. Ôm cánh tay híp mắt lại, trong giọng điệu của Lạc Diệp có sự hoang đường, anh cũng không tin tưởng những thứ này, lại từng việc từng việc xảy ra ở ngay trước mắt, “Hay là bị nhập?”.

“Chẳng lẽ chị Liễu sợ chính là điều này à?” Khâu Phong cũng không tin mấy thứ đó, nhưng cậu sẽ không phủ nhận thẳng một vài thứ.

“Hơn phân nửa cũng là phát hiện ra ở giữa này có liên hệ với nhau”, Lạc Diệp quay lại đến trước mặt Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt bị gọi dậy, lúc này ngồi ở trên giường dựa vào tường lại có chút xu thế buồn ngủ.

“Tiểu Kiệt, nói cho anh, ở trước khi em chuyển nhà có nghe được cái chị gái kia khóc hay không?”. Điểm mấu chốt hình như chuyển tới bên này của Tiểu Kiệt, nhưng mà Lạc Diệp vẫn tin rằng, này đó cùng hiện trường hỏa hoạn kia là có liên hệ với nhau, cũng chính là, có quan hệ với cái toà nhà kia.

“Không có”, ngoan ngoãn lắc đầu, nói tới cái chị gái kia vẻ mặt của Tiểu Kiệt bỗng nhiên trở nên lo lắng, “Anh Lạc Đà, cha nuôi sao rồi ạ?”

“Ừm, cha nuôi của em bây giờ đang nhận điều trị của mấy bác bác sĩ”, nhắc tới Trữ Lâm, trong lòng Lạc Diệp căng thẳng, anh hơi hơi dùng khước mắt lướt qua Khâu Phong bên kia, quả nhiên thấy Khâu Phong đang cắn chặt môi mình, “Cậu ấy sẽ không sao đâu, nhất định sẽ không có việc gì, Tiểu Kiệt em có nhìn đến buổi tối đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Vừa mới bắt đầu đều không có gì hết, em đang xem TV. Nhưng mà đột nhiên chợt nghe thấy giọng của chị gái kia, sau đó em liền nói cho cha nuôi, cha nuôi liền cười nói, [Tiểu Kiệt lại muốn đi vào thang lầu chơi trốn tìm rồi, cha nghe anh Phong con nói qua con thích trốn ở hướng kia], Tiểu Kiệt nắm chặt ngón tay mình, “Cha nuôi kêu em đi trốn để cha đi tìm em”.

Việc này có lẽ là ngày đó khi Trữ Lâm ở bệnh viện nghe thấy mình và Khâu Phong nói chuyện cho nên mới biết được. Lạc Diệp nghĩ, tuy rằng Trữ Lâm không biết rõ cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng mà cậu ta có thể cho rằng nếu xảy ra tình huống này thì muốn Tiểu Kiệt trốn đi tương đối an toàn hơn.

Nhưng mà có lẽ cậu ta cũng không có hoàn toàn tin vào, cho nên bản thân vẫn như cũ ở lại trong nhà.

“Anh ơi em nói với anh...” giọng điệu của Tiểu Kiệt bỗng nhiên trở nên thần bí, thẳng bé nhìn xung quanh giống như người đang sợ bị nghe lén, “Lần này.... em thấy được cái chị gái kia đó”.

15. Chương 15: Truy Tra (3)

Tiếng nói trong vắt của Tiểu Kiệt giống như hòn đá bị quăng vào trong nước, khơi lên tầng tầng gợn sóng. Nhịp tim đập của Lạc Diệp và Khâu Phong đều đột nhiên tăng nhanh.

Lưỡi cuộn lại ở giữa khoang miệng, Lạc Diệp mất cả buổi mới ổn định lại cảm xúc của mình không có lớn tiếng truy hỏi. Trong lòng bàn tay ra mồ hôi, bà cụ Trương có lẽ thấy được người phụ nữ này nhưng không có miêu tả kỹ hơn. Bây giờ Tiểu Kiệt thấy được, bọn họ có thể lấy được tin tức gì từ chỗ này của thằng bé đây? Có lẽ cho dù đã biết người đó là bộ dạng gì thì cũng hết cách như nhau, nhưng mà cũng có thể sự tình sẽ có tiến triển lớn.

“Cô ta.... hình dạng thế nào?” Ngồi xổm người xuống, để bản thân ở vị trí càng thấp hơn so với Tiểu Kiệt ngồi trên giường, Lạc Diệp dùng tay nắm lấy cánh tay Tiểu Kiệt, cố gắng bình tĩnh hỏi, tay anh đang phát run, rất sợ không chế không được sẽ nắm đau đứa nhỏ.

“Tóc rất dài, rối tung”, ánh mắt đen sáng bóng của Tiểu Kiệt nhìn thẳng vào Lạc Diệp, nhóc căn bản không cần nghĩ lại, bởi vì ký ức đã gặp này quá mức khắc sâu, “Ánh mắt đen đen”, Tiểu Kiệt lấy hai tay ở trên hai mắt của mình ra dấu một chút, “Miệng hồng hồng, trên mặt cũng bản bản, váy cũng rách tung tóe, không đẹp chút nào. Em vốn trốn ở cầu thang trên lầu, sau đó nghe thấy tiếng động rất lớn trong nhà cha nuôi, chị gái kia tức giận. Sau đó em liền lén trốn xuống cầu thang, vừa đi qua chỗ rẽ liền nhìn đến chị ấy từ trong nhà cha nuôi thoáng cái xuất hiện, sau đó lại biến mất”.

“.....” chỉ nghe Tiểu Kiệt nói như vậy bọn họ cũng không thể phác họa ra bộ dạng đầy đủ của cô ta ở trong đầu được, nhưng là Tiểu Kiệt nói chị gái kia tức giận, không phải đang khóc, mà là tức giận.

“Tiểu Kiệt, sao em biết chị gái kia tức giận?” Khâu Phong vẫn luôn ở bên cạnh, đi đến bên giường hỏi.

“Chị ấy kêu thật sự rất lớn tiếng, vẫn kêu trả lại cho tôi trả lại cho tôi, giọng nói kia vừa nghe là biết tức giận rồi”.

Tiếng khóc, cái người có bộ dạng của Khâu Phong mà Lạc Diệp nghe được lời nói ‘Không thấy’, còn có Tiểu Kiệt hiện tại nghe được ‘Trả lại cho tôi’, những lời này Lạc Diệp cũng có nghe qua ở trong điện thoại. Nhưng mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào cũng chỉ có thể đoán được đại khái mà thôi. Cô nữ quý kia có cái gì đó không thấy, mà cô ta ở chỗ của Trữ Lâm kêu ‘Trả lại cho tôi’ hẳn chính là chỉ tới thứ đó, nhưng mà thứ đó rốt cuộc là cái gì?

“A Phong, thời gian không đợi người, anh muốn đi tìm chủ cho thuê nhà của em để hỏi rõ ràng”, cân nhắc một lát, Lạc Diệp đứng lên, “Thái độ của ông ta dựa theo em nói, ông ta chung quy nên biết gì đó, cho dù cái khác không biết nhưng mà nhà của mình khi nào thì bắt đầu chuyện ma quái dù sao cũng phải biết chứ?”

“Đi bây giờ à?” Lạc Diệp, anh không ngủ một chút sao? Sáng mai không phải còn đi chụp ngoại cảnh ư?”, Khâu Phong cũng biết cần phải đi tìm chủ cho thuê nhà hỏi một ít tình hình, bây giờ đặt ở trước mắt chính là vấn đề sống chết của tất cả những người có liên quan, nhưng vẫn không khỏi nói ra mấy lời này.

“Lúc này còn quan tâm cái gì ngoại cảnh hay không ngoại cảnh chứ, cho dù công việc không còn cũng không sao cả, chuyện gì quan trọng nhất anh còn phân biệt rõ được”. Lọc lợi túi tiền trên người mình kiểm tra cái chìa khóa xe, ví tiền, điện thoại và mấy thứ cần thiết, Lạc Diệp quay nhanh lại, “Em ở chỗ này ngủ một chút với Tiểu Kiệt đi, ngày mai chúng ta cùng đi đến tiệm sách kia”.

“Nói đùa gì vậy, làm sao có thể để anh đi một mình chứ”, trong lúc anh đang nói Khâu Phong đã đem Tiểu Kiệt ôm lên, hiển nhiên cũng định đi cùng anh.

“Nhưng mà.....”

“Anh không phải đã nói Tiểu Kiệt rất có thể là mấu chốt sao? Thế em ở một mình cùng với Tiểu Kiệt” nhìn thấy Lạc Diệp còn muốn nói gì nữa, Khâu Phong đem Tiểu Kiệt thả lại trên giường, chặn ngang kéo anh qua một bên nói nhỏ.

“.....” lặng im một lát, nhìn thấy con người trong suốt màu hổ phách của Khâu Phong, Lạc Diệp thở dài giọng cao hai tay tỏ vẻ đầu hàng.

“Tốt lắm, Tiểu Kiệt, bây giờ anh muốn dẫn em đi ra ngoài, vài ngày tiếp theo có thể sẽ mệt gần chết, em có sao hay không?” Đi trở về trước mặt Tiểu Kiệt, Khâu Phong lại đem nhóc ấy ôm lên, nhẹ giọng hỏi. Nhìn thấy Tiểu Kiệt gật đầu mới ra hiệu Lạc Diệp có thể đi rồi.

Lúc hai người đi tới cửa, vừa vặn đụng phải cha mẹ Trữ đi lấy đồ xong quay lại bệnh viện. Mẹ Trữ nhìn tới Khâu Phong ánh mắt lại đỏ.

“Tiểu Phong, nhà của Lâm Lâm bây giờ biến thành cái bộ dạng kia.....” Khâu Phong vừa nghe liền biết bọn họ đã quay lại căn nhà mà Trữ Lâm ở một mình, chỗ đó hỗn loạn hết cả, khó trách sẽ đã kích tới hai người, “Tiểu Phong, giúp đi một việc”, người phụ nữ trung niên mặc dù tuổi đã không còn nhỏ nữa nhưng vẫn xinh đẹp như xưa lau nước mắt, “Bình thường Lâm Lâm không có sở thích gì, chỉ thích nuôi mấy thứ như sâu, bò sát này đó, tuy là dì vẫn nói rất ghê tởm..... nhưng mà trong khoảng thời gian này, nhờ con có rảnh đi cho chúng nó ăn, chờ Lâm Lâm khỏe lại về nhà đừng nhìn tới mấy thứ nó thích đều không còn.....” nói tới chỗ này người phụ nữ dường như nói không được nữa.

“Dì Lâm, đừng khóc, Trữ Lâm tuyệt đối sẽ không sao đâu. Dì yên tâm, con sẽ đi chăm sóc chúng”, Khâu Phong vội vã trả lời, cậu gánh không nổi về đau khổ của người đi nhìn cậu lớn lên từ nhỏ này, cũng không dùng được bản thân luôn đem tình trạng của Trữ Lâm suy nghĩ về hướng xấu, chỉ có thể dùng lời nói để chống đỡ cho bà, cũng chống đỡ cho bản thân mà thôi.

“Dì Lâm, chú Trữ”, Lạc Diệp đi lên đỡ lấy cơ thể lung lay sắp đổ của người phụ nữ, liếc qua Tiểu Kiệt rồi nói, “Đứa nhỏ này vốn là người khác nhờ chăm sóc một thời gian, trong khoảng thời gian này vẫn sống chung Trữ Lâm. Con cùng A Phong dẫn nó đi tìm người nhà nó trước, xem tình hình này cũng là rất khó lại chăm sóc tiếp được”.

Trong lời nói của Lạc Diệp có thực có giả, anh không thể đem mọi chuyện đều nói hết ra ở trước mặt hai vị trưởng bối được, đó bất quá là tăng thêm lo lắng cho bọn họ mà thôi. Thế nhưng mà cũng không có cách nào nói dối hoàn toàn được, đó là người mà Khâu Phong kính trọng, cũng là người được anh kính trọng.

“A, đây là con nuôi mà Lâm Lâm gọi điện thoại nói ư...” mẹ Trữ ngẩng đầu nhìn Tiểu Kiệt, dùng tay sờ sờ tóc bé, Tiểu Kiệt có ánh mắt rất to với làn da non mịn, nhìn qua chính là đứa nhỏ rất được người ta yêu thương, “Đứa nhỏ rất xinh xắn, vốn Lâm Lâm nói muốn dẫn tới gặp bọn dì.... không ngờ là....”

Thấy bà lại sắp rơi nước mắt, cha Trữ tiến lên tiếp lấy vợ mình từ trên tay Lạc Diệp, “Mì Tâm, đừng như vậy nữa, yên tâm đi, Lâm Lâm từ nhỏ đã phúc lớn mạng lớn, trước kia bị xe đụng phải cũng không có việc gì mà”, ông lại ngẩng đầu lên nói với Lạc Diệp và Khâu Phong, “Hai đứa đem đứa nhỏ đưa về trước đi, đừng để cho người nhà thằng bé lo lắng”.

Có mấy lời này, hai người mới cùng cha mẹ Trữ nói tạm biệt, mang theo Tiểu Kiệt lên xe, chuẩn bị đi thẳng đến tòa nhà trọ kia tìm chủ cho thuê nhà hỏi rõ ràng.

“A Phong, em có nghĩ tới hay không, tại sao sau hai tuần bọn em dời khỏi căn nhà trọ kia Trữ Lâm mới xảy ra chuyện?” Lái xe, Lạc Diệp bỗng nhiên hỏi ra, “Mà em lại là đi vào ngày đầu tiên thì đã có tình huống xảy ra, anh cũng vậy”.

“Nghe anh nói như thế, quả thực có chút kỳ lạ...” chuyện xảy ra cho tới giờ làm cho bộ não nổi bật của Khâu Phong có chút lộn xộn, tuy rằng cậu đang cố gắng sắp xếp lại. Cậu nhìn qua lý trí hơn so với Lạc Diệp, nhưng ở một vài phương diện nào đó lại dễ dàng nghĩ đến quá cẩn thận, ngược lại không bằng Lạc Diệp có thể nhìn toàn cục.

“Anh nghĩ qua”, vòng qua một ngã rẽ lớn Lạc Diệp hạ tốc độ xe xuống để tránh nói chuyện bị phân tâm, “Hỏa hoạn không phải ở ngay địa chỉ cũ của tòa nhà kia sao? Nơi đó là điểm xuất phát của mọi thứ, con quý kia, chỉ có ở nơi đó mới có thể làm ra phản ứng nhanh nhất, một khi rời khỏi chỗ đó, cô ta sẽ cần thời gian để tìm kiếm”.

“Ý anh là?”

“Cũng chính là chỉ cần cùng cô ta đi lòng vòng, chúng ta có thể có thêm thời gian”.

Nhếch miệng nở nụ cười một cái, Lạc Diệp nói có chút tự giễu, “Đương nhiên đây hoàn toàn là suy luận, nhưng anh cảm thấy chúng ta có thể làm thử xem sao, cho dù nữ quý kia dần dần quen thuộc, tìm tới càng lúc càng nhanh, nhưng mà chỉ cần chúng ta vẫn di chuyển cô ta sẽ không đến mức lập tức xuất hiện đâu”.

Nói thì dễ, nhưng không thể dừng lại ở một chỗ thời gian dài được, kiểu này chính là đang trốn chạy, không thể yên bình được.

Khâu Phong lặng im hồi lâu mới gật gật đầu nói, “Cứ làm như thế đi, ít nhất giai đoạn này may ra như vậy càng an toàn hơn”.

“Anh Phong” Tiểu Kiệt vẫn không nói gì bỗng nhiên lên tiếng, Khâu Phong quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn thấy trên gương mặt nhỏ của thằng bé chất đầy sự cô đơn, lông mi nhàn nhạt đều đặn lại cùng với gương mặt.

“Sao thế?” Khâu Phong dịu dàng hỏi, mặc kệ Lạc Diệp nói Tiểu Kiệt là mấu chốt là đúng hay sai cậu cũng không có ghét Tiểu Kiệt, càng không thể bỏ mặc thằng bé. Đương nhiên Lạc Diệp cũng sẽ không.

“Vừa rồi anh Lạc Đà nói... muốn đưa em trở về chỗ của mẹ, có đúng hay không?” Tiểu Kiệt cắn môi mình, rất khó khăn ấp a ấp úng nói ra lời.

“Tiểu Kiệt nhớ mẹ sao?” Không nghĩ nhiều lắm, Khâu Phong chỉ là theo quán tính tư duy suy nghĩ của bản thân mà tiếp lời.

“Không phải...” không ngờ đến Tiểu Kiệt thành thật lắc đầu, “em.... không thích mẹ”.

“Sao cơ?” Ra ngoài dự đoán của bản thân, Khâu Phong có chút ngập ngừng lên tiếng, ngay cả Lạc Diệp đều dồn sự chú ý lên cuộc nói chuyện của bọn họ.

“Mẹ cũng không thích em...” ngón tay Tiểu Kiệt vờ chặt đường viền áo của mình, dường như đang lo lắng có nên nói ra hết hay không, “Ba ba không thích em, tính tình càng ngày càng nóng nảy. Sau đó mẹ cũng sẽ không thích em, bà luôn nói là em đem ba ba đuổi đi”.

Tạm thời mất đi ngôn ngữ, đây là lần đầu tiên Tiểu Kiệt nói ra mấy lời như vậy, hoàn toàn khác với những gì bản thân Khâu Phong nhìn thấy, cậu chỉ nhìn tới một người phụ nữ vì bảo vệ con mình mà tâm sức*(tâm tư & sức khỏe)hao mòn, hoàn toàn không ngờ được chị ta không thích Tiểu Kiệt ở chỗ nào.

“Sau khi ba ba đi rồi, mẹ đã nói rằng em phải luôn luôn ở bên bà, cần nhìn lấy em bà mới có thể sống sót. Còn nói là em đem ba ba bức đi, phải ở lại để trả nợ... còn nói em mà dám nói ra ngoài thì sẽ giết em...”, giọng của Tiểu Kiệt càng ngày càng nhỏ, trong ánh mắt to ngập đầy nước, sắp tràn ra, “Em thích cha nuôi, thích chị Thố Tử, cũng thích anh Phong và anh Lạc Đà... em có thể không cần quay về có được không...?”.

Giết con của mình, Khâu Phong căn bản không tưởng tượng nổi một người mẹ sẽ nói như thế với đứa con mới 8 tuổi của mình. Điều này đã đi ngược lại với đạo đức và sự giáo dục mà cậu nhận được.

“Nhưng mà... nhưng mà chị ấy tối ngày nào cũng đi khắp nơi tìm em... đúng rồi, còn mang em đi trượt patin...”, không biết vì sao, tuy là nghe được mấy lời nói này từ trong miệng Tiểu Kiệt, nhưng mà Khâu Phong vẫn muốn liên tục tìm chứng cứ có thể cãi lại, tranh luận rằng một người mẹ không thể nào như thế được.

“Bà ấy nói.... nếu em không ở, chị gái kia sẽ đi tìm bà....”

“.....”

Một câu, ngăn chặn lời Khâu Phong định nói tiếp, cậu cảm thấy cả người đều lạnh thấu vào bên trong. Tiểu Kiệt không ở, nữ quý gia sẽ đi tìm chị ta? Tại sao chứ? Nếu là như thế sao chị ta lại còn dám vứt bỏ Tiểu Kiệt mà ra đi như vậy? Rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật nữa? Rốt cuộc Liêu Trần Anh còn biết bao nhiêu chuyện nữa? Hoặc là thật sự theo như lời của Lạc Diệp, chị ta muốn đem nguy hiểm chuyển dời lên người mình? Sự dịu dàng và tình thương yêu của người mẹ này đều là diễn cho cậu xem ư?

“Tiểu Kiệt, chỉ cần em muốn em sẽ có thể ở lại chỗ của bọn anh mãi mãi”, Lạc Diệp vẫn nghe bọn họ nói chuyện, mở miệng trả lời thay Khâu Phong, anh đã sớm cảm thấy bên trong này có gì đó kỳ lạ, có lẽ là do bản thân anh thường xuyên tiếp xúc nhiều người nên về phương diện nhìn người thì nhạy bén hơn so với Khâu Phong nhiều.

“Thật chứ?” Lời của Lạc Diệp vừa nói ra, ánh mắt của Tiểu Kiệt liền sáng rực lên, “Thật tốt quá, chúng ta có thể ở lại chỗ này rồi”.

“A Phong” nhìn Tiểu Kiệt ở phía sau kính nở nụ cười một cái, Lạc Diệp tiếp tục nhìn về phía trước lái xe, “Không cần suy nghĩ nhiều như vậy, Liêu Trần Anh là chúng ta nhất định phải tìm cho ra, chị ta hẳn là biết rất nhiều thứ. Về phần nghi hoặc của em tới lúc đó chúng ta trực tiếp hỏi chị ta là được”.

“Ừm....” vẫn như cũ có chút không buông được, nhưng mà quả thật hỏi thẳng người đó chính là cách nhanh hơn, Khâu Phong cũng xoay người lại im lặng ngồi ở một bên.

Lại quẹo thêm một ngã rẽ, nhận thấy xe chạy vào bãi đỗ xe dưới hầm của toà nhà trọ kia, hai người ôm Tiểu Kiệt xuống xe. Nơi này nếu đi từ trong công ty bách hóa nhất định phải đổi thang máy ở tầng 6, bất quá nếu đi từ bãi đỗ xe thì có một cái thang máy trực tiếp đi lên khu nhà ở. Ba người liền trực tiếp ấn vào tầng 20, chuẩn bị đi gặp mặt nói chuyện với chủ cho thuê nhà.

Chủ cho thuê nhà lại một lần nữa bị gõ cửa gọi lên vào nửa đêm còn dè dặt hơn một chút so với lần trước, bọn họ gõ rất lâu mới có người ra mở cửa, giống như đang sợ hãi thứ gì đó.

Nhìn thấy ông ta mở cửa, bên miệng Lạc Diệp nhếch lên một nụ cười. Một đạp đem cửa đá mở rộng ra rồi đi vào, Khâu Phong liền ôm Tiểu Kiệt đi theo phía sau anh. Hành vi của anh có vẻ có chút như côn đồ, nhưng mà hiển nhiên khí thế còn mạnh hơn so với lần trước khi Khâu Phong tới, chủ cho thuê nhà sợ tới mức gần như nhảy bật ra phía sau.

“Cậu.. cậu! Cậu muốn làm gì? Tôi phải báo cảnh sát!!” Tuy là liều mạng muốn uy hiếp Lạc Diệp, nhưng mà sự run rẩy bên trong giọng nói của chủ cho thuê nhà cũng đã lộ ra sự yếu ớt của ông ta.

“Hai cái mạng người, một gia đình”, trực tiếp đem cái mạng của Trữ Lâm cũng thêm vào, dù sao thì cho dù Trữ Lâm đã qua khỏi, anh cũng cho rằng người biết chuyện không báo là thiếu Trữ Lâm một mạng, Trữ Lâm không có lý do gì đi chịu lần kiếp nạn này.

Tầm nhìn của anh chuyển về hướng bà vợ của chủ nhà ló đầu ra xem ở bên cạnh cửa phòng ngủ, ý cười trên mặt không giảm đi, lại làm cho người ta cảm thấy tối tăm, “Người không chết tối trên đầu mình cảm thấy rất thích có phải hay không? Bà chị?”

“Cậu, cậu đang nói cái gì vậy?!” Lạc Diệp tới gần từng bước thì chủ nhà cũng rút lui lại từng bước, bà vợ chủ nhà vốn đứng ở cửa phòng ngủ nhìn lên bỗng nhiên đóng mạnh cửa phòng ngủ lại, đem bản thân trốn ở bên trong.

“Tôi nói ông cho thuê nhà thật là rất tốt đó. A Phong bị tổn thương tâm lý, tay của tôi”, nói xong còn lắc lắc cái tay vẫn đang băng bó ở trước mặt chủ nhà, “Cái chết của bà cụ Trương, một nhà của Tiểu Kiệt bây giờ ngay cả nhà cũng không dám trở về, còn người chỉ tới giúp đỡ dờ dờ một lần thì bây giờ lại sống chết không rõ nằm ở trong bệnh viện, một chỗ thật là ác độc mà. Ông nghĩ không ở đó sẽ không có việc gì sao? Nói không chừng con quý gia sẽ tra ra được ông là chủ nhà mà tìm đến đây”.

“Tôi không biết! Tôi không biết cậu đang nói cái gì cả! Bà cụ Trương đó là bệnh tim bộc phát! Bà ấy cũng không phải là khách trọ của tôi!”.

“Đúng thế, bất quá bệnh tim bộc phát ha, trên tay đã có vết thương ha, còn là vết thương nhận được do nắm lên tay nắm cửa của nhà ông cho thuê, hình như hôm đó mọi người của cả tầng lầu đều thấy được mà đúng không?”, Lạc Diệp cũng không khách sáo, đi thẳng tới trên sofa ngồi xuống, cũng kéo Khâu Phong ngồi xuống, lấy thuốc ra châm một điếu, “Ngồi đi chứ, đứng thì nói thế nào được, chúng tôi lại không cần ông đền mạng, bất quá sự tình không giải quyết, không biết nữ quý gia có phải sau này cũng sẽ không cần cái mạng của ông hay không đâu?”

Cẩn thận suy nghĩ lại lời nói, sẽ nhận ra trong lời nói của Lạc Diệp kỳ thật rất nhiều sơ hở, có rất nhiều chỗ thật ra đều là phô trương thanh thế, chẳng qua là mượn cái câu có quý để tăng thêm áp lực tâm lý cho chủ nhà mà thôi. Bất quá chủ cho thuê nhà rõ ràng đã ở dưới sự sợ hãi trong một thời gian dài, chỉ mấy câu nói đó đã làm ông ta rung động đến đứng cũng không vững, chẳng qua chỉ là cố gắng chống đỡ mà thôi.

“Ông nói xem, tiếp theo sẽ là ông? Hay là vợ ông đây?” Kéo gạc tàn thuốc trên bàn qua vẩy tàn thuốc xuống, Lạc Diệp tiếp tục tăng thêm liều.

Cho nên nói nếu người không bị kẻ xấu áp bức đôi khi chính là sẽ không trung thực. Lúc chủ cho thuê nhà vẫn còn đang cố gắng đấu tranh tinh thần với thế lực xấu Lạc Diệp này, thì đã có người không chịu nổi nữa.

“Căn nhà đó vốn không phải như thế! Chúng tôi căn bản cũng không biết tại sao sẽ như vậy!!!” Giọng nói chói tai của phụ nữ lập tức chen vào, Khâu Phong và Lạc Diệp không khỏi quay đầu lại nhìn.

Bà vợ của chủ nhà mở cửa ra, sắc mặt tái nhợt đứng ở cửa phòng ngủ rống qua bên này, bà ta giống như đã áp lực rất lâu, một tiếng hét này gần như khàn cả giọng.

“Bà! Đi vào! Nói bậy bạ gì đó!”. Nhìn thấy vợ mình nhảy ra nói chuyện, mặt chủ nhà đều ghen đỏ, vội vàng đi kéo lại.

“Nói bậy! Nói bậy cái gì! Nói với ông căn nhà đó không thể ở được! Cho thuê! Cho thuê được rồi! Bây giờ đã xảy ra chuyện rồi đó! Lúc này phải làm sao giờ hả?!” Bà vợ chủ nhà cũng không yếu thế, bà ta dường như có chút điên cuồng mà giãy dụa, móng tay cứng rắn trực tiếp bấm vào trong thịt chồng mình.

“Này này”, vỗ vỗ tay kêu bọn họ ngừng cãi nhau, Lạc Diệp lộ ra vẻ không kiên nhẫn, “Vợ chồng đánh nhau quay về trên giường mà đánh, còn muốn nói thì lại đây nói cho tôi!”

“Lạc Diệp!” Nghe anh nói càng ngày càng kỳ cục Khâu Phong khẽ kêu một tiếng, đi ra phía trước tách hai vợ chồng chủ nhà ra, Khâu Phong chỉnh lại nét mặt, hỏi cẩn thận, “Ông chủ nhà, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, mời các người tốt nhất một năm một mười nói cho chúng tôi biết!”

“Bằng không, chúng tôi cũng thật sự không biết khi nào thì sẽ tới phiên trên đầu các người đâu”.

16. Chương 16: Truy Tra (4)

Giọng điệu trong lời nói của Khâu Phong tuy lễ phép rất nhiều so với Lạc Diệp, nhưng mà vẫn như cũ dùng ý định của Lạc Diệp, nghe cậu nói xong Lạc Diệp ở ngay bên trên sườn ghế sô pha cười trộm. Nhưng mà vợ chồng chủ nhà cũng bị mấy lời của cậu làm cho dao động, bởi vì câu chữ rõ ràng và giọng điệu từ tốn cẩn thận khiến bọn họ càng hiểu sâu ý tứ bên trong lời nói kia hơn.

Hai người buông tay đang lôi kéo lẫn nhau ra, người phụ nữ còn có chút xấu hổ chỉnh sửa lại mái tóc rối tung. Sau đó liếc nhìn nhau một cái, lại nhìn nhìn Khâu Phong và Lạc Diệp cùng Tiểu Kiệt đang ngồi trên sô pha, rồi cuộc hạ quyết tâm đi về hướng sô pha.

Ba người ngồi vào chỗ của mình, dưới cái nhìn chăm chú của Lạc Diệp vợ chủ nhà mở miệng trước.

“Chúng tôi vào ở trong tòa nhà này tuần đầu tiên, lúc trước khi mua liền mua hai căn, một căn hai chúng tôi ở, căn kia cho đứa con trai sau khi kết hôn ở. Vốn là chúng tôi ở trên lầu, ở gần một năm cũng không có chuyện gì xảy ra cả, đợi đến khi đứa con trai và bạn gái nó chuẩn bị kết hôn bọn nó lại nói muốn ở bên trên, nói là mặc dù có thang máy nhưng chúng tôi sau này lại lớn tuổi thêm, đi thăm thì bọn nó còn phải leo lầu, rất bất tiện, nói ra cũng không dễ nghe gì”.

Nói tới đây người phụ nữ ngừng đầu lên lên liếc mắt nhìn Lạc Diệp một cái, nhìn thấy anh không có biểu tình gì mới nói tiếp: “Cho nên chúng tôi liền dời xuống dưới lầu, đem căn nhà kia sửa sang lại. Chính là sau đó bắt đầu xảy ra chuyện. Từ khi chúng tôi bắt đầu ở nơi này, đã thoáng nghe có hộ gia đình ở đây nói qua đôi khi nửa đêm sẽ nghe thấy có người chạy ở trên hành lang, cháu gái tôi đi làm ở bên dưới, nó nói có lần sắp tới lúc đóng cửa lại nghe được có mùi khói, nhưng là tìm khắp nơi cũng không thấy có chỗ nào cháy cả..... đương nhiên này đó đều là nghe kể lại, chúng tôi ở thời gian dài như vậy cũng không có chuyện gì”.

Nói đến đây bà ta giống như có chút thương cảm, lau khóe mắt một cái: “Khi thời điểm sửa sang lại còn có công nhân bị dọa sợ, nói là cửa mở không ra, sau đó bản thân giống như là bị lửa đốt, còn nói gì mà nghe được tiếng phụ nữ khóc, đội công trình đầu tiên liền bị dọa chạy mất như thế, tiền công cũng không cần. Đổi một đội khác làm tiếp, vẫn là bỏ chạy. Chúng tôi liền biết có vấn đề, tuy bản thân chúng tôi chưa từng gặp qua. Sau đó...”

Bà ta cắn chặt răng, biểu cảm trên mặt giống như đang khóc, giọng run rẩy nhìn Tiểu Kiệt nói: “Sau đó đứa nhỏ này, có một ngày buổi tối không biết làm sao chạy vào trong căn nhà kia của chúng tôi. Ngày đó sau khi kết thúc công việc tôi còn đi kiểm tra lại ổ khóa, rõ ràng là khóa rồi.... thằng bé chạy vào trong, có hàng xóm tới tìm chúng tôi mở cửa...”

Hai tay của bà gắt gao nắm lại, các đốt ngón tay trắng bệch, móng tay gần như đâm vào trong tay, run tới không nói ra được những lời còn lại.

“Sau đó tôi liền mang theo cái chìa khóa đi qua mở cửa”, chủ cho thuê nhà thờ dài nói tiếp lời của bà, “Nhưng mà ổ khóa không biết bị làm sao chính là mở không ra. Mẹ của thằng bé”, ông ta nhìn nhìn Tiểu Kiệt nói tiếp, “Giành lấy cái chìa khóa từ chỗ tôi đi mở cửa, ai biết tay cầm tới nắm cửa liền kêu to rồi ngã xuống, chúng tôi lúc đó đều luống cuống, tưởng cô ta lo lắng con quá độ, đi đỡ cô ta mới phát hiện bàn tay kia.... làn da trong ngoài đều nổi lên bọng mủ, có da đều bị xé xuống, liền dính ở trên tay nắm đó! Trời ơi tôi nói chứ! Khi tôi lúc đó mở cửa cũng có đi nắm lấy mà, đó căn bản là chuyện không thể nào! Nhìn đến đây chúng tôi mới thật sự là bị dọa sợ, ai dám đem căn nhà đó cho đứa con mình sống sau khi kết hôn chứ? Để trống như vậy thêm một năm nữa, nhìn thấy chung quanh không xảy ra việc gì tôi mới nói để trống không bằng đem cho thuê...”

“A Phong chính là vị khách trọ xui xẻo đầu tiên sao?” Lạc Diệp hừ một tiếng, trừng mắt liếc nhìn chủ cho thuê nhà một cái.

“Lạc Diệp” Khâu Phong kéo anh một chút, ngăn cản anh lại tiếp tục nói thêm, mình thì nói với hai vợ chồng chủ nhà, “Thời điểm tôi tới lần trước sao không nói cho tôi biết?”

“Chúng tôi cũng sợ gặp chuyện không may mà, mấy cái này.... cái này...” cái này cả buổi chủ cho thuê nhà cũng chưa nói ra được lý do, nhưng mà Khâu Phong cũng có thể hiểu được, né tránh nguy hiểm là bản năng

không muốn bị vạ lây của con người thôi. Vả lại, cái gì quý hay không quý, mấy thứ đó không dễ làm người ta tin tưởng được, lại nói thêm cũng là thiếu dũng khí mà thôi.

“Thôi quên đi, ông chủ nhà, ông có thể nói rõ ràng thời gian nhà các người bắt đầu có quý hay không?”. Đây mới là mấu chốt, mới là chuyện mà bọn họ muốn biết tới, rốt cuộc chuyện ma quái này và một nhà của Liêu Trần Anh có liên hệ gì với nhau đây?

“Chính là sau khi bắt đầu sửa sang, bắt đầu vào cuối năm ngoái”, lau lau mồ hôi đổ ra trên trán, chủ cho thuê nhà nói.

Cuối năm ngoái, sau khi bắt đầu sửa sang. Khâu Phong nhớ rõ Liêu Trần Anh từng nói, Tiểu Kiệt bắt đầu nửa đêm chạy ra bên ngoài chính là vào lúc đó. Quả nhiên mọi thứ đều có liên quan ư?

“A Phong, chúng ta nên đi thôi”, Lạc Diệp áp sát lại, nói nhỏ vào tai Khâu Phong, dựa theo quan điểm của anh, bọn họ cần phải đổi chỗ thường xuyên, đặc biệt là khi ở trong tòa nhà này tuyệt đối không thể ở yên một chỗ quá lâu.

“Ừm” hiểu ý của Lạc Diệp, Khâu Phong đứng lên chào từ già, trước khi đi nói với chủ cho thuê nhà, “Căn nhà kia tôi không có trả lại, trong thời gian thuê các người không được để cho người khác vào ở đâu đấy”.

“Biết biết, cho dù tới thì chúng tôi cũng không dám lại cho người ta thuê nữa” chủ cho thuê nhà liên tục gật đầu, giống như đưa thần tiên mà tiễn bọn họ ra tới tận cửa, sau đó lập tức đóng cửa lại.

Cười nhạo một cái với cánh cửa đóng lại, Lạc Diệp quay đầu lại hỏi Khâu Phong, “Anh nói là quả nhiên có liên quan đúng không? Bây giờ cách thời gian tiệm sách mở cửa còn khá sớm, chúng ta đi đâu đấy?”

“Đến nhà Trữ Lâm đi” nắm tay của Tiểu Kiệt, Khâu Phong ấn thang máy xuống, “Dì Lâm không phải kêu em đi chăm sóc giùm mấy thứ Trữ Lâm nuôi sao? Chúng ta đi dời lên xe sẽ dễ chăm sóc hơn”.

Lạc Diệp nghĩ nghĩ thấy cũng đúng, tuy nói nơi đó bây giờ tuyệt đối không an toàn, nhưng mà dời dời vài thứ không đến mức sẽ có chuyện. Vì thế ba người lên ô tô chạy về hướng bên kia.

Hỏi người gác cổng ban đêm lấy cái chìa khóa, người gác cổng trải qua sự kiện vừa rồi cũng coi như có biết mặt bọn họ, còn quan tâm hỏi có phải bệnh viện còn thiếu cái gì hay không? Xem ra vừa rồi cha mẹ Trữ lại đây cũng đến làm phiền ông ta.

Từ chối lời muốn đi theo giúp đỡ của ông ấy, ba người cùng nhau đi tới tầng lầu nhà của Trữ Lâm. Trên đường Lạc Diệp còn cười nói, nhân duyên của Trữ 2 quả nhiên không phải chỉ có nghĩa tốt bình thường đâu.

Sau khi mở cửa ra, bên trong nhà rõ ràng có vẻ từng được người ta sửa sang lại khiến cho hai người đều lặng im một hồi. Nghĩ tới bộ dạng đầm nước mắt giúp con trai dọn dẹp lại đồ vật của mẹ Trữ Lâm trong lòng cũng có chút xót xa. Khâu Phong lắc lắc đầu đem mấy suy nghĩ lung tung đuổi ra khỏi óc, đi thẳng đến gian phòng bên cạnh phòng ngủ.

Trữ Lâm ở một mình, không có thói quen làm cái phòng đọc sách, liền đem máy tính này nọ cùng thú cưng của mình đều đặt ở trong căn phòng này, nói là thú cưng, thực ra là một ít côn trùng và thần lằn này kia vân vân, để ở nơi khác cũng quả thật dễ dọa người ta sợ hãi.

“Woa, mỗi lần tới đều cảm thấy lạnhrun cả người”, nhìn thấy trong phòng mỗi cái hộp thủy tinh đều có nuôi mấy con côn trùng và thần lằn này kia, Lạc Diệp lên tiếng cảm thán, “Người nuôi mấy thứ này anh cũng có quen biết, nhưng nuôi nhiều như vậy thì chỉ có một tên là Trữ 2 mà thôi .

“Đây là anh Phong, còn đây là anh Lạc Đà”, Tiểu Kiệt đi theo phía sau bọn họ đột nhiên lên tiếng, chỉ vào hai cái hộp nói.

Khâu Phong đi qua xem, quả nhiên nhìn tới trên các hộp thủy tinh có ghi tên, có tên Tiểu Phong chính là một con Mộc Lan Thanh Phượng Diệp, mà để tên Lạc Đà, cũng là một con cóc ở trong hộp nước nông.

“Đáng ghét, cái tên Trữ 2 này”, Lạc Diệp giả bộ tức giận nói, “Anh là cóc? Em là con bướm? Tại sao anh phải là cóc chứ? Chờ cậu ta khỏe anh phải bắt nạt một trận lại mới được!”

“Khỏe lại rồi nói sau”, bị dáng vẻ của anh chọc cười, Khâu Phong vỗ vỗ bờ vai anh, “Mau dời đi, mấy thứ này quả thật là đặc biệt cần người chăm sóc mới được, em xem thử có tiệm thú kiểng nào có thể chăm sóc giúp không, chờ trời sáng đi tìm xem”.

“Cười rồi? Cười là tốt rồi”, Lạc Diệp xoa xoa mũi, cũng cười một cái, lập tức bắt tay vào dời mấy thứ này, dời chính là cái hộp chứa con cóc kia.

Trong lòng ấm áp lên, biết Lạc Diệp đã tốn công sức vì để cho mình dễ chịu một chút. Lần này hình như thật sự có chút sức sống trở lại, cũng tiến lên đi dọn cái hộp đặt con bướm.

Hộp vừa động con bướm bên trong liền vỗ cánh bay lượn lên. Nó bay rất nhanh, hộp quá nhỏ, có vẻ có chút va chạm. Ngay khi chạm phải vách tường lại quay trở về, mang theo đôi cánh màu xanh sặc sỡ làm lung lay ánh mắt của Khâu Phong.

Xinh đẹp, rực rỡ, sinh mệnh ngắn ngủi. Những cú va chạm này dường như đang nói lên những chuyện mà sinh mệnh này có thể làm được, khiến người ta cảm thấy bất nó nhốt trong cái hộp này là tàn nhẫn biết bao nhiêu, nhưng nó bay đi ra ngoài rồi thì sẽ gặp phải những thứ đáng sợ như thế nào cơ chứ?

Nhìn con bướm, Khâu Phong không khỏi nghĩ đến vài thứ này, đứng ở xa ngẩn ra một hồi, cho đến khi Lạc Diệp dời xong một vòng rồi quay lại mới đem mấy thứ vớ vẩn này đuổi ra khỏi óc, nghiêm chỉnh dọn đồ.

“Tiểu Kiệt, đi xuống với anh Phong của em đi, sau đó ở trên xe chờ bọn anh dời xong là được rồi”, Lạc Diệp tay chân lạnh lẽo đi dời tới thứ khác, nói với Tiểu Kiệt, “Em cả đêm cũng không có nói mấy câu, rất chán đúng không? Kiên nhẫn một chút rất nhanh thì xong rồi”.

“Không đâu, em có bạn mà. Cậu ấy vẫn nói chuyện cùng với em đấy” Tiểu Kiệt ngược lại lắc lắc đầu không sao cả, nhận là bản thân sẽ không chán.

“Bạn gì thế? Sao anh lại không phát hiện? Cũng không có nghe thấy bọn em nói chuyện mà?” Lạc Diệp suy nghĩ có thể nào đem mấy cái thùng chất chồng lên nhau để dời nhiều thêm một ít hay không, cũng không quay đầu lại tùy tiện trả lời.

“Ở đây nè! Anh đương nhiên là nhìn không được cũng nghe không được đâu! Là người bạn chỉ có em có thể biết được thôi!”

Mới vừa đem mấy cái hộp nhìn khá nhẹ lại chắc chắn ôm lên một lượt, xoay người liền nhìn thấy Tiểu Kiệt chỉ chỉ đầu mình.

“Vậy bây giờ em nói cho anh biết, không phải anh cũng biết rồi sao? Anh đoán là em cũng nói cho cha nuôi em đúng không? Ấy, giúp anh đem cửa mở ra một chút”, Bạn? Bọn họ nhìn không thấy? Người bạn chỉ có Tiểu Kiệt có thể biết được?

“Tuy là nói cũng đúng...” giúp đem cửa mở ra lớn nhất để Lạc Diệp đi ra ngoài, Tiểu Kiệt theo ở phía sau, nghe được lời anh nói có hơi cảm thấy nản lòng, nhưng mà rất nhanh đã lấy lại tinh thần, “Dù sao các anh cũng không có biết cậu ấy, cũng nhìn không tới, cậu ấy mới không thèm để ý tới các anh, cho nên vẫn là bạn của một mình em thôi!”

Khóe miệng run run, Lạc Diệp đáp lời “rồi rồi rồi”, dẫn thẳng bé đi về phía trước, cũng không có nói thêm gì nữa.

Đợi khi đồ đạc được dời tạm tạm thì trời cũng sắp sáng. May mà xe của Lạc Diệp đủ lớn, nếu không thì với mấy thứ này thật đúng là nhét không đủ. Ba người lên xe, chạy đi một đoạn đường, khi sắp tới gần tiệm sách kia thì tìm một con đường cho phép đỗ xe rồi ngừng lại. Tính đều chợ mắt nghỉ ngơi một chút rồi sau đó mới đi tiệm sách.

Mới vừa nhắm mắt không lâu Lạc Diệp bỗng nhiên mở mắt, nhẹ nhàng lay động Khâu Phong.

Khâu Phong còn tỉnh, bị anh đẩy liền quay đầu lại nhìn anh. Lạc Diệp để ngón tay lên môi làm cái tư thế “Suyt”, quay đầu nhìn nhìn Tiểu Kiệt rất nhanh đã ngủ mất ở phía sau, kéo cậu xuống xe.

Hai người đi đến chỗ cách thân xe khoảng một chiếc xe, Lạc Diệp khẽ mở miệng.

“Tiểu Kiệt có nhắc tới với em về chuyện người bạn nhìn không thấy của nhóc ấy hay không?”

17. Chương 17: Truy Tra (5)

“Người bạn.... nhìn không thấy?” Khâu Phong sững sốt một chút, theo phản xạ quay đầu lại nhìn nhìn xe.

“Ban nãy khi đang dọn đồ, nó nói nó có một người bạn chúng ta nhìn không thấy chơi cùng nó, nói chuyện với nó, ở trong này”. Lạc Diệp học động tác của Tiểu Kiệt chỉ chỉ đầu mình, “Trẻ con tuổi này phần lớn sẽ không im lặng lắm, em không phát hiện Tiểu Kiệt rất ít nói chuyện sao?”

“Nói như vậy, quả thật là thế, chỉ cần không hỏi thẳng bé sẽ không lên tiếng”, ngẫm lại một chút, từ khi bọn họ bắt đầu quen biết Tiểu Kiệt, lời mà Tiểu Kiệt tự động nói ra ít tới đáng thương, “Bất quá nghe nói trẻ con ở tuổi này nếu rất cô đơn, có đứa sẽ tưởng tượng ra một người bạn cho mình ở trong đầu đấy?”

“Hừ, nói thế thì có bao nhiêu người sẽ gặp phải cùng một căn bệnh chứ? Chuyện bây giờ chúng ta gặp phải rất quý dị, tốt nhất là chuyện gì đều phải chú ý một chút”, Lạc Diệp phủi tay, rõ ràng đối với lý luận Khoa học mà Khâu Phong nói ra, dưới tình huống hiện tại có thể không cần quan tâm đến, “Anh đã nói rồi, nữ quý kia rất có thể là đang đuổi theo Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt là điểm mấu chốt bên phía Liêu Trần Anh, nếu không Trữ Lâm sẽ không xảy ra chuyện. Bây giờ nó còn nói có một người bạn nhìn không thấy, trùng hợp gặp phải bệnh tâm lý ư? Đây cũng trùng hợp hơi quá rồi đó”.

“Vậy anh cho rằng người bạn kia của thằng bé là cái gì chứ?”. Trong lòng có chút sợ hãi, Khâu Phong chà sát hai cánh tay một cái, trời có hơi tờ mờ sáng, một cơn mưa đang chuyển vẫn còn chưa có rơi xuống, trên người rích rích rất khó chịu. Tổng hợp mấy thứ này lại, càng làm cho người ta cảm thấy áp lực hơn.

“Không biết nữa” gờ gờ tay, Lạc Diệp trái lại thẳng thắn thừa nhận, “Xem bộ dạng của Tiểu Kiệt thì không phải là thứ gì đó sẽ hại thằng bé, rất có thể đã sớm ở bên cạnh nó rồi. Thằng bé nói đó là người bạn của một mình nó, xem ra muốn hỏi khéo nó còn phải tốn chút công sức. A Phong, em nhìn qua có vẻ hiền lành hơn, không bằng em đi nói khéo xem?”

“Em đi?” Khâu Phong chỉ vào bản thân, “Em căn bản không biết chăm trẻ đâu đó”.

“Anh lại càng không biết á!” Lạc Diệp cào cào tóc, “Anh đi nó cương quyết sẽ không nói đâu! Cứ quyết định như vậy đi, hôm nay chúng ta đi tiệm sách hỏi tình hình, Tiểu Kiệt ngủ đủ rồi, em phải đi hỏi”.

Mặt run rẩy một chút, quả thật, so với mình Lạc Diệp lại càng không thích hợp hỏi chuyện với đứa nhỏ hơn. Nhưng là mình.... thật sự là cảm thấy hơi đau đầu.

“Được rồi, trước cứ như vậy, chúng ta cũng đi nghỉ ngơi một chút đi” ngáp một cái, Lạc Diệp kéo Khâu Phong qua hôn trộm một cái, sau đó liền cảm thán, “Thế giới này chính là phải có tình yêu cổ vũ mới có thể có sức chiến đấu mà”, rồi đi về phía xe.

Đứng ở bên đường bị anh đột nhiên hôn một cái, Khâu Phong ngẩn người hai giây, trên mặt xẹt cái đỏ ửng lên, tuy là thời gian lúc này còn sớm, nhưng mà cũng quá thử thách trái tim người ta rồi đó.

“Lạc Diệp, anh, anh...” che môi chỉ vào Lạc Diệp, nói cũng nói không rõ ràng.

“Sợ cái gì chứ?” Lạc Diệp đi tới bên cạnh xe, mở cửa ra ngoắc ngoắc cậu, “Lại đây bồi honey anh đây ngủ nào, chúng ta khi nào thì làm lễ kết hôn, anh còn muốn mở tiệc chiêu đãi cả thế giới đó~~”

Xem ra hôm nay ở chỗ của chủ cho thuê nhà giả lưu manh giả tới quen rồi, nói chuyện không chút đứng đắn. Khâu Phong đỏ mặt lại không thể làm gì được anh, lê bước chân vẫn là đi trở lại trên xe.

“Này, anh nói chứ A Phong, chờ chuyện này xong rồi chúng ta thực sự nên tổ chức một cái lễ kết hôn á”, Lạc Diệp dựa lưng lên trên ghế ngồi được hạ thấp xuống, nhắm mắt lại nói, “Phải khiến người cả thế giới này hâm mộ mới được”.

“Được được được, anh nói cái gì thì là cái đó...” trong ngực nhảy bùm bùm, ngoài miệng vẫn là giả bộ lạnh nhạt nói ra. Khâu Phong cũng nhắm hai mắt lại nhưng mà trên mặt vẫn nóng hổi. Câu chuyện tình này, Khâu Phong ngay từ đầu cũng chỉ nghĩ tiếp tục đi xuống dưới. Nhưng mà Lạc Diệp lại thường xuyên trù tính cho tương lai, tuy là mình nói ra come out trước, quyết định nói thẳng ra hết với người nhà trước.

Nhưng nếu đối phương không phải là Lạc Diệp thì mình cũng không thể làm thế được. Lạc Diệp giống y như là mặt trời vậy, có sức sống, thăng thần, biết lấy lòng, anh muốn bọn họ đứng ở dưới ánh mặt trời, nhận sự hâm mộ, ghen tị, chúc phúc của mọi người, sau đó quăng lại ánh nhìn khinh bỉ với mấy người xem thường. Mỗi một đoạn tương lai Lạc Diệp nói, cho dù không có cách nào thật sự đạt đến, lại vẫn như cũ khiến người ta cảm thấy được hạnh phúc.

Nhớ lại quá khứ cùng hiện tại, tuy là rất mệt mỏi nhưng lại ngoài ý muốn khó mà đi vào giấc ngủ, tinh thần rất sục sôi, gần một giờ trôi qua Khâu Phong cũng chỉ là nhắm mắt lại mà thôi.

Thân thể cảm thấy nặng nề giống như không có cách nào cử động được tay chân, rõ ràng không có ngủ, lại cảm thấy mình đang rơi về phía dưới vực sâu.

Nhận thức được điểm này chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, Khâu Phong mãnh liệt muốn mở to mắt ra, lại phát hiện ngay cả mí mắt cũng không động đậy được. Đây là cái gì? Bóng đè?

Có cảnh tượng đang hiện ra ở trước mắt mình, hoặc là nói không phải trước mắt mà là ấn trực tiếp vào đầu mình. Hơi nóng đang lan tỏa, ngọn lửa bốc lên, cháy, trước tầm mắt là trần nhà có thêm vết bẩn do mưa ẩm thấp, lớp vôi màu trắng bị ánh lửa ánh lên, bóng dáng quỷ dị đang nhảy nhót. Tiếp theo tầm mắt bắt đầu bối rối chuyển động, vách tường, sàn nhà, chủ nhân tầm mắt đi lên. Ban nãy mình vẫn là gần như chồng lên hình bóng người nọ vậy, đột nhiên chuyển động một cái, lại như người ngoài cuộc mà lơ lửng trên không trung nhìn thấy mọi thứ.

Đó là một đứa trẻ, đứng dậy từ trên cái giường gỗ ván mỏng, gần như là lăn xuống giường. Thằng bé quỳ rạp trên mặt đất khóc lớn, khói đặc tràn ngập khiến tiếng khóc của đứa trẻ không thành được âm điệu.

“MẸ ỒI!!! BÀ NGOẠI ỒI!!!” Đứa trẻ lớn tiếng kêu khóc, thân thể nhỏ bé đứng lên chạy nghiêng ngả lao đảo về hướng cửa, bỏ nhào lên trên cửa dùng sức đập “MẸ ỒI!! MẸ Ở ĐÂU!! BÀ NGOẠI!! CỨU CHÁU VỚI!!!”.

Mới bắt đầu đứa trẻ còn gọi ra thành tiếng, nhưng mà không khí nóng của lửa và khói đặc rất nhanh khiến cho thằng bé chỉ có thể phát ra tiếng rít khàn khàn làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Thân thể đứa trẻ bắt đầu lả đi, nó cần không khí. Nắm tay thằng bé đập ra đã không còn chút sức lực nào, không ngừng ho khan, sử dụng cả tay chân bò về hướng trong phòng. Phòng rất nhỏ, cửa sổ cách cửa chỉ bất quá một khoảng cách hơn 10m mà thôi, Khâu Phong nhìn thấy nước mắt của đứa nhỏ không ngừng rơi xuống, có lẽ thằng bé căn bản không thể khống chế, khói làm sắc ánh mắt nó, nó không nhìn rõ được đường, rất khó khăn mò mẫm đến bên cửa sổ, quần áo trên người đã có vài chỗ bị đốt cháy, may mắn chỉ là áo ngắn tay và quần đùi mùa hè khiến thằng bé có thể lăn lộn đập tắt đi. Áp vào cửa sổ, đứa nhỏ liều mạng hít thở, đau đớn do bị bỏng kém hơn so với cơn đau do không thể hít thở được, nó khát khao càng nhiều. Đập lên ghế dựa ở bên cửa sổ còn chưa bị lửa đốt cháy mà trèo lên cửa sổ, không khí bên ngoài mát mẻ hơn không khí bên trong khá nhiều, bên này còn chưa có cháy, đứa nhỏ bò lên lan can bảo vệ bằng sắt, định chui mình ra từ khe hở ở giữa nhưng mà khe hở kia quá nhỏ, nó ra không được. Cuối cùng chỉ có thể ôm lấy đầu gối cuộn tròn người lại lùi đến một góc bên lan can. Đứa trẻ khóc, dùng cổ họng hầu như không thể phát ra thanh âm, nó chỉ có thể hy vọng có người tới cứu bản thân.

Trước nhà đã có người đang chạy qua lại dập lửa, có người tông cửa, tiếng động ầm ĩ rồi lại ngập tràn hy vọng.

Bỗng nhiên, Khâu Phong lại cảm thấy được bản thân trở về vị trí của đứa trẻ kia, giống như mình chính là thằng bé, tầm nhìn mờ mịt, cúi đầu bật khóc. Khóe mắt nhìn tới bóng người, có người tới cứu nó? Đứa nhỏ nghiêng đầu muốn nhìn cho rõ ràng.

Cuối cùng lại chỉ nhìn thấy người nọ giơ tay lên ném ra cái gì đó. Thứ kia bị đập nát ở phía dưới cửa sổ, tiếp theo, lửa mãnh liệt bốc lên cao, quơ móng vuốt đỏ tươi đập vào trong ánh mắt.

“A!!” Hét lên một tiếng, Khâu Phong hươ tay đập về phía bên cạnh. Vừa động lên này, áp lực quanh cơ thể đều nháy mắt biến mất, chỉ là ký ức kia vẫn còn được giữ lại rõ ràng như cũ, cậu bật người dậy, liều mạng hít thở, gần như làm sặc chính mình.

“A Phong! A Phong, làm sao vậy?” Lạc Diệp ở ngay bên cạnh cậu, vừa vịn bị tay cậu đánh tới, bật người

tỉnh dậy, lại nghe đến tiếng kêu của cậu sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh đầy người, vội vã kiểm tra tình trạng của cậu.

“Lạc Diệp..... Lạc Diệp.... có người phóng hỏa... là có người phóng hỏa!!” Khâu Phong bắt lấy cánh tay Lạc Diệp, gắt gao nắm chặt, bờ môi của cậu tái nhợt, trên mặt ửng đỏ, nhìn thấy liền cảm giác không được bình thường cho lắm.

“Cái gì? Cái gì có người phóng hỏa chứ?” Lạc Diệp bị lời nói một nửa này của cậu biến thành không hiểu gì cả, chỉ có thể nắm chặt tay cậu để cho cậu bình tĩnh lại một chút.

“Chính là căn nhà kia! Hỏa hoạn ở nơi đó trước kia là có người đốt!!” Không phải mơ, giấc mơ vừa rồi không phải mơ, mình cũng không có ngủ, cùng với nói là giấc mơ thì càng giống như là có người muốn cậu thấy được, khiến cậu hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đúng hơn.

“A PHONG, EM TỈNH TÁO MỘT CHÚT, NÓI RÕ RÀNG” kéo tới trận hỏa hoạn kia, Lạc Diệp nhường mảy, trong lòng càng gấp gáp, anh lớn tiếng rống lên một câu hy vọng có thể ngăn lại cảm xúc của Khâu Phong.

“Nóng quá...nóng quá...”

Ngay khoảng lặng vì một tiếng rống của Lạc Diệp mà khiến hai người đều yên tĩnh lại, Tiểu Kiệt ở ghế sau bỗng nhiên phát ra tiếng ú ớ. Hai người đều bởi vì giọng của thằng bé mà đem tầm mắt dời về phía sau.

“Mẹ.... mẹ ơi..... bà ngoại...” Tiểu Kiệt lảo lộn thân mình ở ghế phía sau, giống như tư thế muốn đem lửa trên người dập tắt đi.

“A!” Khâu Phong kinh ngạc một tiếng, trong đầu có một sợi dây liên kết lại, “Em khi này... khi này nhìn tới... là giấc mơ của Tiểu Kiệt sao??”

Căn cứ vào kinh nghiệm trước kia, Tiểu Kiệt căn bản không nhớ mình nằm mơ thấy gì, sau khi nhìn thấy Tiểu Kiệt bình tĩnh ngủ tiếp, hai người đều không có đánh thức thằng bé mà là xoay người nhỏ giọng bắt đầu thảo luận.

Ngăn lại sự hoảng loạn không phải của mình khi vừa trải qua trong bóng đêm đi ra, Khâu Phong bình tĩnh một chút, đem những gì vừa nhìn đến cẩn thận nói hết một lần cho Lạc Diệp.

“Ý em là, đứa nhỏ kia vốn là không cần phải chết? Có người hướng nó ném thứ gì đó châm lửa ư? Cho nên, đây không phải là tai nạn mà là mưu sát sao?” Lạc Diệp suy nghĩ lời nói của Khâu Phong.

“Đúng thế, lúc mới bắt đầu cháy là nửa gian nhà trước, đã có người đang đi cứu, đứa nhỏ kia cuối cùng đi tới vị trí thông gió, chung quanh không có thứ gì khác có thể cháy, hẳn là có thể kiên trì tới khi có người đến mới đúng. Em cảm thấy người kia chính là quãng mấy thứ như bình xăng nhen lửa ấy, lửa bốc lên rất nhanh. Đứa nhỏ kia có tình trạng bị ngạt thở, căn bản trốn không thoát”, Khâu Phong cắn môi mình, là ai? Có thể nhẫn tâm ra tay với một đứa trẻ nhìn qua chỉ mới 8-9 tuổi chứ? Đây rất rõ ràng mục tiêu chính là thằng bé!

“Trận hỏa hoạn kia quả nhiên có nội tình” Lạc Diệp quay đầu lại liếc nhìn Tiểu Kiệt vẫn đang ngủ say một cái, “Tiểu Kiệt, hay là nói cái người bạn không thể nhìn thấy kia của nó chắc chắn cũng có nội tình, nếu như những gì em nhìn thấy chính là giấc mơ của thằng bé”.

“Em có một loại cảm giác, đây là có người cố ý muốn cho em xem” Khâu Phong nói ra cảm giác của bản thân, mặc kệ là trong trận hỏa hoạn đó khiến cậu và đứa nhỏ đó nhập vào nhau, hay là khiến cho cậu ở trên không làm người đứng xem, đều là muốn cậu thấy được tất cả mọi chuyện.

“Ai chứ?” Nhất định không phải nữ quỷ đuổi theo bọn họ kia, căn cứ nhiều... chuyện thế này, nữ quỷ kia làm chuyện gì cũng không có quá nhiều quy tắc, nói chuyện cũng là lộn xộn, không giống như kiểu có ý thức muốn cho bọn họ làm cái gì đó.

“Ai có thể biết chuyện xảy ra với đứa nhỏ kia rõ ràng như vậy?” Khâu Phong hỏi ra một câu, mảy càng nhấn chặt hơn.

“Chính người đó....” Lạc Diệp vừa nghe liền hiểu ý của Khâu Phong, ngoại trừ chính người đó, không ai có thể khiến người ta đứng ở tầm mắt của đương sự mà nhìn thấy mấy thứ này được.

“Cái người bạn nhìn không thấy kia của Tiểu Kiệt...” Khâu Phong có chút đau lòng nhìn Tiểu Kiệt ở phía sau, “Rất có thể chính là đứa trẻ bị mưu sát kia.”

Cũng chính là, cái đứa trẻ bị mưu sát kia.

Nhưng mà vì sao nó muốn tìm đến Tiểu Kiệt, tại sao sau lưng Tiểu Kiệt sẽ có mấy cái bớt hình dạng như vết thương này, nó tìm tới Tiểu Kiệt, có phải cũng có duyên cớ gì hay không?

“Mảnh nhỏ dần dần càng nhiều hơn...” Còn hơn sự lo lắng của Khâu Phong, Lạc Diệp lại càng có thêm sức lực, “Đợi đến khi càng nhiều thì chúng ta có thể xếp chúng lại. Nếu cho em xem toàn bộ câu chuyện, cũng chính là muốn chúng ta giúp đỡ thôi? Xem ra việc này mà không giúp thì chúng ta không thể thoát thân được rồi. Chờ sau khi ghép lại xong, chúng ta sẽ đi tìm đến cái người làm vạ lây tới trên người chúng ta kia tính sổ mới được!”

Anh khởi động xe bắt đầu chạy về phía trước, thời gian đã là hơn 8 giờ sáng.

“Tiệm sách chắc là cũng đã mở cửa, chúng ta đi xem thử đi”.

18. Chương 18: Vân Diệp

Chỗ đậu xe vốn cách tiệm sách này không xa, không được vài phút đã tới trước cửa tiệm. Anh chàng xinh đẹp đem qua đang ngâm thuốc dọn dẹp và mấy thứ này kia đem vào hôm qua ra ngoài, nhìn thấy bọn họ tới lấy tay vẫy một cái coi như lời chào.

“Thật sớm đó, chẳng lẽ là ngồi canh ở gần đây chờ tôi mở cửa à?” Anh chàng cười nói, đem qua ánh sáng rất nhỏ nhìn không rõ ràng lắm, ban ngày nhìn thấy cậu ta quả thực rất xinh đẹp, làn da trắng nõn, đôi mắt hai mí thật to, lông mi vừa dài vừa cong, trong ánh mắt giống như khảm vào ánh sao, tràn đầy thần thái. Mái tóc không ngắn không dài rơi trên vai, tầng dưới chót là màu đỏ đậm tầng trên lại là màu đen như mực. Tuy xinh đẹp như vậy nhưng nhìn qua không có chút nữ tính nào, hoặc là có quan hệ với hành vi và động tác quá mức thô lỗ của cậu ta.

“Chúng tôi chỉ là muốn biết chuyện nhanh chút thôi”. Lúc xuống xe nhìn thấy Tiểu Kiệt còn đang ngủ, Khâu Phong và Lạc Diệp cũng không có đi gọi nó, hai người đi đến bên cạnh tiệm sách. Anh chàng kia cào cào tóc, lấy hộp thuốc ra lấy ra hai điều thuốc, Lạc Diệp nhận, Khâu Phong xua tay nói mình không hút.

“Đàn ông mà không hút thuốc, uống rượu thì còn gọi gì là đàn ông chứ!” Anh chàng kia mặt kệ trực tiếp đem thuốc nhét vào trong tay Khâu Phong, Khâu Phong cũng chỉ có cười khổ cầm lấy.

Đang suy nghĩ nếu cậu ta muốn mình hút thì phải làm sao giờ, nhìn thấy anh chàng xinh đẹp kia nhìn nhìn phía sau bọn họ, quát to lên.

“ÔNG GIÀ THÚI, LÚC NÀY MỚI ĐẾN, ÔNG NÓI MẤY GIỜ THÌ MỞ CỬA? 8 GIỜ! 8 GIỜ ĐÓ! ĐỀU SẮP ĐẾN 9 GIỜ RỒI ĐẤY!” Cậu ta mắng rất đường hoàng, nếu không phải vừa rồi Khâu Phong cũng nhìn tới cậu ta mới đem đồ này nọ dọn ra, thì thật đúng là sẽ nghĩ cậu ta mở cửa đúng 8 giờ rồi.

“THẮNG NHÓC THÚI! GỌI ÔNG GIÀ MÀY LÀ GÌ ĐÓ?” giọng nói phía sau cũng vô cùng thô lỗ và vô cùng lớn. Khâu Phong và Lạc Diệp quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông lực lưỡng cao ít nhất 1m85 đi tới, tuổi khoảng chừng trên dưới 50, gương mặt không thể nói xấu, chỉ có thể nói là nếu không nói ra căn bản không thể tưởng tượng được là cha con với anh chàng xinh đẹp kia.

“Đánh trước một trận!” Nhìn thấy người đàn ông kia lướt qua Khâu Phong và Lạc Diệp đi thẳng tới mình hình như muốn گیر nắm đấm, anh chàng xinh đẹp cười cợt nhả lùi lại sau mấy bước, “Người ta đang nhìn đó, cách chúng ta giao lưu thân tình quá mức dã man, coi chừng làm người ta sợ á”.

“Ấy, có khách à?” Người đàn ông kia lúc này mới dừng tay, nhìn nhìn Khâu Phong và Lạc Diệp, nét mặt lộ ra nụ cười, “Mua cái gì thế?”

“Không phải, ông chú, chúng tôi là tới hỏi một chút chuyện.... về, hơn 10 năm trước, trận hỏa hoạn bên cạnh cửa hàng của các người kia ấy”, rất khó khăn nhìn thấy lực chú ý của bọn họ lại dời đến trên người mình, Khâu Phong vội vàng nói ra mục đích.

“Trận hỏa hoạn kia à? Mấy người hỏi tới làm gì?” Người đàn ông nhú nhú mày, kéo cái ghế nhỏ đặt ở bên ngoài qua ngồi xuống, cũng lấy thuốc ra châm. Anh chàng xinh đẹp kia lấy ra một cái ghế dài từ trong tiệm để cho Khâu Phong và Lạc Diệp ngồi, mình thì đứng dựa vào tường.

Nghe ông ta hỏi như vậy, Khâu Phong và Lạc Diệp nhất thời không biết trả lời như thế nào, nói bởi vì có quỹ cần điều tra chuyện trước kia sao?

“Ông già thú vị, không phải cha bình thường luôn nói hay sao? Hỏi nhiều như vậy làm gì, người ta có việc mới hỏi đó chứ?”. Anh chàng xinh đẹp kia trực tiếp bắn cho cha cậu ta một câu, “Thỏa mãn ham muốn truyền bá của cha đi!”

“Ngọn lửa đó rất kinh khủng, nước tạt lên mà vẫn còn cháy, cuối cùng đốt hết cả một dãy nhà”, tròng mắt liếc nhìn thẳng con một cái, người đàn ông chắc chắn lưỡi, phối hợp động tác gơ tay diễn tả cái chiều dài một ‘dãy’ kia, “Từ cửa tiệm bên này của chúng tôi đến bên kia, có dài đến như vậy đó”.

“Nhà của chúng tôi coi như may, ở phố đối diện căn nhà đó, nếu không ngay cả chúng tôi cũng bị đốt chung rồi”, người đàn ông chỉ chỉ đứa con đang đứng dựa tường của mình, “Lần đó đốt chết một đứa trẻ đấy, con trai em Vân Diệp, chỉ lớn hơn so với thằng nhóc này 2 tuổi, vừa qua 8 tuổi, có thể so với nó ngoan ngoãn hơn nhiều, chết thật là đáng tiếc”.

“Vân Diệp?” Tên này là lần đầu tiên xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn họ, Khâu Phong và Lạc Diệp nhìn thoáng qua nhau.

“Em Vân Diệp à, đó là một người đẹp lắm! Nói tới Triệu Vân Diệp, ai không nói xinh đẹp chứ?”. Giống như đang nhớ đến người phụ nữ xinh đẹp kia, “Làm y tá, tính tình cũng tốt, quanh đó có ai bệnh nhẹ hay bị thương nhẹ, cô ấy đều tự mình đem thuốc đến cho. Thằng nhóc này có lần muốn đi bơi, đi lên bệ nhảy, cái hồ đó lại nông nó còn hướng đầu xuống, trực tiếp đập vào dưới đáy ao, trên đầu đụng ra cái lỗ lớn máu chảy ghê lắm. Chúng tôi đều cuống cuống, vẫn là em Vân Diệp giúp đỡ đưa đi bệnh viện tìm bác sĩ đó”.

Nghe nói như thế hai người đều không khỏi ngước lên nhìn anh chàng xinh đẹp kia, anh chàng kia giống như đang khen ngợi cậu ta vậy, đem phần tóc vương trước mặt hất ra sau một cái, quả nhiên nhìn thấy bên trong tóc có vết sẹo lớn như móng tay, chỗ đó tóc không có mọc ra.

“Đáng tiếc một trận cháy kia, mẹ chết, đứa con chết, cửa nát nhà tan...” người đàn ông lắc đầu thở dài, tắt điếu thuốc trên tay lại lấy ra điếu khác châm lên. Hai cha con này, về việc hút thuốc giống nhau như đúc.

“VẬY... còn Triệu Vân Diệp thì thế nào?” Nuốt nước miếng một cái, Khâu Phong hỏi.

“Điên rồi” trong ánh mắt của người đàn ông có chút thương cảm, “Ngày đó có lẽ là cô ấy phải trực ca đêm, không về nhà, khi đó di động lại không phổ biến, đều dùng máy nhắn tin thôi, không biết là cô ấy không mang theo trên người hay là không nghe thấy hoặc là hết pin, chúng tôi cả đêm cũng không tìm được người. Đợi đến ngày thứ hai khi cô ấy tới lửa đều bị dập tắt, thi thể của đứa nhỏ đều bị gỡ xuống đặt trên mặt đất, đốt tới mức như thế.... Một miếng vải bố đắp lên. Cô ấy trở về liền nhìn thấy căn nhà cháy đen, xông vào đi khắp nơi tìm đứa con, chúng tôi kéo đều kéo không được, tìm khắp nơi, còn mò mẫm ở trên mặt đất nữa đó. Cuối cùng bị chúng tôi nâng đi ra, vốn không muốn cô ấy nhìn tới thi thể của đứa nhỏ kia lúc này, kết quả vừa ra tới cô ấy giống như là biết đó là con của cô ấy vậy, đi qua liền đem vải vén lên... kết quả thì điên rồi....”

“Rất đáng tiếc, người một nhà còn đang yên ổn, hai người chết một kẻ điên rồi, liền như vậy không còn...”, người đàn ông khịt khịt mũi, nói tới đây, trong ánh mắt buồn thương chan đầy nước mắt, “Khi mới bắt đầu, cô ấy điên điên khùng khùng lẩn qua lẩn lại ở trên giường, nhìn thấy người liền chạy tới đòi con. Nhà cũng không còn, nhà của mấy người hàng xóm lúc đó cũng không còn, ai có thể chăm sóc cô ấy chứ? Chỉ để cái phố đối diện chúng tôi thỉnh thoảng đưa thức ăn, đưa quần áo ra có chăm sóc một chút. Sau đó vẫn là một

thầy giáo trường Y chịu không nổi, hình như ra tiền đưa cô ấy đi đến bệnh viện tâm thần nên liền mang cô ấy đi”.

“Xảy ra chuyện lớn như vậy... cha của đứa nhỏ đâu?” Nghe ông ấy nói cả buổi đều không có nhắc tới cha của đứa nhỏ, Khâu Phong không khỏi hỏi ra.

“....” nghe cái câu hỏi thế này, người đàn ông kia lặng im một hồi, đem ghế kéo qua tới gần Khâu Phong bọm họ một chút, hạ thấp giọng nói, “Cha của đứa nhỏ kia không ai biết là ai cả, cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện. Đều đồn là em Vân Diệp lúc còn học ở trường Y bị người ta gì đó, mới sinh ra đứa nhỏ này. Lúc đứa nhỏ ra đời cô ấy mới có 17 tuổi thôi!”

“Anh Trâu, anh lại nói cái gì với người ta đó? Em Vân Diệp em Vân Diệp, cũng không sợ chị dâu nghe thấy à?” Bỗng nhiên một giọng nữ vang tới, lạnh lùng nói ra một câu.

Trên người người đàn ông run lên một cái, quay đầu lại hét lên với người nọ, “Bà tám, cô tới đây làm nhãi cái gì hả?”

“Tôi bà tám?” Người tới là một phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi, mang theo giỏ đồ ăn, có vẻ là bà nội trợ đi mua thức ăn, gần nơi này có cái chợ, bà ta nghe thấy người đàn ông nói như vậy thì đứng lại chống hông, “Ai mà chả biết Triệu Vân Diệp kia là cái đứa lẳng lơ gì đó chứ! Lúc còn đi học liền quyến rũ thầy giáo, được tới cái con hoang. Trục ca đêm, đó là nói cho dễ nghe, em gái tôi ngay tại bệnh viện của bọn họ làm việc, tối hôm đó căn bản không phải tới phiên cô ta trực! Cả buổi tối đi đâu, làm gì cơ chứ? Anh cũng không phải không thấy hôm sau cô ta trở về... phần son lòe loẹt đến thế. Là cái tiệm gội đầu nhỏ bên kia đầu cầu, anh cho là không ai nhìn tới cô ta cứ quanh quẩn bên đó chắc?!”

“Cô nói bậy bạ gì đó? Nhà cô không có nhận qua thuốc của cô ấy hả? Lúc cô sinh con còn được người ta chăm sóc đấy! Em gái cô kia sao không tới chăm sóc cô? Người ta mất cái nói này nói nọ, cô không phải bà tám sao! Phải rồi, cô quả thực là bà của bà tám đó!”. Người đàn ông cũng không chịu thua bà ta, cũng đứng lên chống hông gào thét lại.

“Anh! Cô ta đưa thuốc? Vậy thì cần im miệng chứ! Thực ra cũng đâu cần im, ai mà không biết cô ta là cái thể loại gì! Chỉ có lũ đàn ông chỉ có mắt không có đầu óc mấy người này là không biết thôi!”. Người phụ nữ đó cũng gân lên, càng cãi càng lớn hơn, mấy cửa tiệm xung quanh mở cửa, cũng có 2-3 người mua đồ ăn đi qua, đám người bắt đầu tụ tập lại.

“Lạc Diệp...” kéo Lạc Diệp một cái, cái dạng này nếu cứ tiếp tục sẽ thành chuyện gì đây. Lạc Diệp cũng nhìn cậu không biết làm sao, hít sâu một hơi chuẩn bị đi khuyên can.

“ĐỪNG ỒN NỮA!” anh còn chưa kịp lên tiếng, anh chàng xinh đẹp vẫn luôn ở bên cạnh nhìn cha mình và người phụ nữ kia cãi nhau dồn sức rống lên một tiếng, giọng kia so với giọng cãi nhau của hai người còn lớn hơn, lập tức cả đám đều im lặng.

“Con nói chứ ông già thúì, cha mấy tuổi rồi? Cha cho là cha vĩnh viễn là học sinh tiểu học chắc? Tuy là chỉ có bằng tiểu học nhưng trí não cha cũng phải phát triển chứ, cãi cọ với đàn bà cha rất có mặt mũi hay sao vậy!”. Cậu ta đi qua đầu tiên là đá kích cha mình trước, rống tới mức cha cậu ta cũng muốn ôm lấy lỗ tai.

“Chị Lưu chị cũng vậy đó, cùng ông ấy dong dài gì chứ? Chị không phải vội đi mua thức ăn sao? Bây giờ đi không phải là lấy đồ thừa người ta chọn còn lại? Muốn nắm lấy trái tim của người đàn ông phải trước tiên nắm được bao tử của anh ta, lần trước không phải đã nói thế với chị sao?”. Nói mấy câu cuối cùng cậu ta hạ thấp giọng xuống, gần như là nói ở bên tai người phụ nữ kia.

“Đúng đúng, tôi phải mau nhanh đi mua thức ăn, vẫn là Tuyết Thừa hiểu chuyện, may mắn là không giống cha cậu”, người phụ nữ vừa nghe cậu ta nói, coi như là tìm được cái cớ, vội vàng cười ha ha mấy tiếng, trừng mắt liếc nhìn cha cậu ta một cái rồi bước nhanh bỏ đi.

“Hừ, bà tám chết tiệt!” Người đàn ông kia, hoặc là nói cha Trâu, phun ra đất một cái rồi quay lại ghé ngồi xuống.

Trâu Tuyết Thừa xua tan mấy người vây tới, cũng đi trở về bên cạnh bọn họ, quở trách cha của cậu ta, “Cha muốn cãi nhau cũng đừng có cãi trước cửa tiệm mình chứ, người vây lại đây đem tiệm đều chặn mất

còn buôn bán nữa hay không!”. Sau đó lại cười nói với Lạc Diệp và Khâu Phong, “Nhà chị Lưu có khủng hoảng hôn nhân, đang tấn công bao tử của chồng đó”.

Cha Trâu lúc này mới nhớ tới bên cạnh còn có hai người, vội vã nói, “Các người cũng đừng có nghe bà ta nói bậy, em Vân Diệp là do tôi nhìn cô ấy trưởng thành đấy, trước khi vào thành phố là ở cùng một cái thôn, có thể thi được trường Y trong thành phố không dễ đâu!”. Nói xong ông ấy rút mạnh mấy điều thuốc, lại nghĩ nghĩ, nói thêm, “Bất quá... đoạn thời gian kia là có chút lời ra tiếng vào, nói là cô ấy cặp với một thầy giáo trẻ đã kết hôn trong trường bọn họ. Sáng hôm hỏa hoạn đó khi cô ấy trở về, cũng ăn mặc... ưm, khá mốt, trang điểm một chút...”.

“Em Vân Diệp tham vọng rất cao, người thì vừa hiền lành vừa bướng bỉnh, mẹ cô ấy đánh chết cũng không thể từ trong miệng cô ấy moi ra được cha của đứa nhỏ là ai, cô ấy lại không chịu phá thai. Lúc đó mẹ cô ấy còn nói mấy lời độc địa là đợi đứa nhỏ sinh ra phải đem bỏ chết, kết quả khi đứa nhỏ sinh ra dù sao cũng là cháu ruột mình, cụ ấy cuối cùng cũng chỉ có thừa nhận, thương yêu nuôi nấng, hai người phụ nữ đem thằng bé nuôi dưỡng đến 8 tuổi, mới vừa lên tiểu học...”

Đang nói, cha Trâu liền thẳng mắt nhìn chằm chằm phía sau sườn của Khâu Phong, mấy người Khâu Phong cũng quay đầu lại nhìn theo, thì ra là Tiểu Kiệt, có thể do bị âm ỉ khi này làm tỉnh giấc, thấy bọn họ không ở trong xe nên xuống xe đi tìm.

“Đây đây! Đây là con nhà ai vậy?” Cha Trâu lắp bắp đem lời nói run rẩy nói ra, vẻ mặt có chút kinh hãi.

“Của Liêu Trân Anh, là cái người mướn trước đoạn thời gian này, sau đó bỏ trốn ấy”, Trâu Tuyết Thừa đảo mắt khinh thường về phía cha cậu ta một cái rồi nói.

Nói qua lại vài câu Tiểu Kiệt đã chạy đến bên cạnh Khâu Phong, Khâu Phong đưa tay giúp thằng bé chỉnh lại tóc và quần áo bị loạn do ngủ.

“Hừm.....” Sắp lại gần, cha Trâu cẩn thận quan sát rồi thở phào, “Thật là có chút giống, nhưng không phải cùng một người”.

“Giống? Giống ai?” Nghe ông ấy nói như vậy, Khâu Phong hỏi.

“Con trai em Vân Diệp, thật là có chút giống với đứa bé này, tuổi tác cũng xấp xỉ, suýt nữa nhìn lầm rồi tưởng có quỷ đấy”, cha Trâu rút một tờ từ sạp để báo bên cạnh ra quạt quạt gió, vừa rồi bị dọa ra mồ hôi đầy người.

“Rất giống? Thật sự rất giống ư?” Nắm lấy mấy lời này của ông ấy, Khâu Phong lập tức truy hỏi.

“Thật, bất qua con trai em Vân Diệp không phải rất giống với cô ấy, đều nói con trai giống mẹ, tôi xem cũng không chắc chắn, hơn phân nửa là giống cha nó, lúc đó chúng tôi còn nói đợi lớn thêm vài năm nói không chừng có thể nhìn ra được ai là cha của nó nữa đó!”

Không giống mẹ... Khâu Phong và Lạc Diệp đều đang nhớ lại, Tiểu Kiệt lớn lên cũng không phải rất giống mẹ của thằng bé, chỉ có ở khi nhìn cẩn thận mới có thể tìm ra được vài chỗ tương tự.

Người bạn nhìn không thấy kia của Tiểu Kiệt... nếu là đứa nhỏ bị chết cháy kia, nguyên nhân nó đi theo Tiểu Kiệt....

“Tiểu Kiệt” Lạc Diệp không như Khâu Phong do dự lâu lắm, anh kéo Tiểu Kiệt qua nhìn thẳng vào mặt thằng bé hỏi.

“Nói cho anh, ba ba của em.... là ai?”

19. Chương 19: Hiểu Văn

Đây chỉ là suy đoán.

Điều kiện tiên quyết là, thứ nhất: người bạn nhìn không thấy đi theo Tiểu Kiệt kia là đứa nhỏ năm đó bị chết cháy; thứ hai: cha mẹ và con cái luôn có chỗ tương tự nhau, không giống mẹ thì tất nhiên là giống cha. Cái đứa nhỏ cùng Tiểu Kiệt giống nhau, lại cùng nhau không giống mẹ kia, lại giống Tiểu Kiệt chính là cùng một người.

Thật ra bọn họ còn chưa dám khẳng định gì cả, không dám khẳng định thân phận của cái gì đó đi theo Tiểu Kiệt kia, cũng không dám khẳng định sự tình liên đúng như bọn họ suy nghĩ. Thậm chí ngay cả lý luận của Lạc Diệp, chỉ cần không ở lại một chỗ suốt có thể là hạn độ lớn nhất để tránh đi nữ quỷ kia cũng không dám thực sự khẳng định. Nhưng bây giờ không có biện pháp nào khác, trừ phi bọn họ có thể có năng lực nói chuyện trực tiếp với mấy thứ kia, bằng không căn bản không thể xác nhận được.

Lạc Diệp nhìn Tiểu Kiệt, vẻ mặt nghiêm trọng. Khâu Phong cũng nín thở lắng nghe.

“Hoặc là nói, ông ta tên gì? Làm công việc gì?” Cảm thấy được bản thân mình hỏi “là ai” đứa nhỏ này có thể không hiểu, Lạc Diệp lại thay đổi cách khác để nói.

“Ba ba em...” mặt Tiểu Kiệt hơi hơi nhăn lại một chút, xem ra cũng không có cảm tình gì đối với cha mình, “Ông ấy tên Trịnh Sử Văn, làm thầy giáo”.

Nhìn ra được Tiểu Kiệt khi nhắc tới cha mình có chút bài xích, Khâu Phong từ chỗ Lạc Diệp đem thằng bé kéo về bên cạnh mình, sờ sờ tóc nhóc ấy hỏi, “Làm thầy giáo ở nơi nào thế? Tiểu Kiệt biết có thể tìm được ông ta ở đâu không? Mấy anh có chuyện cực kỳ quan trọng muốn tìm ông ấy”.

“Không biết. Vốn là dạy học ở một trường dạy nghề trong thành, nhưng mà lúc sau mẹ đi tìm tới thì người đã sớm không thấy nữa”, Tiểu Kiệt cúi đầu, lại bắt đầu chơi mấy ngón tay của mình, “Dù sao em ghét ông ấy, Hiếu Văn cũng ghét ông ấy”.

“Hiếu Văn?” Trẻ con dù sao vẫn là trẻ con, một khi ở lúc nào đó không cẩn thận nói cho người khác một chuyện gì, bọn chúng đều sẽ mất đi cảnh giác đối với những người đã biết chút gì đó, rất dễ dàng nói lộ ra hết. Ngoài ý muốn lại lộ ra thêm một cái tên này, Lạc Diệp lập tức chớp lấy.

“Tiểu Kiệt, Hiếu Văn là ai?” Liếc mắt nhìn Lạc Diệp một cái, Khâu Phong đương nhiên cũng phát hiện điểm ấy, hỏi tiếp.

“Ừm..... ừm.....” Tiểu Kiệt cắn môi, biết bản thân nói lộ miệng, hết nhìn đông lại nhìn tây không muốn trả lời.

“Tiểu Kiệt!” Dựng thẳng bờ vai của thằng bé, Khâu Phong làm cho giọng nói của mình hơi nghiêm túc một chút, “Đó là bạn của em không phải sao? Cậu ấy có thể có chuyện gì đó cần chúng ta giúp đỡ, giúp đỡ bạn bè của mình không phải là việc nên làm ư? Bây giờ chỉ có em có thể giao lưu với cậu bé ấy, em muốn cho bạn của mình chịu khổ hay sao?”

Cái ‘người’ chỉ có Tiểu Kiệt có thể nghe thấy, có thể trò chuyện với nhau kia, nếu thật là dựa theo mình suy đoán, là cái đứa nhỏ đã để mình nhìn tới chân tướng của ngày hôm đó. Nó tại sao lại không thông qua Tiểu Kiệt nói trực tiếp cho mình, lại muốn dùng cái cách thức truyền đạt này chứ? Tiểu Kiệt không muốn làm cho bất cứ ai lại gần cái người bạn kia, có lẽ sẽ bởi vì một chút ích kỷ mà che dấu đi vài thứ gì đó.

“Ừm...” Tiểu Kiệt mím môi, lặng im cả buổi, vẻ mặt của thằng bé đối tới đối lui giống như đang tranh luận cái gì với ai đó. Một hồi lâu, mới ừ ừ thả tay xuống, “Mỗi lần nói cho người khác đều sẽ không có chuyện gì tốt. Nói với ba ba, ba ba sẽ không để ý em; nói với mẹ, mẹ liền mắng em. Thầy giáo cảm thấy được em có vấn đề, các bạn học đều cười nhạo em...”

“Anh Phong và anh Lạc Đà tuyệt đối sẽ không cười nhạo em đâu, em cũng cảm thấy như vậy đúng không? Bằng không cũng sẽ không nói cho anh Lạc Đà em có người bạn này, bây giờ đem cậu ấy chính thức giới thiệu ra, không phải rất tốt hay sao?”. Có thể tưởng tượng ra tâm tình khi là một đứa trẻ chưa hiểu sự đời, hưng phấn giới thiệu người bạn thân của mình với người ngoài lại gặp được các loại ánh mắt khác nhau. Khâu Phong nhẹ giọng lại, nói chân thành.

“Thế..... mấy anh có thể tìm đạo sĩ tới bắt em hay không?” Tiểu Kiệt chớp mắt lại, thật cẩn thận mà nhảy ra một câu.

“Bọn anh bắt em làm gì?”. Bị một câu này của thằng bé biến thành không hiểu gì cả, nghĩ thế nào đều nghĩ không ra tại sao thằng bé sẽ nói như thế, Khâu Phong và Lạc Diệp đều há to miệng.

“Nhưng trên TV đều diễn như vậy mà, cô hồn dã quỷ tìm thể thân, sau đó sẽ bị đạo sĩ bắt đi á!” Thấy bọn họ như vậy Tiểu Kiệt có chút sốt ruột, vội vã nói.

TV, TV.... Khâu Phong cảm thấy có chút đau đầu, Liêu Trần Anh có thật sự yêu thương con mình hay không bây giờ còn là một vấn đề, nhưng mà chị ta hay nói đùa trẻ chỉ là xem TV quá nhiều thì đúng là thật sự.

“Cho dù cô hồn dã quỷ này bị bắt thì có quan hệ gì với em chứ?” Xoa chân mày, Khâu Phong tiếp tục giữ nguyên tươi cười hỏi.

“Hiểu Văn nói....” Tiểu Kiệt đang muốn nói rồi lại nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy hai cha con nhà họ Trâu đều giống như nghe thiên thư mà trừng mắt nhìn về phía bên này. Vì thế duỗi tay đem cổ của Khâu Phong và Lạc Diệp đang ngồi trên ghế dài câu xuống tạo thành cái vòng, nói khẽ, “Hiểu Văn nói, bộ dạng của em hiện nay phải là của cậu ấy, thân thể này cũng là của cậu ấy. Em là đầu thai nhầm, cậu ấy chậm một bước, kết quả làm cho ra không được cũng không điều khiển được thân thể, mới có thể là cái dạng như bây giờ ấy”.

“!!” Tiếng trẻ con trong vắt, mang đến rung động cho Khâu Phong và Lạc Diệp khiến bọn họ không nói nên lời được một câu. Bớt là dấu vết kiếp trước mang lại, cho nên bọn họ bởi vì cái bớt kia mà từng giả tưởng rằng Tiểu Kiệt có thể là đứa nhỏ kia đầu thai. Thế nhưng tiếp theo người bạn không nhìn thấy như lời Tiểu Kiệt nói và cảnh tượng khi Khâu Phong bị bóng đè nhìn đến, nếu Tiểu Kiệt là đầu thai, thằng bé hẳn là không có sức mạnh đặc biệt có thể khiến cho Khâu Phong nhìn tới mấy thứ này vậy mới đúng chứ.

Nhưng mà thân thể quả nhiên là thân thể đầu thai sao? Chỉ là linh hồn sai lầm, một cái thân thể, hai cái linh hồn, và lại người ảnh hưởng chủ chốt cũng không phải là chủ nhân thật sự nữa!

“Đùa cái gì vậy....” miệng nói thầm một câu, Lạc Diệp hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần. Khâu Phong cũng là bộ dáng không thể tin được, nhưng ít ra còn không có đem nó nói ra.

“Hiểu Văn đều nói cậu ấy không sao cả, cậu ấy chỉ cần nhìn thấy là được rồi! Cho nên không thể tìm đạo sĩ thu em!” Tiểu Kiệt có chút sốt ruột nói tiếp, trên tay còn dùng sức lắc lắc Khâu Phong và Lạc Diệp.

“Tại sao? Tại sao không sao cả? Cả thân thể của mình cũng không thể điều khiển? Cái gì kêu nhìn thấy là được rồi?” Tuổi của Tiểu Kiệt dù sao vẫn còn nhỏ, thế nào đi nữa cũng không có cách sắp xếp lại mọi chuyện cho rõ ràng mạch lạc được. Khâu Phong có chút không hiểu nổi, cậu không phải là người với thứ gì đó không biết thì sẽ nói là nó tuyệt đối không tồn tại, nhưng mà mấy ngày nay hợp lại, từng cái từng cái rung động đều đang khiêu chiến tư duy logic của cậu. Cậu muốn trực tiếp nói chuyện với cái cậu Hiểu Văn kia, trực tiếp nói rõ ràng với nó! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc muốn bọn họ làm cái gì? Nữ quỷ kia có quan hệ gì với nó? Rõ ràng ở ngay chỗ này nhưng lại không có cách nào thuận lợi trao đổi, cảm giác như vậy làm cho cậu cảm thấy có chút khó chịu.

Tiểu Kiệt nghe xong lời cậu nói lại lặng im một hồi, sau đó nói nhẹ nhàng, “Anh ơi, Hiểu Văn hỏi anh, anh tin có báo ứng hay không vậy?”

“Tôi nói chứ... các người rốt cuộc đang nói cái gì vậy, rất đáng sợ đó....” cha Trâu luôn ở bên cạnh nhìn, dựng thẳng lỗ tai nghe nhưng cũng nghe không hiểu lắm, rốt cục nhin không được sắp vào nói, “Cái gì mà... người nhìn không thấy? Cái gì đạo sĩ chứ?”

“Cha quan tâm chuyện người ta nhiều vậy làm gì?”, Trâu Tuyết Thừa đi tới, gõ một cái lên trên cái đầu hỏi một nửa của cha cậu ta, đi tới trước mặt Tiểu Kiệt ngồi xổm xuống. Liếc mắt nhìn Tiểu Kiệt một cái, lại đưa tầm mắt chuyển về phía Khâu Phong và Lạc Diệp, “Tôi nói chứ... các người muốn tìm cha mẹ của đứa nhỏ này đúng chứ? Tôi có một biện pháp, muốn nghe hay không?”

“Thế nào?” Tuy rằng trong lời nói của bọn họ vừa rồi cũng không phải đang nói về cái này, nhưng mà đó cũng quả thật là một trong những chuyện mà bọn họ phải làm. Nghe Trâu Tuyết Thừa nói thế, Lạc Diệp trái lại cũng có hứng thú.

Chỉ cần các người có ảnh chụp của cha mẹ nó thì chuyện gì cũng dễ làm. Các người biết cái gì kêu là sức mạnh của truyền thông hay không hử?” Trâu Tuyết Thừa nhếch khóe miệng nở nụ cười, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên một tia gian trá, “Ác là ác một chút, có thể trực tiếp biến bọn họ thành chuột chạy qua đường*(bị xua đuổi)đấy. Tôi có biết một người bạn trong Nhật Báo, muốn đầu đề của mục xã hội là Cha mẹ nhẩn tâm vứt bỏ con ruột, con nhỏ mong nhớ song thân hay không? Lúc phỏng vấn nói cho thăm một chút, đừng mắng mỏ bọn họ, chỉ cần nói đứa nhỏ thực sự mong nhớ bọn họ. Sau đó còn phải nói các người không để bụng tiếp tục chăm sóc đứa nhỏ, nhưng là đứa nhỏ nhớ cha mẹ ấy. Tiện thể đề cập một chút chuyện mẹ nó lừa tôi hai tháng tiền lương bỏ chạy lấy người nữa.”

Tuy rằng không biết câu cuối cùng cậu ta nói có phải mới là mục đích thật sự hay không, nhưng này quả thật là một biện pháp có thể cân nhắc. Dưới tình huống có người quen sẽ tiến hành càng suông sẻ hơn. Chỗ không tốt duy nhất là cần phải lộ diện bản thân khá nhiều, nhưng mà có thể lợi dụng đại chúng đảm đương tai mắt, nó sẽ có nhiều hiệu suất hơn so với bọn họ tự tìm.

“Làm thế có thể phiền tới cậu và bạn cậu lắm không?” Khâu Phong chần chờ một chút, hơi lo lắng hỏi.

“Không sao không sao, làm tin tức chả lẽ còn sợ tin tức nhiều à? Lại nói, người dám cầm tiền của tôi bỏ chạy, cũng phải có chuẩn bị tâm lý sẽ có người tìm tới tính sổ chứ?”. Phất phất tay không sao cả, Trâu Tuyết Thừa lại châm thêm điếu thuốc, “Tuy rằng nói công bố hình chụp là có chút quá đáng, nhưng mà này không phải xem như tìm người sao? Đương nhiên cần một chút tư liệu bên ngoài rồi”.

“Hiểu mà” Lạc Diệp gật gù đầu, đã có người sẵn lòng giúp đỡ, đó đương nhiên là chuyện tốt. Anh hỏi Tiểu Kiệt, “Tiểu Kiệt, trong nhà em có ảnh của ba mẹ em hay không?”

“Chắc là có” Tiểu Kiệt nói, “Nhưng mà chúng ta còn phải quay lại hay sao?”

“Tới điểm này rồi, không muốn quay về cũng phải quay về”, cười khổ một chút, Lạc Diệp cũng không muốn lại tới tòa nhà kia, còn là tầng 21 nữa. Nhưng mà hết cách rồi, nếu muốn giải quyết mọi chuyện nhanh hơn bọn họ cần phải nhanh chóng tìm được vợ chồng Liêu Trần Anh mới được.

Chào tạm biệt hai cha con nhà họ Trâu, lại trao đổi số điện thoại với Trâu Tuyết Thừa xong, hẹn tìm được hình sẽ liên lạc với cậu ta. Ba người định quay lại tòa nhà trọ kia tìm hình chụp của cha mẹ Tiểu Kiệt. Khi đi tới bên cạnh xe Khâu Phong đột nhiên nhớ ra mấy con thú cưng của Trữ Lâm, tính ra từ lúc Trữ Lâm xảy ra chuyện đến giờ sắp một ngày rồi không có để ý tới chúng nó, vội vàng mở ra cốp xe kiểm tra tình trạng.

“Xong rồi” thùng xe rất chặt, còn trùng và bò sát bên trong lại quá nhiều, đã có rất nhiều con đều tỏ vẻ thoi thóp, “Quên đi tìm tiệm thú cưng gởi nuôi!”

“Ồi chào? Gì đó gì đó?” Trâu Tuyết Thừa cũng sấp qua đây, nhìn thấy mấy thứ này kia tràn đầy cả cốp xe ánh mắt bắt đầu sáng lên, ya ya, của các cậu hả? Đồ tốt đó! Ai chà chà, con rắn xanh này tôi đã muốn có từ lâu rồi đấy!” Cậu ta lại gần nhìn, rõ ràng có kích thích muốn đem cái con rắn kia bắt ra, nhìn một lát lại nhú mày, “Để như vậy không được, đồ ăn cũng sắp hết, không cho ăn đúng giờ đúng không? Có con cần phối nắng, có con cần chú ý độ ẩm, còn có kí chủ cũng phải chọn lựa nữa, thực vật trong cái hộp kia nên thay đổi”.

“Cậu biết nuôi mấy thứ này à?” Lạc Diệp nhìn thấy bộ dáng hưng phấn của cậu ta, cảm thấy trên cánh tay đều nổi da gà. Người hưng phấn khi đối mặt với sâu, thằn lằn, rắn này kia, thuộc về phạm vi anh không thể hiểu nổi. Tuy rằng anh không ghét mấy thứ này, nhưng mà cũng không hiểu tại sao có người có thể cuồng nhiệt như vậy nữa.

“Đương nhiên biết, tôi đang làm gì chứ? Mở tiệm sách đó, chuyện mỗi ngày làm nhiều nhất là gì? Đọc sách đó!” Trâu Tuyết Thừa phóng cái nhìn xem thường lại đây, lại tiếp tục xoay quanh mấy con sâu này, “Cũng sắp học thành cấp chuyên nghiệp rồi đấy”.

“Thế có thể đem mấy thứ này gởi trước ở chỗ cậu hay không vậy? Đây là của bạn chúng tôi, cậu ấy.. ra ngoài ý muốn nằm viện, giao cho chúng tôi chăm sóc nhưng mà bọn tôi căn bản không thể..”, dựa theo lời cậu ta nói, Lạc Diệp nói tiếp.

“Ấy? Thật chứ? Thật chứ?” Trâu Tuyết Thừa có vẻ rất vui đối với mấy lời Lạc Diệp nói, trực tiếp nhào lên

bắt đầu dời hộp, “Các người cứ yên tâm đi, giao cho tôi tuyệt đối không thành vấn đề. Lại để ở trong xe này phơi dưới ánh nắng thêm một chút, các người nên cho bọn nó lượm xác á ~~”

Tuy Khâu Phong cảm thấy làm phiền cậu ta có chút không tốt lắm, nhưng mà bản thân cậu ta cũng vui vẻ, Lạc Diệp lại vẫn nháy mắt. Cuối cùng, vẫn là giúp đỡ đem tất cả những thứ này đều dời vào căn phòng nhỏ ở đằng sau tiệm sách. Lại bận bịu một hồi mới thật sự tạm biệt Trâu Tuyết Thừa đi về hướng nhà của Tiểu Kiệt.

20. Chương 20: Nhìn Tận Mắt

Lại quay về tòa nhà trọ kia, tâm tình của Lạc Diệp và Khâu Phong đều khá phức tạp.

Bọn họ vốn cho rằng không bao giờ... sẽ có lúc cần phải đi tới nơi này nữa. Ít nhất là trước khi giải quyết xong chuyện này.

Ở trước khi Trữ Lâm xảy ra chuyện, nếu có thể dựa vào trốn mà có thể lấy lại sự yên bình như trước kia thì bọn họ thà rằng trốn.

Bước chân nặng nề, bắt đầu từ khi xe dừng lại trong hầm đỗ đến giờ, ba người đều không có nói chuyện với nhau. Không có cách nào đùa cho không khí sôi nổi được, Lạc Diệp và Khâu Phong chỉ có thể không ngừng tăng thêm áp lực cho bản thân ở trong lòng, để mỗi một bước đều có thể bước ra hoàn chỉnh.

Mục tiêu là tầng 21, xéo bên đối diện căn nhà Khâu Phong thuê, căn nhà buổi tối mỗi ngày Tiểu Kiệt đều chạy trốn kia.

Còn là buổi sáng nhưng mà không khí vẫn oi bức ẩm ướt như cũ, chỉ thông thả như thế mà trên người đã đổ ra một lớp mồ hôi rịn rít. Quần áo dính sát vào da thịt cọ sát rất khó chịu.

“Ting” một tiếng thang máy ngừng lại, trong phút chốc mất trọng lực kia kéo suy nghĩ của bọn họ về. Tay của Khâu Phong dắt Tiểu Kiệt, trong lòng bàn tay đã ra mồ hôi. Cậu có chút dùng sức làm Tiểu Kiệt cảm thấy hơi đau, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn cậu. Góc độ ngưỡng mặt lên chỉ có thể nhìn tới chiếc cảm càng thêm gầy yếu của Khâu Phong, gò má như được điêu khắc, tràn đầy cứng cỏi.

“Đi thôi” thật giống như là một mệnh lệnh, mãi cho tới khi giọng của Lạc Diệp hơi thấp xuống, khẽ nói ra từ ngữ này, ba người mới ra thang máy.

Đứng ở trước cửa nhà Tiểu Kiệt, Khâu Phong cúi đầu hỏi Tiểu Kiệt có chìa khóa không? Nhìn thấy Tiểu Kiệt lắc đầu mới nhún mày.

Không có chìa khóa phải vào nhà như thế nào? Căn nhà này là nhà Liêu Trần Anh mua, không có chủ nhà có chìa khóa dự trữ. Phòng bảo vệ có thể mở cửa hay không? Suốt cả đường đi bọn họ đều không suy nghĩ tới vấn đề này.

“Không sao, Hiểu Văn có thể mở được”, Tiểu Kiệt không có cảm giác được ánh mắt của bọn đang trao đổi, trực tiếp đi lên dùng tay cầm lấy nắm cửa. Chỉ nghe thấy ổ khóa răng rắc mấy tiếng vậy mà không dùng chút sức nào đã mở ra.

“Cha, khả năng rất có ích đó, Tiểu Kiệt sau này em có thể đi làm thần trộm rồi đấy”, Lạc Diệp lú lười đi theo sau thằng bé vào nhà.

Đây là lần đầu tiên Khâu Phong và Lạc Diệp vào nhà của Tiểu Kiệt, tuy không biết căn nhà này trước kia là như thế nào, nhưng bây giờ dùng nhà chỉ có bốn bức tường để hình dung cũng không đủ. Trong phòng khách có một ít thùng giấy lộn xộn, có vẻ định khi dùng để đựng đồ đạc khi dọn nhà, không có sofa, trên ngăn tủ đặt TV có để lại dấu bụi bặm, xem ra mấy thứ đồ điện và này kia có giá trị đều bị dọn đi rồi. Lại tới phòng ngủ, giường vẫn đặt yên tại chỗ, trên giường ga nệm này kia cũng đều còn, mở tủ quần áo ra xem bên trong, đều trống rỗng.

“Thế này sao tìm đây?” Lạc Diệp cúi đầu đi dạo một vòng, “Anh thấy cũng chả còn lại gì”.

“Chưa chắc” Khâu Phong đứng ở bên giường, thấp thoáng nhìn thấy trong khe hở giữa khoảng không giường và vách tường có cái gì đó, liền đưa tay đi lấy. Thứ đó rơi cũng không sâu lắm nhưng mà có chút nặng, hơn nữa khoảng cách nhỏ rất khó dùng tay, cả buổi cũng chưa lấy ra được, “Lạc Diệp, tới đem giường dời ra một chút, em thấy kia giống như là cái khung hình hay gì đó ấy”.

“Ừ!” Lời Khâu Phong nói Lạc Diệp bắt lưu dư lực*(không chứa lại bất cứ chút sức lực thừa nào, lập tức đi làm). Lau hai cái bên trên tay áo vốn mặc áo tay ngắn, giả vờ xấn tay áo lên lập tức dùng tay đẩy giường.

Tập âm kéo kẹt theo tiếng giường di động, cái khe hở kia cuối cùng cũng có thể đưa cả cánh tay vào. Khâu Phong úp sấp trên giường, chịu đựng tro bụi bay lên cùng động tác mà dùng sức đem vật kia lấy đi ra.

“Wow, người đẹp đấy!” Huýt sáo một cái, Lạc Diệp sấp lại đây xem.

Đó là một tấm hình cười, người phụ nữ bên trên đứng là Liêu Trân Anh, bất quá phải trẻ hơn khoảng 10 tuổi, gương mặt tròn trịa cười tràn đầy hạnh phúc. Hình cười những năm 90 không thể nói là xấu, nhưng mà cũng có khác nhau với hiện nay, trang điểm có chút đậm, bất quá vẫn có thể nhìn ra được là một người đẹp. Người đàn ông đứng bên cạnh cũng có trang điểm, chỉnh lông mày hay gì đó, có vẻ rất anh khí. Mặt mày có 8 phần giống với Tiểu Kiệt, đều là ánh mắt to, gương mặt hơi non nớt, dù sao cũng phải nói là được xem như anh chàng đẹp trai.

“Đây là Trịnh Sử Văn sao?”. Dùng tay xoa xoa vết bụi trên tấm ảnh, đem một ít mạng nhện treo bên cạnh khung ảnh cũng phải xuống, Lạc Diệp nói, “Khó trách có thể kết hôn hai lần, nhìn khuôn mặt này xem”.

“Bất quá đương nhiên kém hơn so với A Phong, so với anh thì càng kém xa”. lấy ảnh chụp từ trên tay Khâu Phong qua, Lạc Diệp nhìn kỹ còn tiện thể nhận xét.

“Đừng quấy rối” lại đem ảnh chụp cầm về, Khâu Phong cầm ảnh chụp đi tới bên cạnh Tiểu Kiệt, ngồi xổm xuống để cho thằng bé xem, “Tiểu Kiệt, bên trên là cha mẹ em đúng không?”

“Ừm” rõ ràng hứng thú của Tiểu Kiệt đối với tấm ảnh không lớn, thằng bé chỉ liếc mắt qua một cái liền quay đầu đi.

“Vậy thì, giúp anh hỏi Hiểu Văn” Khâu Phong tạm dừng một chút, nhẹ xoay đầu Tiểu Kiệt qua để thằng bé tiếp tục nhìn vào tấm ảnh, “Người đàn ông bên trên, là cha cậu ấy đúng không?”

Nghe thấy Khâu Phong hỏi ra một câu như vậy, Lạc Diệp vốn đang lục lọi trong bếp xem có thể tìm ra được thứ gì nữa không cũng ngừng tay lại, sấp qua đây.

“Ừm...” khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Kiệt nhăn lại, bàn tay nhỏ cầm lấy viền áo của mình bắt đầu cọ sát, thằng bé khẩn trương hay khó chịu đều có thói quen làm động tác này.

“Tiểu Kiệt, khi này em nói, Hiểu Văn nói cậu ta không có cơ thể của bản thân cũng không sao, cậu ta chỉ cần nhìn thấy là được rồi rốt cuộc là có ý gì? Sau đó còn nói báo ứng lại là có ý gì?”. Ngồi lên giường, đặt Tiểu Kiệt lại đứng ngay giữa chân mình, Khâu Phong gần từng tiếng hỏi tiếp.

“Không cần sốt ruột, có lẽ em còn không hiểu ở giữa này có mối liên quan lớn như thế nào, nhưng mà anh tin Hiểu Văn hiểu được, em chỉ cần đem lời cậu ta nói từ đầu đến cuối nói lại cho anh là được rồi”, nếu Hiểu Văn là đứa nhỏ kia, tuy là khi chết đi chỉ có 8 tuổi nhưng mà hiện tại cậu ta cũng coi như đã trải qua hai đời, nếu có thể đem chuyện xảy ra lúc trước cho mình xem như vậy thì ký ức của cậu ta là rõ ràng, làm việc cũng có mục đích. Nếu cậu ta còn sống cũng phải là một thanh niên lớn tương đương mình.

“Hiểu Văn nói.... nói cậu ấy cũng không biết đó có phải là cha cậu ấy không...” Tiểu Kiệt cúi đầu bắt đầu thuật lại những lời của giọng nói mà chỉ thằng bé có thể nghe thấy kia, “Cậu ấy nói cậu ấy chưa từng gặp qua cha mình, nhưng là cậu ấy có nhìn thấy cha em và mẹ cậu ấy ở bên nhau. Trước kia cậu ấy cũng không biết là xảy ra chuyện gì, nhưng mà bây giờ cậu ấy tin cha chính là người đã bỏ rơi mẹ cậu ấy”.

“Hả?” Khâu Phong xoa môi mình, suy nghĩ mấy lời Tiểu Kiệt nói. Cha của con trai Triệu Văn Diệp là ai không có bất kỳ ai chung quanh biết cả, tình huống đứa nhỏ gặp được cha lại không biết đó là cha mình cũng có khả năng.

“Hiểu Văn còn nói, cậu ấy đợi mẹ không được, bỗng nhiên có ngày cảm giác được mình nên đi đâu thai, bất quá cụ thể đã không còn nhớ rõ, sau đó bị một sức mạnh kéo đi, kết quả phản ứng lại đã bị nhốt ở trong cái

thân thể này”, giọng của Tiểu Kiệt càng ngày càng nhỏ dường như là đang tự trách, “Em không nhớ rõ em là sinh ra như thế nào... nhưng Hiểu Văn nói đây là thân thể cậu ấy... em cũng không biết, em không phải cố ý...”.

“Ngoan, anh biết mà, không phải Hiểu Văn cũng không trách em sao?”. Sờ sờ tóc Tiểu Kiệt, chuyện quỷ thần quá mức huyền ảo không phải lĩnh vực bọn họ có thể hiểu được. Mặc kệ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Tiểu Kiệt đã được sinh ra trên thế giới này rồi, không có trí nhớ của kiếp trước, tuy là không biết ở giữa này đã có sai lầm gì, nhưng mà đã sai lầm rồi, bây giờ chỉ có thể đối mặt mà thôi.

“Thế tại sao Hiểu Văn cho rằng, dù cho cậu ta mãi mãi cũng chỉ có thể dùng ánh mắt của em để nhìn, không thể điều khiển thân thể này cũng không sao cơ chứ?” Hiểu Văn không có trách Tiểu Kiệt, có lẽ từng có trách nhưng ít ra bây giờ là không có, trong đó lại là có nguyên nhân gì?

“Bởi vì ba ba rất sợ hãi” Tiểu Kiệt ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe sáng, “Nếu thật sự đầu thai thành công có lẽ nên không nhớ rõ được gì cả. Hiểu Văn nói cậu ta bây giờ nhìn thấy rất rõ ràng ba ba rất sợ hãi, đây mới là báo ứng”.

Báo ứng sao? Lối suy nghĩ của Hiểu Văn đã không còn là một đứa trẻ nữa, cậu ta cho rằng có thể nhìn thấy người bỏ rơi mẹ mình bởi vì trở mắt nhìn thấy vết bớt trên người mình mà đau khổ, cho nên mới tình nguyện làm một người tồn tại không giống người cũng không giống quỷ, chỉ có một người nhìn thấy và nghe được. Nhưng mà báo ứng này lại làm cho Tiểu Kiệt bị cha chán ghét, bị mẹ bỏ rơi. Rốt cuộc bọn họ nên là ai làm hại ai? Ai mắc nợ ai đây?

Ngực có chút đau đớn, Khâu Phong cắn chặt môi mình. Tiểu Kiệt còn nhỏ, rất nhiều chuyện thằng bé đều chưa hiểu được, vui vẻ rất thẳng thắn, đau khổ cũng rất thẳng thắn. Cha mẹ chán ghét thằng bé nên thằng bé cũng chán ghét cha mẹ, nó không đi lấy lòng bởi vì bên người còn người bạn thuộc về riêng nó. Cái người bạn đó trong mắt nó có lẽ là bạn cùng trang lứa, sẽ khích lệ nó, sẽ ở bên cạnh nó. Nếu thằng bé về sau có thể nhìn rõ hơn, còn có thể này ở chung hòa hợp cùng người bạn nữa hay không? Thể chất và linh hồn đặc biệt, về sau lại nên làm gì bây giờ?

“A Phong” hiểu được cậu lặng im là đang suy nghĩ chuyện gì đó, tay Lạc Diệp vịn lên bờ vai của cậu, độ ấm trong lòng bàn tay truyền lại đây, nhìn thấy Lạc Diệp lắc lắc đầu với cậu. “Chuyện này không phải chúng ta có thể quan tâm đến được đâu”.

“Ừm” Lạc Diệp nói rất đúng, bản thân Khâu Phong cũng biết đó là chuyện sau khi Tiểu Kiệt lớn lên phải tự mình đi đối mặt, bọn họ không có khả năng đi nhúng tay vào. Vỗ vỗ tay Lạc Diệp đặt trên vai mình để cho anh yên tâm, Khâu Phong hít thở sâu một cái, xoay người lại chuẩn bị hỏi tiếp.

“Anh ơi!” Tiểu Kiệt vốn đứng im bỗng nhiên nhào vào trên người Khâu Phong, đóng đưa cánh tay cậu, “Đi nhanh đi nhanh! Chị gái kia đến đây!”

“Cái gì!” Tiểu Kiệt có thể nghe được giọng của nữ quỷ kia, lời thằng bé nói ra chính là lời cảnh báo! Sắc mặt của Khâu Phong và Lạc Diệp đều nhanh chóng thay đổi.

“Nhanh vậy ư? Khốn kiếp! Tầng lầu này quả nhiên là địa bàn của cô ta sao?!” Lạc Diệp cầm lấy tấm ảnh cưới đặt ở bên giường kia, kéo chăn qua bọc lại, “A Phong, ôm Tiểu Kiệt đi!”

“Ừ!” Không cần anh nhắc Khâu Phong đã đem Tiểu Kiệt ôm lên, bước nhanh chạy ra hướng phòng khách, “Tiểu Kiệt, em nghe thấy hả? Cô ta bây giờ ở chỗ nào đấy?!”

“Trên hành lang! Khóc ở ngay trên hành lang đó! Tiếng càng ngày càng gần!” Tiểu Kiệt nắm chặt quần áo của Khâu Phong, nó vốn sẽ không hoảng sợ đến như vậy, bởi vì nó đã nghe thấy âm thanh này một thời gian rất dài rồi, vả lại ngoại trừ nghe thấy thì không có tạo ra tổn thương gì đối với thân thể nó cả. Nhưng mà Trữ Lâm xảy ra chuyện tạo thành bóng ma trong lòng cậu nhóc, thêm lần đó thấy được bộ dáng của nữ quỷ kia, cho nên lần này mới có thể kích động như vậy.

Khi nói chuyện bọn họ đã xông tới trước cửa phòng khách, Lạc Diệp mở cửa ra. Ánh sáng bên ngoài hành lang tuy u ám nhưng vẫn sáng sủa như cũ, nhưng khi xông tới trên hành lang cũng không hiểu sao lại cảm thấy lạnh lẽo.

Khâu Phong cảm thấy bước chân mình có chút chệch choáng, đường từ cửa đến thang máy tại sao dài như vậy? Cậu không dám quay đầu lại, sau lưng có áp lực rất nặng nề, chỉ có thể ôm Tiểu Kiệt cầm đầu chạy. Lạc Diệp đã tới bên cạnh thang máy, một bên không ngừng ấn nút đi xuống một bên đối cậu hô to nhanh lên nhanh lên.

Rất khó khăn chạy tới cửa thang máy, hoặc là bởi vì áp lực và sợ hãi Khâu Phong cảm thấy một đoạn đường ngắn ngủi này đã tiêu hao hết thể lực toàn thân mình. Thang máy từ tầng 1 bắt đầu từ từ đi hướng lên trên, mỗi một cái điểm sáng nháy lên đều kích thích trái tim của bọn họ.

Dư quang nơi khóe mắt hình như nhìn thấy thứ gì đó, Khâu Phong ở trong lòng nói với bản thân không thể nhìn, nhưng mà thân thể đã hoạt động theo quán tính sớm một bước.

Cũng chỉ là hơi hơi xoay đầu lại mà thôi.

Nhưng là cũng đã thấy rõ ràng.

Âm thanh biến mất.

Khâu Phong cảm thấy mình giống như nháy mắt rơi vào một vở kịch câm. Cậu là khán giả, lại đang ở bên trong.

Hành lang thật dài, dường như bị bị khói đen tràn ngập, mọi thứ đều mất đi màu sắc.

Trong khói đen có gì đó đang di chuyển, nó bước đi thong thả, có lẽ là bởi vì cơ thể nặng nề kéo chậm bước chân nó, có lẽ là bị thương trong lòng đè sụp thân thể nó.

Càng ngày càng rõ ràng một chút.

Đó là một người, hoặc là thứ gì đó không phải người, đã có hình dáng như con người.

Lúc bắt đầu chỉ là miễn cưỡng có thể nhìn ra một chút bộ dáng con người, sau đó có thể phân biệt được giới tính.

Đó là một phụ nữ, tóc rối tung, mặc một bộ đồ kiểu dáng cũ dơ bẩn. Làn da cô ta tái nhợt, trên cánh tay cùng cẳng chân không mặc gì trần đầy bụi đen và vết xước.

Khâu Phong không dám thở, hoặc là cậu đã quên mất hít thở như thế nào, ánh mắt không chuyển động được, chỉ có thể cứ vậy mà nhìn như thế.

Mặt của người phụ nữ kia bị tóc rơi rối chia ra, dữ tợn giống như một món đồ hư hỏng vậy. Xen kẽ làn da trắng chỉ có thể nhìn thấy môi cô ta đỏ đỏ, dường như là thoa son tán loạn, kéo dài không bình thường lệch ra hai bên mép. Ánh mắt giữa làn tóc nhìn xa giống như hai cái lỗ đen, rồi lại thỉnh thoảng có thể nhìn thấy tròng trắng mắt bay qua, khó mà nói ra rõ ràng.

Đột nhiên, cô ta di chuyển với tốc độ nhanh hơn, Khâu Phong nhìn thấy cô ta vọt về phía bên này, thế nhưng trên đường rồi lại vòng qua một ngã rẽ, nơi đó vốn là không có đường rẽ nhưng mà cô ta lại vòng, tiếp theo lại vòng thêm một cái, dường như đang chạy ở một tòa nhà khác vốn có đường rẽ này vậy.

Sau đó, cô ta nhào vào trước một cánh cửa, bắt đầu đập cánh cửa kia như điên loạn.

Cô ta giương miệng hình như ở gào thét cái gì, nhưng Khâu Phong nghe không thấy, cũng chỉ có thể thấy cô ta không ngừng đập cửa. Cơ thể dựa vào cửa trượt xuống.

Vị trí của cánh cửa kia Khâu Phong nhớ rõ, đó là căn nhà số 339 mà cậu thuê.

Bộ dạng của cánh cửa kia Khâu Phong cũng nhớ rõ, đó ảo giác mà cậu đã thấy được vào đêm đó bà cụ Trương qua đời.

Cửa gỗ được sơn màu đỏ, chỉ là hiện tại đã không hề là ở trong ngọn lửa lách tách vang lên. Nó đã cháy đen một nửa, đã bị lửa thiêu qua.

“HIẾU VẤN!!! HIẾU VẤN!!! AHHHH!!!!” tiếng hét thê thảm của phụ nữ mãnh liệt chầm vào màng tai của Khâu Phong, sự yên tĩnh trong phút chốc vừa rồi đã bị toàn bộ các loại âm thanh ồn ào thay thế được.

Nhưng mà trong đó thì giọng nữ chói tai này cũng là rõ ràng nhất, chen tới theo thanh âm là sự bi thương không thể ngăn chặn.

“Không còn nữa... không còn nữa....” giọng nữ đang khóc, bóng dáng của người phụ nữ kia giống như là hình ảnh trong TV trắng đen không nhận sóng tốt vậy, xảy ra méo mó theo giọng của cô ta.

Đột nhiên người phụ nữ kia quay đầu lại, thân thể Khâu Phong lạnh ngắt. Cậu nhìn không rõ ánh mắt của người phụ nữ kia, lại cảm giác tầm mắt như đang đối diện nhau.

“Trả lại cho ta!! Trả lại cho ta aa!” Hình ảnh chợt lóe, người phụ nữ kia đã rời khỏi bên cạnh cửa, lóe thêm một cái đã cách cậu rất gần, hơi thở tuyệt vọng phả thẳng vào mặt.

“A Phong! Ngần ngơ ra đó làm gì! Đi thôi!” Thân thể bị kéo mạnh một cái đã vào trong thang máy. Cảm giác áp bách vừa rồi bỗng nhiên biến mất như thế, tầm mắt của Khâu Phong còn nhìn ngoài cửa thang máy nhưng cũng đã không nhìn thấy gì nữa, chỉ là ngực vẫn cứ rất đau, tuyệt vọng như thể còn đang tiếp diễn.

Giống như mất đi hết thấy gì đó yêu thương nhất, mất đi hết thấy lý do để sống sót vậy.

Cửa thang máy đóng lại, thang máy bắt đầu đi xuống. Lạc Diệp thở hổn hển xoay thân thể của Khâu Phong qua, từ ban nãy Khâu Phong liền bắt đầu tỏ ra không bình thường, giống như là tâm trí không còn ở nơi đây vậy.

“A Phong? Em không sao chứ? A Phong?” Thấy rõ mặt của Khâu Phong Lạc Diệp cũng giật mình, vội vàng lắc cậu mấy cái gọi thần chí cậu quay về.

“A.... Lạc Diệp.... em làm sao vậy....?” Lúc này Khâu Phong mới hoàn toàn hồi phục lại tinh thần, trên mặt có cảm giác ẩm ướt, hốc mắt rất cay.

Dành ra một bàn tay ôm Tiểu Kiệt, sờ lên mặt mình.

Lúc này mới nhận ra, thì ra đã rơi nước mắt đầy mặt.

21. Chương 21: Đau Thương

Ngực nặng trĩu.

Chỉ là sức nặng của không khí mà gần như đã khiến người ta không gánh vác nổi, thứ cảm xúc tên là tuyệt vọng hòa lẫn với nó, giống như thực thể đặt vào ngực. Hô hấp không thông thuận, một khi mở miệng liền muốn hét lên, sau đó gào khóc lớn.

Xe đã chạy được một đoạn đường, Khâu Phong ôm cánh tay mình ngồi ở trên ghế phó. Thân thể còn đang không ngừng run rẩy, chính là sự khủng bố đánh úp cậu, nhưng là làm cho cậu kinh khủng cũng là phần đau thương kia.

Có lẽ cậu chỉ là bị nỗi đau thương kia xâm lấn một chút mà thôi, nhưng đã không thể khống chế bản thân giữ vững bình tĩnh được nữa. Cậu không dám tưởng tượng nếu thật sự đang ở bên trong thì nó sẽ đau đớn như thế nào, hoặc là, hy vọng xa vời bản thân sẽ cứ thế mà biến mất đi.

“Lạc Diệp....” run giọng kêu Lạc Diệp, Khâu Phong dùng tay che miệng mình, rất sợ giọng nói ra lại biến thành tiếng khóc nức nở “Cái người phụ nữ kia.... đang kêu tên của Hiểu Văn....”

“Ừm....” cau mày, Lạc Diệp vẫn duy trì tốc độ xe, anh không có mục đích mà chạy khắp nơi ở trên đường. Khâu Phong thấy được cái người phụ nữ kia, nhưng mà tại sao em ấy có thể thấy, mình lại không có? Tại sao em ấy lại phải chịu đựng mấy thứ này, nhưng không là mình. Trên mặt anh nhìn xem như bình tĩnh, nhưng tay cầm tay lái đã nổi lên gân xanh, đủ thấy được dùng sức.

“Em cho rằng... cô ta chính là cái cô Văn Diệp kia, mẹ của Hiểu Văn...” mỗi nói vài chữ Khâu Phong sẽ nuốt một ngụm nước miếng để thông giọng, “.... em cảm giác được.... tuyệt vọng quá nặng nề....”

Tuyệt vọng quá nặng sao? Lúc ấy ở trong căn 339, khi thấy cậu “Khâu Phong” kia, bản thân Lạc Diệp cũng cảm giác đến nỗi đau khổ và sự tuyệt vọng nặng nề, Khâu Phong cảm giác được chính là giống với mình đúng không? Nhưng xem tình trạng hẳn là càng nặng hơn mới đúng. Hơn nữa người phụ nữ kia tại sao lại lấy hình dáng của Khâu Phong xuất hiện ở trước mặt mình chứ?

“Đó không phải mẹ của Hiểu Văn!” Tiểu Kiệt đột nhiên la lên một câu, giọng có chút lớn, cơ thể Khâu Phong gần như bị giật mình mà nảy lên một chút.

“Không phải mẹ của Hiểu Văn! Hiểu Văn nói mẹ của cậu ấy mới không phải là bộ dáng đó!” Tiểu Kiệt còn đang la to, vẻ mặt thẳng bệ nôn nóng cố gắng phân biệt, “Mẹ cậu ấy rất đẹp, vừa dịu dàng vừa xinh đẹp! Mới không phải cái bộ dáng kia!”

“Hơn nữa mẹ cậu ấy mới không phải quỷ! Cậu ấy không có đời được mẹ, MẸ CẬU ẤY KHÔNG CÓ CHẾT!” Tiểu Kiệt thét lên câu sau, giọng thấp lại, “Nếu đã chết, cậu ấy sẽ đời được....”

“Thế cũng chỉ có thể chứng minh, ở trước khi Hiểu Văn đầu thai mẹ cậu ta còn chưa chết”, chẳng lẽ là còn sống? Đừng có đùa, nếu sống có thể thay đổi thành bộ dạng người khác được sao? Có thể gây ra nhiều chuyện như vậy sao? Ít nhất Lạc Diệp không muốn tin tưởng đó là do một người sống làm.

“Nếu nói..... Triệu Vân Diệp đã chết, cô ta lại chết như thế nào chứ? Nếu còn sống, cô ta lại ở đâu đây?” Khâu Phong thì thảo mở miệng, “Có lẽ chúng ta chỉ cần tìm được cô ta là có thể biết được”.

“Đúng rồi, tiệm sách” Lạc Diệp xoay cổ một vòng, lúc lắc đầu, “Những chuyện khác trước hết khoan nói đã, chúng ta không thể rối loạn, cần tới từng chút một. Trước tiên đem ảnh chụp đưa đến cho Trâu Tuyết Thừa đã, tiệm sẽ lại hỏi thử chuyện năm đó”.

Có mục đích thì có năng suất, bọn họ rất nhanh đã quay lại bên tiệm sách kia. Khâu Phong dắt Tiểu Kiệt xuống xe, lúc này thời gian đã qua giữa trưa, mặt trời bị tầng mây che lấp, bầu trời có chút cô đọng khiến người ta có một loại cảm giác đè nén. Khâu Phong giơ cánh tay che ở trên trán mình, tuy không có bị ánh nắng mặt trời chiếu thẳng đến, nhưng mà vẫn cảm thấy bị ánh sáng ban ngày lay tới đầu đầu như cũ.

“Trâu Tuyết Thừa!” Lạc Diệp lấy ảnh chụp ra, đứng ở cửa tiệm sách nhìn hướng vào xung quanh bên trong, nhưng không có nhìn tới người Trâu Tuyết Thừa, vì thế kêu một tiếng.

“Đến đây đến đây! Kêu quỷ à!” Trong nhà truyền ra, chỉ chốc lát sau Trâu Tuyết Thừa chạy đi ra. Cậu ta ngậm điều thuốc, trên cánh tay còn triền một con rắn xanh, “Là các cậu à, tìm được hình rồi sao?”

“F*ck, ảnh cười á! Vợ chồng từng ngọt ngào bây giờ lại bỏ rơi con trai. Có ý nghĩa châm biếm đối lập cỡ nào nha, tin hay tin hay~”, vén ra cái khăn trải giường bao tấm hình, Trâu Tuyết Thừa hai tay chấp lại xúc động một phen, sau đó mới ngẩng đầu lên nói với bọn họ, “Chờ một chút, tôi gọi cuộc điện thoại, kêu người tới phỏng vấn!”

Nói xong thì chạy vào trong nhà tìm điện thoại, kết quả vừa mới đi vào liền nghe cậu ta kêu gào: “Trời ơi! Tôi nói chứ, rồi đi có một chút các cậu đánh con quái nào vậy hả! Nháy mắt chết cả đội??”

Nghe thấy cậu ta kêu, Lạc Diệp và Khâu Phong đi vào trong nhà. Thấy căn phòng nhỏ nguyên bản đã chật ních, bây giờ lại thêm nhiều hộp đựng côn trùng và bò sát như vậy lại càng chật quá mức. Còn Trâu Tuyết Thừa đang đánh chữ ở trước máy tính.

Lại gần xem, phát hiện trên màn hình là hình ảnh của một game, hình như là đang ở trong một kiến trúc có dạng tòa thành. Nguyên bản hẳn là đội ngũ 4 người bây giờ đã nằm hết trên mặt đất, quái vật rất lớn đang đập tới đập đi ở trên đầu bọn họ.

“Hại người, không chơi nữa!” Trâu Tuyết Thừa qua loa ở trong khung chat đánh ra một hàng chữ, sau đó cũng không hồi sinh, thoải mái tắt game đi, giống như trừng phạt cưỡng chế hạ kinh nghiệm và tiền bạc kia căn bản không đáng kể.

“A, tôi nhớ rõ cái game này, gọi là cái gì Quirrell đúng không?” Tuy là chỉ nhìn vài hình ảnh, nhưng mà chỉ với hình ảnh nhân vật và bản đồ phó bản độc đáo Khâu Phong liền có ấn tượng.

“Sao em biết được? Em lại không có chơi game cơ mà?” Lạc Diệp có chút khó hiểu, Game Online rất dễ khiến cho người ta mê mẩn cho nên Khâu Phong chưa bao giờ đụng tới.

“Trữ Lâm đang chơi, em xem cậu ta chơi qua mấy lần”, giải thích đơn giản một cái, nhìn thấy bộ dạng không hiểu gì hết của Trâu Tuyết Thừa liền nói thêm, “Chính là chủ của mấy thứ sâu này, bạn của tôi”.

“À à~~ chính là người bạn đang nằm viện đó ư?” Trâu Tuyết Thừa hưng phấn chà chà tay, “Không ngờ là sở thích lại hợp nhau như thế, chờ cậu ta ra viện tôi phải trao đổi với cậu ta đằng hoàng mới được”, nói xong bắt đầu tìm kiếm bên cạnh máy tính, hồi lâu mới lấy được di động ra, “Các cậu chờ một chút, tôi gọi người bạn phóng viên của mình lại đây”.

“Được, chờ cậu ấy xuất viện, tôi chắc chắn giới thiệu cho các người quen nhau” nở nụ cười một cái, Khâu Phong ngồi xuống bên giường, đến bây giờ cậu vẫn rất là khó chịu. Nói đến vấn đề xuất viện của Trữ Lâm lại càng lo lắng hơn, không biết ca phẫu thuật tiến triển như thế nào rồi.

“Tốt lắm, đợi chút cậu ta sẽ tới ngay” không vài câu liền liên lạc xong, xem ra ngay sau khi bọn họ rời khỏi, Trâu Tuyết Thừa đã có hẹn trước với người nọ, “Các cậu ở chỗ này chờ một chút, tôi đi bắt ông già về xem cửa hàng”

“Đúng rồi” nghĩ tới một vài chuyện, Lạc Diệp gọi Trâu Tuyết Thừa đang đi ra phía bên ngoài lại, “Có thể hỏi cha cậu một chút là có hình của Triệu Vân Diệp không vậy?”

“Ha ha...” nghe được lời anh nói, Trâu Tuyết Thừa cười quái dị một cái, “Tôi nói cho cậu hay, ông ấy đã cho là tôi với mẹ tôi không có chú ý. Nhưng mà chúng tôi đều biết, Triệu Vân Diệp kia là người tình trong mộng đầu tiên của ông ấy đó! Tội nghiệp chỉ là yêu đơn phương thôi~” nói tới đây cậu ta giơ giơ tay, “Bà già nói, dù sao cho dù Triệu Vân Diệp không điên ông ấy cũng không kịp ăn thiên nga đâu, cứ mặc kệ ông ấy. Ngay cả chỗ ông ấy giấu tấm ảnh tôi cũng biết, yên tâm, có tôi ra tay, trộm cũng đem ảnh chụp trộm ra cho cậu”.

“Trộm...” run run khoe miệng, nhìn thấy cậu ta tràn đầy sức sống chạy đi ra ngoài, Lạc Diệp cảm thấy có chút bó tay.

“Cái cô Triệu Vân Diệp kia....” Khâu Phong nghe bọn họ đối thoại đột nhiên mở miệng, “Rốt cuộc là mẫu phụ nữ nữ thế nào, xinh đẹp, dịu dàng.... hay là....” cuộc cãi cọ ngày đó của cha Trâu Tuyết Thừa và người phụ nữ kia còn vang lên ở trong đầu. Không có lửa làm sao có khói, cha Trâu tình nhân trong mắt ra Tây Thi, nhìn thấy chưa chắc là đầy đủ.

“Trước kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì....” cậu áp tay lên đầu mình, nỗi đau thương kia đến bây giờ vẫn vờn quanh trong lòng cậu như trước. Tại sao lại đau lòng như vậy, cơn đau lòng này không phải của mình, là người phụ nữ kia truyền qua cho cậu. Không chỉ là nỗi đau của một người mẹ mất con, còn có càng nhiều thứ gì đó khác xen lẫn ở bên trong.

Không đợi bao lâu Trâu Tuyết Thừa đã quay lại, còn kéo ông già cậu ta trở về. Sau đó còn kéo bọn họ đi một quán nước nói là hẹn với phóng viên kia ở đó.

Mới vừa ngồi xuống Trâu Tuyết Thừa liền cười nghịch ngợm đưa qua một tờ giấy. Nó giống như là từ trên tờ truyền đơn bệnh viện nào đó cắt xuống. Lấy thẩm mỹ hiện nay mà nói thiết kế làm rất không tốt, màu sắc phối hợp cũng có vấn đề. Nhưng mà thứ này cũng không quan trọng, quan trọng là... người ở bên trên.

Vấn đề chất lượng in ấn nên bức ảnh cũng không xem như rất rõ nét. Tuy rằng là y tá nhưng mà cũng mặc áo blouse trắng như bác sĩ vậy, che đi đường cong thân thể. Thế nhưng điều này cũng vẫn như cũ không làm ảnh hưởng tới vẻ đẹp của người bên trên. Cô ấy hơi cúi đầu, bộ dạng như đang giảng giải cho người bệnh hay gì đó. Mái tóc đen dài buộc lên, vắt từ bả vai ra phía trước. Có lẽ là do nguyên nhân chụp ảnh nên cô ấy trang điểm nhẹ khiến càng có vẻ xinh đẹp hơn. Tầm mắt hơi hơi nhìn xuống dưới làm cho ánh mắt của cô ấy bị lông mi rất dài che đi một chút, tuy không xem như rõ nét nhưng dường như lại có thể để người ta nhìn đến sự linh động hiện ra ở giữa lông mi.

“Không thể không nói, thật sự là người đẹp mà....” Lạc Diệp cảm thán một câu, phụ nữ như thế mà đặt ở hiện tại, lại chú ý cách ăn mặc một chút, nói là tuyệt sắc cũng không đủ.

“Chẳng những là người đẹp mà còn là tài nữ đấy” Trâu Tuyết Thừa nói theo, “Mẹ tôi và cha tôi đều ở cùng một thôn với cô ấy. Cậu nghĩ lại xem, ở cuối những năm 70, một cái thôn nhỏ, sinh ra một cô gái thi đậu được trường học trong thành phố. Khi đó thi đại học cũng mới có lại thì phải? Cha tôi còn đang đào hầm mẹ, tôi còn đang làm ruộng đó! Khi đó vào được bệnh viện phần lớn là theo thầy dạy, chính quy ra được

bao nhiêu chứ? Tuy là trung cấp cũng quá giỏi rồi, nếu để ở hiện nay vậy còn không phải là một bác sĩ lớn ư!”

“Kim phượng hoàng ở ngôi làng nhỏ trong núi sao?” Sờ sờ cằm, Lạc Diệp lẩm bẩm.

“Không phải kim phượng hoàng, là hoa hồ điệp” Trâu Tuyết Thừa nói, “Cậu có biết người theo đuổi của cô ấy lúc trước có bao nhiêu không? Cô ấy cần bản một người cũng không để ý tới, sau lại vào trường học, vốn là tiền đồ tốt đẹp, kết quả không bao lâu lại mang thai. Quả thực là làm cho người ta vỡ mộng mà!”

“Đây cũng là mẹ cậu nói sao?” Cái lúc đó Trâu Tuyết Thừa còn chưa có sinh ra nữa, làm sao có thể biết rõ ràng như vậy, Lạc Diệp không khỏi trêu chọc.

“Ha ha, không chỉ mẹ tôi nói đâu. Nói thật, người phụ nữ này là đối tượng bàn tán của cả thôn và chỗ sau này cô ấy ở đấy. Lờn đồn tiếng gió khá là nhiều á”, Trâu Tuyết Thừa nhỏ giọng xuống, đưa đầu sát vào, “Tôi cảm thấy phiên bản tôi nghe qua có khả năng nhất chính là sau khi cô ấy rời trường sinh con thì dụ dỗ người nào đó có liên quan tới chính phủ. Lúc ấy truyền nhau con trai cô ấy là của một giáo viên trong trường, nhưng mà tôi lại cho rằng không chỉ đơn giản như vậy”.

“Tại sao truyền là của giáo viên kia?” Lại nói tới lúc cha Trâu cãi nhau với người ta, người phụ nữ kia cũng nói qua mấy lời khi tới trường liền dụ dỗ thầy giáo như vậy, sau đó cha Trâu cũng nói có người đồn là dụ dỗ một thầy giáo trẻ đã kết hôn.

“Trường học kia có một thầy giáo lúc ấy không đến 40 tuổi...” Trâu Tuyết Thừa nói tiếp, “Khi đứa nhỏ lớn lên thật sự là có chút giống với ông ta, bất quá tác phong của thầy giáo kia vẫn rất nghiêm cẩn, ở trường học hầu như cũng không có tiếp xúc với cô ấy, cho nên chỉ là đồn đãi mà thôi”.

Lúc ấy không tới 40 tuổi vậy bây giờ không phải khoảng 7-80? Điều này cùng với tuổi tác của Trịnh Sử Văn không thể tin được, Trịnh Sử Văn có lớn hơn đi nữa thì bây giờ nhiều nhất cũng hơn 40 thôi.

Bọn họ đang nói, nhưng Khâu Phong vẫn nhìn chằm chằm cô gái bên trên tờ giấy kia. Đây là Triệu Vân Diệp, cô ấy có phải là người phụ nữ mà mình đã nhìn thấy hay không? Bộ mặt người phụ nữ kia đã gần như đã nát hết toàn bộ rồi, căn bản không có gần với người phụ nữ xinh đẹp trên hình chút nào cả. Nhưng không hiểu tại sao, Khâu Phong lại cảm thấy đó là Triệu Vân Diệp.

“Trâu Tuyết Thừa, tấm hình này có thể cho chúng tôi mượn dùng một chút hay không?” Cậu nói với Trâu Tuyết Thừa, “Tôi... định đưa cho một người bạn khác xem một cái”.

Cậu nói chính là Tiểu Kiệt, hoặc là nói, Hiểu Văn. Tiểu Kiệt bây giờ đang ngồi ở cái bàn cách một bàn mà bọn họ đang ngồi, vì tránh để Trâu Tuyết Thừa dính dáng quá nhiều, bọn họ cố tình sắp xếp như vậy.

“Có thể thì có thể, bất quá tốt nhất trả lại nhanh, bị ông già thú nhà tôi biết tôi cầm thứ này thì phiền phức lắm, thế nào cũng phải giao lưu thân tình một lần nữa”, Trâu Tuyết Thừa cợt nhả ngầm ông hút gậy đầu nói.

Đang nói, người hẹn đến phỏng vấn cũng tới rồi. Hỏi thăm nhau vài câu cũng liền vào chủ đề. Sau khi phỏng vấn và chụp ảnh xong thì sắc trời đã tới hoàng hôn.

Lại một đêm nữa sắp bắt đầu.

22. Chương 22: Tìm Kiếm (1)

Máu chốt là gì?

Một đồng mảnh nhỏ hiện ra ở trước mắt, cạnh của chúng nó có hình dạng kỳ quái, như thế nào mới có thể hợp lại cho hoàn chỉnh được?

Tiểu Kiệt, Liêu Trần Anh, bà cụ Trương, Trịnh Sử Văn, Triệu Vân Diệp, Hiểu Văn....

Còn có tên gì chưa có đi vào tầm mắt đây? Còn có ai phải bị vạ lây vào thì bức hình xếp mới có thể hoàn chỉnh? Mà mọi thứ bây giờ đang nhìn thấy, rốt cuộc mấu chốt là cái gì?

Tạm biệt Trâu Tuyết Thừa ở quán nước, Lạc Diệp đề nghị về nhà một chuyến. Nếu chỉ là về nhà một đêm nữ quỷ kia hẳn là không đuổi tới được, cô ta tìm Trữ Lâm tìm suốt hai tuần, mà trên đoạn đường này cũng không có xuất hiện, chỉ có lúc ở tầng 21 tòa nhà trọ kia là xuất hiện nhanh nhất.

Bọn họ cần phải nghỉ ngơi một chút, tắm rửa một cái, ngủ một giấc để duy trì đầu óc minh mẫn.

Cho nên bọn họ lúc này đang ngồi ở phòng đọc sách trong nhà của khu nhà trọ mình, bắt đầu sắp xếp lại mọi thứ điều tra được đến bây giờ.

“Anh cho rằng việc khẩn cấp trước mắt bây giờ là tìm được Liêu Trần Anh và Trịnh Sử Văn, có sự giúp đỡ của truyền thông hẳn là có thể nhờ vào tuyến báo của quần chúng. Có thể trong mấy ngày này sẽ có tin tức, vậy thì mấy ngày đợi tin này chúng ta phải làm gì đây?”, Lạc Diệp rót hai ly sữa, một ly đưa cho Khâu Phong một ly cho Tiểu Kiệt, sau đó đứng dựa vào bàn máy tính nói.

“Chúng ta.... đi tìm Triệu Vân Diệp”, Khâu Phong ngồi ở trước máy tính, hai tay ôm cái ly, sự ấm áp từ giữa ngón tay bắt đầu làm dịu lại thân thể vẫn luôn giữ cứng nhắc trong thời gian dài của cậu. Từ khi thấy được người phụ nữ kia, trong óc cậu vẫn luôn quanh quẩn mấy tiếng rên rỉ kêu gào này, vứt không ra, bỏ không được. Giống như sương mù tràn ngập, giống như tơ nhện quấn quanh, lôi kéo cậu nghĩ về hướng đó. Như là nơi đây có vòng xoáy không ngừng kéo cậu tiến vào trong, phía trước một mảnh tối đen, nhưng mà lại có sự thật.

“Nhưng tìm như thế nào? Chuyện xảy ra ở 19 năm trước, sau khi cô ấy điên rồi mới bị người ta mang đi, bây giờ sống chết không rõ, chúng ta phải bắt đầu từ chỗ nào?”. Lật ra mấy phần báo bị cắt tìm được từ chỗ của Liêu Trần Anh ném lên trên bàn, ngón tay Lạc Diệp gõ một cái lên trên.

“Không phải cha Trâu đã nói sao? Một thầy giáo trường Y mang cô ấy đi, nói là mang đi bệnh viện tâm thần”, Khâu Phong ngẩng đầu nhìn lên Lạc Diệp, “Trong thành phố này chỉ có một trại an dưỡng như vậy, em nhớ rõ lúc đầu ở phía Nam thành phố, sau đó xây dựng lại một lần nữa dọn qua bên kia phía Đông thành phố. Để em đi tra thử địa chỉ hiện nay”, nói xong liền mở ra máy tính lên mạng, bắt đầu tra tìm địa chỉ.

“Ngoại trừ điểm này, chúng ta cũng nên đi qua trường Y bên kia tra thử rốt cuộc là giáo viên nào đã mang cô ấy đi, cùng với tại sao nữa”, cậu vừa đánh chữ vừa nói, “Em trước sau vẫn cảm thấy mặt này có chút không hợp lý, nói là lòng tốt thì cũng có thể. Nhưng mà chỗ cô ấy làm việc không có ra mặt cũng không thấy có người thân nào khác xuất hiện, một giáo viên trong trường cũ lại đến làm chuyện này....”

“Cũng đúng” dựa lên sau lưng Khâu Phong, chống tay lên tay vịn ghế trên bàn máy tính, Lạc Diệp nhìn thấy trên màn hình xuất hiện một trang tra cứu thông tin. Lại liếc liếc mắt nhìn Tiểu Kiệt đang ngồi ở trên sofa nhỏ trong phòng đọc sách uống sữa, ăn điểm tâm một cái, “A Phong, đưa tấm hình lấy được từ chỗ Trâu Tuyết Thừa cho anh”.

Nghe anh nói, Khâu Phong cũng nhìn thoáng qua Tiểu Kiệt, sau đó lấy ra tờ giấy bên trong túi tiền đưa cho anh.

Lấy tay cầm, Lạc Diệp nhìn nhìn người đẹp mặc áo trắng bên trên, đi đến bên cạnh Tiểu Kiệt ngồi xổm xuống.

“Tiểu Kiệt, kêu Hiếu Văn nhìn này xem, bên trên có phải mẹ của cậu ta hay không?” Đem thứ đó đưa tới trước mặt Tiểu Kiệt, một tay Lạc Diệp sờ sờ đầu thằng bé nói.

“Ừm” buông cái ly trong tay ra, Tiểu Kiệt nhận lấy tờ giấy kia nhìn chăm chú. Sau một lúc lặng im mới lại mở miệng: “Đúng, đây là mẹ của Hiếu Văn.... tuyệt thật đấy, người mẹ thật đẹp, nếu em cũng có người mẹ xinh đẹp như vậy thì tốt rồi...”

Cảm thán của Tiểu Kiệt, Lạc Diệp không có để ở trong lòng. Anh chỉ muốn một cái xác nhận mà thôi, xác nhận người phụ nữ này chính là mục tiêu của bọn họ, hơn nữa rất có thể chính là nữ quỷ đã đuổi theo bọn họ kia.

“Tìm được rồi” vừa đúng lúc Khâu Phong bên kia cũng đã có kết quả, cậu lấy ra tờ giấy ghi chép lại thông tin vừa tìm được trên máy tính, “Trại an dưỡng ở ngoại ô phía đông thành phố, phải ra khỏi thành xuôi theo con đường số 46. Toàn bộ khu vực trường Y đều dọn tới bên kia, cũng là phía đông thành phố”.

“Tốt, nếu thế chúng ta liền nghỉ ngơi dưỡng sức chuẩn bị đi bắt bướm nào”, Lạc Diệp đứng lên xoay hông, “Bây giờ tất cả mọi người đều phải đi ngủ!”

Trong phòng ngủ tuy là giường đôi nhưng cũng không tính lớn lắm, ngủ hai người Lạc Diệp và Khâu Phong không sao cả, nhưng mà thêm một Tiểu Kiệt vẫn là có chút chật chội. Vì thế Lạc Diệp trải chăn nệm ra nằm dưới đất bên cạnh giường, để Khâu Phong và Tiểu Kiệt ngủ trên giường còn bản thân nằm tạm trên mặt đất.

Tắt đèn một lúc lâu, hơi thở của Tiểu Kiệt đã vững vàng hiển nhiên đã đi vào giấc ngủ. Nhưng mà tinh thần của Lạc Diệp vẫn còn tỉnh táo, anh có cảm giác Khâu Phong cũng không có ngủ.

“A Phong...” ò ò thấp giọng khẽ gọi, Lạc Diệp nghiêng người đối diện với giường.

“Ừm...” Khâu Phong cũng xoay người mặt hướng về bên phía anh.

“Đưa tay cho anh” vươn tay giơ lên bên giường, tắt đèn rất tối anh không thấy rõ mặt của Khâu Phong lắm, nhưng là cánh tay cho dù giơ lên trên không cũng giống như có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể của Khâu Phong vậy.

Ấm thanh làn da cọ vào chăn truyền tới, trong bóng tối một cánh tay ấm áp nắm chính xác vào trên tay anh, anh lập tức nắm lại, dùng ngón cái khẽ vuốt mu bàn tay của đối phương.

“A Phong, đừng lo lắng...” giọng nói trầm lan truyền theo không khí, có một chút khàn khàn, “Mọi việc đều sẽ được giải quyết thôi, Trữ 2 cũng sẽ không sao, anh đảm bảo”.

“Anh đảm bảo?” Giọng của Khâu Phong cũng rất nhẹ, Lạc Diệp cũng có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt của cậu, khóe miệng hơi hơi cong lên, con mắt màu cà phê đang nhìn về hướng mình.

“Anh đảm bảo” nắm cái tay kia không muốn buông ra, sợ buông ra cậu sẽ bất an, tinh thần của Khâu Phong mỏng manh hơn so với mình, em ấy luôn dễ dàng suy nghĩ quá nhiều, sau đó càng tạo nhiều áp lực cho bản thân hơn.

“Ừm...” không ai có thể đảm bảo ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng mà lời Lạc Diệp nói lại giống như là thôi miên, những suy nghĩ lộn xộn được xoa dịu. Khâu Phong nhắm mắt lại.

“Ngủ cho yên giấc, anh đang ở ngay đây” vẫn như cũ không buông tay ra, Lạc Diệp cũng nhắm hai mắt lại.

Bọn họ là hai người, nhưng mà bọn họ ở bên nhau, bọn họ nắm chặt tay, đem bản thân trao cho nhau.

Một đêm không mộng mị.

Khi trời vừa sáng, người tỉnh dậy trước nhất là Khâu Phong, vừa định đứng lên lại phát hiện tay mình bị kéo lấy, cúi đầu xem một cái không khỏi bật cười. Có lẽ là Lạc Diệp sợ ngủ như chết lộn xộn buông tay cậu ra, thế nên đã lấy áo gối đem nơi cổ tay của hai người cột vào cùng nhau.

“Đúng là trẻ con...” nhẹ nhàng cười ra, bỗng nhiên tay bị dùng sức cầm, liền phát hiện Lạc Diệp cũng đã tỉnh và đang tròn mắt nhìn mình.

“Thừa dịp anh ngủ, định vứt bỏ anh trốn đi à?” Ngáp một cái ngồi dậy, trên tay Lạc Diệp lôi kéo, suýt nữa đem Khâu Phong từ trên giường kéo xuống dưới.

“Này!” Bị dọa ra mồ hôi lạnh cả người, nắm lấy bắp vai Lạc Diệp ổn định lại thăng bằng của mình, Khâu Phong vừa định mở miệng mắng đã bị miệng của Lạc Diệp bịt kín.

“Con chim dậy sớm mới có sâu ăn nha~~” ca một khúc chả có âm điệu gì, Lạc Diệp híp mắt chớp mi cười cười rồi bỏ tay ra, sau đó đem trọng tâm của Khâu Phong điều chỉnh trở lại trên giường, nhanh nhẹn đứng lên, “Rời giường! Làm việc nào! Phải chăm chỉ đó!”. Vừa nói vừa đi ra bên ngoài, ra cửa lại quay đầu kêu, “Gọi quý nhỏ thức dậy, nếu không tỉnh lại sẽ không có đồ ăn sáng đâu”.

Bộ dáng của Lạc Diệp chọc Khâu Phong bật cười, cuộc sống nếu cứ tiếp diễn như thế này cũng không tệ, chỉ cần không có mấy bóng ma này. Cậu quay đầu lại lay Tiểu Kiệt dậy, dắt thằng bé đi rửa mặt chải đầu, chờ khi mọi thứ chuẩn bị xong đi vào nhà ăn thì Lạc Diệp đã mang bữa sáng cho ba người ra rồi, đang đứng ca hát rót sữa.

“Lạc Diệp, có ai nói qua anh rất hiền lương thực đức hay không thế?” Có lẽ là ngủ một đêm yên giấc, có lẽ là không khí buổi sáng sớm, có lẽ là bởi vì thái độ của Lạc Diệp. Khâu Phong cảm thấy được trong lòng thoải mái rất nhiều, thậm chí có tâm tình đi trêu chọc anh.

“Anh chính là người đàn ông tốt của thế kỷ mới đây ~” Lạc Diệp vòng qua một vòng, ôm lấy cậu lại hôn một cái, “Ăn sáng nhanh lên đi, hôm nay đường ra khỏi thành phố còn rất xa đó”.

Ba người ăn xong bữa sáng, sắp xếp một chút hành trình của ngày hôm nay, tính là trạm đầu tiên sẽ đi đến trại an dưỡng, bởi vì tuy là đường đi tới trại an dưỡng khá xa nhưng mà ở bên kia tra này nọ hẳn là đơn giản hơn so với trong trường học nhiều.

Khoảng hơn 8 giờ sáng ra khỏi nhà, tới trước cửa bệnh viện tâm thần đã sắp 11 giờ. Ngồi xe hơn 3 tiếng Tiểu Kiệt có vẻ có chút choáng, hai người bàn bạc một chút, để thằng bé ở lại trên xe nghỉ một hồi còn họ tự đi vào.

“Ông nói là, dì của tôi bị người ta mang đi rồi?” Nói dối xưng mình là họ hàng xa của Triệu Vân Diệp, Lạc Diệp dò hỏi tin tức với bác sĩ quản lý không ngờ tới sẽ như vậy.

“Đúng thế, tôi nói mấy thân nhân các người, người bệnh hơn 10 năm trước đã đưa đến đây vậy mà bây giờ các người mới đến tìm à”, ánh mắt bác sĩ có chút khinh thường, lắc lắc đầu nói, “Cô ấy ở lại trong này có hơn 10 năm, đều là một ông lão chăm sóc, nói là thầy giáo trước kia của cô ta. Các người vậy mà so ra còn thua một người ngoài đó”.

“Chúng tôi vẫn luôn ở vùng khác, sau đó lại bị mất liên lạc thôi” Lạc Diệp nói dối không cần kịch bản, “Lần này là có việc tới bên đây, trong nhà nói còn có một người dì ở bên này bảo chúng tôi đến xem, kết quả chúng tôi gián tiếp tìm được hàng xóm trước kia của dì ấy mới biết được lúc trước đã xảy ra chuyện như thế...”, trên mặt anh có vẻ đau thương, “Nói thế nào thì chúng tôi cũng là thân thích, chỉ muốn tìm dì ấy đưa trở về chăm sóc...”

“Được rồi được rồi, đều tới lúc này nói mấy thứ đó còn có ích gì” bác sĩ xua tay kêu anh đừng nói nữa, “Bất quá các người nếu nóng lòng tìm người tôi giúp các người tra thử xem. Thầy Lưu lớn tuổi thế này vẫn còn chăm sóc cô ấy đấy, các người cũng nên cảm ơn người ta thật đàng hoàng đó”.

“Thầy Lưu?” Lại một cái tên, Lạc Diệp và Khâu Phong trao đổi một ánh nhìn, hỏi.

“Người tốt à, bất quá là một học sinh, còn là bỏ học, kết quả trong nhà có chuyện lớn xảy ra người ta còn giúp đỡ như vậy”, nói tới người thầy Lưu này bác sĩ trái lại miệng khen không ngớt, “Trước đó khoảng hơn 2 năm, thầy Lưu nói nên đem cô ấy nhận về mời một người đến chăm sóc, lớn tuổi rồi luôn chạy qua bên này cũng quá vất vả. Chúng tôi nghĩ tuy rằng tinh thần Triệu Vân Diệp không tỉnh táo, nhưng mà không có tình trạng tấn công người, cũng không có tình trạng tự làm hại bản thân nên cũng cho đi. Có lẽ có người giống như người nhà ở cùng cũng có lợi hơn đối với cô ấy”.

“Đây, nơi này, địa chỉ của thầy Lưu ngay tại khu nhà ở của trường Y” tìm thấy thông tin đăng ký, bác sĩ sao lại địa chỉ đưa qua.

“Cảm ơn bác sĩ” nhận lấy tờ giấy, Lạc Diệp nói cảm ơn với bác sĩ, kéo Khâu Phong trở ra ngoài.

Khu nhà ở của trường Y, vừa vặn là trạm tiếp theo của bọn họ. Xem ra lần ở trường học này, không cần mò kim đáy biển rồi.

23. Chương 23: Tìm Kiếm (2)

Nói là Trường Y, thật ra là từ trước kia kêu theo thói quen đến giờ mà thôi. Bây giờ không chỉ là trường học Trung cấp nữa, tuy là so ra kém hơn Đại học Y có hệ thống hẳn hoi, nhưng mà cũng đã xem như là một trường Đại học. Khuôn viên trường sau khi dời tới khu đại học mới xây dựng, so với trước kia lớn hơn nhiều. Nói với bảo vệ cổng mục đích tìm người mới có thể lái xe vào học khu, trên đường lại hỏi thêm một vài người mới tìm được đường đi tới khu nhà ở gia đình.

“Ôi ôi, anh xem như đã biết công việc bề bộn không coi như là chuyện khiến người ta bực dọc gì. Vì một việc mà hết lần này tới lần khác đi hỏi thăm còn tìm không đến địa điểm mới kêu một đây”, lấy tay làm quạt quạt vài cái, Lạc Diệp than vãn. Học sinh vừa rồi lại chỉ sai chỗ, đây đã là lần thứ hai bọn họ gõ nhầm cửa rồi.

“Bác sĩ bên kia cũng chỉ viết là khu nhà ở gia đình Trường Y...” lại cầm tờ giấy bác sĩ đưa liếc nhìn một cái, Khâu Phong xoa xoa mồ hôi chảy xuống từ bên má. Trên tờ giấy ghi rõ nhất chính là ở chỗ trường học, mà chỗ này thì lại không có ghi rõ ràng, “Chúng ta cũng ngu ngốc chỉ biết thầy Lưu, rốt cuộc là suy nghĩ gì vậy chứ, thế nhưng ngay cả tên đầy đủ cũng không hỏi rõ...” có chút muốn đánh bản thân, một cái trường học lớn như vậy thầy Lưu cũng không chỉ có một người mà.

“Ấy, bà chị, chúng tôi hỏi một chút...” đang nói, nhìn đến bên cạnh có một phụ nữ khoảng 50 tuổi đi qua, Lạc Diệp vội vàng đi lên ngăn lại, hỏi địa chỉ của thầy Lưu này.

“Thầy Lưu lớn tuổi à...” người phụ nữ gầy suy nghĩ một chút, trả lời không phải rất chắc chắn, “Tôi xem các cậu muốn tìm hẳn chính là thầy Lưu già ở Lui Ủy bên kia à, nếu đúng vậy thì ông ấy ở phía sau nữa một chút. Phía trước này đều là giáo viên trẻ mới tới”, nói xong chỉ chỉ hướng con hẻm nhỏ bên cạnh, “Đi đường này, tòa nhà thứ hai đếm ngược, thầy Lưu già ở nhà số 2 lầu 1, rất dễ tìm”.

Cám ơn người phụ nữ, bây giờ chỉ có một chút manh mối cũng chỉ có thể tiếp tục tìm. Cầm nước cho Tiểu Kiệt uống, ba người lại tiếp tục đi về phía trước.

Tòa nhà Lui Ủy này thời gian thành lập cũng không lâu, có lẽ là xây dựng khi trường học bên cạnh đang xây. Tuy rằng nói là lầu một nhưng lầu một chính thức lại là gara, cũng có người lấy làm phòng cất chứa. Mà chỗ người ta sống thì bắt đầu từ lầu hai.

Lúc đứng ở dưới lầu có thể nhìn thấy phía trong gara bên cạnh, có cửa gara là làm bằng cửa cuốn mà có khi là cửa sắt, xem vào bên trong tối om, không hiểu sao liền khiến người ta có một loại cảm giác âm u.

Gõ cửa, mở cửa chính là một ông lão khoảng gần 60 tuổi. Tóc ông ấy đã bạc trắng hết, để chút râu, cũng đều là màu trắng, nhưng mà người lại đứng rất thẳng, thân thể dường như còn rất mạnh khỏe thậm chí có thể nói là cường tráng.

“Là thầy Lưu à?” Hỏi thử, Lạc Diệp làm cho vẻ mặt mình hết sức khiêm tốn, “Là thầy Lưu đưa dì Triệu – Triệu Vân Diệp đi bệnh viện sao?”

“Các cậu là?” Đối phương cũng không có nói không phải mà hỏi lại, Lạc Diệp và Khâu Phong đều thở phào. Vội vã đem lý do ban nãy nói ở trại an dưỡng lại đem ra nói một lần.

“Tiểu Triệu còn có người thân à...” nghe xong mục đích tới của bọn họ, thầy Lưu đưa bọn họ mời vào bên trong nhà, thở dài bắt đầu kể chuyện, “Trận hỏa hoạn lúc trước thật sự là đáng thương mà.... cái gì cũng không còn, nhìn thấy cô ấy đi lang thang ở trên đường như vậy, tôi dù sao cũng đã dạy qua cô ấy, nhìn không nổi...”

“Thật sự là cám ơn thầy, hai nhà chúng tôi nhiều năm không có liên lạc, thế nhưng cũng không biết đã xảy ra chuyện như vậy...” Lạc Diệp giả vờ cực kỳ khôn khéo, liên tục nói cám ơn còn tự trách một chút, sau đó đem đề tài dẫn tới trên việc chính, “Cái này... chúng tôi lần này là muốn, nếu như có thể được, đem dì tiếp về chăm sóc, dù sao cũng là thân nhân của chúng tôi...”

“Xin hỏi dì Triệu ở chỗ này của thầy sao?” Anh còn chưa có nói xong Khâu Phong chen vào trước một câu. Khâu Phong thường ngày đều đề xướng nói chuyện dằng hoàng sẽ dễ làm việc, nhưng mà hôm nay chen câu này vào tuy lễ phép nhưng giọng điệu lại cứng nhắc, Lạc Diệp không khỏi nhìn cậu một cái.

“Haiz... ở là ở, nhưng là như vậy....” thầy Lưu nghe xong lời này giống như bị người ta nói đến chỗ thương tâm, vẻ mặt tối lại, thở dài. Suy nghĩ một hồi đứng dậy, “Các cậu vẫn nên nhìn xem trước đi.... đừng bị dọa....”

Nói xong ông ấy mang theo hai người Lạc Diệp đi qua hành lang nhỏ trong nhà, đi tới trước một căn phòng ở cuối hành lang, lấy chìa khóa từ bên hông ra mở khóa, xem ra cánh cửa kia vốn đã bị khóa trái.

“Tiểu Triệu...” nhẹ nhàng mở ra cửa phòng, thầy Lưu kêu một tiếng, bản thân lùi qua một bên để Lạc Diệp và Khâu Phong có thể nhìn tới bên trong.

“Ah.... ah....” tiếng rên rỉ nghe không rõ ràng từ góc phòng truyền đến, bức màn phòng này đều bị kéo lại, lại bởi vì tầng thấp, cây bên ngoài cao che mất ánh sáng, có vẻ tối tăm không giống như ban ngày.

Trong góc phòng có cái gì đó, Khâu Phong hí mắt nhỏ lại muốn nhìn rõ nét hơn.

Một hồi lâu ánh mắt thích ứng với ánh sáng trong phòng thấy càng thêm rõ ràng, Khâu Phong từ từ đi chuyển bước chân đi về hướng cái góc kia.

Đến gần có thể thấy rõ trong góc phòng có một người. Nhìn qua như là một phụ nữ, tóc hoa râm rối tung vương đầy mặt và đầu cổ làm cho người ta xem không rõ lắm bộ dạng của bà ta. Bà ta mặc quần áo giống như đồ ngủ, tay trống trơn lộ ở ngoài, gầy yếu trơ xương. Nhìn không giống như là tay của người hơn 40 tuổi ngược lại như là khoảng 60.

“Ahh!! Con tôi đâu?!! Đem con trả lại cho tôi!!” Đang cẩn thận quan sát, người phụ nữ kia bỗng nhiên đứng lên chạy đến, một phen đã chụp lấy quần áo trước ngực Khâu Phong bắt đầu lung lay trước sau. Sức lực của bà ta cũng không lớn, chỉ là chuyện xảy ra quá đột ngột làm mọi người trong phòng giật nảy mình. Lạc Diệp nhanh chóng lại đây đỡ tay bà ta ra, thầy Lưu cũng ôm bà ta kéo ra sau.

Lăn qua lăn lại một hồi mới thả Khâu Phong từ trong tay người phụ nữ kia ra được, thầy Lưu vội vàng dắt bọn họ từ trong phòng đi ra ngoài.

“Thấy được đi, chính là như vậy, ai cũng không thể lại gần....” thở phào quay lại phòng khách, thầy Lưu đau buồn nói.

“Nói thế thì tại sao phải mang đi ấy từ trại an dưỡng đi ra chứ? Ít nhất chỗ đó có bác sĩ...” Lạc Diệp cũng không cho rằng cái bộ dạng kia xem như tình trạng có thể xuất viện, bác sĩ làm sao lại có thể cho đi được?

“Cô ấy ở lại chỗ đó hơn 10 năm, còn không phải giống nhau, tôi không muốn cả đời cô ấy đều dành hết ở chỗ đó. Khi tôi vẫn còn sống thì liền chăm sóc một chút đi vậy” thầy Lưu cười khổ một cái nhìn bọn họ nói, “Tôi không cho rằng bây giờ đem cô ấy tới một nơi càng xa lạ là có ích với cô ấy đâu, ít nhất khi cái thân già này của tôi còn sống trên đời, các cậu để cô ấy ở chỗ này trước đi”

Đối phương nói ra mấy lời như vậy, lại thấy được tình hình vừa rồi, Lạc Diệp cũng không gò ép được gì nữa. Mục đích bản thân vốn đã không trong sạch mà người khác lại hết lòng hết dạ chăm sóc người chẳng liên quan gì, còn có thể nói gì đây?

Tìm một cái cớ làm dịu một chút, nói là cần liên lạc với cả nhà bàn bạc thử xem, Lạc Diệp nâng Khâu Phong dường như còn chưa hết hoảng sợ, dắt Tiểu Kiệt lui ra ngoài.

Đi ra khu nhà ở gia đình của Lui Ủy, Khâu Phong vẫn cứ là bộ dáng thân thể yếu ớt, nhưng mà vừa vòng qua khỏi phạm vi của toà nhà kia cậu liền dừng chân lại nắm chặt lấy tay của Lạc Diệp.

“A Phong? Không có sao chứ? Lúc này không phải đã làm em bị thương chứ?” Cậu một bước không đi, Lạc Diệp nhanh chóng vỗ sau lưng cậu làm như thuận khí, lo lắng hỏi.

Ánh mắt của Khâu Phong bình tĩnh, làm sao có bộ dáng bị sợ hãi chứ, cậu kéo Lạc Diệp qua nhìn chung quanh một cái, không có thấy người nào mới kéo anh trốn vào khoảng cách giữa hai tòa nhà.

“Thầy Lưu này có vấn đề” ôm cánh tay, Khâu Phong nói thẳng, giọng điệu chắc chắn.

“Sao nói như thế?” Lạc Diệp không có phát hiện cái gì không đúng, đối với kết luận cậu đưa ra này có chút tò mò.

“Chúng ta vừa lại đây gõ cửa ông ta liền mở, hơn nữa nghe chúng ta nói ra ý định ông ta đều không có một chút cảm giác giật mình nào. Em cảm thấy ông ta giống như là đang đợi chúng ta đến vậy”, vừa mở cửa nhìn tới ông lão kia, Khâu Phong liền cảm thấy cả người cũng không thoải mái. Ánh mắt của ông lão cứ một mực quét tới quét lui ở trên người bọn họ, nói tiếp thì không có gì, nhưng mà khi ánh mắt của cậu mà đối phương chạm vào nhau thì cảm thấy trong ánh mắt kia đều là sự lạnh lẽo.

“Chỉ có vậy?” Ông lão kia nhìn qua như đã trải qua sóng gió, gặp chuyện không sợ hãi cũng coi như bình thường, Lạc Diệp không cho rằng đây là nguyên nhân để đánh giá.

“Quan trọng chính là...” dùng tay chỉnh lại cổ áo bị người phụ nữ kia kéo loạn, Khâu Phong nói, “Cái người phụ nữ kia em cảm giác không phải Triệu Vân Diệp. Sơ hở rất nhiều, cho dù nói bởi vì do chuyện đã xảy ra nên nhìn qua tuổi chênh lệch lớn giống 6-70 tuổi, nhưng mà thầy Lưu không phải đã nói không ai có thể tới gần bà ta hay sao? Nhưng là trên người bà ta có mùi xà phòng, xem ra rất chú ý vệ sinh cá nhân. Lúc bà ta nhào lại đây em đã nghe tới mùi của xà phòng, mùi của dầu gội đầu. Anh cho rằng mái tóc kia là vừa mới gội qua hôm nay hay sao?”

“Không giống, nhìn rồi giống như tóc giả...” nghe Khâu Phong nói Lạc Diệp cũng bắt đầu nhớ lại, anh không có dựa vào gần như Khâu Phong, nhưng mà khi cứu Khâu Phong ra quả thật cũng có ngửi được một chút mùi hương. Chỉ là lúc đó mấy người quần sát lại nhau nên anh không có hướng tới suy nghĩ là mùi trên người của người phụ nữ kia.

“Lại lùi về nói từng bước, trời sáng trưng lại đi kéo màn, độ sáng của tòa nhà này vốn sẽ không tốt lắm, để chúng ta nhìn cũng không bật đèn đường như chính là hy vọng chúng ta nhìn không rõ ràng. Em cảm thấy người phụ nữ kia sẽ nhào lại đây dường như là lo em lại tới gần nhìn kỹ tiếp thì sẽ xảy ra chuyện” Khâu Phong cau mày, Triệu Vân Diệp quả thật là người thầy này mang đi. Ông ta cũng nói là ở chỗ này của ông ta, kết quả bọn họ nhìn tới lại cũng không phải. Thế thì Triệu Vân Diệp ở đâu? Thầy Lưu này hình như là không muốn để cho bọn họ gặp được.

“Còn có một chút.... mặc dù có chút khó tin. Khi người phụ nữ này nhào tới, em cảm thấy chiều cao không khác với em mấy, còn người phụ nữ em nhìn đến ở tòa nhà trọ kia... nhiều nhất chỉ có 1m65, so với em ít nhất phải kém hơn 10cm. Người già đi chiều cao có thể sẽ rút lại, em còn chưa nghe nói qua có người còn có thể cao thêm đó” dựa vào trên tường, Khâu Phong nói ra. Ngày đó sau khi nhìn tới người phụ nữ kia, cái bóng dáng kia vẫn liền khác rõ ràng ở trong đầu cậu, bỏ thể nào cũng bỏ không ra, thậm chí còn cảm thấy càng ngày càng rõ ràng hơn. Có lẽ là trực giác vậy, khi người phụ nữ kia gọi tên của Hiếu Văn ra thì ở trong lòng cậu liền nhận định đó là Triệu Vân Diệp.

“Em cũng không thích ông kia” Tiểu Kiệt đứng ở bên cạnh vẫn đều không nói chuyện, đương nhiên Lạc Diệp và Khâu Phong đã quen sự im lặng như bình thường của thằng bé. Lúc sau nghe được mấy lời của bọn họ, thằng bé đột nhiên nói, “Ông ấy luôn nhìn chăm chăm vào em”.

“Lúc nào?” Vừa rồi khi nói chuyện, tuy rằng Khâu Phong cảm giác ánh mắt của ông lão kia không bình thường, nhưng mà cũng không phát hiện ông ta nhìn chăm chăm vào Tiểu Kiệt mà.

“Chính là lúc các anh đi vào trong phòng, em với ông ấy đứng ở cửa, ông ấy liền nhìn chăm chăm vào em” bĩu môi, Tiểu Kiệt rất không thích mà nói ra, “Cứ như muốn ăn em vậy, rất hung dữ”.

“Hung dữ nhìn chăm chăm vào Tiểu Kiệt?” Lạc Diệp nhìn về phía Khâu Phong.

“Tiểu Kiệt rất giống với ai?” Khâu Phong hỏi lại.

“Hiếu Văn, còn có Trịnh Sử Văn” Lạc Diệp nở ra một nụ cười tươi rói.

“Bọn họ lại có quan hệ với ai?” Khâu Phong lại hỏi.

“Triệu Vân Diệp” Lạc Diệp tiếp tục cười.

“Thế bây giờ chúng ta nên làm gì?” Khâu Phong vỗ anh một cái, bây giờ không phải lúc giả bộ đẹp trai.

“Ha ha, ôm cây đợi thỏ” ôm đỉnh đầu, Lạc Diệp đảo mắt một vòng khe tuôn ra cái từ này. Con hồ ly có xảo quyệt hơn đi nữa thì cũng có lúc lòi đuôi ra mà thôi.

24. Chương 24: Tìm Kiếm (3)

Ôm cây đợi thỏ.

Quan trọng chính là cái chữ ‘đợi’ này, đã hành hạ mấy người Lạc Diệp rất nhiều.

Gần khu nhà ở gia đình có nhiều rừng cây, muốn giấu đi một người vẫn rất dễ dàng, nhưng mà giấu đi ba người thêm một chiếc xe thì có chút hơi rõ. Cũng may là bọn họ vốn đem xe để ở bên ngoài khu nhà ở gia đình sau đó đi bộ tới. Vì thế Lạc Diệp đem xe chuyển ra ngoài trường tìm một bãi đỗ xe gửi, lại quay về bên này ngồi chờ.

Trong rừng cây nhỏ vừa nóng vừa ẩm, hai người lớn đều có chút chịu không nổi thì không cần lại nói tới trẻ con. Lúc này Tiểu Kiệt đã thể hiện ra được khả năng chịu đựng kiên cường, nhìn thấy cẳng chân thẳng bé đều là dấu bị muỗi cắn, hai người nhìn thấy cũng có chút đau lòng. Nhưng lại không dám đem thẳng bé để lại ở cái khách sạn nào đó, lỡ như nữ quỷ kia đi theo nó, đó không phải nguy hiểm sao?

Ngày đầu tiên vẫn chờ đến trời tối, khi bọn họ đều có chút buồn ngủ, bàn bạc hôm nay có nên tạm thời rút lui hay không thì sự tình cuối cùng cũng có chút tiến triển.

Vị trí bọn họ núp là lối vào duy nhất nằm nghiêng đối diện với nhà của thầy Lưu. Tiếp cận cũng không xa lắm, nếu lầu 1-2 có người đóng cửa hay mở cửa đều có thể loáng thoáng nghe được, còn có thể nhìn thấy người đi xuống từ cái lầu thang cửa đơn kia.

Lúc sau bọn họ thấy nơi đó có một người đi xuống. Từ phương hướng và tiếng mở cửa vừa rồi nghe được tới xem, hẳn là từ trong nhà thầy Lưu đi ra. Lúc chiều bọn họ rời khỏi nơi đó, ngoại trừ bản thân thầy Lưu ra cũng chỉ có ‘Triệu Vân Diệp’ bị nhốt ở bên trong phòng mà thôi. Bất quá người này cũng không phải thầy Lưu mà là một lão già cao cao gây còm, nhìn qua chiều cao ít nhất có 1m75. Cổ có chút rụt lại, cả người có vẻ rất rụt rè sợ hãi, từ từ nhìn chung quanh đi lại. Khi đến trước cánh cổng đơn còn nhìn khắp nơi xem có ai không. Xem bộ dạng nơm nớp lo sợ kia, Lạc Diệp cảm thấy bây giờ chỉ là một tiếng mèo kêu cũng có thể dọa ông ta sợ tới mức nhảy một cái đấy.

Ông ta ra khỏi nhà nhưng lại không giống như là muốn đi đâu đó, mà là đi qua đi lại ở ngay trước cổng tòa nhà, hình như đang đợi người.

Khâu Phong hít một cái, khi người nọ chuyển tới dưới đèn đường, cậu thấy rõ ràng đôi tay kia, gầy teo, giống như chân gà.

“Xem ra quả nhiên có chỗ lạ đây” Lạc Diệp đang quan sát, anh áp vào bên tai Khâu Phong, khẽ nói thêm một câu, “Chiều cao phù hợp, thân hình cũng phù hợp. Lão già này mang bộ tóc giả, giả cái giọng cũng có thể sắm vai một bà lão đấy”.

Tiểu Kiệt cũng chen vào giữa bọn họ ngưỡng cổ nhìn, vừa nhìn suýt nữa đã la lên, vội che miệng rồi nắm lấy quần áo Khâu Phong giật mãi.

“Sao thế?” Khâu Phong cúi đầu xuống, sờ sờ mặt của Tiểu Kiệt hỏi nhỏ.

“Đó là ông nội của em” Tiểu Kiệt cũng đè thấp giọng, kéo cổ của Khâu Phong và Lạc Diệp xuống nói.

“Ông nội em?” Lạc Diệp nhìn qua lại mấy lần, “Một chút cũng không có giống á!”

“Ông nội của Tiểu Kiệt, cũng chính là cha của Trịnh Sử Văn ư? Ông ta tại sao lại ở chỗ này?” Sự chú ý của Khâu Phong đã nói rõ là cao hơn so với Lạc Diệp một bậc.

“Mà còn nghiện mặc quần áo phụ nữ nữa” nghiêng nghiêng rằng, Lạc Diệp bổ sung.

“Suýt! Có người đến đây” nhìn thấy có người chạy chậm từ hướng khác qua bên này, Khâu Phong kéo Lạc Diệp và Tiểu Kiệt một cái, ba người núp càng thấp xuống.

“Anh nói chứ, vận may của chúng ta hôm nay không cần tốt quá thế...” thấy rõ người tới là ai Lạc Diệp nhếch miệng cười gian một cái, khoe miệng của Khâu Phong cũng lộ ra nụ cười.

“Quả thật.... ngay cả sợi dây không cần tới cũng nổi lên lại....”

Người tới là người thật mà lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy, nhưng mà cũng đã xem qua hình rồi. Khuôn mặt kia có 8 phần giống với Tiểu Kiệt, lần trước nhìn đến gã là đang mặc lễ phục, hơn hở tinh thần đứng ở bên cạnh Liêu Trần Anh.

Trịnh Sử Văn, gã nhìn qua già rất nhiều so với trên hình, ánh mắt không ngừng lăm lét, cho tới khi lão già kia đi tới.

“Ba! Người đàn bà kia làm chuyện tốt gì đây này, ba xem coi...” một tờ báo được cầm trên tay Trịnh Sử Văn, dùng đầu gối để suy nghĩ mấy người Khâu Phong cũng biết là tin tức gì trên mặt báo kia khiến gã kích động như vậy, “Bên trên còn nói hoan nghênh người báo tin, con đi đường cũng không dám ngắt đầu...”

“Đừng nói nữa! Mày sao vô dụng như vậy! Bác Lưu của mày đang đợi mày đó!” Chặn ngang kéo lấy tay áo Trịnh Sử Văn, lão già cao gầy nhìn trái nhìn phải, lôi hất ta vào tòa nhà.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, mấy người Khâu Phong mới thả lỏng thân thể, chỉ mới một hồi vừa rồi mà đã căng thẳng đến mức cả người đều đầy mồ hôi.

“Bây giờ phải làm sao? Chúng ta đã xác định thầy Lưu này có quan hệ với Trịnh Sử Văn, còn có ba của gã nữa, và cũng có quan hệ với Triệu Vân Diệp. Bây giờ cả ba người họ đều tụ tập cùng một chỗ, chúng ta đi vào bắt người à?” Lạc Diệp dùng tay áo lau mồ hôi, quay đầu nhìn thấy đầu Khâu Phong cũng đầy mồ hôi, liền lại kéo vạt áo sơ mi định đi lau.

“Anh là cảnh sát sao? Lấy danh nghĩa gì đi bắt giờ?” Tránh đi động tác của anh, Khâu Phong lấy khăn tay từ trong túi quần ra tự mình lau mồ hôi, “Chúng ta đi trước, tìm một chỗ ở một đêm, chờ tin tức của báo chí bên kia. Ngày mai chúng ta còn phải đi trại an dưỡng một chuyến nữa, em có chút chuyện muốn hỏi rõ ràng”.

“Ừ” bị cái né tránh của cậu khiến sự năng nổ hơi bị thấp xuống một chút, bất quá Lạc Diệp rất giỏi phục hồi. Anh ôm lấy Tiểu Kiệt đi theo sau lưng Khâu Phong trở ra bên ngoài.

Ra trường học, bọn họ lái xe tới lân cận tìm một khách sạn nhỏ ở lại, ngày mai nếu còn phải ở hoạt động gần đây, thì ở gần một chút cũng là chuyện tốt.

“Nói thật, anh có chút không hiểu nổi là ba người này làm sao cấu kết lại với nhau được ấy” tắm rửa sạch sẽ, Lạc Diệp ngồi ở trên một cái giường đôi lau tóc, bắt đầu sắp xếp lại tất cả manh mối cho đến lúc này, “Thầy Lưu kia là thầy giáo của Triệu Vân Diệp, Trịnh Sử Văn là kẻ phụ bạc, còn có ông già kia của gã thế nhưng hóa trang phụ nữ tới gạt chúng ta, tại sao chứ? Triệu Vân Diệp đã điên rồi, cho dù để chúng ta gặp thì làm sao chứ, mà lại cần che giấu như vậy?”

“Tại sao không thể để cho chúng ta gặp? Có phải bởi vì đã không còn cách nào để cho chúng ta gặp được nữa hay không?” Đắp chăn lên cho Tiểu Kiệt, tắt đèn lớn, sau đó ngồi vào bên cạnh Lạc Diệp, mở đèn nhỏ ở đầu giường lên, Khâu Phong ngã vào trên giường, “Hay là nói, có người gặp được cô ta sẽ bắt lợi với bọn họ?”

“Ý em nói là Triệu Vân Diệp đã chết?” Nhìn thấy Khâu Phong nằm xuống Lạc Diệp cũng nằm xuống theo, đến gần bên cạnh Khâu Phong cuộn cuộn mái tóc hơi dài ra một chút của cậu, nói, “Hay là, cô ta không còn điên dữ như vậy nữa, có thể nhận thức được rồi?”

“Em hy vọng là cái sau, nếu được thì, có thể chết ít đi một người vẫn tốt hơn” thở dài, Khâu Phong nhắm mắt lại, “Mặc kệ thế nào, sống phải thấy người chết phải thấy xác, chúng ta dù sao cũng phải đem cô ta tìm ra. Bằng không cô ta sẽ luôn lặp lại chuyện lúc hỏa hoạn xảy ra, sẽ không có lợi cho ai cả”.

Không ngừng lặp lại con đường đi tìm đứa con của mình, bằng không thì đập cửa, tìm kiếm khắp nơi trong nhà. Đi lang thang dần theo cái cơn nóng bức chông chất đầy oán hận này, mất đi lý trí, vừa điên loạn vừa xót xa. Hình ảnh người phụ nữ xinh đẹp mặt áo blouse trắng và gương mặt hung ác như ma quỷ kia cứ lồng vào nhau ở trong đầu. Chỉ cần Khâu Phong tưởng tượng tới liền cảm thấy nổi tuyệt vọng hôm đó cảm giác được vẫn tràn đầy trong lồng ngực như cũ, trái tim siết tới phát đau.

Có lẽ là mệt mỏi, không bao lâu Khâu Phong liền cảm thấy đầu óc mơ màng, sắp chìm vào giấc ngủ. Lạc Diệp ở bên cạnh còn nói cái gì mà không nghe rõ lắm, chỉ là lơ mơ cảm thấy hình như anh tắt đèn đi

Trước mắt hình như hơi hơi có chút ánh sáng, đây là nằm mơ sao? Bóng tối đang vây quanh, Khâu Phong đột nhiên cảm thấy bắt đầu sợ hãi, trên dưới trái phải đều là bóng tối. Cậu bắt đầu chạy về hướng điểm sáng kia, bước chân hư ảo, không cảm giác được bất cứ thứ gì, cũng may khoảng cách kia đang kéo gần. Một chút nữa, một chút nữa, để cậu rời khỏi vùng tối tăm này đi.

Giây phút xông qua điểm sáng kia, ánh mắt đều bị chói đến không mở ra được, rất khó khăn mới thích ứng ánh sáng, Khâu Phong cố gắng thấy rõ trước mặt có những gì.

Đây là vườn trường của rất nhiều năm trước, sân thể thao bình thường, đại khái chỉ có 200m, đường bằng là dùng phần vữa ra. Đường dưới chân không được bằng phẳng lắm, cũng chỉ là đất vàng được nén lại. Giá bóng rổ là thứ duy nhất có trên sân thể dục, phía dưới dùng tảng đá to hoặc là tấm bia không biết đào đâu ra để lại. Đột nhiên tiếng người ồn ào, bên người có tốp năm tốp ba bóng dáng thấy không rõ lắm chạy qua, không có bị dính một chút gì nào. Ánh mắt đang tìm kiếm, tìm cái gì đây?

Màu sắc rực rỡ vừa chợt lóe qua, Khâu Phong vội vàng quay đầu lại nhìn, mới nhận ra đó thật ra cũng không phải rực rỡ. Quần áo màu xanh xám vẽ ra hình dáng thon thả đang chạy gấp, bất quá là do chung quanh đều quá mức u ám nên mới có vẻ nổi bật.

Đó là bóng người duy nhất cậu có thể thấy rõ nét lúc này, đầu óc còn chưa kịp suy nghĩ thân thể đã đuổi theo. Vượt qua hàng rào sân thể dục, ở chỗ sâu trong con ngõ nhỏ có người đang cãi nhau gì đó.

Lại gần một chút, lại gần một chút, mới có thể xem rõ ràng. Khuôn mặt của cô gái mặc bộ đồ màu xanh xám đơn giản kia đỏ hồng lên, cô ấy định cãi cái gì, nhưng lại nói không ra lời, ánh mắt ngập nước rồi lại không rơi ra được, khiến ánh mắt sáng long lanh lên, in nổi đau khổ trong lòng ra rõ ràng thế đó.

Chàng trai cầm lấy tay cô ấy vội vã nói gì đó, chỉ có thể nhìn tới bóng lưng, cái cổ trắng như tuyết dưới mái tóc ngắn đang run lên. Trong giọng nói xen lẫn quá nhiều tạp âm khiến Khâu Phong nghe không rõ lắm. Cậu định đến gần một chút lại bị ngăn ở bên ngoài, làm sao cũng không đi qua được. Trận tranh cãi đã tới cuối cùng, chàng trai kia buông tay cô gái ra xoay người rời khỏi, lúc này mới thấy rõ mặt cậu ta. Gương mặt trẻ con trắng nõn mang sự nhả nhặn của người đọc sách, cậu ta có chút kích động, bước đi có chút nghiêng ngả. Khuôn mặt này Khâu Phong quen thuộc, nếu lại lớn thêm 10 tuổi Tiểu Kiệt cũng sẽ là như vậy đó.

“Em phải sinh nó ra! Cho dù anh không cần! Em cũng muốn sinh nó ra!” Cô gái rít cuộc cất lên giọng nói, dẫn theo tiếng khóc, bị không khí truyền lại đây. Chàng trai kia nghe xong càng cúi thấp đầu, gần như đã trở thành chạy chậm, rất nhanh đã lướt qua bên cạnh Khâu Phong.

“Oa... a...” cô gái ở chỗ sâu trong ngõ nhỏ ngồi chồm hổm xuống co vai lại bật khóc, dây thường xuân trên bức tường sau lưng dường như cũng bị nỗi thương tâm này khiến linh hồn bị thương, ảm màu đi. Chỉ có bóng dáng xám xanh kia vẫn là nét rực rỡ duy nhất trong tầm mắt như cũ.

“Triệu... Vân Diệp...” mặt của cô gái kia Khâu Phong từng gặp qua, còn hơn bộ dáng trong bức tranh nhỏ kia, cô ấy bây giờ càng xinh đẹp mê người hơn, toàn thân đều là món quà được tuổi xuân đưa tặng, chỉ là tuổi trẻ này hiện giờ bị nỗi đau thương bao phủ, vậy mà lại khiến người ta cảm thấy thực sự đau lòng.

Rốt cuộc là tiếng khóc kia quá mức đau thương, hay là bộ dáng cô gái khóc quá mức thê thảm. Khâu Phong muốn đi an ủi, muốn đến gần cô ấy....

Hoàn cảnh chung quanh cũng nháy mắt biến đổi, trở thành cái sân nhỏ được hàng rào bao quanh. Cái chổi bằng rơm giờ cao cao lên, một cái lại một cái quất lên trên người cô gái. Bụng của cô gái đã hơi hơi nhô ra, cô ấy ôm bụng ngã trên mặt đất, cố gắng dùng lưng và cánh tay đi chịu đau.

“Con hoang! Con hoang! Tao đánh chết đứa con hoang này! Sao tao lại sinh ra đứa con đoản mệnh không biết liêm sỉ như mày chứ!! Nói! Đó là con hoang của đứa nào?!!” Vốn là phụ nữ trung niên nhưng bởi vì trường kỳ lao động và tức giận mà có vẻ giống như là một bà lão, nước mắt bà giàn dụa tràn đầy cả khuôn mặt, một bên khóc một bên đánh. Ban đầu cô gái còn đang giãy dụa tránh né, sau đó đã không còn nhúc nhích, thậm chí ngay cả tiếng khóc đều nghe không được.

“Chị Trần đừng đánh nữa! Sẽ đánh chết người đấy!” Có người nhìn không nổi xông lên giữ chặt bà, nhưng bà vẫn như cũ muốn vung tay đánh tiếp, mãi cho đến khi có người tới giật lấy cái chổi ném xuống một bên mới mất hết sức lực ngồi rạp lên mặt đất, kéo cô gái ở trên đất qua ôm vào lồng ngực “Nhà của tôi rất cuộc là gây nên tội gì!! Thế nào lại sinh ra đứa con như vậy!! Vân Điệp!! Vân Điệp!! Con muốn mẹ làm sao mà sống đây? Làm sao mà đi gặp linh hồn của cha con đây!!”

“Mẹ.... là lỗi của con.... con xin lỗi mẹ....” giọng của Triệu Vân Điệp yếu ớt, trên người cô đã sẫm xanh xanh tím tím, chỉ có thể dựa vào trong lòng người phụ nữ, cúi đầu bật khóc.

Khâu Phong đứng ở bên cạnh bọn họ, nhưng mà không có một người có thể nhìn đến cậu. Cậu ngẩng đầu muốn nhìn bốn phía xung quanh, nhưng chỉ nhìn thấy bóng dáng đứng đây bên ngoài rào tre, những bóng hình thấy không rõ lắm phát ra tạp âm bần tán, càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.... âm ỉ tới mức cậu đều muốn lấy tay bịt tai lại.

“Hiếu Văn, con nghe mẹ nói...” hình ảnh lại chuyển một cái, trong một căn phòng nhỏ tối mờ, Triệu Vân Điệp vuốt ve cái bụng đã nhô cao của mình, khẽ nói nhỏ, “Vai về đồng lúa này của con chính là chữ ‘Hiếu’, còn chữ Văn trong tên con là tên của ba ba con. Ba ba con phải đi thi đại học, chờ một ngày anh ấy sẽ tới đón chúng ta... ba ba con.... không phải không cần chúng ta... anh ấy sẽ không không cần chúng ta đâu....”

Lại một lần nữa chung quanh mờ nhạt giống như thay đổi thời gian, Triệu Vân Điệp đã dọn nhà, mang theo đứa nhỏ bắt đầu cuộc sống vất vả. Có một ngày người nợ tìm đến nhà, lại truy hỏi cô ấy thế nhưng thật sự sinh đứa nhỏ ra.

Mây còn chưa kịp nhả lại, khung cảnh trước mặt lại thay đổi. Trên bức tường loang lỗ trong bệnh viện hiện ra ánh sáng xanh, có người đang nói chuyện với nhau.

“Nói tới chính là thầy Trịnh của trường học kia đúng không? Chính là cái người bộ dạng trắng trẻo sạch sẽ kết hôn với con gái của cái ông gì trong chính phủ ấy. Có người nói là thường xuyên nhìn thấy anh ta ở trong tiệm gọi đầu ở đầu cầu bên kia”.

“Thật chứ? Anh ta làm sao sẽ đi cái loại nơi như thế được? Nói gì cũng là thầy giáo, hơn nữa cưới người vợ như vậy, nói thế nào cũng coi như con em chính phủ mà phải không?”

“Hừ, lòng của đàn ông từ xưa đến nay đều là chạy ra bên ngoài thôi, cô có biết cái gì chứ...”

Giọng nói nhỏ khá lộn xộn, Triệu Vân Điệp cẩn thận nghe xong, ghi tạc trong lòng. Sau đó vào ban đêm, trang điểm đi lang thang ở cửa từng cái tiệm bên đầu cầu. Cô nhớ chỉ có một lần tình cờ gặp người nợ, đi lên truy hỏi lại bị bỏ tay ra đẩy ngã trên mặt đất.

Sau đó, sau đó, lại thêm một buổi tối đi lang thang nữa, Khâu Phong thấy cô ấy lê bước chân mệt mỏi đi thông thả trên đường gần nhà. Phía trước đã không còn ngọn lửa đang cuộn cuộn nữa, chỉ có khói đen còn đang ‘nhe nanh múa vuốt’ tỏ rõ thâm kịch của tối hôm qua mà thôi.

“Hiếu Văn.... Hiếu Văn!!” Người phụ nữ bắt đầu chạy như bay, tầm mắt chớp lên, cô ấy thấy được dây nhà của nhà mình kia gần như đã thành đồng đổ nát. Đẩy tay của người ngăn cản ra, vào lối đi nhỏ, vòng một vòng, chạy nhanh vào hành lang. Xung quanh cháy đen làm cho cô đột ngột không thể nhận ra vị trí của cửa nhà mình, nhưng cô rất nhanh đã biết mục tiêu, cánh cửa kia đã bị đốt đến lung lay sắp đổ, mà cô thể nhưng đung mấy cái cũng không ra. Hơi nóng vẫn tràn ngập ở trong này như cũ, cô dùng sức đập cửa, la lên tên của đứa con. Tay cầm nắm cửa, nơi đó lúc này còn có độ ẩm, cuối cùng tông vào cửa, tìm kiếm khắp nơi. Không biết xác thứ gì đó làm cô vấp ngã, lại có kim loại gì nóng chảy làm cô bỏng, ngón tay bị thương, cô tìm kiếm chung quanh, móng tay đâm vào trong sàn nhà.

“Mau, mau đem cô ấy kéo ra ngoài!” Có người vọt vào, nâng cơ thể của cô lên kéo ra bên ngoài. Người phụ nữ giãy dụa, bộ đồ trên người dính đầy tro đen, có chỗ bị vướng rách, mảnh vải rơi xuống trên mặt đất. Cô trang điểm qua rất kỹ, đường kẻ mắt lan ra, cùng mồ hôi hoặc là nước mắt chảy xuống trên mặt cô thành đường, son môi bị bắn thân và người khác quệt lung tung lệch ra khóe miệng, cuối cùng đem một người bộ dạng xinh đẹp rõ ràng biến thành như bộ dạng của quỷ vậy.

Không đành xem, không đành nghe, Khâu Phong không ngủ được. Cậu chỉ có thể nhìn, chỉ có thể nghe, còn có cái gì muốn xảy ra nữa? Còn có cái gì? Sẽ phá hủy người phụ nữ này đây....

Trên mặt đất ngoài căn nhà bị thiêu cháy, hai tấm khăn trải giường che đầy thứ gì đó ẩn vào mi mắt.

Cậu nhìn thấy Triệu Vân Điệp bị người ta kéo ra khỏi nhà, mới vừa thả tay ra thì liền bật chạy ngay. Cô cũng thấy, thấy gì đó đặt ở ven đường kia.

Động tác của cô rất nhanh, căn bản không ai kịp đến ngăn lại.

“AHHHHHHHHH!!!!!!” Khi thi thể cháy khô một nửa xuất hiện ở trước mắt, Khâu Phong rút cuộc nhắm hai mắt lại. Tiếng kêu gào như muốn xé toang bầu trời vang lên ở trên không, đâm trực tiếp vào thân thể cậu, giống như đem cậu dán vào trên mặt đất, muốn cậu lại tiếp tục cảm nhận thật rõ ràng.

Lại tiếp tục cảm nhận, nỗi đau khi trong một đêm mất hết tất cả này.

Lại càng đau sâu thêm một chút, mới có thể để ai đó thoáng chút nhận được một ít an tẻ hay sao? *(an ủi tế bái)

“A Phong!! A Phong!!” Có người đang lay cơ thể cậu, đem cậu kéo ra từng chút một từ trong cơn ác mộng.

“A Phong! Mau tỉnh lại!” Nửa đêm Lạc Điệp bị tiếng mở cửa Khâu Phong đánh thức, phát hiện Khâu Phong bên cạnh mình đang co giật, cả người đều đổ mồ hôi, cứ giống như chui từ trong nước ra vậy. Làm anh sợ tới mức vội vàng kêu cậu.

“Lạc.... Điệp....?” đôi mắt đã bị nước mắt làm nhòe đi, Khâu Phong không thấy rõ mặt của Lạc Điệp lắm, chỉ có thể với cánh tay không ngừng run rẩy vẫy lên trên không, bị Lạc Điệp chụp lấy nắm vào trong tay.

“A Phong, anh ở đây, em gặp ác mộng ư?” Nâng người Khâu Phong lên, đặt cái gối ở sau lưng cậu để cậu dựa vào, Lạc Điệp dùng áo gối lau mồ hôi trên đầu cậu. Khâu Phong mặc dù đang đổ mồ hôi nhưng mà tay lại lạnh như băng.

“Em có thể.... là bị quỷ nhập vào...?” Thân thể vẫn còn đang run rẩy như trước, làm sao cũng không dừng được. Đường như máu cũng đều lạnh băng, cậu càng dựa về phía Lạc Điệp thêm một chút, muốn càng nhiều ấm áp hơn.

“Tại sao muốn cho em xem... cô ta tại sao muốn cho em xem chứ?” Nói thì thảo, cúi đầu vào trong lồng ngực Lạc Điệp, Lạc Điệp cảm thấy không chỉ là tay cậu, mà cả người đều là lạnh như băng cả, vội kéo chăn bao chặt cậu và ôm lấy cậu từ phía sau lưng.

“Triệu Vân Điệp.... nếu cô nhập vào muốn tôi nhìn tới mấy thứ này... tại sao không nói cho chúng tôi biết cô ở đâu....”

“Em mơ thấy cô ta? Rốt cuộc nhìn tới cái gì?” Nghe thấy tiếng nỉ non của cậu, Lạc Điệp đau lòng càng ôm chặt hơn một chút.

“Lạc Điệp... có anh ở đây thật tốt...” khi ở trong mơ nhìn thấy Triệu Vân Điệp bị mẹ đánh đập, cậu giống như quay về lại nhiều năm trước, nói với cha tính hướng thực sự của mình, nhận được tới một cái tát kia. Người xung quanh xì xào bàn tán, cậu lại giả vờ kiên cường. Nếu không có Lạc Điệp một mực ở bên cạnh cậu, cậu cũng không biết bản thân mình lúc này sẽ biến thành cái dạng gì nữa.

“Anh đương nhiên ở, anh vĩnh viễn đều sẽ ở đây...” Nhập? Tại sao chính là Khâu Phong chứ? Tại sao mỗi lần đều là Khâu Phong bị kêu tỉnh dậy khỏi giấc mơ kia chứ? Cho dù giữa chuyện này có nỗi oan khuất càng lớn hơn đi nữa, tại sao liên tục bị thương cũng là mấy người không có liên quan gì bọn họ đây. Lạc Điệp có chút căm hận, cắn chặt môi mãi cho đến khi nếm được mùi gỉ sắt.

Bình tĩnh xuống một chút thì thân thể lại rất mệt mỏi, giấc ngủ vừa rồi dường như căn bản không có bổ sung được chút thể lực nào cho cậu cả. Khâu Phong nghe được Lạc Điệp đang nói, hãy ngủ thật ngon, yên tâm, anh ở đây....

Một lần nữa nhắm mắt lại, rốt cục không có lại bị ác mộng làm phiền.

25. Chương 25: Tìm Kiếm (4)

Khi Khâu Phong tỉnh dậy lần nữa thì trời đã sáng, Lạc Diệp đã mua điểm tâm sáng trở về đang đưa cho Tiểu Kiệt ăn. Nhìn thấy cậu động đậy, sắp qua ngồi vào trên giường, cười nói.

“Tỉnh rồi à? Còn định cho em ngủ thêm một chút nữa đấy” ôm lấy Khâu Phong hôn một cái, Lạc Diệp nhìn kỹ sắc mặt cậu, “Nhìn qua cũng không tệ lắm, đi rửa mặt đi. Không phải hôm nay em nói còn phải đi bên trại an dưỡng kia tra xét hay sao?”

“Ừm” cảm giác ngủ một giấc say sưa, bản thân Khâu Phong cũng thấy được tinh thần tốt lên không ít, cười gạt đầu, đi vào buồng vệ sinh trong phòng khách sạn.

Đây chỉ là một nhà khách sạn nhỏ có giá vừa phải, đèn buồng vệ sinh mờ mờ, cũng rất chật hẹp, nhưng coi như sạch sẽ. Rửa mặt và bàn chải, kem đánh răng khách sạn chuẩn bị đương nhiên là kém chất lượng, khi đánh răng có thể ném được có chút đắng đắng. Bọt phun ra có chút tơ máu, chảy máu lợi chứng minh gần đây thân thể thiếu rất nhiều chất dinh dưỡng.

Cười khổ một cái, mở ra vòi nước vốc nước lên rửa mặt.

Người ta nói giấc mơ đều là ảo ảnh, ban ngày thức dậy rất khó nhớ rõ ràng. Nhưng mà giấc mơ đêm qua Khâu Phong lại nhớ rất rõ, đoạn ngắn này như là xem một bộ phim được cắt nối rồi biên tập lại vậy, có thứ tự đến thế, dường như đem mọi thứ đều vạch rõ ra cả.

Nhưng vẫn có nhiều chuyện không thể hiểu nổi đến thế, Khâu Phong không có cách nào thật sự tin tưởng, việc này là chân thật. Bởi vì Triệu Vân Diệp không có lí do gì đột nhiên tỉnh táo lại cho mình xem mấy thứ này được, nếu thật sự là những việc cô ta đã trải qua, tại sao trước kia lại không biết tốt xấu mà làm bị thương nhiều người như vậy chứ? Chính là Trữ Lâm và Lạc Diệp, nhưng tại sao vẫn không có thực sự hại mình? Cô ta thật sự đuổi đến đây ư?

Nước lạnh băng đổ lên trên mặt, sự mát lạnh làm xoa dịu cảm xúc của cậu. Có lẽ cũng chỉ là một giấc mơ thôi đúng không? Ngày suy nghĩ nhiều thì đêm sẽ nằm mơ thấy, cậu suy nghĩ quá nhiều về chuyện của Triệu Vân Diệp, từ sau khi lần gặp được đó vẫn khiến cậu không có cách nào không nhớ tới, cho nên mới sẽ mơ một giấc mơ như vậy thôi.

Ngẩng đầu lên, lấy tay quệt bớt nước trên mặt, tiện tay cầm lấy khăn mặt sạch từ trên cái giá bên cạnh định đem mặt lau khô.

Bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn vào gương trước bồn rửa tay theo thói quen, thân thể chớp mắt cứng đờ. Cậu mở to hai mắt nhìn, ngay cả tóc cũng không rung một sợi nào.

Tấm gương như là màn hình mà còn bị mất đi một góc cạnh ấy, hình bóng hiện lên bên trong khiến đầu óc Khâu Phong đột nhiên không thể làm ra phản ứng gì.

Hình ảnh của bản thân rõ ràng như thế, nhưng trong góc phòng sau lưng lại hiện ra màu đen, trong bóng tối có đứng một người, đầu cúi xuống, làm cho người ta không thấy rõ bộ dạng của cô ta.

Nhưng mà Khâu Phong cũng nhận ra được, nhận ra bộ đồ dơ bẩn rách nát kia, nhận được vết thương trên cánh tay và đôi chân kia.

Người nọ không kêu khóc giống như trước đó, chỉ đứng, lặng im mà đứng.

Buồng vệ sinh chật hẹp như vậy, tuy là ở trong góc, nhưng lại giống như là gần sát sau lưng mình, duỗi tay ra là có thể với tới cổ của mình vậy.

Giây phút tế bào não hoạt động trở lại, các hình ảnh tưởng tượng lướt qua lung tung ở trong đầu, không phải là làm sao để thoát ra mà là những thứ gì đó rất kinh khủng. Chẳng hạn như người phụ nữ kia vươn tay, mà ngón tay xuyên qua trái tim mình, hoặc là phun ra ngọn lửa, tất cả đều biến thành tro bụi.

Nếu là thế thì sẽ như thế nào? Mấy người Lạc Diệp còn ở bên ngoài, kế tiếp có phải là bọn họ gặp nguy hiểm hay không? Bước chân muốn di chuyển, muốn lập tức chạy ra chỗ này lôi kéo bọn họ chạy thật xa, nhưng mà thân thể cũng không nghe điều khiển, ngay cả lông mi cũng không chuyển động được nữa.

Hoặc là cảm nhận được suy nghĩ của cậu, hoặc là sự tưởng tượng vừa rồi thật ra là dự cảm, người phụ nữ kia thông thả di chuyển tay phải của cô ta, nâng lên từng chút từng chút một. Ngón tay cô ta thon dài lại tràn đầy vết thương, trên đầu ngón tay đen thui, dẫn theo ẩm ướt. Có mùi máu tươi truyền đến theo động tác của cô ta, rất nhẹ, lại kích thích khiến Khâu Phong muốn nôn mửa.

Cánh tay kia càng ngày càng gần, rốt cuộc đã nâng tới bên mặt cậu. Kế tiếp là gì? Là cái gì đây? Trái tim Khâu Phong dường như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, cậu thở gấp, mỗi lần một chút không khí, từ từ cũng hình thành cảm giác hít thở không được.

Bàn tay hơi hơi nghiêng góc độ, ngón tay rung động, nhẹ nhàng lướt qua trên mặt cậu.

Một cái chạm này, Khâu Phong gần như muốn hét ra tiếng, xúc cảm ẩm ướt lạnh như băng giống như là thần chết dùng lưỡi hái chơi đùa trên người cậu vậy.

“Đừng.... đừng khóc....”

Giọng nói nhỏ giống như tiếng muỗi kêu nhưng cũng là giọng nữ rõ ràng truyền tới, người phụ nữ kia không biết từ lúc nào đã từ trong góc đi đến sau lưng cậu, tóc của cô ta dường như đã cọ lên quần áo sau lưng của Khâu Phong.

“Hiếu Văn ngoan.... đừng khóc.....”

Không biết có phải ảo giác hay không, thế nhưng cảm giác chớp mắt có gì đó xoa nhẹ lên cổ.

“Hiếu Văn..... Hiếu Văn..... mẹ ở đây.... đừng khóc....”

Người phụ nữ còn đang nói thầm thì, sáp vào càng ngày càng gần.

“A Phong? Còn chưa xong sao? Không có việc gì chứ?” Khâu Phong ở lại lâu trong buồng vệ sinh, Lạc Diệp cảm thấy có chút kỳ quái, nhẹ nhàng gõ cửa kêu to lên.

Lạc Diệp..... Lạc Diệp.....

Nghe được giọng nói của Lạc Diệp, trong lòng Khâu Phong không ngừng gọi lớn tên anh, cậu cũng không biết là muốn kêu Lạc Diệp đến cứu cậu, hay là muốn kêu anh chạy mau nữa.

“Hiếu Văn.... Hiếu Văn.... Hiếu Văn! HIẾU VĂN!!” thân thể người phụ nữ dán chặt lên người Khâu Phong, hai tay cô ta đều sờ lên mặt của Khâu Phong, động tác càng lúc càng mạnh, giọng cũng càng lúc càng lớn, gần như là hét to lên.

“A!!!” Tiểu Kiệt bên ngoài truyền tới một tiếng hét lớn “Anh ơi! Giọng của chị gái kia!!”

“A Phong!!!” Lạc Diệp bắt đầu tông cửa, thói quen tiện tay khóa cửa phòng này của Khâu Phong đến lúc này mới biết là tệ hại bao nhiêu, anh gấp đến mức bắt đầu dùng chân đạp. Cũng may cửa nhà vệ sinh của khách sạn nhỏ cũng không xem như chắc chắn lắm, ngược lại có thể dễ cho anh đá vỡ ra.

“A Phong!” Cửa bị đạp mạnh ra, Lạc Diệp xông vào trong, ngay chớp mắt anh vọt vào tới Khâu Phong cảm giác trên người nhẹ băng, hình ảnh trong gương biến mất từng chút một. Lúc này cậu mới nhận ra thân thể mình có thể di chuyển, cũng lập tức mất hết sức lực mà ngồi bệt xuống trên mặt đất.

“A Phong!” Hướng lại đây đem Khâu Phong từ dưới đất ôm lên, Lạc Diệp không nói không rằng lập tức đem cậu đưa ra nhà vệ sinh.

“Lạc Diệp” chưa hết hoảng sợ mà cầm chặt lấy quần áo của Lạc Diệp, Khâu Phong tựa vào lồng ngực ấm áp của Lạc Diệp, cuối cùng cũng có chút cảm giác an toàn, “Cô ta.... cô ta kêu em Hiếu Văn.... cô ta cho rằng em là con của cô ta...”.

“Khoan nói này đã, em không sao chứ? Mặt của em....?” Nhờ ánh sáng bên ngoài Lạc Diệp lúc này mới nhìn tới mặt của Khâu Phong. Trên mặt cậu có từng vết từng vết như dấu ngón tay, dường như là có người quẹt lên.

“Mặt của em....” dùng tay sờ lên mặt mình, trên tay để lại nhiều đốm đen giống như một ít bột răn bị nước hòa tan, lấy hai ngón tay xoa nhẹ nhưng phát hiện thứ ẩm ướt này tràn ra màu đỏ sẫm.

“Là máu...” cũng lấy tay xoa xoa mặt của Khâu Phong, xem kỹ, lại để tới dưới mũi ngửi một cái, Lạc Diệp nghiêm mặt nói.

Bụi đen này, là sau khi máu bị làm ướt mới hình thành nên trạng thái như vậy.

“Trước khoan hãy nói mấy thứ này, chúng ta vẫn là nhanh lên rời khỏi đây đi” cầm khăn lông ướt miễn cưỡng lau đi dấu vết trên mặt cho Khâu Phong, Lạc Diệp đem cậu từ trên đất nâng lên. Tiểu Kiệt lúc này cũng đã kể sát lại bên cạnh bọn họ.

“Lạc Diệp...” kéo Lạc Diệp lại, Khâu Phong lắc lắc đầu, “Em cho rằng bây giờ chúng ta đi cũng vô ích thôi. Cô ta không phải đuổi theo mà là cô ta đang đi theo em”.

“Đi theo em? Bắt đầu từ khi nào?” Nghe được kết luận của cậu Lạc Diệp ngáp ngừng hỏi, dựa theo suy đoán của anh, người phụ nữ kia hẳn là đứng ở tầng 21 bên nhà trọ kia, ít nhất chỗ ở lâu dài cũng hẳn là phạm vi của tòa nhà kia mới đúng.

“Em nghĩ...có lẽ là bắt đầu từ lần trước chúng ta đi lấy ảnh chụp, khi em nhìn thấy cô ta...” ngồi ở bên giường, cúi đầu xoa thái dương, Khâu Phong phải bình tĩnh mình lại. Nỗi sợ hãi vừa rồi còn chưa có đi qua nhưng mà cậu phải bình tĩnh lại.

“Đó quả nhiên không phải mơ... là cô ta muốn em thấy được... cô ta không thừa nhận Hiểu Văn đã chết, cô ta cho rằng em là con trai cô ta...”

Nếu Khâu Phong nói không đi, Lạc Diệp tin tưởng cậu, ngồi xuống bên giường, “Em rất cuộc mơ thấy cái gì? Vừa rồi lại xảy ra gì nữa thế? Khi Hiểu Văn chết chỉ có 8 tuổi, cô ta làm sao lại nhận sai em là con của cô ta được?”

Hít sâu một cái, Khâu Phong đem giấc mơ tối hôm qua từ đầu đến cuối nói hết cho Lạc Diệp, nói xong lại nghĩ nghĩ, đem Tiểu Kiệt gọi lại.

“Tiểu Kiệt, em có thể đem tên đầy đủ của em viết ra không?” Lấy ra giấy bút đặt vào tay Tiểu Kiệt, Khâu Phong hỏi.

“Dạ” Tiểu Kiệt biết bây giờ bọn họ đều rất phiền não, áp khí chung quanh rất thấp, thẳng bẻ ngoan ngoãn nhận lấy, vẽ ra từng nét từng nét viết ra tên của mình ở trên mặt. Tuy chữ viết khá non nhưng rất rõ nét.

“Trịnh Tiểu Kiệt...” đọc cái tên bên trên, Khâu Phong lộ ra vẻ mặt: quả nhiên như thế, còn nói “Như vậy bây giờ hỏi Hiểu Văn tên của cậu ta là gì một cái rồi em viết ra đi”.

“Dạ” Tiểu Kiệt lặng im trong chốc lát, hình như là đang nói chuyện cùng với Hiểu Văn, sau đó mới viết ra thêm ba chữ ở bên dưới tên mình.

“Triệu Hiểu Văn” Khâu Phong đem tờ giấy viết tên kia đưa cho Lạc Diệp, “Ồ trong mơ, em nghe được Triệu Vân Diệp nói rằng, chữ Hiểu trong Hiểu Văn là dựa theo vai vế trong đồng lứa được sắp xếp theo bên cha của cậu ta, mà Văn là tên cha cậu ta. Chúng ta vẫn cho rằng Tiểu Kiệt và Hiểu Văn đều chỉ là tên hiệu người lớn kêu đứa nhỏ mà thôi. Nhưng mà thật ra chính là tên của bọn chúng, cùng một vai vế. Bọn họ là anh em cùng cha khác mẹ. Triệu Hiểu Văn, kỳ thật nên là Trịnh Hiểu Văn mới đúng.

“Bọn họ là anh em, đây không phải là kết luận đã sớm có được sao? Cầm tờ giấy kia Lạc Diệp hỏi, không biết còn có cái gì khác nữa.

“Em biết, em chỉ là muốn biết, giấc mơ của em có phải cũng chỉ là giấc mơ hay không...” ôm Tiểu Kiệt sờ sờ mặt thẳng bẻ Khâu Phong nói, “Chuyện trong mơ nói, có phải sự thật hay không...”

“Nếu là sự thật, em nói em thấy được Triệu Vân Diệp đã nhìn đến thi thể của Hiểu Văn mới tỉnh dậy, vậy cô ta làm sao lại gọi em là Hiểu Văn cơ chứ?”

“Em không biết...” ôm đầu, cố gắng suy nghĩ một loạt sự kiện này, “Lỗi suy nghĩ của cô ta không được tính tào lảm, nếu Hiểu Văn còn sống, trái lại lúc này nên lớn tương đương chúng ta vậy. Nếu có người nói cho cô ta Hiểu Văn còn sống..... nhưng mà cô ta tại sao lại nghĩ là em đây?”

Nếu Triệu Vân Diệp cho rằng Khâu Phong là Hiểu Văn, như thế có thể giải thích tại sao nhiều người xảy ra chuyện như vậy, mà Khâu Phong không ngừng bị quần lấy cũng là người duy nhất không có bị thương.

“Ngày đầu tiên đến nhà trọ kia, buổi tối em đã cảm thấy được không bình thường, sau đó có ảo giác giống như là bị lửa đốt.... sau lại bà cụ Trương gõ cửa, nói có một cô gái đang đập cửa nhà em... em...” Khâu Phong ngẩng đầu mạnh lên, mấy lời nói của bà cụ Trương lại xuất hiện trong ký ức cậu.

Có chuyện gì thì cứ từ từ mà nói, sau này không cần lại đem con gái nhà người ta nhốt ở bên ngoài....

Cô ta đi vào....

Chính mình mở cửa để cho cô ta đi vào.....

“Là bởi vì em mở cửa cho cô ta...” cậu nhìn Lạc Diệp, có mấy cái điểm hợp lại với nhau, đột nhiên liền rõ ràng lên.

“Em đã hiểu rồi!” Khâu Phong lấy tờ giấy vừa rồi Tiểu Kiệt viết tên qua, vẽ ra ở bên trên, “Tại sao xảy ra chuyện chính là tòa nhà kia? Là bởi vì nơi đó là hiện trường vụ cháy, anh cũng nghe thấy mấy người chủ cho thuê nhà nói đó, trước kia có quý cũng không tập trung ở chỗ nào cả, cả tòa nhà đều có người nghe thấy hoặc cảm thấy được việc khác thường. Tập trung lại tầng 21 là bởi vì mấy người Tiểu Kiệt dọn đến. Tiểu Kiệt và Hiểu Văn là một xác hai hồn, cô ta cảm giác được con trai mình ở chỗ đó cho nên mới sẽ đi lang thang ở tầng 21. Nhưng mà tại sao có quý lại là căn nhà số 339? Em nhìn đến con đường ngày đó của cô ta đi, cô ta không phải đi dựa theo bố cục của tòa nhà hiện nay mà là bố cục của ngôi nhà trước kia. Nói cách khác, vị trí nhà 339 đúng lúc là vị trí của nhà cô ta trước đây, cô ta dựa theo con đường này đang ‘về nhà’ tìm đứa con. Sau đó tại sao là em....”

Nói đến đây cậu ngừng lại thở một cái, nói tiếp: “Cô ta một mực gõ cửa mà cô ta nghĩ là cửa nhà mình, sau đó em mở cửa cho cô ta. Trong nhà cô ta sẽ có ai? Cái người con trai sẽ ở nhà cô ta chính là ai? Nếu như là cô ta cho rằng con trai của mình chưa có chết, nhìn thấy em, sẽ cho rằng em là con trai cô ta cũng không phải là lạ.”

“Cô ta vốn quả thật là cảm nhận theo linh hồn của Hiểu Văn, cho nên ngay sau khi em đi, cô ta tìm thấy trước chính là Trữ Lâm. Nhưng mà lại không có nhìn thấy Tiểu Kiệt, cũng không có nhìn thấy em, nói cách khác, cô ta cảm giác được con của mình ở đâu nhưng không có nhìn đến đứa con mà cô ta cho rằng đã lớn”.

“Cho nên cô ta mới tức giận ư?” Nhìn thoáng qua Tiểu Kiệt, nhớ lúc ấy Tiểu Kiệt nói cái chị gái kia tức giận, “Còn kêu trả lại cho tôi?”

“Đúng. Nếu là dựa theo suy nghĩ như vậy, hết thấy mọi thứ kia đều có thể nói qua được cả”, Khâu Phong gật gật đầu, “Nhưng mà chúng ta bây giờ quan trọng nhất vẫn là phải tìm được cô ta ở đâu, ngọn lửa năm đó rốt cuộc là ai đốt”.

“Cũng chính là vẫn quay lại điểm khởi đầu sao? Ngoại trừ biết cô ta hiện nay đi theo em?” Lạc Diệp nhìn xem bốn phía, rùng mình một cái.

“Cũng không phải chỉ có theo lúc này thôi đâu, tốc độ chúng ta phải nhanh hơn mới được” Khâu Phong cầm khăn ướt bên cạnh lại lau mặt vài cái, đứng lên, “Chúng ta lập tức đi trại an dưỡng đi”.

Trái tim cậu còn đập rất nhanh, cậu thực sự sợ hãi, có lẽ là sợ hãi tới một mức độ rồi. Bọn họ không có đường lui có thể đi, bị bức tới một bước này, làm cho bọn họ nếu không bị bức điên thì nhất định phải bình tĩnh đi sửa lại tình trạng. Nếu không như vậy người bên cạnh kia, chính là Lạc Diệp, đều rất có thể sẽ thực thê thảm.

Bước đi đầu tiên có chút lảo đảo, Khâu Phong ổn định trong lòng lại, vững bước chân xuống, dẫn đầu mở cửa đi ra bên ngoài.

26. Chương 26: Tìm Kiếm (5)

Bầu trời không có ánh nắng, tầng mây quá dày, dày đến mức hơi biến thành màu đen. Có lẽ do dồn nén nhiều ngày như vậy nên nơi kia đã có cơn mưa có thể giảm bớt một chút oi bức mà mọi người đều mong

chờ sắp rơi xuống.

Khách sạn vốn cách trại an dưỡng không xa lắm, Lạc Diệp đi đến trạm đỗ thêm xăng trước, sau đó quay về cửa khách sạn đón Khâu Phong và Tiểu Kiệt, rất nhanh đã tới nơi cần đến.

“Bác sĩ, chúng tôi muốn hỏi thăm một chút”, tới lần thứ hai hiển nhiên không còn lạ lẫm như lần đầu, rất nhanh đã tìm thấy vị bác sĩ lúc đó, Khâu Phong cũng không chào hỏi nhiều mà hỏi thẳng vào vấn đề, “Lúc dì Triệu bị thầy Lưu đón đi, tình trạng của dì ấy thế nào ạ?”

“Ấy?” Không ngờ tới bọn họ vừa đến liền hỏi thẳng mặt, giọng điệu của Khâu Phong còn rất cứng nhắc, bác sĩ tạm thời có chút không kịp phản ứng lại.

“A Phong” Lạc Diệp đem cậu kéo ra sau một chút, cười cười xin lỗi với bác sĩ. Mặc kệ thế nào thì dù sao cũng phải có người giữ lễ phép chứ, “Là thế này, ngày hôm qua chúng tôi đi tìm thầy Lưu, cũng gặp được dì Triệu.... nhưng mà dì ấy gặp người đã nhào tới chụp, căn bản rất khó lại gần, cho nên chúng tôi muốn hỏi một chút dì ấy có phải vẫn là như thế này hay không đấy ạ”.

“Gặp người liền vồ lấy? Bệnh tình của cô ấy lập lại sao?” Bác sĩ rõ ràng có hơi giật mình, gãi gãi tóc suy nghĩ một lát, “Chắc không phải đâu, cho dù là khi ở trong này cô ấy cũng không có tính công kích gì cả. Nhiều nhất là thỉnh thoảng kéo người hỏi con cô ấy ở đâu một cái mà thôi, chúng tôi chỉ nói với cô ấy là con cô ấy đã lớn, lúc này đang đi kiếm tiền ở bên ngoài chờ có tiền sẽ tới đón cô ấy này kia. Hơn nữa tình thần của cô ấy lúc đó đã tốt rất nhiều rồi, thỉnh thoảng còn có thể nói với người ta con của cô ấy đáng yêu thế nào nữa đấy. Chúng tôi cảm thấy luôn có người bên cạnh mới có lợi cho cô ấy nên mới để cho thầy Lưu đón về á...”

Bệnh tình đã ổn định ư? Lạc Diệp và Khâu Phong nhìn thoáng qua nhau, quả nhiên, Triệu Vân Diệp ngày hôm qua thầy Lưu cho bọn họ xem kia không phải là người thật, điều này càng chứng minh thêm cho suy luận của bọn họ.

“Hơn nữa hôm qua khi tôi gọi điện cho ông ấy nói các cậu sẽ tới tìm, ông ấy cũng không có nhắc tới....”, bác sĩ còn đang suy nghĩ, “Có phải các cậu kích thích tới cô ấy hay không thế?”

“Bác sĩ, ông có gọi điện nói qua cho thầy Lưu sao?” Khâu Phong cắt ngang bắt lấy tay bác sĩ, truy hỏi.

“Đúng... đúng thế” bác sĩ bị cậu làm hoảng sợ lùi về sau từng bước, không biết cậu làm sao vậy, ngày hôm qua đến thấy vẫn là một chàng trai lịch sự, hôm nay thế nào liền nóng nảy như vậy chứ.

“Xin lỗi xin lỗi, A Phong em buông ra trước đã” Lạc Diệp vội vàng đi lên kéo Khâu Phong ra, vẻ mặt đau khổ nói với bác sĩ, “Bác sĩ ông đừng trách, hôm qua khi chúng tôi nhìn thấy dì, tình trạng của dì ấy thực sự rất tệ, con người của A Phong vốn xem trọng tình cảm, vừa thấy tới cái bộ dạng kia của người thân mình thì hơi nóng nảy một chút thôi”.

“À....” bác sĩ phũ phũ tay áo bị kéo nhăn, có chút đồng tình liếc mắt nhìn Khâu Phong một cái, ông cũng thường xuyên gặp được người nhà bởi vì vấn đề của thân nhân mà thương tâm nên rất nhanh đã nhận lời xin lỗi của Lạc Diệp.

“Thanh niên cũng đừng khổ sở quá, dì các cậu sinh bệnh cũng không phải ngày một ngày hai, cô ấy xem như còn tốt, không có khuynh hướng tổn thương người khác hay tự hại mình, chăm sóc nhiều chút nói không chừng có thể càng khỏe hơn đấy”.

“A Phong, em nhìn vào anh này” kéo bả vai của Khâu Phong qua, Lạc Diệp thở dài, nói nghiêm túc, “Anh không biết em rốt cuộc nhìn thấy gì, cho dù là em nói cho anh, anh cũng thật sự không thể cảm nhận được mấy thứ mà khi đó em cảm nhận được. Nhưng mà em phải biết rằng, anh vẫn luôn ở bên cạnh em, nhìn thấy em như vậy, anh sẽ đau lòng, rất đau lòng. Đã hiểu chưa?”.

“Ừm....” cắn cắn môi, Khâu Phong gật gật đầu.

“Chúng ta đều là người trong cuộc, chúng ta phải cùng nhau giải quyết mọi việc. Nếu có cái gì em chịu đựng không được em cứ dựa vào phía sau lưng, anh nhất định sẽ đứng sau em cho em dựa vào, biết sao?” Thấy cậu gật đầu, Lạc Diệp nở nụ cười, sờ sờ tóc cậu, “Anh không phải là vợ em, nhớ kỹ. Anh là người yêu của em, anh sẽ dựa vào em, em cũng sẽ dựa vào anh, chúng ta là người yêu”.

Đột nhiên thật giống như đã hiểu được lí do của việc bắt đầu chuyện ở riêng kia, Lạc Diệp xì cười một cái.

“A Phong thật là ngốc...” kéo bả vai của Khâu Phong qua đem cậu ôm vào trong lòng lắc lắc, Lạc Diệp dùng giọng điệu dỗ dành trẻ con nói ngọt sớt, “Làm sao lại ngốc như vậy chứ? Anh gọi em là vợ, em cũng có thể kêu anh là vợ mà ~ chúng ta đương nhiên là người yêu, anh đương nhiên cũng sẽ dựa vào em ~ ngốc quá ~”

Nói tới sau đó còn muốn tiện thể lại hôn một cái, may mà lần này Khâu Phong còn nhớ rõ nơi này là trại an dưỡng, vội vã đem anh đẩy ra, đấm lên một cái, “Chú ý văn hóa kìa”.

Tách ra xong Lạc Diệp mới nhìn thấy mặt của Khâu Phong đỏ giống như là trái cà chua vậy, lại cười càng rạng rỡ hơn nữa, một tay dắt Tiểu Kiệt một tay khoác lên Khâu Phong bước nhanh đi ra ngoài, vừa đi vừa nói, “Được được, chúng ta đến chỗ nào không cần chú ý văn hóa đi nào”.

Đang đi thì di động vang lên, vừa thấy là Trâu Tuyết Thừa gọi đến, nhanh chóng bắt.

“Này! Mấy ông anh của tôi ơi, các người chạy đi đâu rồi vậy?” Giọng điệu của Trâu Tuyết Thừa vẫn cà lơ phất phơ như cũ, “Ông già nhà tôi đã phát hiện hình người tình trong mộng đầu tiên của ông ấy không thấy rồi đó, đang cầm bằng ghê tởm tìm tôi khắp nơi đây”.

“Tiểu Tuyết Nhi~~” tâm tình của Lạc Diệp lúc này tốt lắm, ngoài miệng liền dẫn theo trêu chọc, nghe đến mức Trâu Tuyết Thừa bên kia tai nghe nổi da gà khắp cả người, “Có chuyện gì thế?”

“TÔI KHÔNG PHẢI NÓI ÔNG GIÀ TÔI ĐANG CẦM BẰNG GHÊ ĐI TÌM TÔI HAY SAO?” Trâu Tuyết Thừa rống lên một câu, vuốt vuốt hơi mới nói tiếp, “Được rồi được rồi, tôi nói cho cậu, báo chí bên kia có tin tức, có độc giả nhìn thấy Liêu Trần Anh, tôi chuẩn bị đi qua bắt người xem có thể lấy lại tiền lương được không. Các cậu có muốn cùng đi hay không đây?”

“Tìm được Liêu Trần Anh rồi sao?” Mạnh mỗi một cái lại tiếp một cái, tinh thần Lạc Diệp run lên, “Được, chúng tôi lập tức đi qua, cậu nói địa chỉ đi”.

Lấy cuốn sổ tay ra viết địa chỉ lên, Lạc Diệp cúp điện thoại, lôi kéo hai người liền đi về phía bãi đỗ xe.

“Đây là chỗ nào?” Ngồi trên ghế phó, Khâu Phong cầm cuốn vở anh ghi địa chỉ nhìn hồi lâu cũng không nhận ra được anh rốt cuộc viết cái gì, chữ bên trên rồng bay phượng múa, vẽ bùa họa quỷ thật sự không giống chữ cho lắm.

“Cho nên nói nhà nghệ thuật luôn khó có để người ta thấu hiểu mà, cổng chợ bán thức ăn bên đường Phi Hiệp đây, có người nhìn thấy chị ta đi xuống từ căn phòng ở bên trên một cửa tiệm nhỏ. Con bà nó, đường Phi Hiệp á, chị ta thể nhưng ở gần chúng ta đến vậy!”. Quả thật, địa chỉ này cách nhà của hai người Khâu Phong chỉ có một dãy phố, nhưng mà cũng là một chỗ rất hỗn loạn, bình thường chỉ cần gia cảnh tốt một chút sẽ không đi chỗ đó ở đâu. Một cái ngã tư đường cũng đã ngăn ra hai thế giới.

“Vậy không phải còn cần hơn 3 tiếng...” bên kia cách nơi này có chút xa, Khâu Phong nhíu mày, nếu chờ bọn họ chạy tới cũng đã tìm không thấy người thì làm sao bây giờ?

“Tiểu Tuyết Nhi đã đi qua chặn rồi, cho dù chị ta chạy cũng có thể có người đi theo thôi”, Lạc Diệp kêu tên hiệu Tiểu Tuyết Nhi này càng kêu càng dễ gọi hơn, mở miệng là nói được ngay, “Chúng ta đuổi theo qua đó là được rồi”.

Chạy bán sống bán chết, sau 3 tiếng bọn họ cuối cùng cũng chạy tới chợ mà Trâu Tuyết Thừa nói, mới vừa vào cổng, rất xa đã nhìn tới có chỗ người ta đang đứng vây quanh, trong đó hình như còn có người giơ máy quay nữa.

“Woa, bắt quá là tin tức trên báo đài thôi, làm sao ngay cả đài truyền hình cũng dẫn tới rồi?”. Xe là không thể chạy vào, ba người xuống xe vội vàng chạy về phía bên kia, đẩy đám đông ra chen vào trong, quả nhiên nhìn thấy có phòng viên đang truy hỏi một người phụ nữ, mà Trâu Tuyết Thừa liền đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt, thỉnh thoảng nói mớ hai câu.

Trâu Tuyết Thừa nhìn thấy bọn họ đến, vội vàng đi tới kéo bọn họ qua, còn đặc biệt ôm Tiểu Kiệt, lướt qua thợ chụp ảnh đi thẳng tới trước mặt Liêu Trần Anh.

“Chị Liêu, chị xem cho rõ ràng, con trai của chị ngoan như vậy, sao lại cam lòng vứt bỏ không quan tâm như vậy chứ?” buông Tiểu Kiệt trên tay xuống, đẩy nhẹ đến trước mặt Liêu Trân Anh.

Nháy mắt, vẻ mặt vừa rồi chỉ là một mồi từ chối phóng viên phỏng vấn của Liêu Trân Anh liền biến thành sợ hãi. Chị ta quát to một tiếng, đặt mông ngồi bệt xuống đất, liên tục lùi về phía sau.

“Không cần lại đây! Nó không phải con tôi! Nó là đứa con của quý!” Tóc Liêu Trân Anh đều rối bù, nhìn qua càng tiều tụy hơn so với lúc trước Khâu Phong nhìn thấy. Chị ta lớn tiếng kêu lên, dẫn đến người chung quanh đều bàn tán xôn xao.

“Mẹ...” Tiểu Kiệt thấy mẹ, tuy nói ra không thích mẹ của mình, nhưng mà vẫn kêu một tiếng theo bản năng, cũng không nghe theo mà tiến vài bước lên phía trước.

“Chị nói con chị là quý sinh? Chẳng lẽ chị là quý à?” Một tiếng kêu của chị ta không chỉ riêng Khâu Phong nhú mày, ngay cả Trâu Tuyết Thừa đều nghe không nổi nữa, tiến lên vài bước đem Tiểu Kiệt đẩy mạnh vào trong lòng chị ta, “Rờ xem, người sống sờ sờ, chị điên rồi sao?”

“Á!!!!” Thân thể Tiểu Kiệt vừa tiếp xúc với Liêu Trân Anh đã bị Liêu Trân Anh dồn sức đẩy ra, suýt nữa đã ngã xuống. Cũng may Lạc Diệp phản ứng mau tiến lên đón lấy, ngẩng đầu hằm hằm nhìn vào chị ta.

“Đó là đứa con của quý! Nó tới để đòi nợ! Là tới đòi nợ đó! Nó bức cha nó bỏ đi rồi, còn.... còn muốn giết tôi nữa đó!” Chị ta giơ tay lên phò ra vết thương trên tay về phía người xung quanh, “Là nó! Là nó! Tay nắm cửa cũng có thể đốt người đó! Là nó!! Nó là tới đòi nợ!! Nó muốn chúng tôi đền mạng đấy!!”

Nói nói chị ta liền bật khóc, có vẻ cực kỳ thảm thương, một bên khóc một bên còn nói, “Rõ ràng không có liên quan tới tôi, rõ ràng không có liên quan tới tôi mà!! Tại sao lại muốn tới tìm tôi chứ!! Tiểu Kiệt đáng thương của tôi.... đứa con đáng thương của tôi đã không còn nữa.... Nó là quý! Là ma quý!!”

“CHỊ LIÊU!” thật sự là nghe không nổi nữa, Khâu Phong tiến lên giữ chặt người chị ta, lớn giọng kêu lên, “Chị nhìn rõ ràng, đó là Tiểu Kiệt con của chị!! Là Tiểu Kiệt chị giao phó cho tôi nhờ tôi giúp chị chăm sóc một thời gian đấy! Mấy lời này đó chị nói lúc trước đều là giả hay sao? Những sự quan tâm và lo lắng của chị với thằng bé đều là giả hay sao?!”

“Ngài Khâu? Ngài Khâu!!” Thấy rõ Khâu Phong ở trước mặt, Liêu Trân Anh ngẩng đầu lên, lập tức nhào nửa người trên tới bên cạnh cậu, từ tư thế ngồi dưới đất biến thành quỳ, liên tục lạy cậu, “Ngài Khâu ngài là ân nhân cứu mạng của tôi mà! Ngài mau đem nó mang đi đi! Mau mang đi đi! Nó không phải Tiểu Kiệt của tôi, Tiểu Kiệt của tôi không phải quái vật! Nó có thể nghe được quý khóc! Nó còn có thể làm cho tay nắm cửa đốt người! Trên lưng nó.... trên lưng nó.... nó là đến đòi nợ với tôi!! Trời ơi... rõ ràng là khoản nợ của tên quý chết tiệt nhà tôi kia thiếu, thế nào sẽ tới tìm tôi chứ!!”

Cho dù Tiểu Kiệt còn nhỏ, thằng bé cũng có thể cảm giác được ác ý và nỗi sợ hãi của mẹ đối với mình, cũng có thể hiểu được trong câu chữ kia bảo nó là quái vật. Tuy nói nó không xem như thích người mẹ này lắm, nhưng mà cũng không thể không cảm thấy tủ thân được, nước mắt liền theo khuôn mặt nhỏ chảy xuống dưới.

“CÚT!! CÁCH TAO XA MỘT CHÚT!!” lướt qua bả vai Khâu Phong thấy được Tiểu Kiệt đang ở trong ngực Lạc Diệp, mặt Liêu Trân Anh lại méo mó, gào thét lớn tiếng đối với Tiểu Kiệt.

“OA!!” Còn bị mẹ quát một tiếng với mình, Tiểu Kiệt rốt cuộc khóc ra tiếng, Lạc Diệp lập tức đem thằng bé xoay qua vùi đầu vào trong ngực mình. Trong ánh mắt trừng Liêu Trân Anh cũng sắp phun ra ngọn lửa.

“Chị Liêu! Chị tỉnh táo một chút! Thằng bé là Tiểu Kiệt đó!” Chuyện càng ngày càng loạn, máy chụp ảnh cứ chụp liên tục, người vây xem cũng càng ngày càng nhiều, âm thanh bàn tán ồn ào, xen lẫn với tiếng khóc và những âm thanh lộn xộn khác, Khâu Phong cảm giác đầu cũng càng ngày càng đau.

“Ngài Khâu ngài cứu cứu tôi đi, ngài cứu cứu tôi đi...” Liêu Trân Anh cũng càng khóc càng dữ dội hơn, chị ta vừa khóc vừa nói, bị bản thân mình nghẹn mất mấy tiếng, rốt cuộc một hơi không thở được, trực tiếp ngất đi.

“Chị Liêu? Chị Liêu?” Thấy thân thể Liêu Trân Anh ngã xuống, Khâu Phong vội vã đi lên đỡ, lay lay vài cái.

Ngay khi giọng của Liêu Trân Anh dừng lại này, phóng viên vừa rồi vẫn bên cạnh không nói chen vào liền vây quanh lại đây, đối với Khâu Phong chính là một chuỗi câu hỏi.

“Ngài chính là ngài Khâu Phong đi? Ngài thấy như thế nào đối với chuyện lần này thế?”

“Nếu như tinh thần bà Liêu thật sự có vấn đề, lại dưới tình huống không tìm được chồng bà ấy, ngài sẽ tiếp tục chăm sóc Tiểu Kiệt chứ?”

“Ngài Khâu tình hình kinh tế hiện tại của ngài như thế nào? Có thể gánh vác được việc chăm sóc thêm một đứa trẻ không?”

“Ngài Khâu ngài sẽ tiếp tục tìm kiếm cha của Tiểu Kiệt sao?”

“Có định thông qua phương thức luật pháp giải quyết vấn đề hay không?”

“Ngài Khâu....”

“Ngài Khâu....”

Ổng kính của máy quay phản quang lại, làm chói ánh mắt của Khâu Phong, đối mặt với một đồng câu hỏi cậu đột nhiên không phản ứng kịp.

“ĐỦ RỒI!” Lạc Diệp đột nhiên rống to một câu, ôm Tiểu Kiệt, đẩy phóng viên ra vọt tới bên cạnh Khâu Phong, hít sâu một hơi, bình tĩnh lại nói, “Mặc kệ thế nào bây giờ chúng ta phải đưa chị Liêu đến bệnh viện trước đã. Phỏng vấn này nọ để nói sau đi, xảy ra chuyện làm sao bây giờ”.

Có lẽ là Lạc Diệp thể hiện ra cảm giác áp bách, cũng có lẽ thực sự sợ Liêu Trân Anh xảy ra chuyện, dù sao đuổi theo phỏng vấn nếu xảy ra chuyện bọn họ cũng có thể bị vạ lây vào. Các phóng viên nghe xong lời anh nói, bàn bạc trong chốc lát thì đồng ý đi về trước, chờ sau khi Liêu Trân Anh ở bệnh viện tỉnh lại thì làm cuộc phỏng vấn sau.

“Thế nào sẽ có nhiều người như vậy chứ?” Đem Tiểu Kiệt trong lòng ngực đưa cho Trâu Tuyết Thừa đứng bên cạnh, Lạc Diệp tiến lên ôm Liêu Trân Anh lên, lướt qua đám đông lên xe, rất khó mới chạy được ra chợ, một bên lái xe về phía bệnh viện một bên than trách.

“Truyền thông bây giờ rất mẫn cảm với loạt tin tức này, báo chí vừa báo là bắt đầu điều tra, phỏng vấn này kia rồi”, Trâu Tuyết Thừa gờ gờ tay, nói như không, “Truyền bá của TV còn lợi hại hơn so với báo chí nữa, he he, tôi thấy chồng chị ta cũng chạy không thoát đâu”.

“Chồng chị ta thì chúng tôi đã tìm được rồi” liếc mắt nhìn Liêu Trân Anh đang mê man ở ghế sau một cái, mấy lời vừa rồi của Liêu Trân Anh nói, Khâu Phong bây giờ còn đang cẩn thận suy nghĩ, “Bất quá truyền thông bây giờ đuổi theo chúng ta như vậy cũng rất phiền phức, xem ra sau này làm việc cần phải trốn tránh truyền thông rồi đây”.

27. Chương 27: Tìm Kiếm (6)

Tuy rằng muốn nhiều đi đến một cái bệnh viện xa hơn một chút, ít nhất cho mấy phóng viên này không dễ dàng tìm thấy như thế, đây cũng là lý do vừa rồi không có lập tức gọi xe cấp cứu. Nhưng dù sao mạng người quan trọng, Lạc Diệp vẫn là trực tiếp đưa Liêu Trân Anh đến bệnh viện gần nhất.

Thân thể Liêu Trân Anh thật ra không có bệnh nặng gì cả, chỉ là trường kỳ ngủ không đủ giấc và dinh dưỡng không đầy đủ nên suy nhược mà thôi, nguyên nhân chủ yếu khiến chị ta ngất xỉu vẫn là do tinh thần bị căng thẳng mà ra.

“Xem ra cho dù đưa Tiểu Kiệt đi, chị ta cũng sống không được yên ổn cho lắm”, bệnh viện tạm thời xếp một cái giường ở phòng quan sát cho Liêu Trân Anh nằm, chị ta cũng không cần nằm viện, bây giờ chỉ là

đang đợi chị ta tỉnh lại mà thôi. Lạc Diệp ngồi trên giường bên cạnh, nhìn thấy người phụ nữ nhợt nhạt nằm ở trên giường, cảm thán một câu.

“Nếu bước vào trong cơn ác mộng, nếu không đủ mạnh mẽ sẽ rất khó đi trở ra” làm ướt khăn mặt lau lau mồ hôi trên mặt Liêu Trần Anh, Khâu Phong khẽ nói. Bị ác mộng đuổi theo, sợ hãi sống qua ngày, cho dù lần lượt nói với bản thân đã an toàn rồi, nhưng rồi lại mãi không thể tin tưởng mình được, vì thế vẫn cứ sợ hãi, vẫn cứ lo lắng như cũ, đã khiến cho mọi thứ đều chuyển biến xấu. Những cảm xúc đó nhìn không thấy cũng sờ không được, nhưng đủ để đem người ta bức điên.

Ánh mắt Trâu Tuyết Thừa mở thật to, nhìn xem người này lại nhìn xem người kia, mấy lời bọn họ nói cậu ta nghe mà nửa hiểu nửa không, áp khí xung quanh lại rất nặng nề, muốn mở miệng hỏi lại không nói chen vào được.

“Tiểu Tuyết Nhi~” Lạc Diệp nhìn thấy bộ dáng cậu ta nhìn chung quanh ở bên cạnh, nở nụ cười một cái, lấy cuốn sổ tay ra, rút ra tấm hình của Triệu Vân Diệp từ bên trong, “Cậu không phải nói ông già cậu đang cầm băng ghế tìm cậu khắp nơi sao? Còn không quay về ứng chiến à?”

“Đó không phải ứng chiến, là trao đổi cảm tình” nhận tấm hình, Trâu Tuyết Thừa bỏ cẩn thận vào trong túi. Nói thật cậu ta sắp không ở trong đây nữa, nghe không hiểu không nói, quy định cấm thuốc của bệnh viện này đã sắp nghen chết cậu ta rồi. “Cất xong liền bước đi ra ngoài, sắp đi tới cửa mới đột nhiên nhớ lại cái gì đó, đề thấp giọng uy hiếp một câu với Lạc Diệp, “Không cho phép lại gọi tôi Tiểu Tuyết Nhi nữa!”

“Không gọi không gọi, ông già cậu sắp giết tới đây rồi, đi nhanh đi” ánh mắt trừng lên của Trâu Tuyết Thừa cũng không tạo được áp lực lớn gì, Lạc Diệp lùi từng bước về phía sau, giả bộ ra vẻ sợ hãi xua xua cánh tay.

“Hừ!” Xem cũng biết anh đang giả vờ, Trâu Tuyết Thừa vốn cũng không thật sự muốn làm gì, cũng cất tiếng chào với Khâu Phong liền xoay người đi ra ngoài.

Nhìn thấy cậu ta đi xa, Lạc Diệp đem cửa đóng lại, ngồi trở về trên vị trí vừa rồi, nói với Khâu Phong: “Em không phải lại nghĩ tới cái gì nữa chứ?”

Dọc theo đường đi bộ dạng của Khâu Phong đều giống như là đang suy nghĩ hay gì đó, điều này không gạt được anh đâu.

“Ừm...” buông khăn mặt trên tay xuống, Khâu Phong xoay mặt về phía Lạc Diệp, “Anh còn nhớ rõ vừa rồi chị Liêu nói cái gì không?”

“Còn nói gì nữa chứ? Vẫn cứ trốn tránh Tiểu Kiệt, ngay cả mấy lời nói con mình là quái vật cũng nói ra được”, nhắc tới chuyện này Lạc Diệp lại tức giận nữa. Quay lại nhìn nhìn Tiểu Kiệt khóc mệt đang ngủ trên cái giường mình đang ngồi này, “Dù thế nào thì, đó cũng là con mà”.

“Chị ta nói, Tiểu Kiệt là con của quỷ, là tới đòi nợ, là tới đòi đền mạng. Còn nói hết thấy điều này đều là lỗi của chồng chị ta, không có liên quan gì tới chị ta hết”, Lạc Diệp không có chú ý nhưng Khâu Phong lại nghe rất cẩn thận. Cậu nhíu mày, giọng tuy không lớn nhưng lại nói ra rõ ràng, “Mấy câu trước khoan nói, đòi nợ với đền mạng này... chị ta rốt cuộc biết được bao nhiêu đây?”

Khâu Phong vừa nói, Lạc Diệp cũng hồi tưởng lại, quả thật hơi hơi nhớ ra có nói mấy câu như vậy. Chỉ là tình hình lúc đó rất loạn, lực chú ý của Lạc Diệp đều đặt ở trên người Tiểu Kiệt đang khóc và Khâu Phong nên mới có thể bỏ qua mấy thứ này.

“Chị ta nhắc tới lưng của Tiểu Kiệt, nghĩa là chị ta cũng đem vết bớt trên lưng Tiểu Kiệt liên hệ tới chuyện này. Chị ta điều tra hỏa hoạn lần đó, vẫn là thời điểm 19 năm trước về người vợ đầu tiên của Trịnh Sử Văn đúng chứ? Lúc ấy chị ta có lẽ còn chưa có chút quen biết nào với gã đó, ở trong việc điều tra này đã tra được những gì đây, mới khiến chị ta có thể đem mấy thứ này liên hệ lên chồng mình? Thế nên cho rằng Tiểu Kiệt là quỷ đến đòi nợ, đem bản thân bức đến bước này...”

“Nếu muốn biết sao lại thế này, vẫn là đem chị ta đánh thức hỏi thẳng là tốt nhất” Lạc Diệp đứng dậy đi đến bên cạnh Liêu Trần Anh, xoay người định gọi.

“Để cho chị ta tự tỉnh đi, chị ta cũng quá mệt rồi” Khâu Phong giữ chặt cánh tay của Lạc Diệp, khẽ lắc lắc đầu.

“Chờ chị ta tự tỉnh, nói không chừng mấy phóng viên này sẽ lại tìm tới cửa rồi” cho Khâu Phong một ánh mắt ‘yên tâm đi’, Lạc Diệp vẫn là lấy tay đi lay bả vai của Liêu Trần Anh.

“Chị Liêu, chị Liêu, tỉnh lại nào” Liêu Trần Anh mê man có chút trầm, tuy Lạc Diệp nói có lý nhưng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của chị ta Khâu Phong vẫn có mấy lần định đi can lại. Cuối cùng, mong muốn vạch rõ những câu hỏi mê này vẫn là ngăn lại sự đồng tình từ trong bản tính, nhịn xuống.

Kêu một lúc, Liêu Trần Anh mới từ từ tỉnh lại, khi mở mắt ra có chút mê man không phân biệt rõ mình đang ở đâu cho lắm. Nhưng mà vừa thấy có người bên cạnh đã rút một chút về phía sau theo phản xạ.

“Chị Liêu, tôi là Khâu Phong đây” thấy chị ta tỉnh, Khâu Phong đi lên thay đổi vị trí của Lạc Diệp, cố gắng đè sự vội vàng của bản thân lại, ăn nói khép nép.

“Ngài Khâu....?” Liêu Trần Anh từ từ nhớ tới chuyện xảy ra trước khi té xỉu, vẻ mặt lập tức biến thành căng thẳng, chị ta nhìn trái nhìn phải dường như là đang tìm cái gì đó. Lúc khi chị ta thấy Tiểu Kiệt đang ngủ ở giường bên cạnh thì cả người không ngừng run rẩy, giọng nói đều không thành điệu “Nó.... nó....”

“Lạc Diệp” biết Liêu Trần Anh nhìn đến Tiểu Kiệt sẽ không bình tĩnh, Khâu Phong kêu một tiếng, đưa một ánh mắt cho Lạc Diệp.

“Được rồi” hiểu được ý của cậu, Lạc Diệp vỗ vỗ lên vai cậu. Khẽ nói câu [hỏi cho kỹ] rồi bế Tiểu Kiệt ra ngoài.

“Chị Liêu, bây giờ đỡ hơn chưa?” nói với Liêu Trần Anh một câu có tính an ủi, Khâu Phong ngồi thẳng người, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, “Tuy chúng ta chỉ là hàng xóm mấy ngày, nhưng mà coi như đã cùng nhau trải qua không ít chuyện. Chị Liêu, chị kêu tôi giúp chị, tôi giúp chị, chị gọi tôi là ân nhân, nhưng rồi vì sao phải hại tôi chứ?”

“Không phải..... Ngài Khâu, tôi không phải muốn hại ngài!” Nghe được Khâu Phong nói như vậy, Liêu Trần Anh lại căng thẳng lên, vội vàng phân bua, “Tôi không phải cố ý muốn hại ngài, tôi cho rằng chỉ là bởi vì chúng tôi.... chỉ là bởi vì chúng tôi....”

“Chị cho rằng con quỷ kia chính là muốn tìm các người sao? Cho nên giao cho người không liên quan gì sẽ không có việc gì đúng không?” Nhớ tới Trữ Lâm bây giờ còn nằm ở bệnh viện, giọng của Khâu Phong hơi cao lên một chút, “Sẽ không có nghĩ tới sẽ có người vì điều này mà đánh mất tính mạng hay sao?”

“Tôi... tôi nhận được điện thoại của ngài Khâu ngài gọi tới... liền biết lại xảy ra chuyện” nói với Liêu Trần Anh lại bắt đầu lau nước mắt, “Tôi đã biết như vậy không được, một ngày nào đó nó vẫn sẽ tìm đến tôi thôi, nó thế nào không đi tìm cái tên quỷ chết tiệt kia, cứ muốn tìm tôi....”

“Chị Liêu” nếu chị ta nhắc tới chồng mình, vừa đúng có câu hỏi để mở đầu, Khâu Phong nhân cơ hội hỏi, “Chuyện này lại liên quan gì đến chồng của chị? Có thể đem tình huống cụ thể đều nói cho tôi biết hay không?”

“Cái này.....” nói tới đây Liêu Trần Anh có chút ngập ngừng, nhìn thấy ánh mắt chị ta liếc qua lại, Khâu Phong lại tăng thêm chút áp lực.

“Chẳng lẽ tới lúc này rồi chị còn không chịu nói ra? Chị không muốn cho mọi chuyện được giải quyết hay sao? Không muốn sau này được ngủ yên giấc, không hề lo lắng hãi hùng nữa ư? Nếu chị vẫn như thế tôi thật sự sẽ không giúp chị bất luận việc gì nữa. Tiểu Kiệt, cũng chỉ có thể trả lại cho chị mà thôi”.

Lời này vừa ra, Liêu Trần Anh liền kích động lên, chị ta vờ góc chăn nhiều lần, gương mặt lại cắn răng, cuối cùng lau nước mắt một cái, thở dài.

“Quên đi, tôi còn giấu diếm cái gì nữa đây? Tên quỷ chết tiệt kia có khi nào thì để ý qua hai mẹ con chúng tôi đâu chứ? Tôi còn giấu cái gì nữa?” Chị ta giống như đang khuyển nử bản thân, tự cổ vũ cho chính mình mấy cái, mới có thể nói rõ ràng ra.

“Lúc ấy, sau khi gặp được việc lạ ở trong căn nhà đó, tôi luôn cảm thấy chỗ đó trước kia chắc chắn đã từng xảy ra chuyện gì” chịu không nổi chuyện đã qua, môi của Liêu Trần Anh đã bị bản thân cắn nát, “Thái độ của tên quỷ chết tiệt kia cũng càng ngày càng kỳ lạ, hẳn vốn sẽ không muốn thân thiết với Tiểu Kiệt, đến lúc sau quả thực chính là đang trốn tránh. Ngài không biết, khi Tiểu Kiệt vừa mới sinh ra, y tá đem đứa nhỏ đưa cho hắn xem, lúc ấy còn không có việc gì, sau lại nhìn thấy y tá tắm rửa thay quần áo cho đứa nhỏ, biểu cảm trên mặt hắn cứ như gặp quỷ vậy. Hắn đối với Tiểu Kiệt càng ngày càng kém, tôi hỏi hắn nguyên nhân, hắn liền phát cáu với tôi, mỗi ngày đều uống rượu, uống xong rồi thì đập phá đồ đạc, may mà không đập trúng người khác...”

“Kia gọi là gì ấy nhỉ? Trực giác thì phải? Tôi chính là cảm giác thái độ này của hắn có liên quan tới căn nhà có quỷ kia, tôi cùng hắn ở bên nhau nhiều năm như vậy hẳn kích động, sợ hãi thế nào tôi đều nhìn ra được. Tôi muốn đi lặng lẽ điều tra chỗ này trước kia đã từng xảy ra chuyện gì, còn có tên quỷ chết tiệt kia trước kia đã từng gặp phải chuyện gì” nói đến đây, Liêu Trần Anh hít vào một hơi dùng tay xoa ngực mình, giống như đang đè nhịp đập của trái tim mình lại vậy, “Kết quả, chỗ kia 19 năm trước từng có một trận cháy lớn đã chết đi hai người. Người già kia khoan nói, còn đứa trẻ kia... chết thật là rất thảm thương...”

Biết chị ta nói là chuyện của Hiếu Văn, khi lúc ấy nghe được Trâu Tuyết Thừa nói cũng đã giật mình, càng huống chi còn từng dần thân vào bên trong nữa. Trái tim Khâu Phong cũng hơi hơi nhanh một chút, đứa nhỏ này là một vật hy sinh, hy sinh dưới sự mâu thuẫn và âm mưu mà bọn họ không thấy được. Nó một thân một mình đối mặt với cái chết, mà cái chết này, còn là người khác áp đặt lên cho nó.

“Từ khi tôi biết nó bị nhốt chết ở trên song cửa lan can, liền luôn ngủ không yên. Vết bớt trên lưng Tiểu Kiệt thấy thế nào cũng không như vết bớt bình thường, khoảng cách này, đó không phải là dấu song lan can để lại hay sao?” Liêu Trần Anh ngẩng đầu, nhìn Khâu Phong giống như muốn nhận được sự tán thành của cậu, cho tới khi Khâu Phong phục hồi lại tinh thần gật đầu, mới tiếp tục nói, “Tôi đã nghĩ chẳng lẽ tên quỷ chết tiệt kia là đang sợ thứ này? Nhưng mà trận hỏa hoạn 19 năm trước xa không tới trời, gần không chạm đất này có thể có liên quan gì tới chúng tôi đây chứ? Hẳn cần gì phải sợ? Mãi cho tới khi tôi xem được ảnh chụp của thằng bé kia...”

“Ảnh chụp?” Nghe nói thế, cơ thể Khâu Phong rung lên, suýt nữa nhảy dựng lên lay chị ta, “Chị có ảnh chụp của Hiếu Văn?”

“Hiếu Văn?” Liêu Trần Anh nghe thấy lời cậu nói cũng giật mình, sau đó lại giống như nghĩ đến cái gì, gật gật đầu, “Đúng, là gọi tên này, tên quỷ chết tiệt kia buổi tối ngủ vừa mơ vừa khóc, gọi chính là tên này đấy”.

“Lúc ấy tôi còn cho rằng hẳn lại tới chỗ nào trên chóc phụ nữ không đảng hoàng nào đấy...” cười khổ một chút, ánh mắt Liêu Trần Anh đầy đau thương, “Sau đó tên quỷ chết tiệt kia đi rồi, cái gì cũng chưa có nói. Hôm đó tôi có việc đi ra ngoài, trở về căn nhà đều trống rỗng... hẳn đem theo không ít đồ đạc đi, sổ tiết kiệm này kia cũng không bỏ lại, khi tôi đếm qua đồ vật trong nhà thì nhìn đến tấm ảnh kia”.

“Chị Liêu, tấm ảnh đó đâu?” Trái tim đập rất mạnh, lại sợ kích thích đến chị ta, cẩn thận hỏi.

“Tấm ảnh kia... a, túi xách của tôi đâu?” Có lẽ là có người có thể nghe chị ta nói khiến chị ta an tâm lại, hoặc là một khi bắt đầu nói ra chuyện ở trong lòng đã muốn người nghe hiểu được càng sâu hơn. Liêu Trần Anh vừa nghe cậu hỏi liền bắt đầu tìm kiếm túi xách của mình xung quanh.

“Ở đây” mở tủ đầu giường ra, lấy túi xách Liêu Trần Anh dùng đã hơi cũ ra đưa qua. Liền nhìn thấy Liêu Trần Anh lục lọi tìm kiếm ở bên trong, chỉ chốc lát đã đưa tấm ảnh chụp ra.

Tấm ảnh là hình trắng đen, sau đó lên màu bằng thủ công, khuôn mặt nhỏ nhắn của người trên tấm ảnh bị tô tới trắng trắng, màu sắc kia nhìn qua rất quái dị, cũng may người ở bên trong cười tươi như ánh mặt trời nên cũng không đến nỗi khiến người ta cảm thấy sợ hãi cho lắm.

Đây là Hiếu Văn, Khâu phong siết chặt tấm ảnh, trong lòng co rút đến đau đớn. Đứa nhỏ bên trong rất xinh xắn, thể nhưng có 7 phần tương tự với Tiểu Kiệt, mang theo một chút bóng dáng giống mẹ kia lại có vẻ càng xinh xắn mê người hơn. Thằng bé cười rất rạng rỡ, dường như cuộc sống không có để lại trên người cậu bé một chút bóng ma nào, gia đình không cha, nhưng vẫn lớn lên trong tình yêu thương như cũ.

Ảnh chụp đã cũ, viền giấy đã bong ra thành lớp, nhìn qua như có người thường xuyên lấy ra đặt trên tay xem. Ở trên mặt ảnh có một chỗ rách khoảng chừng 1cm, là do xé mà ra được, giống như có người từng muốn xé bỏ nó, nhưng cuối cùng lại không thể nhẫn tâm mà ra tay.

“Ngài nhìn sẽ biết này có bao nhiêu giống với Tiểu Kiệt chứ? Giống bao nhiêu chứ? Tiểu Kiệt rất giống cha, mặt đứa nhỏ này chính là chứng cứ xác thực đấy!” Thực ra Liêu Trần Anh cũng không có tìm thấy bao nhiêu logic và chứng cứ, kết luận của chị ta phần lớn đều là suy đoán và trực giác của bản thân. Cho nên nói trực giác của phụ nữ đôi khi rất chuẩn, đặc biệt là khi ở chuyện có quan hệ tới người nhà mình, mấy suy luận này thế nhưng không kém xa mấy với sự thực mà mấy người Khâu Phong nghe ngóng được.

“Tôi cũng biết hần lảng nhãng, nhưng đó là chuyện khi hần còn trẻ. Bây giờ đều lớn tuổi như vậy, làm sao sẽ nghĩ tới trước kia còn để lại một việc xấu thế này chứ”. Nói nói, ánh mắt liền đỏ nữa, Liêu Trần Anh khịt khịt mũi, lại lau mắt một cái, “Tôi vốn còn đang suy nghĩ, những điều này hần không có liên quan gì tới con tôi mà? Sẽ không quý dị như vậy đâu chứ? Nhưng mà Tiểu Kiệt nó.... Tiểu Kiệt nó tới nào cũng chạy ra bên ngoài, còn nói nghe được giọng của phụ nữ. Đứa nhỏ bình thường làm sao có thể thế được? Buổi tối hôm tay tôi bị thương kia, nó làm sao đi vào cánh cửa bị khóa kia được? Nó không bình thường! Tôi biết nó không bình thường, nhưng mà nó vẫn là con của tôi, tôi vừa sợ lại vừa lo lắng, căn bản không biết nên làm cái gì bây giờ, cũng chỉ có thể trông chừng nó, trông chừng thật kỹ, rất sợ khi nào lại xảy ra vấn đề nữa. Nhưng mà....”

Chị ta ngẩng đầu lên, hoảng sợ nhìn vào Khâu Phong: “Nhưng mà ngài Khâu ngài cũng thấy đó, bà cụ Trương đã chết rồi! Tai nạn chết người! Chuyện này thật là sẽ lấy mạng người ta đó!! Ngày đó buổi tối Tiểu Kiệt thế nhưng còn mặt không chút thay đổi muốn đi mở cánh cửa kia, ông trời của tôi ơi, sợ tới mức máu của tôi cũng muốn đông lại. Nó làm sao là con tôi được? Nó căn bản chính là quỷ!! Giọng nữ nó nghe được nhất định là mẹ nó! Đó chính là đứa con của quỷ! Không đúng, nó chính là quỷ! Là quỷ đầu thai đến nhà của chúng tôi! Là tới để đòi nợ!!”

“Chị Liêu, chị bình tĩnh một chút. Trận hỏa hoạn 19 năm trước nếu chỉ là ngoài ý muốn, thế nào thì cũng không nên đến đòi mạng. Chị rút cuộc còn biết cái gì?” Mặt thấy cảm xúc của chị ta lại kích động lên, vội vã đứng dậy đỡ lấy chị ta, gấp gấp hỏi.

“Trả mạng, đúng.... trả mạng....” Liêu Trần Anh hít thở thật sâu mấy cái, chị ta lật tay cầm lấy tay của Khâu Phong đang đặt trên vai chị ta, giống như là đang dựa vào sự chống đỡ của Khâu Phong để giữ bình tĩnh cho bản thân, “Tôi nghe thấy, nghe thấy mấy lời của tên quỷ chết tiết kia nói. Buồn cười là tôi lúc đó còn không có phản ứng lại đây đã xảy ra chuyện gì. Tôi thế nhưng còn từng nghĩ đến hần là người có thể giao phó cả đời mình! Tôi đi mua đồ ăn về, ngày đó Tiểu Kiệt bị cảm uống thuốc đang ngủ, tôi nghe được hần ở trên giường Tiểu Kiệt nói thầm...”

Liêu Trần Anh ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt của Khâu Phong, trong ánh mắt của chị ta có sợ hãi có đau thương, còn có không cam lòng và tự giễu.

“Hần nói, đừng trách ba ba, ba ba cũng không còn cách nào khác, thật sự không còn cách nào nữa, đừng tìm đến ba ba, ba ba cũng không muốn đâu....”

28. Chương 28: Tìm Kiếm (7)

“A Phong” Lạc Diệp đẩy cửa phòng bệnh ra khẽ nhắc nhở, “Anh thấy mấy người bên truyền thông có thể sắp đến, thế nào rồi?”

“A, thật ư?” Ngẩng đầu nhìn xem đồng hồ treo trên tường theo phản xạ, Liêu Trần Anh tỉnh lại đã hơn nửa tiếng, mà tính từ thời gian bọn họ đưa chị ta đến bệnh viện, đã sắp 3 giờ rồi, “Sắp xong rồi”.

“Chị Liêu, chị còn có cái gì muốn nói với tôi không?” Tầm mắt quay về chỗ Liêu Trần Anh, chị ta vì nghe thấy lý do truyền thông có thể lại đây mà đang mang khuôn mặt cau có, “Nếu như không còn gì thì chúng

tôi cũng phải đi thôi, bây giờ bọn tôi còn chưa muốn tiếp xúc với phóng viên.... nếu như thân thể chị không có trở ngại gì nữa, tốt nhất là rời đi trước khi họ tới đi”.

“Không có gì, tôi biết được đều nói hết cho ngài rồi” vội vã lắc đầu, Liêu Trần Anh có chút ngập ngừng khẽ nói, “Cái kia... tiền thuốc men...”

“Chúng tôi đã trả tiền rồi, chị trực tiếp rời khỏi là được”, cuộc sống hiện nay của Liêu Trần Anh quả thật rất là không tốt, khi đưa chị ta đến bệnh viện mấy người Khâu Phong cũng đã tự nhiên trả hết tất cả chi phí, cũng may cơ thể lại không có chuyện gì lớn nên cũng không có mắc lắm.

“À.... ầy, ngài Khâu” nghe cậu nói như vậy Liêu Trần Anh thở phào rõ rệt, nhìn thấy Khâu Phong đã đứng lên định đi, chị ta vội vàng lên tiếng gọi lại, “Ngài ban nãy hỏi tôi chẳng lẽ không muốn đem mọi chuyện giải quyết hay sao? Ý của ngài là, chuyện này có khả năng giải quyết ư?”

“Cho dù không có khả năng, chúng ta cũng phải giải quyết nó” thở dài, Khâu Phong đem ghế dựa mình ngồi dờn ngay ngắn lại, vuốt quần áo, “Chúng ta đều đang ở bên trong, nếu không giải quyết, cả đời đều sẽ bị vây ở trong cơn ác mộng thôi”.

“Cho nên, chúng ta phải cần vạch trần ra hết thấy” ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào bị khoảng cách song cửa phân ra, nhàn nhạt rơi vào trên mặt Khâu Phong, khiến cho gương mặt đạo gần đây càng ngày càng gầy yếu của cậu có vẻ dịu dàng một chút, dịu dàng rồi lại kiên nghị.

Gật đầu với Liêu Trần Anh xem như chào tạm biệt, Khâu Phong đi đến bên cạnh Lạc Diệp, hai người đi ra cửa.

Bọn họ đã dần thân vào bên trong ván cờ rất sâu rồi.

Không có cách nào chạy trốn, cho dù bọn họ muốn trốn, cũng đã trốn không thoát nữa.

Ngoại trừ giải quyết, không còn cách nào khác.

Bọn họ cũng sẽ sợ sệt vậy, khi sợ đều đang run rẩy, từng muốn trốn, tuy rằng không có thể hiện ra ngoài, nhưng mà thậm chí từng nghĩ rằng nếu chuyện này xảy ra trên thân người khác thì tốt quá.

Nhưng bọn họ đã ở bên trong rồi.

Ôm lấy Tiểu Kiệt đang ngồi ở ghế dài bên ngoài, ánh mắt vẫn còn sưng đỏ, Khâu Phong xoay người nói với Lạc Diệp.

“Chúng ta đi thôi”.

Ngồi trong xe, vì tránh cho chạm đầu với phóng viên, Lạc Diệp trước tiên chạy một đoạn đường về phía khách sạn ngày hôm qua ở rồi mới giảm tốc độ xe xuống.

“Thế nào? Chị ta đã nói gì?” Liếc mắt nhìn Khâu Phong một cái, Khâu Phong có vẻ hơi mệt mỏi, bắt quá trong mắt vẫn đầy tỉnh táo.

“Rất nhiều, em nghĩ, chúng ta đã biết rất nhiều” thở dài, đem mấy lời Liêu Trần Anh nói kể lại một lần cho Lạc Diệp. Khâu Phong xoa xoa giữa trán, nói tiếp, “Trước kia anh từng nói, mảnh nhỏ càng ngày càng nhiều mà chúng ta chính là phải đem nó hợp lại. Em cảm thấy chúng ta bây giờ còn thiếu một mảnh nữa”.

“Sao lại nói vậy?” Còn đang tiêu hóa mấy lời nói của Liêu Trần Anh, lại phải phân tâm chú ý tình hình giao thông, Lạc Diệp tạm thời chưa thể sắp xếp lại rõ ràng.

“Cha của Hiếu Văn, cũng chính là cha của Tiểu Kiệt, hơn phân nửa không thoát được liên can tới ngọn lửa 19 năm trước...” Khâu Phong có chút cảm hận nói, mặc kệ nói thế nào thì đó cũng là con ruột, phải nhẫn tâm ra sao mới có thể phóng hỏa thiêu chết con của mình đây? “Hắn nói xin lỗi với Tiểu Kiệt, em thấy là đang nói với Hiếu Văn đúng hơn? Chúng ta đã có kẻ tình nghi, có người bị hại, đang từng chút thấy rõ toàn cảnh của trận hỏa hoạn kia. Bây giờ mảnh chúng ta còn thiếu kia...”

“Chính là Triệu Vân Diệp” cắt ngang lời cậu, Lạc Diệp nói, Khâu Phong hơi chút nói ra anh cũng đã đem chuyện xâu lên ở trong đầu.

“Đúng, vẫn là điểm này, Triệu Vân Điệp rất cuộc ở đâu? Em cảm thấy máu chốt vẫn là ông thầy Lưu kia. Năm đó là ông ta đưa Triệu Vân Điệp vào trại an dưỡng, sau đó lúc nào cũng chú ý. Chủ yếu chính là anh cũng nghe thấy bác sĩ nói, ông ta là ở khi bệnh tình của Triệu Vân Điệp chuyển biến tốt đem cô ta mang đi, anh không cảm thấy nó giống như là vì chuyện gì hay sao?”

“Vì tránh cho Triệu Vân Điệp thực sự khôi phục bình thường...” Lạc Điệp đạp xuống chân ga, có mục tiêu thì có động lực, “Sẽ nhớ tới chuyện gì có hại với ông ta đúng không?”

“Đúng, em nghĩ như thế đó, có lẽ một khi Triệu Vân Điệp nhớ lại cái gì sẽ gây ảnh hưởng tới ông ta. Ngày đó chúng ta không phải nhìn đến Trịnh Sử Văn đi tìm ông ta sao? Còn có cha của Trịnh Sử Văn cũng ở, giữa ba người này nhất định còn có chuyện gì đó mà chúng ta không biết, khiến mục tiêu bọn họ nhất trí mới có thể hợp tác được”. Suy nghĩ xoay chuyển nhanh chóng, bọn họ còn bỏ qua cái gì nữa? Còn có cái gì chôn giấu ở trong bóng tối đây? Khâu Phong không khỏi nhắm mắt lại, không khỏi khẩn cầu trong lòng, Triệu Vân Điệp, nếu cô thật sự vẫn đi theo tôi, như vậy bây giờ có thể cho tôi một chút gợi ý hay không?

Nhưng mà người phụ nữ đáng sợ và là hy vọng duy nhất kia cũng không có nghe được giọng nói của cậu, cho nên cậu cũng không có nhận được tin tức gì.

“Bây giờ chúng ta đi tìm thầy Lưu kia ư? Không giống như lần trước được một cuộc gọi của bác sĩ để ông ta có chuẩn bị sẵn, chúng ta đi đột kích à?” Lạc Điệp nhếch khóe miệng, nghĩ tới có thể đánh người ta một cái không kịp trở tay thì không khỏi có chút hưng phấn.

“Tóm lại trước tiên hướng bên kia đi thôi, tuy em không biết cho dù chúng ta đột nhiên tới chơi có phải thực sẽ tìm được manh mối gì hay không nữa?” Dựa vào phía sau ghế ngồi Khâu Phong nhắm hai mắt lại. Tuy cơn ác mộng này khiến cho cậu sợ hãi không yên, nhưng mà bây giờ lại cần được dẫn lối, Triệu Vân Điệp, cô ta rốt cuộc ở đâu đây? Nếu còn có thể mơ lại, cô ta sẽ nói cho cậu hay không?

Khi thời gian bước vào xế chiều, bầu trời đã bị mây ép tới gần như tối đen, mưa to đã vào giới hạn lúc nào cũng có thể sẽ rơi xuống.

Chạy một nửa lộ trình, đường phía trước xảy ra tai nạn xe cộ tắc một đường xe rất dài. Bọn họ vốn định đến nhanh chóng nhưng cũng bị vây ở bên trong, ngay cả quay đầu đổi đường cũng làm không được, bị nhốt suốt gần 5 tiếng.

Kết quả chờ bọn họ tới bên trường học kia đã gần 11 giờ khuya rồi.

“Lúc này đi lên có vẻ sẽ không bình thường cho lắm ha?” Đem xe dừng ở bãi đỗ bên ngoài, Lạc Điệp ngẩng đầu nhìn bầu trời một cái, xa xa có tiếng sấm truyền tới, báo hiệu đám mây cuối cùng cũng được phóng thích ra, “Cũng sắp có mưa to, chúng ta có nên tìm một chỗ ở lại trước hay không?”

“Tìm một chỗ để Tiểu Kiệt nghỉ ngơi trước trái lại cũng được...” Khâu Phong cũng xuống xe, thời tiết hôm nay quả thật không tốt, Tiểu Kiệt còn quá nhỏ cũng không tiện đi theo bọn họ.

“Em không sao, Hiểu Văn cùng em, không sao hết” nghe câu nói muốn đem nó để lại một mình, Tiểu Kiệt ngẩng đầu kéo góc áo cậu lay lay, “Mang em đi đi”.

Cúi đầu nhìn, đôi mắt khóc đỏ của Tiểu Kiệt giống như lại chảy ra nước mắt, chứng tỏ ý định không muốn ở lại một mình của thằng bé.

“Quên đi, vẫn là cùng nhau đi qua thôi” vỗ vỗ đầu của Tiểu Kiệt, Khâu Phong chịu thua, đem Tiểu Kiệt để lại một mình quả thật cũng khiến người ta lo lắng, “Em cho rằng vẫn nên tăng tốc giải quyết mọi chuyện thật nhanh thì tốt hơn, kéo thêm một ngày liền nguy hiểm thêm một ngày”.

“Em quyết định là được” Lạc Điệp gơ gơ tay, anh đồng ý quyết định của Khâu Phong. Sau đó đến gần bên cạnh Khâu Phong, khẽ nói, “Nhưng mà không được rất gắng gượng bản thân đó”.

Khâu Phong gật gật đầu, dắt Tiểu Kiệt, bọn họ đi về hướng khu nhà ở gia đình phía sau trường học.

Đi đến phía dưới khu nhà ở gia đình của Lui Ủy, thấy đèn trong nhà thầy Lưu vẫn còn sáng, có bóng người đang chớp lên, hình như không chỉ có mỗi một người.

Không biết tại sao, ba người nhẹ tay nhẹ chân lại, không phát ra âm thanh gì mà đi lên cầu thang. Lạc Diệp đứng ngay cửa, vừa định gõ cửa đột nhiên dừng tay, nhẹ nhàng lại gần phía trên cửa một chút, làm một tư thế ‘suyt’ với hai người Khâu Phong phía sau.

“Hình như đang cãi nhau” anh nói khẽ, đem Khâu Phong kéo qua, hai người cùng nhau áp sát cửa nghe cẩn thận.

“Ba!.... con....”

“Chú hai...”

“Cho nên nói.... năm đó....”

“Mày nuôi một đứa con thật là tốt quá...”

“Đồ vô dụng....”

“Đều là.... người đàn bà kia.... con cô ta....”

“Không còn cách nào....”

Cửa chỗ này không xem như cách âm cho lắm, nhưng cũng không thể hoàn toàn nghe rõ người bên trong đang cãi nhau cái gì, chỉ có thể nghe được một vài từ đứt quãng. Hình như là có người đang răn dạy gì đó, mà những người khác đang cãi cò.

Một tiếng sấm vang, tia chớp giáng xuống khá gần, giống như liên đánh thẳng ở bên cạnh vậy, đem Khâu Phong bọn họ dọa tới mức tim muốn ngừng đập. Suýt nữa đụng vào trên cửa, vội đứng vững người lùi lại vài bước. Biết được thì ra là tiếng sấm, mới vỗ vỗ ngực thở phào.

“Hiện nay làm sao bây giờ? Hình như không phải dịp tốt đi vào thì phải? Nhưng cũng là dịp tốt để đi vào đó” Lạc Diệp khẽ hỏi Khâu Phong, bên trong có ba người, nếu không đoán sai hẳn chính là thầy Lưu và cha con Trịnh Sử Văn. Người đều ở, nhưng mà cho dù bọn họ bây giờ đi vào thì không có chứng cứ gì, chỉ sợ cũng không hỏi được gì đâu.

Đang nói, lại là một tiếng sấm, đánh đến chuông báo động của xe bên trong một loạt gara ở dưới lầu vẫn cứ vang lên. Tiếp theo, mưa to như trút nước rơi mạnh xuống, tiếng mưa rơi rất lớn hầu như làm cho không nghe rõ người bên cạnh nói gì nữa.

Đi xuống mấy bậc thang, Khâu Phong nhìn ra bên ngoài, một mảnh mưa mịt mù, những thứ hơi xa một chút thể nhưng đều không nhìn thấy được.

Không khí ẩm ướt dẫn theo mát mẻ thoải tới làm suy nghĩ của người ta có thể tỉnh táo một chút, nhưng mà tiếng mưa rơi xen lẫn tiếng sấm, hòa với tiếng chuông báo động của xe không ngừng kêu vang, lại khiến người ta cảm thấy trong lòng bức bối.

“Ấy?” Đi tới dưới cầu thang, Khâu Phong đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, cậu đi nhanh ra bên ngoài mấy bước, đi qua lại mấy lần ở một loạt gara bên dưới.

“A Phong, em đang làm cái gì thế?” Trời mưa quá lớn, tuy nói bên ngoài gara cũng có một cái mái che mưa, nhưng chỉ mấy lần đi này nửa người của Khâu Phong cũng đã bị ướt nhẹp cả. Lạc Diệp dặn Tiểu Kiệt đứng ở trên cầu thang không cần đi xuống dưới, đuối qua giữ chặt Khâu Phong hỏi.

“Lạc Diệp, rất kỳ lạ” Khâu Phong cau mày nói với Lạc Diệp, “Lầu một phía dưới chỗ này là thuộc về ga ra của chủ nhà, có chủ nhà lấy dùng như phòng cất giữ. Em xem một hồi, hơn phân nửa phòng cất giữ đều là xây rào bảo vệ”, cậu chỉ một cái gara bên cạnh một cái, quả thật xuyên qua rào bảo vệ có thể nhìn thấy mấy đồ vật linh tinh đặt ở bên trong.

“Mà để xe hơn phân nửa đều là cửa cuốn, anh nghe đi, có thể nghe được chuông báo đang vang đó”.

“Nhưng mà....” cậu lại đi trở về bên cạnh gara dưới lầu nhà thầy Lưu, chỗ này chính là gần cửa cuốn. “Nơi này tuy là cửa cuốn nhưng không có chuông báo của xe... mặc dù có thể là xe không có gắn chuông báo động....”

Nếu xe đỗ ở bên ngoài không có chạy vào trong, vậy không cần phải... đóng cửa mà, cánh cửa kia lúc này lại gắt gao đóng chặt. Lạc Diệp cũng chau mày đi lại gần chỗ khe cửa ngửi một chút.

“Không có mùi xăng, nơi này có thể không phải dùng để đỗ xe” lùi lại từng bước Lạc Diệp nói, anh có thể nghĩ đến Khâu Phong suy nghĩ cái gì, cơ thể rung mình một cái.

“Đương nhiên, không phải nói là không dùng làm gara thì không được gắn cửa này, có lẽ chỉ là sở thích của người ta...” Khâu Phong nói, nhưng tuy rằng là như thế, một khi có lòng nghi ngờ với cái gì đó thì thế nào cũng không ném ý niệm này ra khỏi đầu được.

“Được rồi” Lạc Diệp bẻ bẻ ngón tay mình, “Tiếng mưa rơi rất lớn, còn có mấy âm thanh khác, cho dù kéo cửa cũng không dễ khiến cho người ta nghi ngờ, tầm nhìn lúc này không tốt nên cũng sẽ không có người dầm mưa đi ra. Lại là sắp nửa đêm...”

“Mưa to sấm lớn, dễ dàng làm việc mờ ám đây...”

29. Chương 29: Tìm Kiếm (8)

Thấp người xuống, mặc mưa to chớp mắt thấm ướt phía sau lưng, Lạc Diệp thử dùng sức kéo tay nắm của cửa cuốn. Cửa cuốn của gara không giống của cửa tiệm, không có trang bị cửa nhỏ bên hông, cũng chỉ hơi dùng một chút sức như vậy mà đã rung “rầm” lên.

Tuy bản thân biết rằng lúc này âm thanh ở xung quanh rất là ồn ào, chưa chắc sẽ có người nghe thấy được tiếng động của mình, nhưng có lẽ là làm chuyện xấu thì sẽ chột dạ, Lạc Diệp nhú mày lại, không dám tiếp tục dùng sức nữa.

Không có cái chìa khóa, nếu như phá cửa thì cho dù là ở trong hoàn cảnh lúc này cũng quá to gan. Lạc Diệp và Khâu Phong liếc nhìn nhau một cái, ánh sáng chột lóe lên trong óc.

Chạy vài bước trở về trên lầu, bé Tiểu Kiệt xuống, thật cẩn thận không để thằng bé bị mưa ướt, cho đến khi tới trước cửa gara mới thả nó xuống đất.

“Tiểu Kiệt, bây giờ chính là lúc em phát huy năng lực thần kì của mình đây, anh không phải đã sớm nói qua hay sao? Năng lực kia của em chính là vì phá cửa khóa mà có á” tuy không khí cũng không tốt lắm nhưng Lạc Diệp vẫn nói đùa một chút, vuốt tóc Tiểu Kiệt ra hiệu thằng bé mở cửa.

Nhìn nhìn Lạc Diệp, lại ngẩng đầu nhìn Khâu Phong, đợi cho Khâu Phong hơi gật đầu thì Tiểu Kiệt mới tiến lên. Đường như cảm giác được hai người lớn bên cạnh đều không dám thử mạnh nên Tiểu Kiệt cũng tỏ ra rất cẩn thận. Đầu tiên thằng bé hít sâu một cái, sau đó giống như trao đổi với Hiểu Văn một lát mới ngồi xổm người xuống, lấy bàn tay nhỏ đặt lên tay nắm cửa.

Một tiếng “rắc”, không chú ý nghe gần như không nghe thấy, nhưng không có tránh được cái lỗ tai của Khâu Phong và Lạc Diệp vốn đang hết sức chăm chú. Khóa đã mở, coi như mở đầu suông sẽ khiến hai người đều thở phào.

“Tốt, Tiểu Kiệt, em quay lại trên lầu đi, đi lên thêm mấy tầng chứ đừng có ở lại trước cửa nhà kia, biết chưa?” Khâu Phong vỗ vỗ vai Tiểu Kiệt, nghiêm túc căn dặn. Bọn họ không biết tiếp theo sẽ tìm được cái gì, cũng không biết sẽ có thuận lợi hay không, nếu có thể, mặc kệ là kết quả gì cũng tốt nhất không cần để Tiểu Kiệt ở hiện trường, như thế càng an toàn hơn.

“Anh Phong...” cắn môi mình, Tiểu Kiệt có chút chần chừ, tuổi quá nhỏ nên không thể nói rõ được trong lòng mình tại sao sẽ nặng nề như vậy. Nỗi lo lắng đè nặng lên lồng ngực, nó muốn ở lại bên cạnh họ, cho dù việc gì cũng không thể giúp đỡ được, chỉ cần dùng hai mắt của mình xác nhận họ vẫn an toàn thì mới có thể yên tâm.

“Ngaoan, bọn anh chỉ là đi xem thôi sẽ không xảy ra chuyện gì đâu” nhìn ra Tiểu Kiệt đang lo lắng, Khâu Phong ngồi xổm xuống nở ra nụ cười gượng gạo trên mặt mình, “Em đi lên lầu ở lại đó, trừ phi bọn anh

kêu em xuống, phía dưới có... các tiếng động khác cũng không được xuống, nghe không?” Giọng điệu của cậu mềm nhẹ nhưng mà cũng rất kiên quyết, hỗn hợp của giọng tố và còi báo động xe khiến cho lời cậu nói nghe có hơi phảng phất, nhưng mà khi Khâu Phong nói chuyện nghiêm túc lại khiến người ta cảm thấy có một loại cảm giác đáng tin cậy.

Nhìn thấy Tiểu Kiệt gật đầu, lại nhìn theo thằng bé lên trên lầu, đoán chừng là lên tới chỗ lầu ba Khâu Phong mới đưa một ánh mắt có thể ra tay rồi cho Lạc Diệp.

“Tốt, lên một hơi nào!” Cẩn rằng, dùng sức kéo tay nắm bên dưới của cửa cuốn, Lạc Diệp dồn sức đứng thẳng người nâng hai tay lên. Rầm một tiếng cửa đã kéo lên độ cao của đỉnh đầu, anh lại tiện thể nhảy một cái đem nó đặt ở cao chút để không trượt xuống.

Kéo cửa một hơi tuy là so với kéo từng chút một thì tiếng có vẻ lớn hơn, nhưng thời gian duy trì lại khá ngắn, hai người sau khi mở cửa đều đứng tại chỗ không dám cử động. Âm thanh ở vị trí bản thân nghe là rất lớn, tuy bên ngoài còn âm thanh của tiếng mưa rơi và thứ khác nhưng mà cũng không dám chắc chắn thật sự sẽ không có kinh động đến người khác. Nín thở đứng yên đợi trong chốc lát, xác định không có người vì âm thanh này ra xem xét thì hai người mới thở phào.

“Cẩn thận một chút” nhờ vào ngọn đèn đường xa mấy mét mà quan sát bên trong gara, mấy cái bóng chất chồng chứng tỏ đây quả thật là dùng để làm nơi cất giữ. Lạc Diệp nhắc nhở Khâu Phong, lấy di động của mình ra mở đèn để soi đường, loáng thoáng thấy được một ít vật dụng trong nhà vân vân.. bên trong còn có một ít thùng chất chồng lên nhau.

Gara này cũng không lớn, nếu là ban ngày sợ là chỉ cần liếc mắt một cái đã xem hết ở bên trong, hai người đi chưa được mấy bước đã hết chỗ, cẩn thận xem xét mấy đồ vật bên trong đều không có gì khác thường cả.

“Quả nhiên, chẳng qua là phòng cất giữ bình thường thôi sao?” Không biết là thất vọng hay là may mắn, Khâu Phong vuốt ngực mình, nhìn xung quanh cả gara, nói khẽ.

“A Phong, em không thấy được gì sao?” Lạc Diệp đứng ở chỗ sâu nhất bên trong gara, dựa vào tủ quần áo cũ bên cạnh, lấy ánh sáng điện thoại rọi khắp nơi, nhìn thấy đối diện cũng là đồ cũ dán lên tấm lịch người đẹp đã quá hạn còn dùng tay đi chọc một cái, ném qua một câu.

Thái độ Lạc Diệp nhìn qua thì hơi ngả ngớn, nhưng đây là thái độ anh quen dùng khi phát hiện được gì đó muốn cho người khác biết. Khâu Phong lập tức biết ngay anh tìm được manh mối gì đó mà bản thân cậu không tìm được.

“Ý anh là sao?” Đi đến bên cạnh Lạc Diệp, Khâu Phong tra hỏi.

“Cho nên mới nói, người ngồi xe là sẽ không quan tâm xe như người lái mà” cười khêu mặt Khâu Phong một cái, Lạc Diệp lúc này cũng không tiếp tục khơi gợi hứng thú nữa, “Gara gia dụng đều có tiêu chuẩn về kích thước, có thể cam đoan phần lớn xe đều có thể để vào. Nhưng còn chỗ này nếu chỉ là một chiếc xe QQ nhỏ thì không có vấn đề, nhưng nếu là xe của chúng ta sợ là chạy vào được nhưng không thể đóng được cửa gara lại được”.

“Ý anh là, chiều dài không đủ ư?” Khâu Phong lập tức đã phản ứng lại, lại đi một đường từ cửa gara đến chỗ sâu nhất, quả nhiên, có vẻ xem từ bên ngoài thì không thể nhìn ra được, người không quen thuộc về xe cũng không thể nhìn ra được, nhưng mà lấy xe nhà mình để so sánh thì quả nhiên chỗ này rất ngắn.

“Người xây nhà không có lý do nào lại đi cắt xén vài mét của gara nhà bọn họ như thế, chỗ này đã từng bị ngăn lại”. Đã đưa ra ý kiến, Lạc Diệp tách người khỏi tủ quần áo, dùng tay sờ soạng trên tường, “Gara bình thường cũng chỉ là tường xi măng, không ai lại sửa sang cái gì đặc biệt cả, cách ra một vách ngăn rất đơn giản, không nhìn kỹ thì sẽ không nhìn ra có gì khác biệt với mấy vách tường khác”.

Chỗ sâu nhất cất rất nhiều đồ gia dụng cũ, gần như đem cả mặt tường đều chắn lại, Lạc Diệp với tay lấy điện thoại rọi vào trong khoảng cách giữa các đồ vật cố gắng quan sát. Khâu Phong tiến lên đem mấy gia cụ nhỏ chất trên mặt đều dời xuống, cố gắng cho anh có thêm không gian để kiểm tra.

“A Phong!” Khoảng cách giữa đồng gia cụ không lớn, tay của Lạc Diệp suýt chút nữa thì bị mắc kẹt, dùng sức đẩy vào, giọng anh thở gấp kêu Khâu Phong, “Đằng sau cái tủ này hình như có thứ gì đó, chúng ta dời nó ra đi”.

“Là cái gì?” Vội vã lại dời cùng với Lạc Diệp, đó là cái giá sách, không biết người đặt nghĩ như thế nào mà bên trong hình như còn để sách và thứ gì đó khác nên cực kỳ nặng.

“Không biết, màu sắc không giống với mấy vách tường khác, anh cảm thấy là gỗ... óái.... sao lại nặng như vậy chứ...”

Hai người mất rất nhiều sức mới miễn cưỡng đem giá sách dời ra đến khoảng cách có thể để cho họ đi vào được, ngừng tay lại cả thân thể của hai người đều là mồ hôi, trộn lẫn với nước mưa khó chịu không thể diễn tả nổi.

“Rất cuộc... rất cuộc là để cái gì vậy, giống như phải dời một tảng đá rất lớn ấy....” Lạc Diệp thở đều, lại lấy di động ra rọi vào giá sách, mấy cái ngăn có cửa thủy tinh bên trên đều đặt một ít sách, từ y học tới tiểu thuyết đến Từ nguyên(*) đều có, ngăn tủ bằng gỗ phía dưới nhìn không thấy bên trong, chỉ để ổ khóa tượng trưng nên bị Lạc Diệp kéo mấy cái là ra.

“Ấy chà....” nhìn mấy thứ trong ngăn tủ ánh mắt Lạc Diệp tròn đến tròn tròn, Khâu Phong bên cạnh thì ôm cánh tay nhủu mày.

“Cho dù là muốn chống trộm, không muốn bị người ta dọn mất cái tủ cũng không cần phải bỏ xi măng khối vào trong chứ?” Tự hiểu mà đem bản thân đặt lên vị trí của ‘trộm’, Lạc Diệp tỏ ra rất là bất mãn đối với thứ làm trở ngại hành động của mình này.

“Đúng thế, cố ý để thứ này vào cho người ta không thể di chuyển được...” Khâu Phong nhìn thật kỹ, thì ra chỗ này vốn không chỉ là đơn giản đặt khối xi măng vào trong mà thôi, thậm chí sau khi bỏ vào còn đổ thêm xi măng để cho nó hợp lại với ngăn tủ luôn, xem ra không chỉ là không muốn để người ta dời được, mà ngay cả bản thân người làm cũng không có ý định lại dời lần nữa.

“Em xem ra là vì không để cho người ta dời thứ này đi rồi tìm được thứ gì đó khác đây” mặt mày nhăn chặt hơn, không thèm để ý tới ngăn tủ này, Khâu Phong chen vào trong khe hở khó khăn lắm mới dời ra được kia.

“Đợi anh chút, để anh bật đèn, di động của anh sáng hơn” cũng chen vào theo Khâu Phong, kết quả chỗ đó vốn đã chật chội, thế này lại khiến cho hai người đều khó mà di chuyển, Lạc Diệp đành phải lùi lại ra sau một chút, cảm điện thoại rọi vào bên trong.

“Là cánh cửa...” Khâu Phong chỉ có thể đứng không thể xoay người, cậu miễn cưỡng cúi đầu xem bên dưới, lại phối hợp với tay mò lên trên cửa, “Chỉ đến hông của em, là cánh cửa nhỏ”.

“Cửa?” Nghe Khâu Phong nói Lạc Diệp cố gắng đưa đầu vào xem, quả nhiên là một cánh cửa gỗ nhỏ. Cửa làm rất nhỏ nên có lẽ phải cúi người xuống thật thấp mới có thể đi vào, “Có thể mở ra không?”.

“Để em xem...” Khâu Phong hơi khuyu gối cổ gắng hạ thấp người xuống, tay sờ soạng trên cửa, “Có khóa móc lại.... không chỉ một cái... giống như là còn có khóa khác...”

“Không chỉ một cái?” Thế phải mở sao giờ? Quay lại trên lầu đi gọi Tiểu Kiệt mở à? Lỡ như sau cánh cửa có thứ gì đó trẻ con không nên nhìn mà bị thằng bé thấy được thì phải làm sao? Lạc Diệp suy nghĩ lung tung trong đầu hiểu là không được, bây giờ tìm thấy tình huống này thì có lẽ cánh cửa này chính là bước ngoặt để tìm được mảnh ghép hình còn lại, nhưng lại không thể nào bình tĩnh để mà tập trung suy nghĩ được, “Em ra trước đi, dù sao như thế cũng không mở được, đi ra rồi nghĩ”.

Ngẫm lại mấy lời Lạc Diệp nói, với tư thế của cậu mà muốn mở cửa ra là một nhiệm vụ không có khả năng, Khâu Phong cẩn thận quay về tư thế đứng thẳng định đi ra. Phía trước là vách tường phía sau là giá sách, trước ngực sau lưng Khâu Phong đều dán vào đồ vật, vừa di chuyển quần áo liền cọ lên trên. Có lẽ là do trời mưa nên quanh người đều cảm thấy ẩm ướt, cảm giác bị đè ép mạnh làm hô hấp bị kìm lại khiến cho cậu muốn hít thở một hơi thật sâu.

Vừa định di chuyển người, quần áo hình như lại bị cái gì nắm lấy, kéo tới mức không thể nhúc nhích được. Khâu Phong cúi đầu nhìn, lúc này Lạc Diệp vì để cho cậu có không gian đi ra ngoài nên đã lấy điện thoại ra, lọt vào tầm mắt đều là bóng đen, cái gì cũng nhìn không rõ lắm. Cậu chỉ có lấy tay đi sờ vào chỗ quần áo bị kéo, hình như là cái gì đó móc ra, xúc cảm lạnh lạnh, bên ngoài giống như còn dính liền một ít thứ gì đó.

Là cái gì đây? Dịch chuyển ngón tay, từng đoạn từng đoạn này là cái thứ gì thế? Quần áo bị kéo chặt, thứ kia rất cứng rắn và không chỉ một cái mũi nhọn mà thôi, vừa rồi khi còn rơi đèn mình sao lại nhìn không thấy thứ gì có hình dạng như thế này cơ chứ?

Chỉ dùng cảm giác thì không có cách nào dò được rõ ràng, tuy nhìn không thấy nhưng Khâu Phong vẫn như cũ cố gắng thấp đầu xuống nhìn.

Khi tia chớp giáng xuống thì tiếng sấm cũng đồng thời vang lên, một tia chớp đánh thẳng vào trước cửa gara, màng tai vang ong ong, tầm nhìn phía trước bị cường chế về thành hai màu trắng đen tương phản.

“Oái... Á!!!” Trong nháy mắt thấy rõ thứ gì đã kéo quần áo mình lại, đồng tử của Khâu Phong co rút mạnh, thân thể không đứng thẳng được, sức nặng toàn thân và lực lượng bùng nổ lùi ra sau của cậu khiến cho lưng cậu đâm vào ngăn tủ phía sau lưng vang cách lên một tiếng ở chỗ chật hẹp này, không ngờ lại đem nó đẩy ra bên ngoài mấy cm.

“A Phong! Sao thế?” Lạc Diệp vốn đang ở bên cạnh chờ cậu ra vội vã chen trở vào, nhưng mà vào không được chỉ có thể ló đầu vào hỏi.

“Tay.... tay....” Khâu Phong chưa hết sợ hãi, ra sức hít thở.

“Tay gì?” Lạc Diệp cố gắng chen nửa người vào, lại lấy di động ra rọi đèn, ánh sáng lạnh màu trắng tuy không xem như mạnh lắm nhưng mà ở trong bóng tối thế này cũng có thể khiến người ta thấy rõ được một vài thứ.

Nương theo ánh sáng này Khâu Phong lại nhìn về phía quần áo mình, làm sao còn thứ gì đó vừa nhìn tới nữa chứ, mà chỉ là một cái móc khóa kéo lại thôi.

Trong lòng hoảng sợ, vội vàng đem quần áo từ trên cái móc kéo xuống, Khâu Phong nhanh chóng chen ra, đụng tới Lạc Diệp đang đứng chắn bên ngoài, cậu chạy vài bước ra cửa gara, đứng dưới cơn mưa để mưa tạt lên mặt mình.

“A Phong, em đang làm cái gì vậy chứ” vội vã kéo cậu trở vào, mưa lớn thế này không thể tùy tiện dầm được, hôm nay bọn họ căn bản đã xác định sẽ bị cảm rồi, nếu lại thêm một bệnh nhỏ nữa thì quá tệ.

“Em khi nãy, khi nãy nhìn tới...” thở hổn hển, Khâu Phong cầm lấy tay Lạc Diệp cố gắng khiến mình bình tĩnh lại, “Một bàn tay, cầm lấy quần áo của em...”

Đó là một bàn tay đã gần như sắp biến thành xương trắng, trên xương bám đầy bụi đen, bên trên còn có đốm đốm gì đó nho nhỏ, có lẽ là bộ phận cơ thể còn chưa có hư thối hoàn toàn, hoặc là mảnh nhỏ của quần áo.

Cánh cửa không có khe hở, cánh tay kia lại giống như là từ bên trong cánh cửa mà đâm ra, gắt gao nắm chặt quần áo cậu, không muốn cho cậu rời đi vậy.

Chú giải:

(*) Từ Nguyên: là một bộ từ điển ngôn ngữ. Bên trong chỉ có những chữ Hán cổ trước năm 1840 như: các từ giống nhau, từ thường dùng, thành ngữ, điển cố, kèm với các loại thuật ngữ, tên người, địa danh, tên sách, văn vật và quy chế pháp luật

30. Chương 30: Căn Phòng Bí Mật

“Không sao chứ?” Ôm lấy cơ thể còn đang run rẩy của Khâu Phong, Lạc Diệp vỗ nhẹ lưng cậu, “Vậy giờ có mở cửa hay không? Hay là hôm nay dừng lại ở đây trước?”

Mưa vẫn rất to như trước nhưng tiếng sấm đã không còn dày đặc như vậy nữa, cơn mưa có thể liên tục suốt một giờ như thế đã xem như là rất lâu rồi. Thời gian an toàn nhất có thể đi vào càng ngày càng ngắn, nhưng cảm xúc của Khâu Phong lúc này rất không ổn định, chẳng lẽ bọn họ thật sự phải dừng tay lại ngay chỗ này ư?

“Không.... chúng ta đi vào...” vỗ mặt mình, đem tóc ướt trước trán hất về phía sau, Khâu Phong hít sâu một hơi đứng thẳng người lại, “Cũng đã đến tận đây rồi, dù cho có nguy hiểm hơn nữa cũng phải đi tiếp thôi”.

“Vậy anh lên lầu tìm Tiểu Kiệt xuống mở cửa” đỡ Khâu Phong để cậu đứng vững lại, Lạc Diệp xoay người định đi lên lầu lại bị Khâu Phong chặn ngang giữ chặt.

“Không cần đi, không cần gọi Tiểu Kiệt mở” Khâu Phong dồn sức kéo anh đi vào trong gara, vẫn đi đến bên cạnh ngăn tủ kia mới dừng chân lại, “Có lẽ là em nghĩ lung tung... nhưng mà em cảm thấy thứ gì đó ở nơi này không nên để Tiểu Kiệt nhìn đến, mặc kệ là Tiểu Kiệt hay là Hiểu Văn, đều không cần nhìn tới thì tốt hơn”.

“..... Được....” có thể hiểu được Khâu Phong đang lo lắng cái gì, Lạc Diệp cũng thoáng có một loại cảm giác phía sau của cánh cửa này là mảnh nhỏ cuối cùng mà bọn họ đã đi tìm rất lâu, mà sự thật bọn họ sắp nhìn đến có lẽ còn thê thảm hơn so với khả năng lúc này nghĩ tới nữa.

“Nhưng không có Tiểu Kiệt chúng ta phải mở cánh cửa này như thế nào đây?” Lấy di động ra rọi rọi vào bên trong, cánh cửa kia làm bằng gỗ đen, ngoại trừ cái khóa bình thường ra một vòng trên chung quanh cửa đều có khóa móc, rất nhiều, không ít hơn 20 cái.

Đặc biệt là ngăn gara ra, nếu như nói có thể chỉ vì dành thêm một không gian khác để chứa đồ, nhưng mà cánh cửa duy nhất trên cái tường ngăn này lại còn thêm nhiều khóa đến như vậy, cuối cùng còn để một đồng hồ vật ở bên ngoài, trong đó còn đồ xi măng lên, điều này đã chứng minh bên trong tuyệt đối là thứ gì đó mà không mong có người nhìn thấy.

“Tóm lại, trước tiên cần đem cái tủ này dời thêm một chút mới được” Khâu Phong nói xong dùng tay đặt lên cạnh tủ ra sức đẩy. Nhưng lúc trước khi đặt ngăn tủ này là đã có suy tính rồi, còn đồ xi măng ở chỗ bên dưới để trọng tâm càng vững hơn, muốn di chuyển lại càng khó khăn hơn nữa.

“Em kéo bên ngoài còn anh vào trong đẩy ra” vừa rồi khi Khâu Phong giật mình trái lại đã đem ngăn tủ đẩy ra ngoài một khúc, Lạc Diệp nói xong rồi chen vào khoảng cách giữa tủ với tường, dùng lưng đẩy tủ ra, hai tay chống tường dùng sức toàn thân đẩy mạnh ra bên ngoài.

Hai người cố gắng gần 10 phút mới khó khăn đem tủ dời ra một bên đủ để cho hai người đều đi vào được, hơn nữa còn có thể ngồi xổm xuống.

Tiện tay lấy thứ gì đó có thể dùng được trong gara ra, sờ sờ thì có lẽ là một cái chày cán bột. Lạc Diệp dùng sức lấy đầu gậy đánh lên móc khóa trên cửa. Móc khóa vốn không phải là thứ có thể bảo đảm an toàn, đánh vài cái đã hơi bong ra, lại tranh thủ đánh thêm mấy cái nữa đem cái đinh được gắn vào khóa đập ra là có thể bứt ra được. Bất quá nói thì khá dễ dàng nhưng lấy ra một cái xuống Lạc Diệp đã cảm thấy tay có chút mỏi rồi.

“Biết sớm thì đã mang theo cái kiềm hay gì đó đi theo rồi” lấy tay đem cái móc khóa lấy xuống ném ra một bên, Lạc Diệp bắt đầu tấn công đến cái thứ hai, nếu là một người làm thì không biết phải làm tới khi nào, Khâu Phong đã đi tìm thứ gì đó trong đám đồ vật để chuẩn bị giúp đỡ. Tìm tới tìm lui cũng không tìm được thứ gì có thể dùng, nên đành đem một cái ghế vừa rồi dời từ đám gia cụ xuống, đập nát ra để lấy một cái chân gỗ.

Cùng nhau vừa đập vừa bẻ móc khóa, cũng không thèm để ý tới có bao nhiêu căn gỗ nhọn đâm vào tay mình. Có những chuyện khi vừa bắt đầu làm sẽ có chút sợ sệt nhưng khi đã bắt đầu rồi thì bọn họ không thể dừng lại được nữa, chỉ có thể cố gắng tăng tốc độ nhanh hơn, tập trung tinh thần bỏ qua tiếng tim đập dữ dội và tiếng thở dốc của bản thân mà thôi. Bọn họ đương nhiên biết có lẽ cuối cùng cũng sẽ là công dã tràng, nhưng mà tất cả chứng cứ đều đã tập trung vào cái gara ở căn nhà này, chỉ có thể đem ba phần tư tin kia mở rộng ra đến mười phần. Chỉ có làm mới có thể biết được là có thu hoạch được gì hay không.

“Hà..... thật ra chúng ta cũng rất có khả năng làm ăn trộm đó” lấy cái thứ nhất xuống rồi thì những cái sau

cũng sẽ có kinh nghiệm hơn, hiệu suất cũng càng làm càng nhanh, không được bao lâu đã đem toàn bộ móc khóa bên trên kéo xuống hết, Lạc Diệp lau mồ hôi vừa chảy xuống trên lông mi một cái.

“Bây giờ có mấy người là còn dùng loại khóa này chứ? Anh đừng nằm mơ nữa, tiếp theo làm gì bây giờ?” Khi đang bẻ khóa ảo ảnh của khúc xương trắng vừa rồi không có xuất hiện lại nữa, Khâu Phong cho rằng cái tay kia là vì núm mình ở lại mới có thể xuất hiện khi mình muốn rời khỏi, mà lúc này bọn họ là muốn đi vào nên cái thứ đó hẳn sẽ không tới cản trở bọn họ đâu. Chỉ chỉ cái khóa chống trộm khá chắc chắn còn lại cuối cùng ở trên cửa, hai cái tên trộm nửa mùa như bọn họ sợ là không có cách nào mở ra được thứ này.

“Ổ khóa quả rất phiền phức...” Lạc Diệp cũng nhíu mày, loại khóa này thì không có gì khác, xem từ bên ngoài chỉ có một lỗ khóa, còn xem từ bên trong thì hẳn được bao bọc đến rất kín kẽ, lại còn khá chắc chắn, đập gậy gỗ lên trên ngay cả chút dấu vết cũng khó mà tạo ra được.

Lấy tay đẩy đẩy cửa, thật ra một đồng móc khóa vừa rồi đã lấy ra chỉ là để bảo đảm thêm mà thôi, còn chính thức khóa chắc cửa chính là ổ khóa này đây.

Đang suy nghĩ, Khâu Phong đã đứng lên nhấc chân dùng sức đập vào cửa, khiến Lạc Diệp sợ tới mức suýt nữa ngã ngối ra đất. Cửa phát ra tiếng trầm nặng còn có chút âm thanh nhỏ giống như gỗ bị nứt vỡ.

“Em muốn hù chết anh sao? Mặc kệ nói sao thì chúng ta bây giờ cũng là làm ăn trộm, tiếng động càng nhỏ càng tốt đó” vỗ vỗ ngực, biết Khâu Phong là muốn đá văng cửa ra, bất quá tuy trên TV thường hay diễn như vậy nhưng mà thật sự muốn đá cửa ra thì lại không có dễ dàng như thế đâu.

Nhìn thấy Khâu Phong lại đập mấy cái, tiếng động thật sự rất lớn, tiếng mưa rơi nhỏ đi bên ngoài đã không giấu được nữa, Lạc Diệp vội vã đứng lên giữ chặt cậu.

“A Phong, anh biết em sốt ruột, nhưng dẫn bảo vệ lại đây trước thì sẽ rất phiền phức đấy, đừng đá nữa” Kéo Khâu Phong tiếp tục ngồi xổm xuống, lại nhìn nhìn quan sát bên ngoài thấy không ai lại đây mới thở phào, Lạc Diệp nói khẽ.

“Khóa là rất chắc chắn nhưng cửa thì chưa chắc” Khâu Phong nhìn anh một cái, đưa tầm mắt rơi về trên cửa, lấy tay sờ lên chỗ gắn ổ khóa, “Khung cửa cũng là bằng gỗ, thực sự ngăn chặn cửa chỉ có mỗi chỗ này, nếu như tránh đi thì có thể mở ra được”.

Theo ngón tay Khâu Phong, Lạc Diệp áp sát lại lấy điện thoại ra rọi vào xem. Quả nhiên cánh cửa gỗ bởi vì luôn ở vị trí thấp, do bị ẩm lâu ngày nên chỗ gần mặt đất trên khung cửa đã bị ăn mòn khá rõ ràng, trải qua mấy cú đá ban nãy của Khâu Phong bên cạnh ổ khóa đã có chút khe hở. Hơn nữa cửa này hình như là người gắn tự mình làm chứ không phải mua bên ngoài, có lẽ phía sau không có tấm ngăn nào để chống đỡ nữa cả.

“Ý em là chúng ta không bẻ khóa nữa mà phá cửa đi vào ư?”

“Đồ ngốc, anh có thể tông ra được sao? Ý em là chúng ta không phá khóa nữa mà đem cả ổ khóa bẻ thẳng xuống dưới ấy!” Nhìn khinh bỉ Lạc Diệp một cái, Khâu Phong lấy cái chìa khóa ra, cầm lấy con dao nhỏ treo bên trên, bắt đầu cắt từ dấu vết bị nước ăn mòn trên khung cửa.

Bởi vì cánh cửa vốn rất thấp lại rất nhỏ, ở trong hoàn cảnh tối tăm thời gian dài, hơn nữa khu này vốn đã thuộc khu vực ẩm ướt mưa nhiều nên dấu vết bị ăn mòn rất là rõ ràng. Lại nói thế nào thì nó cũng là gỗ, vậy mà cắt từ chỗ bị nước ăn bên dưới còn dễ hơn so với trong tưởng tượng nữa.

Đương nhiên vị trí ổ khóa cũng không dễ lấy ra như vậy, để Khâu Phong phụ trách bên kia còn Lạc Diệp chuyển hướng xuống bên dưới cửa, không ngờ chẳng mất bao nhiêu thời gian đã đào ra được một cái lỗ vừa phải.

Mùi mốc bay từ trong khe hở ra, nơi này hình như đã rất lâu chưa từng được mở, những thứ bên trong đều bị mục nát, hỗn hợp của mùi hôi thối rất khó mà diễn tả được khiến cho Lạc Diệp đang quỳ rạp trên đất bị sặc lên, ho khan mấy cái ngẩng đầu lên than vãn, “Trời ạ.... chỗ này rốt cuộc là để cái thứ gì vậy chứ...”

“Tóm lại không phải là thứ tốt lành gì ...” động tác trên tay không có hiệu quả khiến Khâu Phong có chút nóng nảy, cậu cắt từ cạnh cửa đến chỗ có thể thấy được kim loại bên trong, nhưng mà lại không có cách nào làm nó rơi rụng ra thêm.

“Mưa sắp ngừng rồi, thời gian không còn nhiều nữa” tiếng sấm đã đi xa, chỉ thỉnh thoảng có nghe loáng thoáng được một tiếng, tuy cơn mưa bên ngoài xem như khá lớn nhưng cũng đã không còn là màn mưa khiến người ta không thể thấy đường được nữa, Lạc Diệp đứng dậy nói với Khâu Phong “Làm tiếp cũng không phải là cách hay đâu, chỉ có thể mở ra một lỗ hổng không thể để người vào cũng không được gì, thôi thì hợp tất cả may mắn lại một lần hai ta cùng đập vào, nếu có thể đập ra chỉ với một hai cái là tốt nhất”.

“Được... ban nãy anh còn kêu em nhỏ tiếng một chút, bây giờ còn không phải cần đập hay sao?” Rút con dao nhỏ vào treo về bên hông, quả thật lúc này không phải là lúc để kì kèo từ từ, Khâu Phong đứng dậy, có lẽ là do bị bức đến đường cùng ngược lại đột nhiên có tâm tình muốn đi chọc ghẹo Lạc Diệp.

“Dạ dạ dạ, A Phong làm gì cũng đều đúng hết á” cười ôm chăm lấy bả vai Khâu Phong, nói mấy câu dường như có thể giảm bớt sự căng thẳng của bọn họ lúc này, Lạc Diệp đem hai người đứng lại cùng nhau, “Anh sẽ đếm một hai ba...”

“Một hai ba!”

Tiếng nói vừa dứt thì hai người liền dồn sức giơ chân đập qua, cú đầu chấn động đến chân của hai người đều tê rần, cửa phát ra tiếng gõ bị vỡ rất rõ ràng nhưng mà vẫn chưa có mở ra.

“Lại lần nữa nào!”

Lại cắn răng một cái, theo thể vừa rồi mà đập qua thêm một lần nữa, sức lần này bỏ ra còn lớn hơn khi nãy, chỉ nghe tới một tiếng thùng thân người của Lạc Diệp liền hơi khuỵu xuống, nếu không có Khâu Phong kéo lại thì đã quỵ rạp xuống đất.

“Đệt...” chữ thầm một tiếng, một cước kia của Lạc Diệp trực tiếp đá nát một mảnh cửa, đem cửa đá ra một cái lỗ lớn khiến cả cẳng chân đều chui tọt vào bên trong. Quần áo mùa hè vốn mỏng mà lần này lại bị mảnh gỗ đâm vào thịt trong đùi, đau như bị sát muối vào vết thương vậy.

“Lạc Diệp, không sao chứ?” Đỡ Lạc Diệp đứng vững Khâu Phong vội vã tiến lại cửa quan sát, nương theo ánh sáng điện thoại nhìn thấy chân của Lạc Diệp bị kẹt, dùng sức bẻ phần gỗ đã bị vỡ bên cạnh ra để anh có thể rút chân ra được.

“X, đổ máu rồi” rút chân ra, tuy nhìn không rõ lắm nhưng mà cảm giác ướt át khi sờ tay lên đùi đã nói rõ là bị chảy máu, “May mà không phải chuyện lớn gì, khi nãy anh cảm giác là mình đã đập đến thứ gì đó...” anh thọt chân đi tới ngồi xổm xuống bên cạnh Khâu Phong.

“Nhìn xem, khung cửa nứt ra rồi” tuy đau lòng chân của Lạc Diệp nhưng mà bây giờ còn có việc quan trọng hơn cần làm, Khâu Phong dùng sức cầm cửa lay mạnh, vết nứt vừa rồi cậu làm ra rồi lại thêm hai lần đập cửa này khiến chỗ khóa cửa đã bị bong đến sắp rơi xuống.

“Được rồi!” Thấy tay còn động đập được Lạc Diệp cũng bất chấp chân đang bị thương, dùng sức của nửa người trên đi tông cửa với Khâu Phong.

Tuy tư thế bọn họ lúc này không dùng được bao nhiêu sức, nhưng tông qua vài cái thì đã vang lên âm thanh của gỗ vỡ ra do không chịu nổi va đập, cửa mở, hai người còn chưa kịp thu sức lại liền cùng nhau ngã sấp vào bên trong.

“Đệt... cái thứ gì vậy...” không biết là bùn đất hay là thứ gì đó trên mặt đất nữa, trải đầy ra khiến cú ngã này của Lạc Diệp chưa kịp ngậm miệng nên bị lọt vào một ngụm. Phun nước bọt phì phì, miệng đầy mùi vị không thể diễn tả nổi trộn lẫn với mùi bụi và mùi mốc, khi hít vào khiến anh suýt nữa đã ói ra.

“Lạc Diệp... Lạc Diệp...” Khâu Phong đã đứng dậy, ban nãy khi giúp Lạc Diệp lấy chân ra cậu đã cầm di động mà Lạc Diệp dùng để chiếu sáng lại trên tay mình, lúc này vừa đứng lên liền lấy ra để rọi, cậu nhìn quanh một cái, hơi run rẩy dùng sức lấy tay kéo quần áo của Lạc Diệp.

“Sao thế...” Lắc đầu đem mấy thứ dính lên đầu phủi xuống, Lạc Diệp chống mặt đất định nâng nửa người trên lên, trên tay hình như chạm phải thứ gì đó giống như cây gậy, cầm lên xem thì trực tiếp đem nửa phần sau anh định nói dọa ngược về trong hòng.

Đền di động màu trắng lạnh lẽo rọi vào, đột nhiên lúc này bọn họ ngay cả thở cũng không dám thở. Lạc Diệp cầm trên tay chính là một khúc xương, mà những bộ phận khác trên mặt đất cũng đã nói rõ ràng cho

anh đây là xương người.

“Trời ạ....” lấy khúc xương trên tay thả lại xuống đất, Lạc Diệp áp sát lại gần chỗ của Khâu Phong, tầm mắt nương theo ánh sáng xem hết mọi thứ ở trước mặt.

Đó là một thi thể đã biến thành xương trắng, vị trí của đầu là hướng về phía cửa, bàn tay ở phía trước dường như còn muốn hướng ra khỏi cửa. Trên đầu thi thể còn để lại một ít tóc dài khá thưa thớt, trong bóng tối những khúc xương vương đầy bụi đen. Bởi vì thi thể ở ngay phía sau cửa, ban nãy khi mở cửa nó đã bị bọn họ làm lệch đi một chút, trên mặt đất hiện ra một chút dấu vết của đồ vật nhìn như bùn đất, không biết là của cái xác phân hủy ra hay là thứ gì đó khác kia nữa. Xương sườn của thi thể bị thủng một lỗ lớn, từ vị trí đến xem thì chắc là do cú đập xuống khi nãy của Lạc Diệp mà ra.

“Các người đang làm gì đó?”

Khi hai người đều đang đứng ở ngay mặt thì ánh sáng của đèn pin đột nhiên rọi vào trong, hai người quay phắt đầu lại nhìn về phía cánh cửa nhỏ.

“Ăn trộm đồ sao! Các người...” ánh sáng đèn pin rọi vào mặt bọn họ khiến hai người nhìn không rõ rốt cuộc ai đang đứng ở trước cửa, khi nghe đến giọng ông ta ngừng lại, ánh sáng rọi trên mặt rẽ qua hướng khác, rõ ràng là người đó cũng thấy được bộ xương trên mặt đất nên lập tức bị dọa đứng yên.

Xoay đầu tránh đi ánh sáng, chớp mắt một cái mới nhìn rõ được ngoài cửa là một người mặc đồ bảo vệ, ngồi xổm ở trước cánh cửa nhỏ mà trợn to hai mắt nhìn, có lẽ là mưa đã nhỏ nên đi ra tuần tra, kết quả đã gặp phải nên mới đi vào xem xét.

“Các người.... đây là....” đối phương vốn là nghe được tiếng động nên nghĩ là ăn trộm, căn bản không có ngờ tới sẽ nhìn đến xác chết, ánh sáng rọi ngược nên không nhìn rõ vẻ mặt của ông ta, bất quá cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu đâu.

“Gì mà các người chúng ta chứ, mau báo cảnh sát đi!” Tư duy của Khâu Phong nhanh chóng quay lại trước, cũng bất chấp mình sẽ bị cảnh sát tra hỏi như thế nào, lúc này thì phải lập tức báo nguy.

“Đúng... đúng.... báo nguy... các người đừng nhúc nhích! ĐỪNG NHÚC NHÍCH!!” Bị cậu kêu một tiếng cái ông cảnh vệ kia mới phản ứng lại, vội lấy đèn pin trên tay kẹp xuống nách rồi lấy di động bấm số ra, tay ông ta luôn run rẩy, hồi lâu mà vẫn chưa có gọi được, còn lấp bắp quát to với Khâu Phong và Lạc Diệp

Nghiến răng, Khâu Phong cũng cầm di động của Lạc Diệp chuẩn bị báo nguy, không ngờ là khi nãy dùng làm đèn pin quá lâu nên khi cầm lên thì thấy lượng pin không đủ, khi nãy cảnh vệ tiến vào, hơi căng thẳng nên cũng không biết khi nào thì đèn đã tắt mất.

“Alo alo, 110 ạ... có ăn trộm... không, không đúng, có người chết...” cảnh vệ cuối cùng cũng gọi được, nói chuyện rất lộn xộn với bên kia tai nghe. Lạc Diệp ôm lấy Khâu Phong càng chặt hơn, chỉ cần báo nguy đợi cảnh sát tới đây thì nói không chừng có thể tra rõ được tất cả những chuyện khác.

“Hả? Địa chỉ? Vâng vâng, chỗ của chúng tôi là... á...” đột nhiên mấy lời của cảnh vệ bị ngăn lại ngay phân nửa, chỉ nghe thấy một âm thanh kì quái không biết phải nói sao phát ra từ giọng của ông ta, cả người ông ta đều lả đi, đèn pin cũng theo đó rớt xuống khiến ánh sáng lặn tròn trên mặt đất.

“Chú bảo vệ....?” Bị sự im lặng đột ngột này làm giật mình, Khâu Phong tiến lên trước vài bước dùng tay đỡ lấy người cảnh vệ bị té trên đất, cả tay đều thấy một mảnh dính dính.

“A Phong!” Lạc Diệp tới phía trước lấy tay cầm lên cái đèn pin bị rớt, xoay người rọi về hướng Khâu Phong cũng bị dọa tới sững sờ.

Mắt người cảnh vệ trên mặt đất trũng lún, trên đầu có một cái lỗ đang trào ra rất nhiều máu, thậm chí có thể nhìn thấy cả não ở tận sâu bên trong mái tóc hoa râm.

Tư thế của Lạc Diệp lúc này là đưa lưng về phía cửa, còn chưa có kịp lấy lại tinh thần từ trong nỗi sợ hãi đã cảm thấy có tiếng gió vút ở sau lưng, anh né tránh theo phản xạ, trên vai truyền đến cơn đau, không khỏi thét lên một tiếng ngà về phía trước.

“Lạc Diệp!!” Nhìn thấy anh cũng ngã quỵ về phía trước, Khâu Phong buông thi thể của cảnh vệ trong lòng xuống vội vã chạy lên đỡ lấy anh, cầm lấy đèn pin trên tay anh rơi về phía cửa.

Người ở cửa dường như bị ánh đèn này rơi vào làm chói mắt, bóng dáng lắc lư một cái rồi xoay người đi vào bên trong.

“Ông là....” hít một hơi lạnh, mồ hôi lạnh trên mặt Lạc Diệp không ngừng chảy xuống, nhìn thấy người ngoài cửa anh nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng.

Người đứng ngoài cửa có một đầu tóc bạc trắng, râu cũng trắng toát, nhìn qua hơn 60 tuổi nhưng mà đứng rất thẳng lưng. Ông ta nhìn từ trên cao xuống, bởi vì ánh sáng của đèn pin mà ánh mắt hơi bị lóa, cầm một cây búa trên tay, ngay chỗ lưỡi búa vẫn còn đang nhỏ máu.

“Hừ, lũ chuột nhắt” lắc lắc búa đem máu bên trên vẩy đi một ít, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của hai người Khâu Phong, trên gương mặt của kẻ mới đến hiện ra vẻ khinh thường và chán ghét rất rõ ràng.

“Thầy.... thầy Lưu...” tay ấn lên vết thương trên vai Lạc Diệp, Lạc Diệp tránh xem như kịp lúc nên miệng vết thương cũng không có sâu lắm, nhưng mà nó lại khá dài nên cả bờ vai và tay áo anh cũng đã bị máu nhiễm đỏ. Nén cơn xúc động muốn tiến lên liều mạng và nổi đau lòng lại, Khâu Phong tiếp lấy lời mở đầu của Lạc Diệp, đem tên của người kia kêu rõ ra.

31. Chương 31: Hung Thủ

Mùi máu tươi, kích thích xoang mũi rung động, dạ dày ở trở mình giảo, khâu phong dùng sức dích phù ỏn lạc diệp, gắt gao đắc nhìn chằm chằm trước mặt đích nhân.

Hắn nhìn thấy quá Trương lão thái thái ở chính mình dích trước mặt rồi ngã xuống, cũng ôm quá trữ lâm cơ hồ phát hiện không ra một chút tức giận thân thể, nhưng là này vẫn là lần đầu tiên, nhanh như vậy đích chứng kiến một người đích tử vong.

Tiền một phút đồng hồ, này nhân còn tại cùng chính mình nói nói, hiện tại lại té trên mặt đất, rất nhanh đích sẽ mất đi tất cả đích nhiệt độ cơ thể, này đã muốn không phải một người, chính là một khối thi thể.

Xuống tay giết một người, có bao nhiêu khó khăn? Khâu phong cho tới bây giờ không nghĩ tới chính mình thông gia gặp nhau mặt đích thấy trường hợp như vậy, thậm chí, có thể kể tiếp rồi ngã xuống đích chính là hắn.

“Người rút cuộc là ai..... Vì cái gì?” Cẩn rằng, phần nộ cùng bi thương siêu việt đối tử vong đích sợ hãi, khâu phong hai mắt cơ hồ sung huyết. Nếu vừa rồi lạc diệp không có may mắn né tránh, đó là không phải hiện tại ở chính mình trong lòng,ngực đích thân thể sẽ là lạnh như băng? Trở nên theo hầu biên đích cảnh vệ giống nhau? Sau đó tái chậm rãi biến thành xương khô, liền giống như kia phía sau cửa đích thi cốt giống nhau bị giấu ở như vậy đích trong mật thất?

“Hừ.” Lưu lão sư không có trả lời, chính là hướng bên cạnh đi rồi vài bước, thân thủ ở trên tường sờ soạng một chút, choảng một tiếng, dĩ nhiên là mở đèn điện đích chốt mở.

Mật thất đích trên đỉnh lộ vẻ bóng đèn, đã muốn không biết bao lâu vô ích qua, sáng lên tới thời điểm lờ lờ nhấp nháy đích, như thế nào cũng ổn định không dưới đến, nhưng ít ra có quang minh, có thể làm cho người ta đem nơi này thấy rõ ràng hơn.

Không biết là khăn trương vẫn là khác cái gì, tuy rằng đăng sáng, khâu phong cũng không có lập tức xem bốn phía, hắn vẫn như cũ nhìn chằm chằm trước mặt đích nhân, phòng bị hắn có thể có bước tiếp theo hành động. Chính là đem trước mặt gì đó cùng dư quang năng phiêu đến đích địa phương nhìn cái đại khái.

Từ bên ngoài xem này cách đi ra đích tường coi như là thượng cement, bên trong cũng chỉ là hồng chuyên mà thôi, dụng đích thực đơn sơ, nhưng là phải vậy khốn cá nhân cũng đã vậy là đủ rồi.

Trên mặt đất đã muốn bạch cốt hóa đích thi thể rõ ràng là cái nữ nhân đích, từ đầu thượng lưu lại đích tóc dài cùng nó trên người còn không có hoàn toàn hủ bại hoàn đích quần áo lưu lại đó có thể thấy được, tuy rằng đã muốn cơ hồ nhìn không ra nhan sắc cùng đầy đủ đích hình dạng, nhưng là rõ ràng hạ thân từng là điều vậy.

Trừ bỏ thi thể bên ngoài, ở môn đích bên kia trên mặt đất còn bày đặt mấy con dơ bẩn rách nát đích bát cùng cái đĩa một loại gì đó, tỏ rõ nơi này nguyên lai đích sử dụng cũng không phải giấu thi mà là nhốt.

“Lão bất tử đích biến thái.....” Lạc điệp thở hổn hển mấy hơi thở, lúc ban đầu đích khủng hoảng quá khứ, đau đớn cũng chậm chậm thói quen, hoãn lại đây hung hăng đắc mắng một câu, “Kia người chết chính là Triệu Vân điệp có phải hay không? Người còn dám gọi người làm bộ lừa gạt chúng ta!”

“Nếu các người bị lừa tới rồi, không phải sẽ không phải chết sao không? Ta cũng vậy cho các người tốt.” Đi lên vài bước, chán ghét đích đem trên mặt đất đích xương khô hướng bên cạnh đá đá, lưu lão sư đem búa kháng tới rồi trên vai, ở bọn họ trước mặt ngồi chồm hổm xuống dưới. Trên mặt làm sao còn có trước kia nhìn đến đích hiền lành mà không mất uy nghiêm đích bộ dáng, chính là lãnh đạm làm cho người ta trong lòng sợ hãi. Năm nào kỉ đã lớn, ánh mắt cũng lợi hại thật sự, giống như đang nhìn thốt thượng đích thịt chuẩn bị như thể nào hạ đao đích biểu tình làm cho khâu phong không khỏi đích lôi kéo lạc điệp sau này rứt co rứt lại.

“Vì cái gì.....? Vì cái gì giết nàng? Người cùng trịnh sử văn là cái gì quan hệ?” Mặc kệ nghĩ như thế nào, cho dù vị này lưu lão sư bị liên lụy ở bên trong, nhưng là bọn họ nhưng không có biện pháp tìm được hẩn cùng chuyện này đích trực tiếp liên hệ. Triệu Vân điệp đích thi thể phát hiện ở hẩn gia đích ga ra, vừa rồi hẩn phát tay sẽ giết một người, chút không có do dự, nhưng là này hết thấy lại là vì cái gì?

Lưu lão sư khoe miệng kéo kéo, còn không có nói chuyện, chợt nghe đắc bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, hai bóng người bước nhanh chạy tới mặt thất khẩu thượng, loan hạ hướng lý hẩn.

“Lão Nhị! Làm sao vậy?” Người tới đúng là trịnh sử văn phụ tử, bọn họ nghĩ đến là biết nơi này nguyên lai giấu đích thi thể chuyện tình đích, nhưng là nhìn đến trên mặt đất thật nằm đích cảnh vệ đích thi thể cũng không từ đích thật hút khẩu lương khí, trịnh sử văn thậm chí đặt mông ngồi xuống ngầm.

“Ba..... Ba.....” Hẩn run rẩy bắt tay vào làm lôi kéo bên cạnh cao gầy lão nhân đích ống quần, thanh âm đã muốn đầu đắc không được, cho dù ngọn đèn hôn ám, khâu phong bọn họ cũng có thể nhìn ra hẩn sắc mặt tái nhợt, rõ ràng sợ hãi vô cùng.

Tâm niệm vừa chuyển, nguyên bản vẫn đều nghĩ đến năm đó kia đem hỏa có khả năng nhất phóng đích nhân chính là trịnh sử văn, nhưng là lúc ấy bọn họ cùng trịnh sử văn đích tiếp xúc quá ít, hiện tại vừa thấy, lại bỗng nhiên cảm thấy được, hẩn không có khả năng giết người.

Cái loại này nao núng không phải nguy trang đi ra đích, người như vậy, phao thê khí tử có lẽ là làm được đi ra, nhưng là giết người phóng hỏa liên quá mức khiêu chiến hẩn đích thần kinh cực hạn, huống chi hay là muốn sát chính mình đích đứa con.

“Ai kêu các người vào! Đồ vô dụng!” Bị tên là lão Nhị đích rõ ràng chính là lưu lão sư, hẩn nhìn đến trịnh sử văn phụ tử tiến vào, sắc mặt phát lạnh, đứng lên đến, trực tiếp đối với bọn họ mắng quá khứ.

“Lão Nhị, người..... Người lại giết người.....” Trịnh lão cha rõ ràng cũng bị dọa tới rồi, tại đây nhỏ hẹp đích trong không gian, bốn phía đích áp bách hỗn hợp mẫn mũi đích môi vị cùng mùi máu tươi, hơn nữa lưu lão Nhị kháng trên vai bằng thượng đích búa cùng với hẩn trên người tiên đích huyết, hình thành đích sợ hãi cảm làm cho hẩn trong lời nói đều nói không lưu loát.

“Hừ, lại? Giết người chính là giết người, một cái hai cái cũng là sát, ba bốn cũng là sát, có cái gì ngạc nhiên đích?” Lưu lão Nhị đối với bọn họ hai người đích khủng hoảng biểu hiện đắc càng thêm đắc khinh bỉ, búa can trên vai bằng thượng gõ một xao, một phen đổ lên trịnh lão cha trên người, mệnh lệnh nói, “Đến bên ngoài nhìn thấy đi, đừng ở chỗ này lý vướng chân vướng tay đích, người nghĩ rằng ta và người là ở giúp ai chùi dít?”

Hẩn lại chuyển hướng ngồi dưới đất phát run đích trịnh sử văn: “Người cũng cho ta trở về gốc, được việc không đủ bại sự có thừa gì đó!”

“Lão Nhị!” Trịnh lão cha bị hấn đẩy một chút, tuy rằng sợ hãi, nhưng so với hấn đứa con phải có cốt khí một ít, không có lập tức đi ra ngoài, còn muốn đi lên cãi cọ, “Không phải nói nghĩ muốn cái biện pháp đem bọn họ dọa đi phải sao không? Đây đêm đường đi hơn là hội ngộ đến quỷ đích a, trước kia là bất đắc dĩ..... Hiện tại.....”

“Câm mồm! Khi nào thì đến phiên ngươi tới theo ta nói chuyện?” Búa một hoành, trực tiếp khiêng thượng trịnh lão cha đích cổ, tuy rằng nói này búa nhìn qua nhận khẩu cũng không tính thực sắc bén, nhưng là mặt trên dính dính hồng bạch óc cùng huyết gần gũi đặc cho hấn tạo thành rất lớn đích tâm lý áp bách, sắc mặt nháy mắt liền thay đổi xám trắng, mồ hôi lạnh vẫn ra bên ngoài mạo.

“Nếu không phải ngươi đem đứa con dưỡng thành như vậy cái đức hạnh, hội gặp phải việc này? Đừng tưởng rằng ngươi là ta ca ta cũng không dám giết ngươi!” Lưu lão Nhị tới gần trịnh lão cha, một chữ một chút đích đem nói cho hết lời. Trịnh sử văn còn tại trên mặt đất ngồi, nhìn đến này trường hợp có điểm phản ứng, thân thủ bắt lấy hai người đích ống quần, miệng than thở đắc hô “Ba, ba, không cần.....” Và vân vân, cũng không biết hấn rốt cuộc là ở hảm đắc ai.

Bọn họ ba thấu thành một đoàn, lưu lão Nhị vừa mới là đưa lưng về phía, lời nói gian tựa hồ đã muốn quên đi sau lưng trên mặt đất còn có hai cái người sống, hoặc là nói, hấn đã muốn cảm thấy được kia hai người chính là chờ bị giết đích, căn bản không cần đi rất chú ý.

Nhìn thấy hấn đích bóng dáng, khâu phong cảm giác được trong lòng, ngực đích lạc điệp khởi động thân mình, bối đã muốn căng thẳng, tựa hồ là muốn cạo cơ hội này phách đi lên. Trong lòng căng thẳng, lạc điệp bả vai cùng chân đều có thương, như thế nào có thể ở phía sau tái làm cho hấn đi lên mạo hiểm. Khâu phong không đợi lạc điệp thực đứng lên, thủ ở hấn đầu vai một áp ép tới hấn lần thứ hai ngồi trở lại trên mặt đất, thân thể của chính mình đã muốn đánh tiếp.

“A phong!!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, khâu phong đích động tác chính là vài giây chung chuyện tình, lạc điệp bị hấn một áp một là ăn đau một là kinh ngạc, thể nhưng bật thốt lên đã kêu đi ra.

Ngay tại hấn đích thanh âm nói ra đích mưu nhân, khâu phong đã muốn bỏ nhào vào lưu lão Nhị đích phía sau, thân thủ liền ban ở bờ vai của hấn dùng sức một tha. Kia lưu lão Nhị tái nói như thế nào cũng là 5. 60 đến tuổi đích người, thân thể tuy rằng không tồi nhưng cũng bị hấn này bùng nổ đích lực lượng tha đắc sau này chợt lóe thất lưng, trên tay đích búa không nắm chắc trụ nặng nhẹ trực tiếp kéo đi xuống, ở trịnh lão cha đích trên cổ họa xuất một đạo vết máu. Huyết lập tức liền chảy ra, trịnh lão cha cuống quýt đích sau này trốn tránh, sau lưng cửa mở đắc quá nhỏ, như thế nào trốn cũng là tường, bất đắc dĩ chỉ có thể che cổ rứt thân mình, tận lực bức khai kia hai người dây dưa gian loạn vũ đích búa. Nhìn thấy huyết không ngừng đích theo hấn ngón tay phùng lý toát ra tới dấu hiệu, tuy rằng lần này không có thể phải mạng của hấn, chỉ sợ cũng ngay tại kia mảy may trong lúc đó.

“Ba!!” Trịnh sử văn hét thảm một tiếng, thật không phải vì phụ thân bị thương, mà là lưu lão Nhị loạn vũ trong lúc đó đích búa chém trúng hấn đích chân. Hấn là nhìn đến tình huống rối loạn, đang muốn đứng lên tránh né lại bị chém trúng đích, thoát nhìn thậm chí như là chính mình đem chân đưa đến lưỡi dao đi xuống làm cho người ta khảm giống nhau.

“Sử văn!” Nghe được hấn đích kêu thảm thiết, trịnh lão cha băng bó cổ kêu không ra tiếng đến, nhưng thật ra lưu lão Nhị rống lớn một tiếng, khí lực tăng nhiều, phản thủ một tay khữu tay đánh vào khâu phong bụng thượng. Khâu phong ăn đau xoay người, trên tay đích khí lực từng, bị hấn một cước đoán đến một bên, nửa ngày không hoàn quá mức đến.

Nhìn đến hấn ngã xuống đất, lạc điệp rất sợ lưu lão Nhị lại đây liền bỏ một búa đầu, té đích đi đến khâu phong bên người, trực tiếp đem hấn hộ ở tại dưới thân. Nhắm mắt lại đều muốn chờ chết, nhưng không có đoán trước trung đích thương tổn, quay đầu lại nhìn mới phát hiện lưu lão Nhị ngồi xổm trịnh sử văn đích bên cạnh, đang suy nghĩ biện pháp xả quần áo cho hấn đích chân cầm máu.

Nói xong sát vài người đều là sát, lãnh huyết đặc giống như giết người ma giống nhau đích nhân, chém chết cảnh vệ hoàn toàn không để trong lòng thượng, thậm chí ngay cả cơ hồ giết trịnh lão cha đều không có để

ý đích lưu lão Nhị, hiện tại thế nhưng ở giúp trịnh sử văn cầm máu, thậm chí ở mặt mày gian còn chảy ra một chút hoảng hốt cùng thân thiết đến, điều này làm cho lạc điệp đều cảm thấy được có điểm kỳ quái.

“Ta chỉ biết.....” Khụ hai tiếng, khâu phong hòa lạc điệp cho nhau chống đỡ ngồi dậy, vừa rồi lưu lão Nhị kia một cước đá vào hần xương sườn thượng, không biết bị thương như thế nào, hiện tại này một khu thể nhưng ở khoe miệng mang ra điểm huyết bọt đến, sợ là bị thương phế. Trong thân thể đau đắc phải chết, chính là ngồi xuống cũng đã là thở hồng hộc, nhưng là vừa rồi đối phương trong lời nói hần nghe được hiểu được, đầu cũng không nhàn rồi, có một trinh thám có thể giải thích hần đến bây giờ mới thôi đích nghi vấn.

“Lưu lão sư..... Trịnh sử văn, sợ là con của ngươi đi?” Lau miệng sừng đích huyết, khâu phong tận lực làm cho chính mình đích thanh âm rõ ràng, cũng làm cho chính mình vẫn duy trì đối mặt hần đích tư thế.

“Ta liền cảm thấy được kỳ quái, thấy được trịnh sử văn tài biết, hần làm sao như là có lá gan giết người đích nhân, còn phóng hỏa? Thậm chí còn nhìn thấy chính mình đích đứa con bỏ một phen hỏa? Nhưng là không phải bị giết đích là ai giết? Một cái hần nhận thức đích nhân, thực thân mật đích nhân, có nhãn tâm đi giết người đích nhân, có thể vì hần đi giết người đích nhân.....” Lại ho khan vài tiếng, khâu phong đem thân mình xanh đắc càng đi lên điểm, bọn họ có hay không hy vọng còn sống đi ra ngoài bây giờ còn không biết, nhưng là thật vất vả tìm tới nơi này đích thực cùng, cũng nhất định phải biết rõ ràng, “Trước kia, chúng ta lần đầu tiên nhìn đến phụ thân đích thời điểm, lạc điệp ngay tại nói cùng tiểu kiệt không giống, ta cũng hiểu được không giống, mà ngươi tuy rằng cũng không phải đặc biệt giống, lại tài năng ở mặt mày gian tìm ra điểm bóng dáng. Tuổi chênh lệch lớn, ta lúc ấy không chú ý, nhưng là hiện tại ngươi cùng trịnh sử văn đứng chung một chỗ, cũng rất rõ ràng.....”

Nói tới đây hần hướng bên cạnh trịnh sử văn nơi đó phiêu liếc mắt một cái, tiếp xúc đến hần đích ánh mắt, trịnh sử văn đích thân mình rõ ràng đích co rút lại, thậm chí có điểm hướng lưu lão Nhị đích phía sau trốn.

“Nghĩ như vậy liền lưu loát, ngươi vì cái gì hội đối với hần ba nói ra ‘ngươi đem đứa con dưỡng thành như vậy cái đức hạnh’ nói như vậy, vì cái gì sẽ ở Triệu Vân điệp nổi điên lúc sau mang nạng đi bệnh tâm thần viện, lại ở nạng chuyển biến tốt đẹp đích thời điểm mang nạng về nhà..... Ngươi là phải giám thị, nếu nạng điên cả đời, có lẽ sẽ không phải chết, nhưng là một khi nạng có nhớ tới và vân vân khuynh hướng, ngươi liền diệt khẩu.....” Khâu phong đích ngữ khí trầm trọng, đám cháy trung mất đi sinh mệnh đích đứa nhỏ, bị nhốt ở trong này thẳng đến tử vong vẫn tìm kiếm chính mình đứa con đích mẫu thân, này hết thấy đều hủy diệt đích quá mức thâm trọng, mà làm này đó đích nhân liền đứng ở chính mình trước mặt, chính mình nhưng không có biện pháp làm cho hần trả giá đại giới.

“Trịnh sử văn!!” Hô to một tiếng, khâu phong nhú chặt lông mi chuyển hướng về phía trịnh sử văn, hần thật đích vị trí thân mình phải dựa vào gần Triệu Vân điệp đích thi cốt, duỗi ra thủ có thể bính được đến, cái này cũng không nghĩ muốn càng nhiều, trực tiếp ôm quá kia còn lưu lại tóc dài đích bộ xương khô, phát tay liền hướng trịnh sử văn nơi đó nhưng quá khứ, “Cầm! Đây là Triệu Vân điệp! Yêu của ngươi Triệu Vân điệp! Cho ngươi sinh hạ đứa con đích Triệu Vân điệp!”

“Oa a a!!!!” Trịnh sử văn bản thân đã bị này liên tiếp chuyện tình kinh đến, xem khâu phong nhưng đến đây đồ vật này nọ theo bản năng đích tránh né, nhưng là chân bị thương thế nhưng không có tránh thoát đến, kia bộ xương khô trực tiếp rơi vào rồi hần đích trong lòng, ngực, sợ tới mức hần giấy dựa đắc vội vàng hướng đủ lui. Lại không biết nói có phải hay không bộ xương khô cùng hần quần áo thượng đích cái gì vật trang sức quái ở, hần vẫn động nhưng không có bắt nó lộn đi xuống. Lưu lão Nhị thấy vội vàng tiến lên một phen đem bộ xương khô xả xuống dưới, phát tay nện ở một bên, yếu ớt đích cốt phiến vỡ ra bay lên.

“Hiểu văn đích hiểu tự, là hần phụ thân bên kia đích vai vế, hần này đồng lứa chính là hiểu tự, hần ba ba muốn đi đọc đại học, không phải không cần bọn họ mẫu tử.....” Nước mắt ở trong ánh mắt mặt đảo quanh, khâu phong này cả đời hoặc là cũng không hội lại có như vậy đích biểu tình, oán hận, chán ghét, bị thương, phần nộ. Hần hận, hận Triệu Vân điệp tẩu hỏa nhập ma yêu bề trên mặt thú tâm đích uất ức hóa, càng hận trước mặt đích nhân đích tâm ngoan khiếp đảm, thế nhưng liền mắt thấy việc này phát sinh. Nếu không phải linh hồn bất an chấp niệm dứt khoát, không phải Triệu Vân điệp đích tìm kiếm hiểu văn đích đầu thai, hần là không phải sẽ như vậy tâm an để ý đích đích quá cả đời?

“Trịnh sử văn! Ngươi có biết cái gì kêu hiện thế báo sao?!” Dem lúc trước tiểu kiệt đại hiểu văn hỏi ra trong lời nói đối với trịnh sử văn rống đi ra, này nam nhân chính là ngọn nguồn, tội nghiệt từ nơi này bắt đầu.

Liên tiếp chuyện tình, Trương lão thái thái đã chết, trừ lâm bây giờ còn sinh tử không biết, tiểu kiệt bị cha mẹ vứt bỏ, “Triệu Vân điệp! Người như thế nào còn không thanh tỉnh?! Thấy rõ ràng là ai hại người a!!”

32. Chương 32: Nhân? Quý?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Còn có cuối cùng một chương.. Rốt cục... Còn có cuối cùng một chương.....

Tuy rằng buổi chiều ngầu vẫn như cũ hội ra lại một lần phần đất bên ngoài.. =|||

Nhưng là lần này ta sẽ đem di động phần cứng đều mang theo đi đích.....

“Câm mồm!! Kêu quỷ a!” Lưu lão Nhị mãnh đắc đứng lên, một búa tử hướng bên này phách lại đây, lạc điệp lôi kéo khâu phong hướng bên cạnh một cồn, hiểm hiểm đích tránh thoát. Trong mật thất vốn liền hẹp hòi, cái này tương đương là từ khắp ngõ ngách cút người góc, đẩy người đều niêm hắc bụi, hỗn hợp máu loãng, hai người đều thoát nhìn rất là thê thảm.

“Người cũng cho ta có tiền đồ điểm!” Quay đầu lại đối với trịnh sử văn cũng hô to một tiếng, nhìn thấy hần rụt cổ, mới lại quay lại đầu nhìn thấy khâu phong bọn họ, “Hảo hảo đích phô lộ, cái kia điền bà tử không nên đi ra chắn một cước, còn mang theo cái nghiệt chủng! Ngoan ngoan đích ở ở nông thôn quá cả đời cho dù, cho dù là đến nơi đây đến, chỉ cần không cần ở trước mặt ta lắc lư ta còn chưa tính, cố tình còn muốn tìm người? Ta như thế nào có thể làm cho nàng che ở phía trước? Đây không tiền đồ đích không dám xuống tay, ta đến làm, có cái gì không tốt? Mới vừa an ổn hai năm, các người lại cho ta toát ra đến đây, nghĩ như vậy tử sao?”

Hần nói được nghiêng rằng, bộ mặt dữ tợn, từng bước một đích hướng bên này tới gần. Hần trong lời nói lý tuy rằng thoát nhìn không có trật tự, nhưng là khâu phong bọn họ lại có thể nghe được rõ ràng, này tự câu chữ câu đều là chứng cứ, hần thừa nhận đích hành vi phạm tội, không có một tia tội ác cảm đích thừa nhận.

“Con của người chính là đứa con, người khác đích mệnh nên cái gì cũng không phải không?!” Thối lui đến không thể tái lui, lạnh như băng ảm ướt đích vách tường để đầy bối, miệng vết thương đích đau đớn đều so với bất quá nghe hần trong lời nói sở cảm thụ đích hàn ý, lạc điệp nhin không được trở về một câu.

“Như thế nào hội đâu?” Nghe được hần trong lời nói, lưu lão Nhị nhưng thật ra dắt khóe miệng bật cười, cơ hồ có thể ở hần đích trên mặt sẽ tìm ra điểm thái độ làm người gương tốt đích hiền lành đến, “Đáng tiếc ta quản không được nhiều như vậy a, chỉ cần không đến ngại chuyện của ta, kia không phải chuyện gì đều không có? Ta chỉ là muốn sử văn tiếp môn hảo việc hôn nhân, đường đi đích thuận lợi điểm, đúng vậy đi? Ta có cái gì sai đâu? Người khác đích mệnh? Chính bọn nó có lẽ nhất, không nên tới tìm ta phiền toái, ta lại có biện pháp gì đâu?”

“Thực đáng tiếc, còn như vậy tuổi trẻ.....” Nói tới đây, lưu lão Nhị có điểm tiếc nuối đích nhìn thấy khâu phong hòa lạc điệp, “Tốt niên kỉ hoa a, vì cái gì không ở lần trước lúc sau để lại bỏ quên đâu?”

“Hỗn đản..... Người sẽ có báo ứng đích.....” Răng nanh ở run lên, kết hợp phần nộ cùng sợ hãi, lạc điệp đích thanh âm là tốt rồi giống theo trong cổ họng bức ra tới giống nhau, hung hăng đích hạ nguyên rửa, “Cho dù chúng ta hôm nay ra không được, biến thành quỷ cũng sẽ không buông tha các người đích!”

“Báo ứng? Báo ứng? Ha ha ha ha..... Cáp?” Lưu lão Nhị giống như nghe xong thế giới này thượng tới buồn cười đích chê cười dường như nở nụ cười, cuối cùng âm cuối vừa chuyển, đứng dậy, tà cổ hạ phiêu bọn họ, “Chờ các người thay đổi quỷ lại đến nói những lời này như thế nào? Các người cũng cùng kia không tiền đồ đích tiểu tử giống nhau tin tưởng có cái gì quỷ? Không bằng biến cái cho ta xem?”

Có lẽ là trào phúng, lưu lão Nhị môi mấp máy, tựa hồ còn tại nói xong cái gì, khâu phong cả người cứng còng, đột nhiên không có cách nào di động, ngay cả mặt mũi tiền cầm hung khí đích mọi người cơ hồ bị hấn bỏ qua.

Giống như phải đóng băng hấn đích toàn thân, đến xương đích rét lạnh theo sau lưng bắt đầu lan tràn, đầu của hấn không có biện pháp di động, con mắt liễu mạng đích nhìn về phía bên cạnh, muốn thấy rõ ràng chút cái gì.

“A..... A.....” Khâu phong cũng không có phát ra âm thanh, hoặc là như vậy đích rét lạnh làm cho hấn phát không ra tiếng âm, nhưng là ngã vào hấn đích đối diện đích trịnh sử văn lại bắt đầu run rẩy thở dốc. Hấn đại giương miệng, phun không ra lời nói, một ít dường như khí quản bị thiết phá có khí lậu đi ra giống nhau đích thanh âm theo hấn đích trong cổ họng phát ra đến. Hấn đích trên mặt đã muốn nổi lên gân xanh, tựa hồ bị thật lớn đích sợ hãi bao phủ, hấn vươn một bàn tay, liễu mạng đích chỉ vào khâu phong hòa lạc điệp đích phương hướng, giây dựa tựa hồ muốn đối lưu lão Nhị nói cái gì đó.

“Sử văn, ngươi đừng ở trong này vướng bận, trước cho ta đi ra ngoài!” Bên cạnh đích động tĩnh kinh động lưu lão Nhị, hấn không kiên nhẫn đích quay đầu lại đối với trịnh sử văn nói, lại nhìn đến trịnh sử văn kia thất thường đích bộ dáng, không khỏi tái quay đầu xem khâu phong bên này.

Khâu phong không biết hiện tại đích chính mình ở hấn đích trong mắt là cái gì bộ dáng, có lẽ là chính mình đích biểu tình quá mức cứng ngắc, lưu lão Nhị đích trên mặt có một tia nghi hoặc, hấn đích ánh mắt ở bồi hồi, tựa hồ nghĩ muốn ở trong này tìm cái gì đồ vật này nọ.

Màu đen đích sợi tóc, nhẹ đích phát quá chính mình đích đỉnh đầu, khâu phong không thể ngăn đầu, hấn chỉ có thể nhìn kia một từng đột từng đột tóc lần lượt thay đổi dây dưa, phát tiêm sát quá mặt mình.

Trắng bệch đích ngón tay theo bên tai vươn, không có đụng chạm khâu phong đích mặt, hơi hơi đích giương, cứ như vậy thẳng tắp đích đi phía trước mặt thân đi. Khâu phong chỉ có thể nhìn đến kia trên tay bổm mẫm đích vết thương, đầu ngón tay tràn đầy hắc bụi, ướt át đích, bị huyết hỗn hợp đích, có kết thành khối theo kia động tác đi xuống điệp, lộ ra bên trong cơ hồ ma ra xương ngón tay tiêm đích mơ hồ huyết nhục đến.

Hấn từng nghĩ đến, đây là ở hoả hoạn qua đi đích trong phòng tìm chính mình đứa con đích thời điểm đích cặp kia thủ, hiện giờ lại bỗng nhiên đích hiểu được, đây là ở trong này, liễu mạng đích, muốn đi ra ngoài đích một đôi tay.

Lạnh như băng theo trong thân thể xuyên qua, tầm mắt khi thì rõ ràng khi thì mơ hồ, cái lỗ tai bên trong có nổ vang, trịnh sử văn bắt đầu thét chói tai, lạc điệp ở kêu chính mình đích tên.

“Quý? Làm sao có cái gì quý!! Các ngươi không cần ở trong này muốn làm ta sợ!” Trịnh sử văn đã muốn cầm lấy lưu lão Nhị đích quần liễu mạng đặc biệt đầu sau này mặt trốn, lưu lão Nhị tựa hồ nhìn không thấy hấn sở thấy gì đó, cấp tảo đích rống lớn, quơ búa vọt đi lên.

Phải đặc trốn, phải đặc trốn mới được, kia búa sẽ chặt bỏ đến đây, nhưng là thân thể nhưng không cách nào di động, ngay cả một cái chỉ gian đều nhúc nhích không được.

“Lạch cạch” đích một tiếng.

Tuy rằng hiện tại nơi này thực hỗn loạn, còn có người ở thét chói tai, này một tiếng lại giống như rơi vào tay nhân đích trong lòng giống nhau đích rõ ràng.

Trịnh sử văn đích thanh âm giống như bị tạp ở tại trong cổ họng, bởi vì này một tiếng mà dọa đến đại ra. Khâu phong cảm thấy được cả người một khinh, tựa hồ là kia lạnh như băng gì đó rốt cục xuyên qua thân thể của chính mình điệu tới rồi trên mặt đất, lập tức hoàn quá khí đến, bắt đầu lớn tiếng đích ho khan thở dốc, thân mình cũng có thể động mãnh đặc liên nguyện xuống dưới hướng bên cạnh thiên thật. Lạc điệp theo thể lôi kéo, vừa lúc đem hấn lôi ra điểm khoảng cách, lưu lão Nhị kia một búa đầu trực tiếp chém vào trên tường.

“A phong, không có việc gì đi?” Ngay cả thoát mang xả, lạc điệp cố không hơn chính mình trên người đích thương, liễu mạng đích đem khâu phong kéo dài tới một bên.

“Các người có thể trốn được chạy đi đâu?” Dừng sức huy khởi cuốn nhận đích búa, lưu lão Nhị lại không có chém trúng, thẹn quá thành giận bàn đích xoay người.

“Không..... Đã không có.....”

Lại là một tiếng.

Bốn phía bỗng nhiên đích im lặng, ngay cả lưu lão Nhị đều dừng thủ, kinh dị đích bốn phía nhìn xung quanh.

Kia thanh âm mang theo khóc nức nở, đó là không nên ở trong này xuất hiện đích thanh âm, một cái nữ tử đích thanh âm.

“Đã không có.....”

Kia giọng nữ nghẹn ngào, nhẹ nhàng đích nói xong, mờ ảo đặc làm cho người ta không biết là từ nơi nào truyền ra, rồi lại chân thật đích khắc ở màng tai.

“A phong.....” Lạc điệp nuốt nước miếng, tầm mắt gắt gao đặc nhìn chăm chăm vừa rồi khâu phong tọa quá đích kia khối địa phương đích sàn nhà, hắc cái này gọi là đích một tiếng kỳ thật chính là theo bản năng đích muốn xác nhận. Kỳ thật hiện tại mọi người, trừ bỏ lưu lão Nhị còn tại chung quanh nhìn xung quanh, bao vây trịnh lão cha đều bằng bó cái mũi hơi thở mong manh đích nhìn chăm chăm cùng cái địa phương.

Nắm chặt lạc điệp đích thủ, khâu phong đương nhiên cũng có thể thấy, kia trên mặt đất đích bóng dáng.

Vặn vẹo thân thể, đi trên mặt đất đích bóng dáng, mặc màu trắng đích quá hạn sáo trang, làn váy đã muốn thoát phá đích bóng người. Kia hoặc là chỉ có thể nói là một người hình, khán bất chân thiết càng nhiều, giống như thu tín không tốt đích TV, hình ảnh không ngừng đích run rẩy vặn vẹo. Bóng người bỗng nhiên đích chợt lóe, giống như lại là quỷ trên mặt đất, hai tay cầm lấy sàn nhà, giống như đang tìm tìm cái gì đích bộ dáng.

Lương chủng hình thái, vặn vẹo lặp lại, khâu phong thấy rõ sờ, cũng biết đặc rõ ràng. Đó là ở hoả hoạn lúc sau đích Triệu Vân điệp, còn có nhốt trung đích Triệu Vân điệp, có lẽ của nàng trí nhớ sớm đã hỗn loạn, chỉ có này hai đoạn khắc vào lòng của nàng.

Đã không có, của nàng tình yêu.

Đã không có, của nàng cốt nhục.

Đã không có, của nàng tương lai cùng sinh mệnh.

Điên đích thời gian có lẽ lưu không dưới cang sâu đích trí nhớ, một phen hỏa, nàng mất đi tất cả.

Tái xinh đẹp đích con bướm, có năng lực phi rất cao?

“A a!! Vân điệp a!! Tha thứ ta a! Ta cũng không có biện pháp a.....” Trịnh sử văn rốt cục trải qua không được, hồng mắt bàn đích nhào vào trên mặt đất bắt đầu khóc lớn lên, “Ta cái kia thời điểm đã muốn kết hôn a..... Thật vất vả..... Thật vất vả..... Người vì cái gì phải xuất hiện..... Ta cũng không có biện pháp a.....”

“Câm miệng! Người đang nói cái gì! Đây là bọn họ ở giả thần giả quỷ!” Lưu lão Nhị hống hống đích lại đây đá Trịnh sử văn một cước, huy búa ở không trung chém lung tung, “Còn có na con con chuột tránh ở làm sao?! Đi ra cho ta! Đừng tưởng rằng sợ tới mức đến ta!!”

“Người xem không thấy sao không.....?” Bỗng nhiên đích, cảm thấy được có điểm buồn cười, khâu phong vươn tay, chỉ vào lưu lão Nhị đích bên chân. Hay là thật sự là mình thôi miên chính mình không có sai? Hoặc là này đúng lý hợp tình đích tội ác khiến cho hắc ngay cả chết ở chính mình thủ hạ chính là oan hồn đều nhìn không thấy? Này xem như cái gì? Hắc rõ ràng nhìn đến lưu lão Nhị đích tầm mắt vài lần đều thấy được trên mặt đất đích bóng người, thậm chí tại nơi thấy đích nháy mắt gương mặt đích vặn vẹo, nhưng là hắc cũng không thừa nhận, giống như chỉ cần không thừa nhận chính mình nhìn đến, liền hoàn toàn đã không có lỗi.

“Người đang nói cái gì!!? Ân!! Đang nói cái gì?!” Bị hấn này một mình xác đích vạch vị trí, lưu lão Nhị đích đồng tử mãnh dắc thu nhỏ lại, hấn hướng lại đây, bắt lấy khâu phong đích cổ áo lập tức nhắc tới đến lay động, trực tiếp đem khâu phong đích đầu đánh lên sau lưng đích vách tường.

“Người cho ta buông ra!” Lạc điệp theo hấn phác lại đây còn có phòng bị, kết quả thế nhưng đều không có đem hấn hoàn toàn đích che ở bên ngoài, hấn liều mạng đích lập xả lưu lão Nhị, thậm chí làm cho chính mình cách ở hấn cùng khâu phong trong lúc đó, không nghĩ tới lưu lão Nhị thế nhưng còn có thể lướt qua hấn chết bắt lấy khâu phong đích quần áo không để.

“Ta nói..... Người xem không thấy sao không? Của người báo ứng!!” Bị bị đâm cho cơ hồ phải ngất xỉu đi, khâu phong không mở ra được ánh mắt, chỉ có thể liều mạng một hơi lớn tiếng đích hô.

“Cút cho ta!!” Lạc điệp đích nha ngầu cắn thượng lưu lão Nhị đích cổ tay, hơn nửa ngày rốt cục đem hấn theo khâu phong trên người lộng khai, dùng sức đích sau này đẩy, thẳng đem lưu lão Nhị đẩy ngã trên mặt đất.

Lưu lão Nhị vốn một bàn tay thượng vẫn nắm đem búa, vừa rồi bối rối trung thế nhưng quên lấy đến dùng, mà là trực tiếp lấy tay đi bắt. Đây một thật, trên tay không lấy trụ, búa rời tay ném tới một bên.

“Đã không có.....” Trên mặt đất đích bóng người chậm rãi đích động lên, một chút đích động dậy thân thể, nàng giống như cũng không có bối vì vừa rồi những người khác đích rối loạn mà có điều dao động, chính là chậm rãi dắc chống, di động hướng cửa.

Mà trịnh lão cha, trịnh sử văn, chính là vừa rồi bị ném đi ngã xuống đất đích lưu lão Nhị đều vừa lúc ở tới gần cửa đích vị trí, này vừa thấy, tựa hồ nàng là ở hướng bọn họ đích phương hướng đi đi.

“Đừng tới đây!! Đừng tới đây a!!!” Lưu lão Nhị bị rơi không nhẹ, còn không có hoãn quá khí đến, trịnh sử văn cũng thấy rõ ràng, hấn tay chân cùng sử dụng đích đứng lên, xoay người đã nghĩ theo kia cửa nhỏ lý chui ra đi, thậm chí mặc kệ nơi đó có cái trọng thương ngã xuống đất đích nhân, muốn lướt qua trịnh lão cha đích thân mình đi đi ra ngoài.

“Ba ba?”

Mới vừa đi tới cửa, còn không có tới kịp toàn, thanh thúy đích đồng âm bỗng nhiên đích vang lên, này thanh âm nhưng thật ra thật sự, rành mạch đích theo cửa truyền đến.

Ánh mắt trừng lớn đến con mắt cơ hồ điệu ra hốc mắt, trịnh sử văn đều tạt ở phé lý ra không được, run rẩy ngẩng đầu nhìn phía trước, nhỏ gầy đích thân mình đổ ở cửa.

“Hiểu văn..... Hiểu văn..... A a!!! Không cần lại đây a!! Ba ba!! Ba ba thực xin lỗi người!! Tha thứ ta a!!!” Hấn sau này co rút lại, lại thật trở lại trên mặt đất, phía trước mặt sau đều có hấn e ngại gì đó, hấn làm sao cũng không dám đi, ôm đầu lui đứng dậy từ lớn tiếng khóc hô.

Mà ngay tại hấn đem “Hiểu văn” này hai chữ hô lên thanh đích thời điểm, vốn vẫn đi trên mặt đất đích bóng người cũng chấn động, mãnh dắc ngẩng đầu lên.

Khâu phong có thể nhớ rõ đích chính mình thanh tĩnh cuối cùng nhìn đến đích, là trịnh sử văn bị cái gì kinh hách dắc không thể không ngẩng đầu nhìn đích mặt, lưu lão Nhị ý đồ phản kháng cái gì. Đưa lưng về phía chính mình đích cái kia đi trên mặt đất đích bóng người, chớp lên gian cũng đã đi tới rồi bọn họ trong lúc đó.

Bức ảnh ở lóe ra cắt, mờ nhạt đích bóng đèn lên đỉnh đầu chớp lên, bèn nhọn đích thét chói tai cơ hồ thứ phá màng tai.

Rốt cục, bóng đèn đích thủy tinh rốt cuộc thừa nhận không được, vỡ vụn tát lác.

Ánh sáng bỗng nhiên đích biến mất

Trước mắt cũng một mảnh đồ tươi.

33. Chương 33: Giao Nắm Ước Định

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Bánh mỳ nói: rốt cục viết xong, hơn một tháng, 13. 5W tự, rốt cục viết xong

nhìn trời, tuy rằng trung gian hai lần xuất ngoại địa chậm trễ đổi mới, nhưng là rốt cục vẫn là viết xong ~
cảm thán.....

Thiên ngoại trong lời nói..... Ngẫu tự hỏi một chút, có thể có, có thể thước có..... =|||

Mặt khác trừu tượng đích chuyện xưa, sẽ ở mau khai đích tâm hãm hại

ở tuyến

lý giảng thuật ~ có hứng thú xem đích đại nhân nhóm đến lúc đó thỉnh cổ động nga

ở tuyến

hội cùng vô du có điểm tương quan, nhưng là không tính vô du văn đi..... Tự hỏi.....

Khai hãm hại thời gian đại khái chờ ngẫu nghỉ ngơi cái 10 thiên tả hữu đi

Sương mù sương mù.

Khâu phong không biết chính mình đang ở phương nào.

Vươn tay đến tham về phía trước phương, hy vọng có thể đụng chạm đến cái gì, cũng một tay đích khoảng không.

“Lạc điệp..... Tiểu kiệt.....?” Chân chờ đích kêu, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Chính mình vì cái gì tại đây cái địa phương? Chung quanh nhìn xung quanh, sương mù tựa hồ rất mỏng, nhưng là chính là nhìn không thấy phía trước.

Dưới chân rõ ràng là thả được, lại nhìn không tới mặt đất.

“Lạc điệp!! Tiểu kiệt!!” Khâu phong có điểm kích động lên, mại khai bộ tử bắt đầu chạy, này hư vô bình thường đích thế giới tựa hồ không có cuối, như thế nào cũng chạy không đến biên.

Những người khác ở địa phương nào? Bọn họ an toàn sao không? Không bờ bến đích không gian làm cho người ta đích trong lòng đều khoảng không dắc dọa người, khâu phong đích hô hấp bắt đầu như loạn, rồi lại ở bối rối trung phát hiện chính mình thế nhưng không có thật sự hô hấp đến không khí chính là cảm giác, giống như hiện tại đích hô hấp bắt quá là một động tác, nhưng không có gì đích ý nghĩa.

Chạy lâu như vậy, vì cái gì không biết là mệt? Thở xoa ngực, xúc tua đích khuynh hướng cảm xúc lạnh như băng, làm cho người ta hoài nghi đây là phủ thật là thân thể của chính mình.

Một loạt đích phát hiện làm cho bất an càng thêm đích sâu nặng, cước bộ thông thả xuống dưới, như vậy chạy xuống đi cũng không có dừng, nhưng là lại nên làm điểm cái gì? Mới có thể hiểu được hiện tại rốt cuộc là cái gì tình cảnh, mới có thể từ nơi này đi ra ngoài? Hoặc là, cho dù là làm cho hấn đụng tới điểm mặt khác và vân vân đồ vật này nọ, cái gì cũng tốt, cũng ít nhất có thể giảm bớt loại này làm cho người ta nổi điên đích hư vô cảm.

Có lẽ là nghe được hấn đích tiếng lòng, khóe mắt bỗng nhiên đích nhìn đến một mặt thân ảnh, nho nhỏ đích bóng dáng nhoáng lên một cái mà qua.

“Từ từ!” Điểm này chớp lên đã trọn đủ khâu phong bắt lấy không để, hấn thả người đuổi theo.

Tuy rằng bị sương mù cách xa nhau, nhưng là mơ hồ có thể nhìn ra được phía trước đích thân ảnh nhỏ xinh, tựa hồ là cái đĩa nhỏ, hẳn tựa hồ đã ở chạy trốn. Duy nhất có thể làm cho người ta an tâm điểm chính là, khâu phong có thể rõ ràng cảm giác cho ra đến đối phương đích tốc độ cũng không mau, chính mình cùng hẳn trong lúc đó đích khoảng cách ở gần lại.

“Tiểu kiệt?” Chạy trốn càng gần, càng phát ra cảm thấy được kia đĩa nhỏ đích bóng dáng nhìn quen mắt, đã muốn có thể nhìn đến hẳn mềm mại đích tóc đen theo chạy động mà lắc lư, “Tiểu kiệt! Từ từ, lẹ đi đi đâu? Nơi này là địa phương nào?”

Nhanh hơn tốc độ vài bước chạy tới gần, ôm đồm trụ đĩa nhỏ đích bả vai đem hẳn ban lại đây, khâu phong thậm chí chưa kịp thấy rõ ràng liền bật thốt lên hỏi ra.

“Ca ca, người như thế nào lại ở chỗ này?” Xoay người lại đích đĩa nhỏ nhìn đến hẳn, tựa hồ cũng thực kinh ngạc, phản bất lấy hẳn đặt tại chính mình trên vai đích thủ hỏi.

“Ta cũng không biết, ta..... Tiểu kiệt?” Lọt vào tai đích thanh âm so với chính mình nghe thói quen đích muốn vì trầm thấp một chút, tiểu kiệt đích thanh âm vẫn thực thanh thúy, mà này thanh âm tuy rằng cũng là đồng âm, lại phải ổn trọng nhiều lắm.

Nghi hoặc đích cẩn thận đánh giá, trước mặt đích đĩa nhỏ cùng tiểu kiệt rất giống, nhưng là rồi lại có điểm không giống với, hẳn đích ánh mắt hơi chút dài nhỏ, khi nói chuyện có thể nhìn đến có nho nhỏ đích răng nanh. Theo bản năng đích cảm thấy được cái dạng này rất quen thuộc, nhưng là cũng quen thuộc tiểu kiệt đích cái loại này quen thuộc, hẳn là ở nơi nào nhìn đến quá, ở nơi nào đâu?

“A!” Khâu phong trong lòng cả kinh, hẳn nghĩ tới, này khuôn mặt, hẳn từng theo liêu trần anh cho hẳn đích ảnh chụp thượng nhìn đến quá, tuy rằng kia trương ảnh chụp là sau lại mới thượng quá nhan sắc đích lão ảnh chụp, tuy rằng kia hình ảnh trung cười đích đĩa nhỏ đã sớm mất.

“Người là..... Hiểu văn?” Trên tay trao đắc càng nhanh, đây là hiểu văn, cho tới nay chỉ có tiểu kiệt có thể nhìn đến. Nghe được, cùng với trao đổi đích hiểu văn?

“Ca ca, người không nên ở trong này đích, mau trở về!” Hiểu văn gật gật đầu, lẹ hạ hẳn đặt ở chính mình trên vai đích thủ, bắt đầu đem hẳn sau này thôi.

“Nhưng là phải như thế nào trở về?” Thấy được hiểu văn, khâu phong cảm thấy được trong lòng lạnh lạnh đích, đột nhiên đối chính mình ở địa phương nào có điểm mơ hồ đích khái niệm, nhưng là phải như thế nào mới có thể từ nơi này rời đi?

“Tóm lại chính là mau trở về, mụ mụ muốn tới, ta nghe được mụ mụ bảo ta, ta phải cùng mụ mụ đi, người nhanh lên trở về.” Hiểu văn không khỏi phân trần, đem hẳn vẫn sau này thôi.

“Mụ mụ người?” Thân thể run lên, tuy rằng chính mình biết rõ Triệu Vân điệp đích bị thương cùng đáng thương, nhưng là nàng đã muốn cho hẳn để lại nhiều lắm khùng bố đích ấn tượng, nghe được mới có thể cùng nàng lại đối diện, cũng không tùy vào cảm thấy được e ngại.

“Hiểu văn..... Hiểu văn.....”

Đang nói, khâu phong cũng nghe tới rồi một cái kêu gọi tên đích giọng nữ, càng ngày càng gần, giương mắt nhìn lại, có người ảnh thông thả đích theo vù trung đi tới.

Muốn nói cùng trước kia thấy đích nghe được đắc có cái gì bất đồng, hiện giờ đích này thanh âm thể nhưng hoàn toàn đích không có trước kia nghe được thời điểm đích quỷ dị cảm, là tốt rồi giống cái bình thường đích người đang kêu gọi chính mình đích đứa con, rõ ràng mà lại vững vàng.

“Mụ mụ!” Bóng người đến gần, hiểu văn buông ra phụ giúp khâu phong đích thủ, hướng của nàng phương hướng chạy quá khứ.

“Triệu Vân điệp.....” Không biết xuất phát từ cái dạng gì đích cảm giác, vốn nên đối nàng tránh không kịp đích khâu phong thể nhưng còn đi theo hiểu văn sau lưng đi phía trước đi rồi vài bước, có lẽ là hiện tại nghe được đích thanh âm cùng trong ấn tượng đích chênh lệch quá lớn, làm cho hẳn muốn thấy rõ ràng.

Đi qua đi vừa lúc nhìn đến hiểu văn nhào vào nữ nhân đích trong lòng,ngực, kia nữ nhân hơi hơi loãn thất lưng, thân thủ đem đứa nhỏ bế đứng lên. Trên người nàng mặc màu trắng đích sáo trang, quá hạn đích váy hiện ra nàng thân ở niên kỉ đại. Đây là khâu phong lần đầu tiên nhìn đến cái này quần áo đầy đủ mà sạch sẽ đích bộ dáng, tuy rằng hình thức đã muốn lão liễu, lại vẫn như cũ có thể sản ra mặc đích nhân thon dài lả lướt đích dáng người. Nữ nhân cúi đầu nhìn thấy chính mình đích đứa nhỏ, thật dài tóc mới hạ xuống, che khuất của nàng thượng bán khuôn mặt, chỉ có thể nhìn đến hình dạng duyên dáng cầm cùng hồng nhạ đích môi.

“Ca ca, ta cùng mẹ mẹ đi rồi, người mau trở về.” Hiểu văn nhìn đến hần theo lại đây, ôm lấy nữ nhân đích cổ đối hần gọi, khỏe miệng dẫn theo điểm cười, tiểu răng nanh như ẩn như hiện.

Nghe được hiểu văn trong lời nói, ôm nữ nhân của hần ngẩng đầu lên đến, có điểm chờ đích nhìn thấy khâu phong. Xinh đẹp đích trên mặt hiện lên một tia do dự, nàng cúi đầu nhìn nhìn trong lòng,ngực đích hiểu văn, lại tái ngẩng đầu nhìn xem khâu phong.

“Hiểu văn.....?” Không có buông ra trong lòng,ngực ôm đích đứa nhỏ, nàng vươn một bàn tay, chờ đích hướng khâu phong bên này đi tới, giống như ở nghi hoặc, rốt cuộc người nào là con trai của nàng.

Đúng rồi, Triệu Vân điệp từng đem chính mình nhận thức thành nàng sau khi lớn lên đích đứa con. Khâu phong cả kinh, nhìn thấy nàng đi tới không khỏi đích sau này lui, chẳng lẽ nàng nghĩ muốn đem chính mình cũng cùng nhau mang đi?

“Mẹ mẹ! Hiểu văn ở trong này!” Hiểu văn lập tức ôm chặt nữ nhân, nhẹ nhàng đích lách lách gọi quay về nữ nhân đích chú ý, “Hiểu văn ở trong này, cái kia không phải hiểu văn!!”

“Đối! Ta không phải hiểu văn!” Lại lui vài bước, khâu phong cố lấy dũng khí đối nàng hô, “Người đứa con ngay tại người trong lòng,ngực!”

Triệu Vân điệp mỉm cười đem hiểu văn bế càng nhanh, vươn tay vuốt ve đầu của hần phát, hiểu văn ở nàng trong lòng,ngực đối khâu phong đánh suy nghĩ mầu, nhanh lên đi.

Nhanh lên đi, nhất định đắc nhanh lên đi, lạc điệp còn tại chờ hần. Khâu phong đi bước một lui về phía sau, chậm rãi làm cho sương mù che đầy ôm nhau đích mẫu tử đích thân ảnh, nhưng là trong lòng lại khoảng không đắc hốt hoảng, hần có thể đi đến chạy đi đâu? Trở về? Như thế nào trở về?

“A phong.” Ôn nhu mà quen thuộc đích tiếng nói giống như phong phát quá bên tai, khâu phong mãnh đắc thân thể căng thẳng, vội vàng quay đầu, nhưng không có nhìn đến bất luận kẻ nào.

“A phong, bên này.” Thủ bị giữ chặt, thân thể một chút bị lạp động, cước bộ không khỏi đi theo này lực lượng di động.

“Ai?” Rất quen thuộc, rất quen thuộc, giống như sinh ra ngay tại bên người đích an tâm cảm bao phủ toàn thân. Lôi kéo người của chính mình không có quay đầu lại, chính mình chỉ có thể nhìn đến hần đích bóng dáng, có điểm mờ ảo rồi lại thật sự, tựa hồ có thể làm chỗ người ta dựa vào.

Đối phương không nói gì, chính là lôi kéo hần không ngừng đích chạy, ngăn ngừa tóc toát ra, lộ ra đích cổ trắng nõn. Có khả năng nhìn đến đích hết thấy đều là như vậy đích thân thiết, liên thủ thượng bị nắm đích cảm giác đều như vậy ôn nhu.

Tựa hồ rất sớm rất sớm trước kia, bọn họ liền từng như vậy lôi kéo chạy trốn quá, vẫn là đứa nhỏ đích thời điểm đích bọn họ cứ như vậy chạy trốn quá, này nhân một mực phía trước lôi kéo chính mình đích thủ, giống như có thể vì chính mình trăm phá hết thấy đích bụi gai.

“Tối rồi.” Không biết chạy bao lâu, phía trước đích nhân dừng bước, trên tay bỗng nhiên đích dùng sức, đem khâu phong kéo qua đi, sau đó mãnh đắc đi phía trước đẩy đi.

“Người.....” Thân thể không thể khống chế đích nghiêng, phía trước giống như có hấp lực, khâu phong cảm thấy được chính mình sẽ bị hút vào toàn qua lý, liều mạng đích xoay người, chỉ có thể nhìn đến người nọ đích một cái tươi cười.

“Trữ lâm!!!!!”

Bối rối đôi lòng tràn đầy đau, muốn trở về bắt lấy hân hỉ rõ ràng, hân vì cái gì sẽ ở đây địa phương? Vì cái gì không cùng chính mình cùng nhau đi, nhưng là nhưng không có biện pháp xả quay về thân thể của chính mình, chỉ có thể nhìn đến trước mặt đích nhân nhanh chóng nhỏ đi, biến mất, trước mắt một mảnh bạch quang, tiếp theo là thân thể giống như bị xé rách đích đau đớn, làm cho hân không khỏi đích kêu ra tiếng.

“Trữ lâm!!” Mở to mắt, theo bản năng đích muốn chống đỡ đứng dậy thể, lại cả người vô lực, chính là co rút bàn đích rung động một chút, đầu rất đau, ngực cũng rất đau.

“A phong, người tỉnh?” Chỗ trống đích tầm mắt bị người bên cạnh kinh hỉ đích mặt nhồi, tầm mắt rất cực về tới sự thật, người chung quanh xông tới.

“Tiểu phong..... Người đứa nhỏ này, hoàn hảo người tỉnh.....” Có thành thực xinh đẹp đích gương mặt đích trung niên nữ nhân cầm lấy chính mình đích thủ đang khóc, giúp đỡ nàng bả vai đích trung niên nam tử lo lắng đặc nhìn thấy chính mình, lạc điệp ở bên kia, thân thủ vượt chính mình đích cái trán.

“Mẹ..... Ba.....” Thanh âm khàn khàn, cái mũi cùng ngoài miệng cái lồng dướng khí cái lồng, làm cho khàn khàn đích thanh âm càng nghe đứng lên không rõ tích. Khâu phong muốn thân thủ đi an ủi mẫu thân, thủ lại bị gắt gao đích bắt lấy.

“Trước không chỉ nói nói, người bị thương không nhẹ, lưu lão Nhị kia chân đá chặt đứt của người xương sườn, thương đến nội tạng, lại tha lâu như vậy, cứu giúp đích thời điểm rất nguy hiểm, làm ta sợ muốn chết.” Mềm nhẹ đích vi khâu phong lập hảo chặn, khâu phong nhìn đến lạc điệp đích trên vai có trùng điệp đích băng vải, thân đến chính mình trước mặt đích thủ cũng là vết thương buồn thiu, đầu của hân phát xén, càng có vẻ trên mặt đích vết thương như vậy rõ ràng.

“Lạc điệp, người bị thương.....” Trong lòng rất đau, khâu phong nhẹ giọng nói, lạc điệp cũng cười lắc đầu.

“Đối với người có bị thương nặng, ta đều là bị thương ngoài da.”

“Người hôn mê suốt hai ngày, lá con từng bước cũng chưa rời đi.” Mặc kệ thể nào đứa con rất cực tỉnh, khâu con mẹ nó biểu tình cũng thoải mái rất nhiều, nhìn đến khâu phong đối lạc điệp đích quan tâm, chen vào nói tiến vào nói, “Ta và người ba ba đi gọi thầy thuốc đến xem, người đừng nói nhiều lắm nói, hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Lạc điệp..... Trữ lâm thế nào?” Vừa rồi đích kia hết thấy là mộng vẫn là thật sự trải qua, khâu phong nói không rõ sở, chính là bị trữ lâm lôi kéo chạy trốn cảm giác như vậy chân thật, hân cuối cùng đích cái kia mỉm cười cũng như vậy chân thật, chân thật đặc làm cho hân bất an.

“Trữ 2.....” Nghe được hân hỏi trữ lâm đích trạng huống, lạc điệp chần chờ một chút, vẫn là nói, “Lần đầu tiên giải phẫu thực thành công, hân đích hệ hô hấp nghiêm trọng bị hao tổn, nghe nói vừa mới bắt đầu thầy thuốc cũng chưa cái gì nắm chắc. Bất quá giải phẫu thành công, tuy rằng còn có thể phải động tái vài lần giải phẫu, trị liệu thời gian cũng sẽ rất dài..... Có thể..... Còn có cái gì di chứng, nhưng là chỉ cần từ từ sẽ đến tổng hội tốt, chính là.....”

“Chỉ là cái gì?” Trữ lâm còn sống, tuy rằng trạng huống không tính rất hảo, nhưng là trữ lâm còn sống, điểm này làm cho khâu phong hơi chút đích yên tâm, nhưng là lạc điệp cuối cùng đích câu nói kia rồi lại làm cho hân đích tâm điều tới rồi giọng hát mất.

“Trữ 2 đến bây giờ đều không có tỉnh, một mực hôn mê.....” Lạc điệp nhẹ giọng nói, “Bất quá người yên tâm, trữ 2 luôn luôn vận khí tốt đích, hân nhất định hội không có việc gì đích, người hiện tại chính yếu chính là đem thân thể của chính mình dưỡng hảo.”

“Đối, hân nhất định hội không có việc gì đích.....” Thần sắc ảm đạm, khâu phong lập lại lạc điệp trong lời nói, tựa hồ là tự cấp chính mình đặt lễ đính hôn tâm hoàn.

“Không nói này, người vẫn là đừng nhiều lời nói, hảo hảo nghỉ ngơi một chút.”

“Từ từ, lạc điệp, ta khi nào thì hôn quá khứ đích? Sau lại đã xảy ra chuyện gì?” Tỉnh lại ngay tại bệnh viện, nhưng là bọn họ không có chết, được cứu trợ, nhưng là là như thế nào được cứu trợ đích? Lưu lão Nhị bọn họ làm sao vậy? Cảm xúc một hơi chút yên ổn, liền bức thiết đích muốn biết.

“Vậy người đừng nói nói, hảo hảo nằm, ta giảng cho người nghe.” Càng làm vốn liền cái dắc hảo hảo đích chân tái sửa sang lại một chút, lạc điệp đứng lên điều hạ truyền dịch đích tích tốc, mới lại ngồi xuống.

Kỳ thật kia mặt sau rốt cuộc đã xảy ra cái gì, lạc điệp cũng giảng không rõ lắm. Hắn cũng chỉ nhìn đến Triệu Vân điệp trong phút chốc liền đi tới rồi trình sử văn cùng lưu lão Nhị trung gian, tiếp theo cảm giác được một cỗ sóng nhiệt một chút lẫn lại đây, đằng diệt, nơi nơi đều là một mảnh hỗn loạn.

“Ta đều là bị cảnh sát lôi ra tới đâu, kia người nhà kịch bản đến chính là hai cái cảnh vệ trách nhiệm, lưu thủ cái kia nhìn đến đồng sự vẫn không trở về tự ra tìm đến. Kết quả trộm lại đây nhìn đến lưu lão Nhị ở đối chúng ta huy búa đầu, hắn nhìn đến trên mặt đất đích thi thể sẽ không dám vào đến, trực tiếp gọi điện thoại báo nguy.”

Lạc điệp chỉ biết là, đương cảnh sát tới thời điểm, lưu lão Nhị cùng trình sử văn đã muốn trên mặt đất bắt động, hắn bị lôi ra tới thời điểm chỉ nhìn đến trình lão cha ở cạnh cửa thượng lui phát run.

“Trình sử văn cùng lưu lão Nhị đều đã chết, cảnh sát bên kia theo ta nói định dắc là chết bất đắc kỳ tử, tuy rằng bọn họ cũng hiểu được rất nhiều chuyện không có biện pháp lý giải, trình sử văn còn có thể nói trên đài có thương tích, lưu lão Nhị cơ hồ không có gì thương.” Nói tới đây, lạc điệp đề thấp thanh âm, “Ta nghe được có cảnh sát bất quá nói giải phẫu đích thời điểm, bọn họ đích nội tạng đều bị cháy sạch có thể nào bộ dáng, chính là bên ngoài nhìn không ra đến mà thôi, bọn họ đương quá đảm đến bất quá đích đâu. Cũng tốt, tiếp theo khiến cho bọn họ đi phiên não đi.”

“Trình lão cha không chết, cứu về rồi, đem năm đó chuyện tình đều nói. Chính hắn tọa quá lao, không ai nguyện ý gả cho hắn, trình sử văn là lưu lão Nhị đích người thứ nhất đưa con, mà hắn là lưu lão Nhị đích biểu ca. Song phương trong nhà quan hệ hoàn hảo, lúc ấy cũng không ghét bỏ hắn, cho làm con thừa tự này đưa con cho hắn đích. Bất quá lưu lão Nhị đích lão bà rất sớm sẽ chết, vốn mặt sau còn có con trai, không trưởng thành nhân đã ở trong sông chết đuối, kết quả vẫn không tái kết hôn, cũng sẽ không tái sinh đứa nhỏ. Tuy rằng nói đem đứa con cho làm con thừa tự cho hắn, nhưng là trình sử văn chuyện tình lưu lão Nhị vẫn là thực dễ bụng. Sau lại trình sử văn thượng đại học kết hôn và vân vân, đều là hắn cấp an bài đích. Triệu Vân điệp cùng trình sử văn đùa giỡn bằng hữu đích thời điểm hắn chỉ biết, vốn nghĩ đến tan liền tan, ai biết còn toát ra cái hiểu văn đến, Triệu Vân điệp tuy rằng không đi trình sử văn trong nhà nháo, nhưng là tin đồn đã muốn đi lên. Hắn cấp trình sử văn định đích cái kia hôn sự đối phương xem như chính phủ cán bộ đích đệ tử, trình sử văn đích tiền đồ đều hệ tại đây hôn sự trên người đâu, mới kết hôn không vài năm liền nháo chuyện này. Lúc ấy hắn đã kêu trình sử văn đi đem sự tình chấm dứt, trình sử văn làm sao có này quyết đoán cùng gan dạ sáng suốt? Văn tha văn tha, lưu lão Nhị cảm thấy được tha đi xuống không phải biện pháp, phải đi thả kia đem hỏa.”

“Hắn vốn hỏi thăm tốt lắm ngày đó Triệu Vân điệp không ban, nên ở nhà, nửa đêm đích thời điểm theo cửa sổ đã đánh mất xăng bình đi vào, đầu dắc có điểm đằng trước, cho nên hỏa là từ tiền bán gian phòng ở bắt đầu đốt đích. Không nghĩ tới Triệu Vân điệp đi tìm trình sử văn, không ở nhà, con chết cháy hiểu văn, còn có Triệu Vân điệp nàng mẹ, không tính chết cháy đi, coi như là bởi vì kia hỏa tử đích. Triệu Vân điệp điên rồi lúc sau, hắn vốn nghĩ muốn nếu vẫn điên đi xuống còn chưa tính, nhưng là vẫn là lo lắng, liền vẫn giám thị, phát hiện có chút vấn đề liền tiếp trở về nhà, nhốt tại ga ra lý. Vừa mới bắt đầu còn tặng điểm ăn gì đó, sau lại cảm thấy được vẫn là nguy hiểm, liền trực tiếp như vậy giam giữ. Bọn họ hàng xóm nói, có đoạn thời gian hắn đi bán sỉ rất nhiều không khí tươi mát tề và vân vân, cùng bên cạnh người ta nói phải làm điểm nghề phụ, liền đòi ga ra lý, sau đó dường như có tiết lộ, thời gian rất lâu hắn phòng ở phía dưới đều là hương khí, hiện tại nhớ tới đến, hắn là là muốn che dấu thi thể hư thối đích hương vị.”

“Trình lão cha vẫn nói hắn cùng việc này không quan hệ, đều là lưu lão Nhị làm đích, hắn cũng không có biện pháp.” Lạc điệp khinh miệt đích nở nụ cười một chút, loạn choạng đầu, “Hắn này biểu đệ từ nhỏ liền lãnh huyết lại ngoan, bị buộc nóng nảy sự tình gì đều dám làm, hắn sợ hắn không hỗ trợ, hội ngay cả chính mình đều bồi đi vào, vì thế liền vẽ đường cho hươu chạy. Thiết, thật đúng là đương chính mình vô tội a, bất quá quên đi, đại lao chờ hắn hai tiến cung đâu.”

“Đúng rồi.” Nói tới đây, lạc điệp bỗng nhiên đề tài vừa chuyển, “Tiểu kiệt ta làm cho phụ mẫu ta trước mang theo, lại nói tiếp cũng kỳ quái, hắn trên lưng đích bớt, không phải nói sinh ra còn có sao? Hiểu văn không phải nói đây là thân thể hắn sao? Kết quả chuyện này lúc sau, kia bớt cùng hiểu văn đều tiêu thất,

ta xem a, nói không chừng kia căn bản không phải hiểu văn đích thân thể, mà là theo vừa ra sinh ra được bị hiểu văn phụ thân, vì trả thù trịnh sử văn.”

“Bớt tiêu thất?” Khâu phong ánh mắt sáng lượng, hiểu văn quả nhiên cùng hần mẫu thân đi rồi, chuyện này, rốt cục có cái chứng cứ đến cho thấy đều đã muốn đã xong.

“Ân, liêu trần anh nhân lại không thấy, như thế nào tìm khắp không đến, đại khái rời đi bản thị, ta trước hết phóng phụ mẫu ta gia, chờ người tốt lắm chúng ta tái tiếp hần trở về.” Có điểm bất lương đích ở khâu phong mu bàn tay thượng hôn môi một chút, lạc diệp cười nói, “Tiếp hần trở về lúc sau, chúng ta liền quá ba khẩu nhà đích tốt đẹp cuộc sống đi? Đứa nhỏ mẹ nó ~”

“Ai là đứa nhỏ mẹ nó.....” Nghe được hần hay nói giỡn, khâu phong không khỏi đích nở nụ cười, kết quả xấu đắc ngực một trận đau, nửa ngày mới hoãn quá khí, biến thành lạc diệp luống cuống tay chân đích, thiếu chút nữa liền rung chuông, “Người mới là đứa nhỏ mẹ nó.”

“Hảo hảo hảo, ta là đứa nhỏ mẹ nó, người là đứa nhỏ hần ba ~” quán buồng tay, lạc diệp không thềm để ý đích nghiêng đầu, nhìn đến hần không có gì sự đến mới lại ngồi xuống, phục hạ thân tử đem chính mình đích đầu tựa vào khâu phong đích đầu bên, “Nhanh lên được rồi, nhanh lên được rồi, người đã khỏe chúng ta liền mang theo tiểu kiệt nhìn trừ 2, làm cho hần ghen tị chính mình đích con nuôi biến chúng ta đích đứa con, sau đó kích hần đứng lên.....”

“Ân.” Lạc diệp tóc phất ở khâu phong đích bên tai, mang đến một trận , có nhiệt độ cơ thể truyền đến, khâu phong nhắm hai mắt lại cảm giác, “Không cần chờ đến toàn bộ hảo, có thể đi rồi, phải đi khí hần, làm cho hần sớm một chút đứng lên.....”

“Đối, sau đó chúng ta hai cái phải quá trước kia ước tốt nhiều như vậy cái mười hai năm..... Mang theo tiểu kiệt cùng nhau..... Đúng rồi, chúng ta còn có hôn lễ phải cử hành, không được, trừ 2 nhất định đắc sớm một chút đứng lên mới được, ta còn chờ hần đương bạn lang đâu, hần không đứng dậy chúng ta không phải kết không được hôn? A a, hại ta hôn kỳ lùi lại, chờ hần đứng lên nhất định phải tra tấn hần.....”

Có lẽ là quá mệt mỏi, nhìn đến khâu phong tỉnh thả lỏng tâm tình, lạc diệp đích thanh âm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thể nhưng đã ngủ. Khâu phong vốn liền nhắm mắt lại, đi theo hần trong lời nói, cũng chậm chậm tiến vào giấc ngủ.

Bọn họ lẫn nhau đều ở, đầu dựa vào đầu, giao nắm thủ.

Chờ bọn hần tỉnh lại, bọn họ còn muốn cùng nhau quá tái một cái mười hai năm, tái tái một cái mười hai năm.

Sau đó bọn họ muốn đem trừ lâm khí đứng lên, nếu trừ lâm hâm mộ, khiến cho hần đi tìm cái vợ, thuận tiện ở hôn lễ thượng tái nhiều bạn lang hoặc phù dâu.

Bọn họ có ước định, nhất định phải làm được đích ước định.

Đợi cho lão liễu, có một ngày, khâu phong nếu phải đi, lạc diệp phải ở hần đích bên giường, nắm tay hần, nếu là lạc diệp phải đi, hần liền nằm ở trên giường, khâu phong ngồi ở bên giường, hần vẫn là nắm tay hần.

Mặc kệ tương lai còn có thể phát sinh cái gì, bọn họ đều đắc cùng nhau, đều phải cùng một chỗ.

Sau đó, đem hạnh phúc kéo dài đi xuống.

(toàn bộ văn hoàn).

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buom-buom>